

Spravodaj c 161

+++++

Motto 61: „Potlačovanie môjho slovenského národa nepokladám za vinu tak vlastnému maďarskému národu, ako viac odrodilým jednotlivcom z nášho národa pošlým, ktorí i v tomto ohľade všeobecný charakter renegátov nezatajújú.“

Štefan Moyses

+++++

Vyska dlhov jednotlivych krajín

http://www.economist.com/content/global_debt_clock

+++++

- 24. novembra 2011 (štvrtok) sa doziva významneho životneho jubilea **50. rokov Imrich Fuhl, pri tej príležitosti bude mať malú oslavu.** 24. novembra 2011 (štvrtok) o 19.00 hodine v Starom Slovenskom dome (Mlynky, Hlavná ul. 14.) Régi Szlovák Ház (Pilisszentkereszt, Fő u. 14. Na konci tohto Spravodaja si precitajte jeho životopis.

Vypočujte si zaujímavé interview o živote Slovákov v Maďarsku. Je to rozhovor s Imrom Fuhlom (po slovensky) - SBS Australian Radio

<http://tunein.com/tuner/?ProgramId=191670&TopicId=36344361&>

+++++

koncert k 100.výročiu narodenia skladateľa Jána Cikkerera, ktorý sa bude konať v Múzeu Jána Cikkerera od stredy 16. novembra 2011 vždy o 19.00 hod.

+++++

- 17.11.2011, štvrtok, den otvorených dverí na Bratislavskom Hrade, budú sprístupnené prvý raz zrestaurované časti prvého až štvrtého poschodia. Najzaujímavejšie je I. poschodie, to nebyva sprístupnené normálne.

+++++

- 17. november 2011. Štvrtok, 13.00 hod. Bratislava - Štúrové námestie - 22. výročie dňa boja za slobodu a demokraciu

Svetové združenie bývalých čsl. politických väzňov

Nám. sv. Egídia 102/14, 058 01 Poprad

tel. 052 7722626, 0903 142 771

e-mail: szcpv@szcpv.org

<http://www.szcpv.org>

+++++

- Folk_Blues_Session_11_v_Dome_kultúry_Lúky_12_11_2011 v Dome kultúry Lúky,

Vígľašská 1 12.11.2011 o 18:00 h

+++++

- „NÁRODNÝ ŠTÁT V PROCESSE GLOBALIZÁCIE“ JUBILEJNÁ 20. PLENÁRNA KONFERENCIA ZDRUŽENÍ SLOVENSKEJ INTELIGENCIE sa uskutoční v piatok 9.

decembra 2011 od 8,30 hod. na Ekonomickej univerzite v Bratislave (Dolnozemska cesta 1, Bratislava-Petrzalka). Účasť zatiaľ potvrdili prednášatelia:

- prof. JUDr. Milan Čič, DrSc. „Aktuálne otázky a princípy vzťahov medzi národnými štátmi a EÚ“
- prof. Ing. Peter Staněk, CSc. „Globalizačné výzvy a možnosti národných ekonomík“
- prof. Ing. Milan Šikula, DrSc. „Globálna kríza ako výzva na modernizáciu štátu“
- Sergej Chelemendik „Perspektívy národných štátov v strednej Európe“...

V zmysle nášho predsavzatia „vytvoriť vlastnú perspektívnu koncepciu nášho národnoštátneho života“ a s vedomím, že stále prebieha zápas o charakter nášho štátu, chceme rozprúdiť celospoločenskú diskusiu o tejto závažnej téme.

Na diskusiu o životných otázkach slovenskej spoločnosti a jej perspektívach sme vyzvali aj mladú slovenskú inteligenciu, aby definovala svoje predstavy o vlastnom aj našom spoločnom národnoštátnom živote vo vlastnom demokratickom štáte.

Záverečné dokumenty budú zhrnutím výsledkov našej vyše 20- ročnej práce pre slovenský národ a jeho štát a – ako náš generačný príspevok a odkaz našim pokračovateľom - poskytnuté slovenskej spoločnosti, najmä predstaviteľom SR.

Pozývame všetkých našich členov, spolupracovníkov a priaznivcov našej činnosti s presvedčením, že spoločne nájdeme východiská a riešenia pre náš ďalší rast a rozvoj.

Výbory Združení a Rada osobností

P.S.

Pozvánku s presnými údajmi pošleme po definitívnom potvrdení všetkými prednášajúcimi.

+++++

- Konzervatívny inštitút M. R. Štefánika v spolupráci s týždenníkom .týždeň a v partnerstve so spoločnosťou exe Vás pozývajú na diskusný konzervatívny klub na tému

Význam hodnôt Novembra v dnešnej spoločnosti

Termín: Streda 16. november 2011 od 17.00 hod.

Miesto: Pálffyho palác, Zámocká ul. 47, Bratislava (lokalizácia podľa mapy [tu](#))

Hostia:

Peter Zajac, poslanec NR SR (OKS), spoluzakladateľ VPN

Euba Lesná, investigatívna novinárka a publicistka

Ján Piroščák, spolumajiteľ IT firmy

Jozef Dančo, minister financií SR v rokoch 1991-1992

Martin Mojžiš, týždenník .týždeň

R.S.V.P.

Záujem o účasť na podujatí potvrdíte v termíne do stredy 16. novembra 2011 do 14.00 hod

tel. č. 02 546 300 62.

+++++

- **Skryté základy človeka** ktorá sa bude konať v stredu **16.11. 2011 o 18:00 hod.** na Zrinského ulici č. 2 v Bratislave (konečná trolejbusu č. 208 na Šulekovej ulici). Prednášať bude Mgr. Ing. Štefan Šrobár, CSc.

+++++

- TS - V Madarsku sa uskutočni významna prezentácia slovenskej kinematografie Vazeni kolegovia,
na budúci týždeň v dňoch od 7. do 13. novembra sa v Madarsku uskutočnia tri významné podujatia, zamerané na prezentáciu slovenskej kinematografie. Najdôležitejším z nich je prehliadka Tyžden slovenskeho filmu v Budapešti, počas nej sa bude konať aj tradičný filmový seminár, spojený s ďalším podujatím - prehliadkou v Segedíne. Celé podujatie otvorí snímka Marhulovy ostrov Petra Bebjaka, ktorú osobne uvedú režiser a producent filmu. Pri tejto príležitosti si vám dovoľujem poslať kompletnú tlačovú správu o všetkých troch podujatiach. V prílohe nájdete aj fotografiu z filmu Marhulovy ostrov, pri jej publikovaní, prosím, uveďte ako zdroj: archív SFU. Budem rada, keď o tejto významnej prezentácii slovenskej kinematografie v Madarsku, ktorá je aj jednou z príležitostí vzajomného zblížovania našich kultúr, budete informovať vo svojich mediách. Prajem Vám príjemný zvyšok týždňa. Simona Nôtova

+++++

- Ústav pamäti národa, Konfederácia politických väzňov Slovenska a OZ Nenápadní hrdinovia Vás pozývajú na slávnostnú študentskú konferenciu, ktorá je vyvrcholením III. ročníka projektu **Nenápadní hrdinovia v zápase s komunizmom 1945 – 1989**. Študenti narodení po roku 1989 písomným a audiovizuálnym záznamom vytvorili cenné diela o obetiach totality. Slávnostné otvorenie konferencie sa uskutoční **18. novembra 2011 o 9.00 hod. vo vládnom Hoteli Bôrik** (Bôrik 15, Bratislava). Konferencia sa koná pod záštitou predsedníčky vlády SR pani Ivety Radičovej. Tešíme sa na spoločné stretnutie. R.S.V.P. do 15. 11. 2011, 0905 783 748, neupauer@november89.eu Viac informácií na stránke www.november89.eu

+++++

Pozývame Vás na prednášku spojenú s diskusiou na tému:

Boh v stvorení

ktorá sa bude konať v piatok **18. 11. 2011 o 18:30 hod.** v Evanjelizačnom centre Quo Vadis Farnosti Najsvätejšej Trojice, Hurbanovo námestie v Bratislave.

Prednášať bude Mgr. Ing. Štefan Šrobár, CSc.

+++++

Vás srdečne pozývajú na spomienkový večer

IVANČAN VINCENT ŠIKULA

konaný pri príležitosti nedožitých 75. narodenín a 10. výročia smrti významného slovenského spisovateľa, umelca a skvelého človeka VINCENTA ŠIKULU.

Miesto: Matičný dom v Ivanke pri Dunaji

Dátum: 18. 11. 2011 o 17.00 hodine

Program: Privítanie

Úryvok z tvorby *Vincenta Šikulu*

Dagmar Bruckmayerová

Francisco Tarrega: La Grima

Ivan Denko – gitara

Peter Valček: A rána vo Vrbinke nebudú už tiché ...

W. A. Mozart: Sonáta B-Dur – 1. časť Jiřina Jakubíková –
klavír

Vincent Šikula očami svojich dcér

Antonio Carlos Jobim – Chega de Saudade Katarína Lorenčíková –
flauta

Ján Lauko – klavír

Ivančan Vincent Šikula – osobné spomienky obyvateľov Ivanky

+++++

Vás srdečne pozývame na

Spomienkovú slávnosť

pri príležitosti 150. výročia príchodu Mórica Alstera
do úradu katolíckeho kňaza v Račišdorfe

Slávnosť sa koná 24. novembra 2011

Program slávnostného popoludnia :

14,00 - 15,00 Slávnostná svätá omša v rímskokatolíckom kostole
sv. Filipa a Jakuba

15,00 - 15,30 Privítanie hostí MO MS a prehliadka Račianskej
pamätnej izby

15,30 - 16,00 Prijatie hostí u starostu MČ Bratislava – Rača

16,15 - 16,40 Pietna spomienka pri hrobe M. Alstera na miestnom
cintoríne

17,00 - 18,30 Spomienková slávnosť v Nemeckom kultúrnom dome,
účinkujú žiaci, študenti a učitelia GŠB, ZUŠ a ZŠ

+++++

- Univerzitná knižnica Bratislava

Historický ústav Slovenskej akadémie vied

Slovenská historická spoločnosť pri Slovenskej akadémii vied
pod záštitou

švajčiarskeho veľvyslanca

J. E. Christiana Fotscha

si Vás dovoľujú pozvať na prezentáciu knihy

Viliam Čičaj – Jan Andrea Bernhard

Orbis helveticorum

Das Schweizer Buch und seine mitteleuropäische Welt

22. novembra 2011 o 17,30 hodine v prednáškovej miestnosti Univerzitetnej

+++++

17.30 hod.

Súčasťou kolokvia bude aj kurátorom komentovaná
prehliadka výstavy

Jozef Vlček, neznámy autor známych prác,

ktorá sa bude konať 10. novembra 2011 o 17.30 hod.

vo výstavnom a informačnom bode SCD Satelit

Dobrovičova 3, Bratislava.

+++++

řetězec TESCO bude dle této informace - pozri vlákno:

<http://www.marketingweek.co.uk/disciplines/sponsorship/tesco-partners-with-london-gay-pride/3031212.article>

hlavním sponzorem londýnské Gay Pride. Myslím si, že tady lze "hlasovat penězi" a vyhlásit jim **bojkot**. Možná jsem naivní, ale pokud by se dohodly všechny možné pro-family organizace v Evropě, tak by to určitě Tesco pocítilo.

Takto se podařilo např. americkým studentům bojkotovat Pepsi, kvůli jejímu angažmá v Barmě, blíže např.

<http://totalitarian-oil.blogspot.com/2006/04/pepsi-boycott-1991-1997.html>

+++++

V příloze Vám posielame informáciu o programoch, ktoré sa uskutočnia do konca roka 2011. Ďakujeme Vám za Vašu priazeň a tešíme sa na stretnutie s Vami na našich podujatiach.

Prehľad (a prípadne zmeny) našich podujatí nájdete pod linkom:

<http://www.slovaci.at/program.html>

+++++

- **P O Z V Á N K A** na diskusiu: *s Oskarom Krejčím* na tému: *Ludské práva v 21. storočí*
Podujatie sa uskutoční **24. novembra 2011** (štvrtok) o 16,30 na Gunduličovej ul. 12
v Bratislave www.noveslovo.sk

+++++

- 24. novembra 2011 o 15.30 hod v zasadačke Ministerstva hospodárstva SR,
Mierová 19 **RIEŠENIE SPOTREBITEĽSKÝCH SPOROV**
MIMOSÚDNOU A SÚDNOU CESTOU,

Informovať a na otázky spotrebiteľov odpovedať budú

Prof. Vladimír Labáth, PhD. - odborník na mediáciu

Mgr. Simona Mills, advokátka (advokátska kancelária STANO & MILLS s.r.o.)

PhDr. Jana Miklovičová - Združenie občianskej sebaobrany

host: Ing. Mgr. Imrich Csiba - riaditeľ Odboru VT a ochrany spotrebiteľa MH SR

Využite príležitosť dozvedieť sa informácie o

- dôvodoch a príčinách vzniku spotrebiteľského sporu,
- pomoci v riešení spotrebiteľského sporu (občianske združenie, právnik)
- mediácii ako možnosti riešenia spotrebiteľského sporu mimosúdnou cestou s modelovými ukázkami,
- žalobe ako konečnej cesty k dosiahnutiu spotrebiteľského práva, možnostiach uplatnenia si oslobodenia od súdnych poplatkov pri spotrebiteľskom

+++++

- **ZÁNİK NEOLIBERALIZMU ?**

Môže kríza spôsobiť kolaps neoliberálneho kapitalizmu a nahradit' ho lepším systémom?

Termín konania: 23.11.2011 (streda) o 16.00 hod . ,

v aule PEVŠ, ul. Tematínska č. 10, Petržalka

Úvodné slovo : *h. prof. Dr. Ing. Ivan Haluška, DrSc.* s využitím myšlienok z jeho najnovšej knihy: *Budúcnosť globálnej ekonomiky*, IRIS 2011+

Koreferát: doc. PhDr. Ladislav Hohoš, CSc.

+Kniha je v bežnom predaji a v školskej predajni kníh v budove PEVŠ, Tematínska 10

+++++

S H.-J. Schmidtom sme robili písomne interview pre nemecky dennik die Welt s Radicovou, vyslo online a vcera bolo v print

redaktor schmidt mal ist minuly tyzden s nami na cestu po strednom slovensku, tak to bolo naplanovane.

Z rodinnych dovodov musel navstevu SR odmietnut, preto sme sa dohodli, ze ako nahradu urobi interview s radicovou. Len jej vyse tyzdna trvalo, kym odpovedala na otazky, hoci sme obaja tlacili na sefku tlacoveho na urade vlady.

online:

<http://www.welt.de/politik/ausland/article13705524/Wie-sich-Iveta-Radicova-fuer-den-Europfer.html>

print:

http://www.welt.de/print/die_welt/politik/article13706453/Abzutreten-ist-nicht-so-schlimm.html

+++++

STANOVISKO

Historického odboru MS k návrhu niektorých poslancov NR SR na úpravu zákona o štátnych sviatkoch

Historický odbor Matice slovenskej (HO MS) v Bratislave so znepokojením prijal medializovaný zámer niektorých poslancov Národnej rady Slovenskej republiky predložiť na najbližiu riadnu schôdzu NR SR úpravu zákona, ktorá by 28. október definovala ako štátny sviatok Slovenskej republiky. Súčasne by novela zákona predefinovala Deň ústavy SR (1. september), ktorý je štátnym sviatkom, na „pamätný deň“. Z návrhu je zrejmé, že niektorí „večne včerajší“ sa neúnavne usilujú zakonzervovať český pohľad na našu národnú minulosť a doposiaľ sa nedokázali zmieriť s existenciou samostatnej Slovenskej republiky. Pričom je všeobecne známe, že práve títo ľudia donedávna patrili k najmilitantnejším odporcom obnovenia štátnej samostatnosti Slovenskej republiky.

Slovenská história však nedáva za pravdu pohrobkom čechoslovakizmu na Slovensku, nech by svoje úmysly zakrývali hoci aj tými najľubozvučnejšími frázami. Slovenskej verejnosti je vo všeobecnosti známe, že po kapitulácii Rakúsko-Uhorska deklaroval 28. októbra 1918 Národný výbor v Prahe, v mene neexistujúceho „československého národa“, založenie „samostatného československého štátu“. O tomto politickom akte nebola na Slovensku informovaná slovenská politická reprezentácia a nedala k nemu českej politickej reprezentácii ani žiaden mandát.

Z hľadiska našej štátnosti je prirodzené hlásiť sa a nadväzovať na tie štátoprávne akty slovenskej politickej reprezentácie, ktoré ju na počiatku 20. storočia zakladali, umocňovali a rozvíjali. V moderných dejinách k nim patrí 22. október 1915 – podpísanie Clevelandskej dohody; 30. máj 1918 – podpísanie Pittsburskej dohody; 19. október 1918 – vystúpenie F. Jurigu v peštianskom parlamente a najmä 30. október 1918 – prijatie Deklarácie slovenského národa v Turčianskom Sv. Martine. Tieto politické akty stáli pri počiatku formovania sa modernej slovenskej štátnosti, na ceste ku ktorej zohrala pozitívnu úlohu aj prvá Č-SR, a to aj napriek oficiálnej, štátnej ideológii a politike čechoslovakizmu. Slováci však ani v tomto štáte, hoci sa na jeho vytvorení výrazne podieľali, nezískali skutočnú národnú slobodu. V súčasnosti Česká republika akceptuje 28. október 1918 ako základný medzník vzniku českej štátnosti (vrátane používaných symbolov – bývalá česko-slovenská vlajka). Slovenská republika aj napriek tomuto zaradila medzi svoje štátne sviatky 28. október ako pamätný deň. Česká republika však 30. október vôbec nezaradila medzi svoje štátne sviatky – totiž z pozícií čechoslovakizmu neuznávala a neuznáva slovenský národ ako štátotvorný

subjekt pri vzniku Č-SR v roku 1918.

Z uvedeného hľadiska jednostranne akceptovať v Slovenskej republike 28. október 1918 ako štátny sviatok je pre slovenský národ neprimerané a dehonestujúce, tak, ako by bolo dehonestujúce akceptovať ako štátny sviatok SR aj 20. august, deň sv. Štefana, zakladateľa Uhorského kráľovstva. A to aj napriek tomu, že obidva tieto štátne útvary znamenali pre nás aj pozitívny prínos. Slovenský národ sa však definitívne rozišiel ako s Uhorskom, tak aj s Česko-Slovenskom a tvorí si vlastnú politickú tradíciu.

V Bratislave 9. novembra 2011 Historický odbor Matice slovenskej

+++++

„Esterházy bol kontroverzná osoba, politici by mali byť opatrnejší“

8. novembra 2011 - (TASR)

János Esterházy bol podľa historika Dušana Kováča skutočne kontroverznou osobnosťou a je známe, že bol aj dosť tvrdý antisemita. Politici by mali byť zdržanlivejší a keď niekoho ocení určitá organizácia, ešte to nie je spoločenská ani historická rehabilitácia, uviedol Kováč na pondelkovej (7. 11.) tlačovej konferencii Historického ústavu SAV, kde vedenie hodnotilo jeho činnosť. Historik reagoval na ocenenie politika maďarskej menšiny v Československu Jánosa Esterházyho, ktoré mu in memoriam udelila 3. novembra v New Yorku jedna z najväčších židovských organizácií v USA Anti-Defamation League (ADL). Na udeľovaní ceny sa zúčastnil aj predseda SMK József Berényi, podľa ktorého by to pre slovenských politikov a verejnosť mal byť signál na prehodnotenie postoja k tejto historickej osobnosti. „János Esterházy je na Slovensku hodnotený ako kontroverzný politik, ale toto ocenenie potvrdzuje, že nie je kontroverzným politikom, ale politikom, ktorý na základe hlbokej viery bol humanista a nespolupracoval s fašistickým režimom. Keby to bolo inak, najväčšia židovská organizácia v Amerike by mu neodovzdala cenu,“ vyhlásil 5. novembra na tlačovej konferencii SMK Berényi. Kováč však tvrdí, že nevie, na základe akých informácií ADL cenu Courage to Care udelila. Historického ústavu SAV sa na názor nikto nepýtal. „Niektorým židovským organizáciám stačí, keď sa im povie, že on hlasoval proti deportáciám, čo nie je pravda. Pretože o deportáciách sa nehlasovalo áno alebo proti, ale manifestačne povstaním. A János Esterházy bol jediným, o ktorom sa vie, pretože ho hneď slovenská tlač napadla ako Maďara,“ upozornil historik. Niektorí Slováci podľa Kováča hovoria, že počas hlasovania tiež odišli, no o nich sa nehovorí. SMK vyzvala na prehodnotenie názoru na Esterházyho práve kvôli tomu, že ako jediný nehlasoval za židovské zákony a pomáhal utečencom z Poľska. „Je známe, že bol dosť tvrdý antisemita a to možno tie židovské organizácie ani nevedia, lebo im to nikto nepovedal,“ podčiarkol Kováč. Na udelenie ocenenia Esterházymu v USA reagovala aj opozičná SNS, ktorá to označila nehoráznosťou. „SNS protestuje proti tomu, aby osoba, ktorá prispela k odtrhnutiu územia južného Slovenska, ktorá na bielom koni vítala horthyovské vojská v Košiciach a ktorá bola symbolom zrady záujmov Slovenska, bola dnes rehabilitovaná a medzinárodne uznávaná,“ vyhlásil podpredseda národniarov Andrej Danko. János Esterházy sa narodil 14. marca 1901 vo Veľkom Záluží pri Nitre a pôsobil ako politik maďarskej menšiny v Československej republike. Ako prívrženec revízie hraníc Slovenska a zástanca iredentistického kurzu v maďarskej politike udržiaval tajné kontakty s oficiálnymi kruhmi v Maďarsku, ako aj s organizáciami nacistického Nemecka. Jeho politická aktivita vrcholila na jeseň 1938 pri riadení taktiky maďarskej menšinovej politiky voči republike. Aktívne sa zúčastnil aj na prípravách Viedenskej arbitráže. Po vzniku slovenského štátu v roku 1939 bol poslancom slovenského snemu, v ktorom v roku 1942 ako jediný hlasoval proti prijatiu židovského kódexu. Národný súd Československej republiky Esterházyho odsúdil v roku 1947 na smrť za aktivity z obdobia pred a počas druhej svetovej vojny. Rozsudok bol neskôr zmenený na doživotné väzenie. Esterházy zomrel v roku 1957 vo väznici v Mírove.

„Uznanie Esterházyho v USA je odpoveďou pre Slovákov“

4. novembra 2011 - (TASR)

Maďarsko víta medzinárodné uznanie životného diela Jánoša Esterházyho, uviedol na margo štvrtkového ocenenia Esterházyho v New Yorku maďarský vicepremiér zodpovedný za národnú politiku Zsolt Semjén. Ocenenie zo strany židovskej mimovládnej neziskovej organizácie Anti-Defamation League (ADL), ktorá bojuje proti antisemitizmu, je podľa Semjéna dôležitým krokom na ceste, ktorá poskytuje zadosťučinenie politikovi maďarskej národnosti zo Slovenska, ktorého v jeho krajine označili za fašistu. „Esterházyho ocenenie bolo jasnou odpoveďou na útoky určitých slovenských politikov,“ cituje zo Semjénovho vyjadrenia maďarská tlačová agentúra MTI. Vicepremiér vyjadril nádej, že toto ocenenie priaznivo ovplyvní otázku blahorečenia Esterházyho, ktorý žil príkladným kresťanským životom. Cenu Jana Karskiho Za odvahu a službu odovzdal Esterházyho vnukovi - Giovannimu Malfattimu - predseda ADL Abraham H. Foxman, ktorý vyhlásil, že gróf J. Esterházy bol jedným z tých málo ľudí, ktorí „mali odvahu povedať nie, keď mali dostatok dôvodov byť ticho“. Podľa maďarskej agentúry ADL udelila cenu ešte v októbri posmrtné Esterházymu za to, že 12. mája 1942 ako jediný člen slovenského parlamentu hlasoval proti deportácii židov a zohral dôležitú úlohu pri záchrane prenasledovaných. Slávnostného odovzdávania ocenenia sa v New Yorku zúčastnil štátny tajomník maďarského rezortu diplomacie Zsolt Németh, predseda SMK József Berényi a budapešťiansky primátor István Tarlós. MTI poznamenáva, že Slovensko a Česko dodnes nerehabilitovali Esterházyho a obe tieto krajiny ho evidujú ako vojnového zločinc.

+++++

Augustín Jozef Lang z Odborného kabinetu SNS:

Vlčia tma maďarskej politiky a zhubná doktrína revizionizmu

24. októbra 2011 - (AUGUSTÍN JOZEF LANG - SNS.SK)

Odborný kabinet pre zahraničnú politiku Slovenskej národnej strany vyjadruje vážne znepokojenie k pokračujúcej politike Maďarska, ktorá predstavuje vážnu hrozbu stabilite a povojnovému usporiadaniu v strednej Európe. Od svojho nástupu do úradu sa maďarský prezident Pál Schmitt v piatok 21. októbra 2011 prvý raz stretol na spoločnom zasadnutí s predsedami členských organizácií Maďarskej rady Karpatskej kotliny pre autonómiu (KMAT). Nechýbal ani zástupca SMK zo Slovenska. Išlo v podstate o koordinačnú poradu s budapešťianskou vládou a formulovanie stratégie rozbitia Trianonskej stability a statusu quo po II. svetovej vojne. Úroveň vlčej tmy, ktorou historicky trpí maďarský politický „puszta fenomén“, stelesňuje nasledovné vyhlásenie prezidenta susedného „spriateleného“ štátu, na margo maďarských autonómií: „Maďarsko je obklopené Maďarmi“. Snahy o autonómiu nemajú alternatívu, ak chceme, aby bol národ spolu. Maďarská vláda si stojí za svojou národnou stratégiou. Prebrali sme všetky varianty autonómií vo vzťahu ku každej krajine... Túto diagnózu nemôžeme nazvať inak ako vlčiu tmou. Maďarský prezident vidí svoj štát obklopený Maďarmi a nie je schopný svojou politickou optikou rozoznať a vidieť Srbov, Chorvátov, Slovákov, Ukrajincov, Slovincov a ani Rakúšanov, ktorí žijú vo svojich národných štátoch ako susedia. A to vyhlásil prezident štátu patriaceho do Európskej únie. Štátu, kde pri poslednom sčítaní ľudu v chorvátskej obci sčítavali komisári obyvateľstvo tak, že na jednej strane ulice sčítaval chorvátsky komisár a na druhej strane ulice dával hácky komisár maďarskej národnosti. Tak sa stalo, že u chorvátskeho komisára sa prihlásili obyvatelia k chorvátskej národnosti, a na druhej strane tej istej ulice v chorvátskej obci u maďarského komisára boli všetci prihlásení ako Maďari. Vlčou tmou trpel len jeden komisár.

Budapešť zakladá nebezpečné ohne nacionalistických vášní, ktoré spaľujú dôveru v krajinách susediacich s Maďarskom. Zahraničná tlač, najmä nemecká, prináša na túto tému početné informácie a analýzy. Médiá na Slovensku praktizujú tichú cenzúru, aby ľudia nechápali v koľkých krajinách sa rozbehol Budapešťou režírovaný politický stroj zjednocovania Maďarov bez ohľadu na ich štátnu príslušnosť. Pozrime sa bližšie na niektoré politické avantúry kaspicko-stepnej stratégie rozbíjania štátnej zvrchovanosti u susedov Maďarska. Maďarská vláda a ich piata kolóna tvrdo útočí na vládu Rumunska, aby zastavilo proces reformy územnosprávneho členenia štátu. Arogancia zašla tak ďaleko, že predseda maďarského parlamentu László Kövér sa stal čestným predsedom autonomistickej Maďarskej občianskej strany v Rumunsku. Rumunskí politici zareagovali veľmi ostro potom, ako si táto strana otvorila svoje teritoriálne zastúpenie v Brusely. Následne maďarský štát vybudoval za peniaze zo štátneho LOTTA Médiacentrum v Rumunsku a pri jeho otvorení sa hovorilo o logistickom a ideologickom centre autonómneho štátu Maďarov v Rumunsku. Rumunskí vlastenci a patrioti začali vlnu protestov a demonštrácií /čo sa u nás samozrejme nemohlo písať/. Pri jednej z demonštrácií v Alba lilia pred Maďarskou teologickou fakultou, traja Rumuni zaútočili a zbili do bezvedomia Dekana Zoltána Oláha, ktorý si išiel s arogantnými poznámkami protest Rumunov filmovať. Okrem toho bol prevezený do nemocnice aj ďalší človek z fakulty. Aj Slovinsko sa ozvalo na obranu svojej menšiny v Maďarsku. Počas poslednej návštevy maďarského prezidenta Pála Schmitta, slovinský prezident na spoločnej tlačovej konferencii protestoval proti potláčaniu menšinových práv Slovincov v Maďarsku. Povedal, zavreli ste im škôlku, zastavili omše v rodnom jazyku, čo nebudeme tolerovať. Aj Rakúsku sa ušlo pred nedávnym veľkouhorskeho prefackania, keď podpredseda vlády Zsolt Semjén vyhlásil, že nový zákon tejto krajiny obmedzí používanie jazyka maďarskej menšiny, hlavne v úradnom styku. Budeme protestovať. Najnovší konflikt roztočili maďarský politici voči Srbsku, keď žiadajú zmenu reštitučného zákona, ktorý Srbsko prijalo. Minister zahraničných vecí tvrdí, že ide o uplatnenie princípu kolektívnej viny na Maďaroch. Nátlak sa zmenil na vydieranie: „Ak nezmeníte zákon zabránime, aby vám bol udelený štatút kandidátskej krajiny Európskej únie. Je veľkým prekvapením, že tí ktorí doposiaľ prehliadali a nevideli nebezpečenstvo maďarskej politiky sa tiež ozvali a varujú pred jej zhubným vplyvom. Vplyvné americké noviny Financial Times napísali, že Maďarsko ohrozuje „európsku značku“ tým, že neplní demokratické princípy, čo znamená riziko pre Európsku úniu. Spochybňuje tým hodnotu integrácie krajín do EÚ. Ostrejšie sa však voči spasiteľom z pushty vyjadrili ďalšie noviny v USA. Washington Post prirovnáva Orbána dokonca k politike bieloruského prezidenta Lukašenk, čo si Lukašenko podľa nás ani nezaslúži. Slovenská národná strana pozorne sleduje a analyzuje celoplošnú stredoeurópsku revizionistickú doktrínu Orbánovej Budapešti. Keď Európska únia kritizovala novo prijatú maďarskú ústavu, Orbán reagoval, že nechceme aby Moskvu nahradil Brusel. Politika Fideszu na čele s Orbánom však robí všetko tak, aby u susedných štátov nahradila Moskvu jeho Budapešť. Slová maďarského prezidenta Pála Schmitta tak vyznievajú nasledovne - kto neposlúcha nás, toho nevidíme že existuje. Slovenská národná strana bude naďalej brániť zvrchovanosť a záujmy Slovenska a odhaľovať nebezpečenstvo politiky, ktorú, žiaľ, odchádzajúca vláda ignorovala, nechcela vidieť a tolerovala kolaborantskú politiku Hídu vo svojich radoch.

+++++

RE: Zdôraznil by som aj, že po Mníchove sa dožadovalo ďalších teritórií na Orave a Spiši - a dostalo ich -. aj "bratské" Poľsko, na ktoré sa vo vtedajšej situácii Slovensko obracalo s nádejou (Sidor a spol.). Poľská historiografia tento fakt ignoruje, ale zato zdôrazňuje, že slovenská armáda nato ""okupovala" spolu s Wehrmachtom "poľskú Oravu a Spiš." Slovenská vláda sa mala teda nečinne dívať ako tieto naše dediny (ktoré sa do Poľska dostali jedine perfídnu politikou Beneša) zdieľajú osud Generalguvenemantu!!? Film je opat, "aj v druhom dieli",

bezpochyby veľmi dobrý! Ibaze opakuje sa niečo čo by sa nemalo stať prinajmenej slovenským filmárom a čo sa malo prinajmenej dramaturgicky a v komentári, či infom v titulkoch ustrážiť! Možno aj dodatočne. Neuplná a tým skreslená informácia o komplikovanosti našich nedávnych dejín. /Stalo sa to aj pri inom výbornom filme O. Olejara o Mnichovskom diktate a nacistickej expanzii Peace for our Time, Mier pre našu dobu. Mnohé, inak dobre zapadne filmy "popisujúce dejiny strednej Európy to tiež vôbec nerozlišujú a nezaznamenávajú, vrátane objektívnych britských"/.

Zachránene dieta vo filme Nickyho rodina, tu už ako skúsenej moderátor Schlessinger popisuje, že dôsledkom Mnichovského diktátu utrpeli vraj "iba" Česi, "iba ich československá" hranica sa posunula!? Československá hranica sa následne, rozhodnutím nacistického Nemecka a fašistickej Talianska vo Viedenskom diktate 2. novembra 1938, čo možno považovať za neoddeliteľný /hoci zhrubnutý/ akt Mnichovského diktátu "posuvala" aj Slovákom a na Slovensku na celom južnom území v rokoch 1939-1945 horthyovskou okupáciou. Po vojne anulovanou Parížskou mierovou zmluvou. Rovnako sa "posuvala" "Rusom" okupáciou Maďarskom celej Podkarpatskej Rusi, vtedy rovnako československého územia. Nevráviac, že následnou vojenskou agresiou a okupáciou časti východného Slovenska Maďarmi v Malej vojne, "bez akéhokolvek diktátu veľmoci" v roku 1939, už po vzniku prvého Slovenského štátu. Navyše Veľkonemecká ríša si predtým "odkrojila" na 6 rokov jedno z najposvätnejších území Slovákov, Devín a Poliaci už v roku 1938 časti slovenskej Oravy a Spis ako súčasť oklieštovaného Československa všetkými susedmi, okrem dobového Rumunsku!

Iste je to komplikované, pre niektorých z nás však samozrejme, navyše to má aj ďalšie následne súvislosti, ale dramaturgia a komentár má vymyslieť taký spôsob "zjednodušenia", aby to nenarušilo a neskreslilo základné fakty a svet sa čosi hlbšie a presnejšie dozvedel o nás i o celom komplikovanom stredoeurópskom, stále dejinami poznačenom "teritóriu"!

Prenasa sa to neraz skreslene až nebezpečne do ucelových politických i krypto/revizionistických inšpekcii dokonca v extrémistických a skresľujúcich interpretáciách až dodnes!

/Blížšie o mnohých týchto súvislostiach a utrpeniach onedlho prinesie nové fakty a interpretácie aj vedecky zborník Juh Slovenska v časoch okupácie 1939-1945. Poslúži možno aj ako inšpirácia!/
Prinajmenej budúce lepšie riešenia praje

a pozdravuje

Viliam Jablonický

+++++

Vážené kolegyne, kolegovia!

Táto vláda, umožnila, aby sa do nášho rezortu nast'ahoval Dzurinda, ktorý už roky zneužíva politický systém vo svoj prospech, a stal sa z neho arogantný a skorumpovaný človek. Tento bezcharakterný, po moci chorobne ctibažný a historicky najnepopulárnejší politik novodobých dejín Slovenska si priviedol na MZV SR so sebou rovnako bezcharakterných prísluhovačov typu Ježovicu, Marušku, či spoločníčky vo všetkom -Jančoškovej ale aj ďalších. Za účinnej pomoci nevýrazných zato nebývale konjunkturálnych ľudí typu Jajcay, Mulíka, ... ktorí spoločne a nerozdielne hlboko a historicky prvý raz sa zaslúžili o nebývalý úpadok nášho rezortu a to ľudsky, morálne, tak aj odborne.

Dzurinda bezohľadne, zaútočil na podstatu zahraničnej služby s cieľom ju rozbiť, ako aj všetky hodnoty, na ktorých sa tak ťažko od jej založenia budovala. t.j. na odbornosti a kariérnosti. Tie nahradil novou «kultúrou» bezohľadných stranických a ekonomických záujmov SDKÚ priamo na MZV SR a budovaním stranických štruktúr s politickými nomináciami naprieč celým rezortom. Sú povyšované nad odbornosť a kariérnosť na ktorých,

napriek všetkým nedostatkom, či nedokonalostiam boli pre náš rezort základným pilierom budovania zahraničnej služby.

Čo urobil Dzurinda hneď na úvod svojho pôsobenia v rezorte? -napr. zaútočil na ľudí, ktorí boli v pred dôchodkovom veku, a na mienkotvorných ľudí, ktorí boli z rôznych, aj osobných dôvodov na ministerstve neprijateľní. Zaviedol, napätie, strach, neistotu, zastavenie toku informácií, ako vlastné metódy riadenia.

Vytvoril cielene priestor pre realizovanie vlastných personálnych a ekonomických záujmov na MZV SR. Výsledok vidíme-prijímanie svojich ľudí- blízkych SDKÚ,- bez praxe, adekvátneho vzdelania a znalostí prostredia MZV, kontrola finančných tokov na MZV vid'. ekonomická sekcia, či « 5 poschodie», alebo čudné praktiky v rozvojovej pomoci...

Mimo to, za nadštandardné služby prijal do verejnej služby manželky Jajcaya a Mulíka, či sestru Jančoškovej, Lukáčovú, alebo príbuznú pokladníka SDKÚ Kuceja, alebo bývalé asistentky poslancov SDKÚ Vankovú, Skačanovú a tak by sme mohli pokračovať.. Etické a priam morálne, však? V takom duchu sa pripravuje aj odmena vo forme vyslania za generálnych konzulov inak odborne nepripravených ale verných ľudí typu- jazykovo negramotného Marušku, bezcharakterného Jajcaya, alebo pofiderného «odborníka» Niča, bývalého poradcu a slúžil predch. ministrom a v súčasnosti Ježovicovi, ktorý, dúfajme, už, len mal byť vyslaný, ako veľvyslanec do Bosny a Hercegoviny a to aj potom, ako mal zneužívať svoje terajšie postavenie na čerpanie rozvojovej pomoci pre svoju mimovládku Pontis a pod. Aj to je hoci len príkladný výsledok personálnej politiky Dzurindu. Verme, že po predčasných voľbách sa tieto personálne prešľapy rýchlo zvrátia!

Kolegyne ,kolegovia! Prichádza ďalšia fáza, ktorú aj napriek nadchádzajúcim voľbám, bude chcieť Dzurinda a jeho tím na MZV SR realizovať, čo najskôr (pokiaľ možno ešte do februára 2012) -dostať ešte viac svojich ľudí do zahraničnej služby -perspektívnych spolustraníkov do rôznych pozícií a pokračovať tak v zrozumiteľnej a očividnej deštrukcii nášho ministerstva. Nevýrazný a nepôsobivý minister zahraničia, ktorý sa o rezort priamo nestará, a ktorému ani veľmi nerozumie,, však cielene vytvára priestor pre možnú realizáciu rôznych nekalých praktík . To sa deje najmä v už spomínanom prijímaní nových pracovníkov a neprávosti pri prijímaní do verejnej a štátnej služby (vrátane spomínaných prípadov prijímania manželiek niektorých zamestnancov), vysielania do zahraničia mimo platných predpisov a zaužívanej praxe, ale môže sa diať vo verejných obstarávaníach, podozrivé , netransparentné nakladanie s finančnými prostriedkami, pri čerpaní rôznych fondov, machinácie pri udeľovaní rozvojovej pomoci, ako aj iných pre SDKÚ k takmer dokonalosti dovedených rafinovaných a intrigánskych praktík. O všetkých takýchto, hoci len sebamenších nekalých praktikách má verejnosť právo byť informovaná! Všetky pochybenia, zvýhodnenia na úkor iných, porušenia zákonov, zneužitie postavenia musia byť preverené a v prípade potvrdenia zodpovední musia niesť zodpovednosť!

Pre dosiahnutie tohto cieľa ponúkame každému z vás vážené kolegyne a kolegovia, možnosť napísať na túto emailovú adresu: stopmikimu@gmail.com . Sem **môžete anonymne zasielať**, akékoľvek svoje poznatky, podozrenia, informácie, dokumenty a pod. ak sa domnievate, že došlo alebo mohlo dôjsť ku krivde, zneužitiu funkcie, postavenia kohokoľvek na MZV SR alebo inak nasvedčujúce zneužívanie moci Dzurindu a jemu blízkych ľudí. Týmto môžete aj vy prispieť k odkrytiu praktík súčasného vedenia rezortu a k ich neskoršej náprave.

Nadišiel čas, kedy sa musíme týmto zlovôľam brániť, rovnako tak zneužívaniu moci jednotlivcov typu Dzurindu, ktorí si uchvátili náš demokratický systém na to, aby z neho osobne profitovali a korumpovali aj svoje bezprostredné okolie.

Pomôžte ochraňovať záujmy MZV SR- proti týmto nebývalým, nemorálnym a úzko stranickým, ktoré v súčasnosti predstavuje na MZV SR Dzurinda a jemu blízki a napíšte na hore uvedený email.

Cieľom tejto kampane je poskytnúť, čo najširší priestor pre získanie a výmenu informácií o dianí v rezorte MZV SR po nástupe Dzurindu . Tieto zamýšľame neskôr podrobovať aj širokej diskusii na sociálnej sieti.

+++++

Vážené kolegyne, kolegovia!

Táto vláda , umožnila, aby sa do nášho rezortu nast'ahoval Dzurinda, ktorý už roky zneužíva politický systém vo svoj prospech, a stal sa z neho arogantný a skorumpovaný človek. Tento bezcharakterný, po moci chorobne ctibažný a historicky najnepopulárnejší politik novodobých dejín Slovenska si priviedol na MZV SR so sebou rovnako bezcharakterných prisluhovačov typu Ježovicu, Marušku, či spoločníčky vo všetkom -Jančošekovej ale aj ďalších. Za účinnej pomoci nevýrazných zato nebývale konjunkturálnych ľudí typu Jajcaya, Mulíka,.... ktorí spoločne a nerozdielne hlboko a historicky prvý raz sa zaslúžili o nebývalý úpadok nášho rezortu a to ľudsky, morálne, tak aj odborne.

Dzurinda bezohľadne, zaútočil na podstatu zahraničnej služby s cieľom ju rozbiť, ako aj všetky hodnoty, na ktorých sa tak ťažko od jej založenia budovala. t.j. na odbornosti a kariérnosti. Tie nahradil novou «kultúrou» bezohľadných stranických a ekonomických záujmov SDKÚ priamo na MZV SR a budovaním stranických štruktúr s politickými nomináciami naprieč celým rezortom . Sú povyšované nad odbornosť a kariérnosť na ktorých, napriek všetkým nedostatkom, či nedokonalostiam boli pre náš rezort základným pilierom budovania zahraničnej služby.

Čo urobil Dzurinda hneď na úvod svojho pôsobenia v rezorte ? -napr. zaútočil na ľudí, ktorí boli v pred dôchodkovom veku, a na mienkotvorných ľudí, ktorí boli z rôznych, aj osobných dôvodov na ministerstve neprijateľní. Zaviedol, napätie, strach, neistotu, zastavenie toku informácií, ako vlastné metódy riadenia.

Vytvoril ciele priestor pre realizovanie vlastných personálnych a ekonomických záujmov na MZV SR. Výsledok vidíme-prijímanie svojich ľudí- blízkych SDKÚ,- bez praxe, adekvátneho vzdelania a znalostí prostredia MZV, kontrola finančných tokov na MZV vid'. ekonomická sekcia, či « 5 poschodie», alebo čudné praktiky v rozvojovej pomoci...

Mimo to, za nadštandardné služby prijal do verejnej služby manželky Jajcaya a Mulíka, či sestru Jančošekovej, Lukáčovú, alebo príbuznú pokladníka SDKÚ Kuceja, alebo bývalé asistentky poslancov SDKÚ Vankovú, Skačanovú a tak by sme mohli pokračovať.. Etické a priam morálne, však? V takom duchu sa pripravuje aj odmena vo forme vyslania za generálnych konzulov inak odborne nepripravených ale verných ľudí typu- jazykovo negramotného Marušku, bezcharakterného Jajcaya, alebo poľidného «odborníka» Niča, bývalého poradcu a sluzil predch. ministrovi a v súčasnosti Ježovicovi, ktorý, dúfajme, už, len mal byť vyslaný, ako veľvyslanec do Bosny a Hercegoviny a to aj potom, ako mal zneužívať svoje terajšie postavenie na čerpanie rozvojovej pomoci pre svoju mimovládku Pontis a pod. Aj to je hoci len príkladný výsledok personálnej politiky Dzurindu. Verme, že po predčasných voľbách sa tieto personálne prešľapy rýchlo zvrátia!

Kolegyne ,kolegovia! Prichádza ďalšia fáza, ktorú aj napriek nadchádzajúcim voľbám, bude chcieť Dzurinda a jeho tím na MZV SR realizovať, čo najskôr (pokiaľ možno ešte do februára 2012) -dostať ešte viac svojich ľudí do zahraničnej služby -perspektívnych spolustraníkov do rôznych pozícií a pokračovať tak v zrozumiteľnej a očividnej deštrukcii nášho ministerstva. Nevýrazný a nepôsobivý minister zahraničia, ktorý sa o rezort priamo nestará, a ktorému ani

veľmi nerozumie,, vřak cielene vytvára priestor pre možnú realizáciu rôznych nekalých praktík . To sa deje najmä v už spomínanom prijímaní nových pracovníkov a neprávosti pri prijímaní do verejnej a štátnej služby (vrátane spomínaných prípadov prijímania manželiek niektorých zamestnancov), vysielania do zahraničia mimo platných predpisov a zaužívanej praxe, ale môže sa diať vo verejných obstarávaníach, podozrivé , netransparentné nakladanie s finančnými prostredkami, pri čerpaní rôznych fondov, machinácie pri udeľovaní rozvojovej pomoci, ako aj iných pre SDKÚ k takmer dokonalosti dovedených rafinovaných a intrigánskych praktík. O všetkých takýchto, hoci len sebamenších nekalých praktikách má verejnosť právo byť informovaná! Všetky pochybenia, zvyhodnenia na úkor iných, porušenia zákonov, zneužitie postavenia musia byť preverené a v prípade potvrdenia zodpovední musia niesť zodpovednosť!

Pre dosiahnutie tohto cieľa ponúkame každému z vás vážené kolegyne a kolegovia, možnosť napísať na túto emailovú adresu: stopmikimu@gmail.com . Sem **môžete anonymne zasielať**, akékoľvek svoje poznatky, podozrenia, informácie, dokumenty a pod. ak sa domnievate, že došlo alebo mohlo dôjsť ku krivde, zneužitiu funkcie, postavenia kohokoľvek na MZV SR alebo inak nasvedčujúce zneužívanie moci Dzurindu a jemu blízkych ľudí. Týmto môžete aj vy prispieť k odkrytiu praktík súčasného vedenia rezortu a k ich neskoršej náprave.

Nadišiel čas, kedy sa musíme týmto zlovôľam brániť, rovnako tak zneužívaniu moci jednotlivcov typu Dzurindu, ktorí si uchvátili náš demokratický systém na to, aby z neho osobne profitovali a korumpovali aj svoje bezprostredné okolie.

Pomôžte ochraňovať záujmy MZV SR- proti týmto nebyvalým, nemorálnym a úzko stranickým, ktoré v súčasnosti predstavuje na MZV SR Dzurinda a jemu blízki a napíšte na hore uvedený email.

Cieľom tejto kampane je poskytnúť, čo najširší priestor pre získanie a výmenu informácií o dianí v rezorte MZV SR po nástupe Dzurindu . Tieto zamýšľame neskôr podrobovať aj širokej diskusii na sociálnej sieti.

+++++

Milí krajanovia,

ospravedlňujem sa za spôsobenú nepríjemnosť, ktorú ste mali s viacopakovanými e-mailami včera. Porucha bola na Swisscom-Serveri. Technici so Swisscomu poruchu odstránili a v mene Swisscomu sa zato všetkým ospravedlňujú.

Prosím o pochopenie - každá mašina niekedy vypovie službu.

+++++

Preco stale strasit zidmi? Zidia predsa nie su vsemocni, vsemocny je

BOH. Tertulian (160-220) řekl, že katolická víra a židovská moc jsou jako dvě misky na vahách: když roste katolická víra, klesá židovská moc, a když klesá

- >> katolická víra, roste židovská moc. Ale Víra převyšuje moc. To je důvodem,
- >> proč primárním problémem nejsou židé, ale nárůst či úbytek Víry mezi lidmi.
- >> To je důvod, proč existují spiknutí, mají důležitou úlohu a nelze jimi jen
- >> opovrhovat, ale hlavním problémem jsou lidé, kteří se odvracejí od Boha a jeho
- >> jedině pravé Církve. Krátce -- a zde je klíčový bod -- pohané můžou vinit
- >> jen sebe samy, je-li židovská moc dnes tak velká.

- >> Proto kdo začíná vidět, na co zejména poukázali Disraeli a Woodrow Wilson,
- >> ale co sotva mohli říci otevřeně, tedy že existuje temná moc za scénou,

>> která řídí světové události, ať neztrácí rovnováhu proklínáním Iluminátů,
>> židů či svobodných zednářů nebo kohokoli, ale ať si uvědomí moudrost slov
>> Pia X. : "Ať každý plní svou povinnost a všechno bude v pořádku". To proto,
>> že naše první povinnost je vůči Bohu, jak ukazuje první přikázání, takže
>> když my všichni splníme svou povinnost a vrátíme se k Bohu, bude pro Něj
>> hračkou odstranit současnou moc svých rozličných nepřítel, kterým On sám
>> nechal první místo tím, že nezasáhl, aby tomu zabránil.

>> Tak předtím, než se zjevila naše Paní ve Fatimě v roce 1917, dostali
>> antikatolíci vládu v Portugalsku úplně do své moci, ale když se prakticky
>> celý portugalský národ modlil a konal pokání, jak naše Paní žádala, ona
>> prostě zrušila antikatolickou moc v nekrvavé revoluci. Portugalsko se stalo
>> v bezbožném 20. století, kdy komunismus triumfoval všude, ukázkovým
>> příkladem katolického státu.

>> Nejinteligentnější nepřátelé Boží jsou si dobře vědomi, že Mu slouží jako
>> metla, která má dopadnout na záda Jeho nevěrného lidu. Kdyby jen Boží
>> přátelé pochopili, jak jsou biti nepřáteli, aby pomohli všem duším, aby se k
>> Bohu obrátily, a tak se dostaly do Nebe, pak by se konspirační teorie
>> dostaly na své místo: ani důležitější, ani méně důležité, než skutečně jsou.
>> Kyrie eleison.

+++++

Film je opat, "aj v druhom dieli",

bezpochyby velmi dobrý! Ibaze opakuje sa niečo čo by sa nemalo stať prinajmenej slovenským filmárom a čo sa malo prinajmenej dramaturgicky a v komentári, či infom v titulkoch ustraziť! Možno aj dodatočne. Neuplná a tým skreslená informácia o komplikovanosti našich nedávnych dejín. /Stalo sa to aj pri inom výbornom filme O. Olejara o Mnichovskom diktate a nacistickej expanzii Peace for our Time, Mier pre našu dobu. Mnohé, inak dobre zapadne filmy "popisujúce dejiny strednej Európy to tiež vôbec nerozlišujú a nezaznamenávajú, vrátane objektívnych britských"/. Zachránene diela vo filme Nickyho rodina, tu už ako skúsený moderátor Schlessinger popisuje, že dôsledkom Mnichovského diktátu utrpeli vraj "iba" Česi, "iba ich československá" hranica sa posunula!? Československá hranica sa následne, rozhodnutím nacistického Nemecka a fašistickej Talianska vo Viedenskom diktate 2. novembra 1938, čo možno považovať za neoddeliteľný /hoci zakrátko nasledujúci/ akt Mnichovského diktátu "posuvala" aj Slovákom a na Slovensku na celom južnom území v rokoch 1939-1945 horthyovskou okupáciou. Po vojne anulovanou Parížskou mierovou zmluvou. Rovnako sa "posuvala" "Rusínom" okupáciou Maďarskom celej Podkarpatskej Rusi, vtedy rovnako československého územia. Nevráviac, že následnou vojenskou agresiou a okupáciou časti východného Slovenska Maďarmi v Malej vojne, "bez akéhokolvek diktátu veľmoci" v roku 1939, už po vzniku prvého Slovenského štátu. Navyše Veľkonemecka ríša si predtým "odkrojila" na 6 rokov jedno z najposvätnejších území Slovákov, Devín a Poliaci už v roku 1938 časti slovenskej Oravy a Spisy ako súčasť oklieštovaného Československa všetkými susedmi, okrem dobového Rumunska!

Iste je to komplikované, pre niektorých z nás však samozrejme, navyše to má aj ďalšie následne súvislosti, ale dramaturgia a komentár má vymyslieť taký spôsob "zjednodušenia", aby to nenarušilo a neskreslilo základné fakty a svet sa čosi hlbšie a presnejšie dozvedel o nás i o celom komplikovanom stredoeurópskom, stále dejinami poznačenom "teritórii"!

Prenasa sa to neraz skreslene az nebezpecne do ucelovych politickych i krypto/revizionistickych inrepretacii dokonca v extremistickych a skreslujucich interpretaciach az dodnes!

/Blizsie o mnohych tychto suvislostiach a utrpeniach onedlho prinesie nove fakty a interpretacie aj vedecky zbornik Juh Slovenska v casoch okupacie 1939-1945. Posluzi mozno aj ako inspiracia!/
Prinajmenej buduće lepsie riesenia praje

+++++

Vážené kolegyne, kolegovia!

Táto vláda, umožnila, aby sa do nášho rezortu nast'ahoval Dzurinda, ktorý už roky zneužíva politický systém vo svoj prospech, a stal sa z neho arogantný a skorumpovaný človek. Tento bezcharakterný, po moci chorobne ctibažný a historicky najnepopulárnejší politik novodobých dejín Slovenska si priviedol na MZV SR so sebou rovnako bezcharakterných prisluhovačov typu Ježovicu, Marušku, či spoločníčky vo všetkom -Jančoškovej ale aj ďalších. Za účinnej pomoci nevýrazných zato nebývale konjunkturálnych ľudí typu Jajcaya, Mulíka,.... ktorí spoločne a nerozdielne hlboko a historicky prvý raz sa zaslúžili o nebývalý úpadok nášho rezortu a to ľudsky, morálne, tak aj odborne.

Dzurinda bezohľadne, zaútočil na podstatu zahraničnej služby s cieľom ju rozbiť, ako aj všetky hodnoty, na ktorých sa tak ťažko od jej založenia budovala. t.j. na odbornosti a kariérnosti. Tie nahradil novou «kultúrou» bezohľadných straníckych a ekonomických záujmov SDKÚ priamo na MZV SR a budovaním straníckych štruktúr s politickými nomináciami naprieč celým rezortom. Sú povyšované nad odbornosť a kariérnosť na ktorých, napriek všetkým nedostatkom, či nedokonalostiam boli pre náš rezort základným pilierom budovania zahraničnej služby.

Čo urobil Dzurinda hneď na úvod svojho pôsobenia v rezorte? -napr. zaútočil na ľudí, ktorí boli v predchodkovom veku, a na mienkotvorných ľudí, ktorí boli z rôznych, aj osobných dôvodov na ministerstve neprijateľní. Zaviedol, napätie, strach, neistotu, zastavenie toku informácií, ako vlastné metódy riadenia.

Vytvoril cielene priestor pre realizovanie vlastných personálnych a ekonomických záujmov na MZV SR. Výsledok vidíme-prijímanie svojich ľudí- blízkych SDKÚ,- bez praxe, adekvátneho vzdelania a znalostí prostredia MZV, kontrola finančných tokov na MZV vid'. ekonomická sekcia, či « 5 poschodie», alebo čudné praktiky v rozvojovej pomoci...

Mimo to, za nadštandardné služby prijal do verejnej služby manželku Jajcaya a Mulíka, či sestru Jančoškovej, Lukáčovú, alebo príbuznú pokladníka SDKÚ Kuceja, alebo bývalé asistentky poslancov SDKÚ Vankovú, Skačanovú a tak by sme mohli pokračovať.. Etické a priam morálne, však? V takom duchu sa pripravuje aj odmena vo forme vyslania za generálnych konzulov inak odborne nepripravených ale verných ľudí typu- jazykovo negramotného Marušku, bezcharakterného Jajcaya, alebo pofiderného «odborníka» Niča, bývalého poradcu a sluzil predch. ministromi a v súčasnosti Ježovicovi, ktorý, dúfajme, už, len mal byť vyslaný, ako veľvyslanec do Bosny a Hercegoviny a to aj potom, ako mal zneužívať svoje terajšie postavenie na čerpanie rozvojovej pomoci pre svoju mimovládku Pontis a pod. Aj to je hoci len príkladný výsledok personálnej politiky Dzurindu. Verme, že po predčasných voľbách sa tieto personálne prešľapy rýchlo zvrátia!

Kolegyne ,kolegovia! Prichádza ďalšia fáza, ktorú aj napriek nadchádzajúcim voľbám, bude chcieť Dzurinda a jeho tím na MZV SR realizovať, čo najskôr (pokiaľ možno ešte do februára 2012) -dostať ešte viac svojich ľudí do zahraničnej služby -perspektívnych spolustraníkov do rôznych pozícií a pokračovať tak v zrozumiteľnej a očividnej deštrukcii nášho ministerstva. Nevýrazný a nepôsobivý minister zahraničia, ktorý sa o rezort priamo nestará, a ktorému ani veľmi nerozumie,, však cielene vytvára priestor pre možnú realizáciu rôznych nekalých

praktík . To sa deje najmä v už spomínanom prijímaní nových pracovníkov a neprávosti pri prijímaní do verejnej a štátnej služby (vrátane spomínaných prípadov prijímania manželiek niektorých zamestnancov), vysielania do zahraničia mimo platných predpisov a zaužívanej praxe, ale môže sa diať vo verejných obstarávaníach, podozrivé , netransparentné nakladanie s finančnými prostriedkami, pri čerpaní rôznych fondov, machinácie pri udeľovaní rozvojovej pomoci, ako aj iných pre SDKÚ k takmer dokonalosti dovedených rafinovaných a intrigánskych praktík. O všetkých takýchto, hoci len sebamenších nekalých praktikách má verejnosť právo byť informovaná! Všetky pochybenia, zvýhodnenia na úkor iných, porušenia zákonov, zneužitie postavenia musia byť preverené a v prípade potvrdenia zodpovední musia niesť zodpovednosť!

Pre dosiahnutie tohto cieľa ponúkame každému z vás vážené kolegyne a kolegovia, možnosť napísať na túto emailovú adresu: stopmikimu@gmail.com . Sem **môžete anonymne zasielať**, akékoľvek svoje poznatky, podozrenia, informácie, dokumenty a pod. ak sa domnievate, že došlo alebo mohlo dôjsť ku krivde, zneužitiu funkcie, postavenia kohokoľvek na MZV SR alebo inak nasvedčujúce zneužívanie moci Dzurindu a jemu blízkych ľudí. Týmto môžete aj vy prispieť k odkrytiu praktík súčasného vedenia rezortu a k ich neskoršej náprave.

Nadišiel čas, kedy sa musíme týmto zlovlám brániť, rovnako tak zneužívaniu moci jednotlivcov typu Dzurindu, ktorí si uchvátili náš demokratický systém na to, aby z neho osobne profitovali a korumpovali aj svoje bezprostredné okolie.

Pomôžte ochraňovať záujmy MZV SR- proti týmto nebyvalým, nemorálnym a úzko stranickým, ktoré v súčasnosti predstavuje na MZV SR Dzurinda a jemu blízki a napíšte na hore uvedený email.

Cieľom tejto kampane je poskytnúť, čo najširší priestor pre získanie a výmenu informácií o dianí v rezorte MZV SR po nástupe Dzurindu . Tieto zamýšľame neskôr podrobovať aj širokej diskusii na sociálnej sieti.

+++++

<http://www.zosity-humanistov.sk/2011/04/pohorsujte-sa/>

HOVORY „M“ - Vladimír Mečiar: Politici čo za koryto zradia národ
Politici ako blšky skáču z postele do postele * Hrnčiar ako strašná hanba predsedu Matice slovenskej * Štát chystá eutanáziu cez rušenie systému verejného zdravotníctva pre celé skupiny občanov

* Ivan Mikloš zaútočil na vládu Roberta Fica tvrdením, že sa neúmerne predražovala výstavba diaľnic. Za vašej vlády ste diaľnice dokázali tiež financovať inak ako PPP projektami. Naopak, Smer tvrdí, že miklošovci stavajú diaľnice len jazykom. Ako to teda je, aká forma je najlepšia?

V. Mečiar: Sú to tri absolútne rozdielne typy výstavby. Ten, ktorý sme začínali my, začínal tým, že bolo treba vybudovať celú investičnú prípravu. To znamená od zamerania, vytyčovania trasy, geologického prieskumu, až po vlastné spracovanie projektu. A potom nasledovala pomerne rýchla realizácia projektu. Zvláštnosť bola v tom, že sme to po prvé stavali z peňazí poskytnutých ako úver z Japonska a Európskej investičnej banky, čo boli v tom čase najlacnejšie peniaze.

* Ale kritizovali vás, že máte vysoké úroky?

V. Mečiar: To, čo bolo hovorené o drahých peniazoch, to boli preklenovacie úvery na mesiac, na dva, ostatok bola lož. Po druhé, všetko stavali slovenské subjekty. Stavalo sa to z materiálov získaných na Slovensku. Zamestnanci boli Slováci. A stavali to slovenskí subdodávatelia. To znamená, že okrem efektu vlastného diaľničného telesa, bol finančný príjem aj daň, aj zisk. Zostávalo to na Slovensku. Vytvárala sa reťaz zamestnaneckých príležitostí. A okrem toho, aby sa výstavba zlacnila, tak pracovná doba bola sedem dní v týždni krátko 24 hodín. Čiže rýchlosť bola neobyčajne veľká, s akou stavba pokračovala. Samozrejme, že pri tomto type výstavby sa nám hneď vracalo za jednu investovanú korunu 45 halierov do štátnej pokladnice. Ten zbytok sa vracal zhodnocovaním územia. V úsporách a v atraktivnosti toho komunikačného spojenia, vo všetkom, čo diaľnica prináša.

* A po roku 1998 sa to prudko zmenilo.

V. Mečiar: Po nástupe vlády Mikuláša Dzurindu, celý tento systém rozbili. A namiesto toho, aby sa výstavba diaľnic robila ako prúd, tak začali vyberať jednotlivé úseky, ktoré po niekoľkých rokoch rozbitia toho systému, krachu spoločností, ktoré v tom systéme pracovali, lebo boli nastavené na nákup mechanizmov, na nákup materiálu. Predpokladali investície, ktoré sa uskutočnia v krátkom čase a to sa nestalo, takže vlastne zničili celú dodávateľskú sieť a rozbili ju. Potom, keď prišli po niekoľkých rokoch k záveru, že diaľnice treba budovať, tak niečo začali, ale za podstatne drahších podmienok, pretože sa zmenili podmienky na trhoch aj inde, plus bola inflácia, o ktorú rástli ceny, plus rástli náklady. A povedzme, že tie prešľapy boli dosť veľké, že som si mohol dovoliť povedať, že Dzurindova vláda vytunelovala tunel Branisko. A to tým, že dodávateľ vnútorného systému bol zmenený, prišiel iný za nekresťanské nepreukázané náklady. Peniaze odišli. To za nášho systému nebolo. Tie firmy všetky profitovali, ale v rámci legálneho zisku. Kým tu zmenou dochádzalo k zmenám v projektovej dokumentácii a dodávateľský systém bol iný.

* Prečo za vlády Roberta Fica prišla zasa iná zmena spôsobu výstavby cez PPP projekty?

V. Mečiar: Robert Fico vychádzal z inej zásady. Tým, že účasť súkromníkov a štátu v spoločných projektoch sa nepočíta do dlhu štátu, začal budovať na tzv. PPP projektoch, kde bol iný efekt. Tam vstupovali nielen súkromné peniaze a štátne peniaze v istom pomere, ale tí, čo dávali peniaze, si vyberali aj dodávateľský systém. Čiže získavali z úveru a získavali z dodávok. Určovali tempo dodávky a určovali, kto bude tým dodávateľom. To sa vymklo slovenskej vláde z rúk. Čiže priamy efekt z výstavby diaľnic na zamestnanosť a ostatné veci bol nižší. Pokiaľ išlo o cenu, tí súkromníci sa podieľali na

projektovej príprave. Tak si to robili tak, aby im to do istej miery vyšlo. Pochopiteľne, že tam je lehota splatnosti až do 30 rokov, čiže je to dlhodobý investovaný kapitál, ktorý sa bude každý rok vracat'. Ten podiel každý rok dostanú, ale vždy je to miera zisku na úvere, miera zisku na dodávateľskom systéme a miera zisku na oprave a údržbe tej diaľnice. To sú vplyvy, ktoré menia tie systémy. Aj význam, aj rýchlosť, aj efekt pre Slovensko.

* A dnešné možnosti sú po takýchto skúsenostiach aké?

V. Mečiar: Pokiaľ ide o nás, ak by sme sa opäť mali vrátiť k výstavbe, tak po prvé, čo by sme urobili, tak by sme znovuobnovili to, že výstavba diaľnic bol jeden veľký technologický a predprípravná, i vlastná investičná výstavba, jeden celok. Geodet musí ísť dva roky predtým, ako príde stavbár. Tí, čo vytyčujú trasu, musia urobiť kompletnú rekognosťáciu terénu, ale aj sociálno – ekonomické vyhodnotenia územia, jeho potenciálu. To je trochu zložitejšie, ako si to niektorí u nás predstavujú. A po druhé by sme zopakovali využitie slovenských subjektov. Ak to niekto nazve ekonomickým nacionalizmom, áno, bol by to ekonomický nacionalizmus s vysokou efektivitou pre spoločnosť a štát. Veď mohla byť celá sieť diaľnic a rýchlostných ciest na Slovensku dokončená už v roku 2005.

* To ste navrhovali v roku 1995 na rokovaní vašej vlády, si to pamätám.

V. Mečiar: To sme mohli odvtedy urobiť.

* A terazšie vaše odhady, keď Figel' hovorí o roku 2017?

V. Mečiar: Nebude to v tom roku a ani v roku 2018. Tá príprava viazne a nie je hotová. Navrhoval som zmenu technológie na výstavbu tunelov s tým, že by sa využila tá istá raziaca technika aká bola pod kanálom La Manche. Tým, že Slovensko by túto techniku mohlo využiť, lebo okrem tunelov okolo Žiliny, sú tu ďalšie. Je tu Soroška, Čertovica, sú tu vrchy pri Kremnici. Takže to, že by táto súprava nemala využitie, a že by sa mohla využiť vo vysokej rentabilite, je reálne. Dokonca v čase, keď sme o tom rokovali, systém je nákladný, tak 50 percent dodávky systému by sa bolo vyrobilo v slovenských strojárskych fabrikách. Ak sa na tento systém takéhto viazania nenabehne, tak to nebude stáť za nič. A budeme za to len platiť. A bude to ozaj drahé. Takže z tých troch systémov najlepší bol ten prvý a vrátiť sa k nemu je nevyhnutné. Dokonca považujem za výsmech pravdy, ak na ministerstve, kde je ministrom predseda KDĽ, keď dostanú ponuku, že môžu použiť zdroje z Číny, tak vyhlásia, že červené diaľnice nechcú. Ale ponuka bola v zelených dolároch. Kde je rozum? Podobne rozum chýba aj tam, kde sa hovorí o trase budovania širokorozchodnej železnice. Potiahnutá je teraz po Košice. Prišla by však po Bratislavu s vybudovaním prístaviska na Dunaji s možnosťou prepravy do Čierneho mora, do Baltického mora, aj do Stredozemného mora až s pokračovaním ďalej smerom k Taliansku. Lenže naši predstavitelia ju nechcú. Naliehavosť

tejto potreby pre ázijské ekonomiky je tak silná, že buď to pôjde juhom Slovenska, alebo severom Maďarska. Keď Slováci nemajú rozum, pôjde to severom Maďarska. Nemyslím si, že Slováci nemajú rozum. Slovenská vláda nemá rozum.

* Ústavná kríza, aká u nás vládne, vyvoláva ďalší rad otázok najmä v konaní prezidenta. Teraz sa ukazuje, že zastavenie transformácie nemocníc nič nezastavilo. A lekári protestujú ďalej, kým prezident nevie zrušiť reformu. Ukazuje sa, že lekári môžu napraviť pokračujúcim protestom náš ústavný chaos?

V. Mečiar: Protest lekárov smeroval so smerovaním na otázku zdravia ľudí. Aj keď dnes ich dehonestuje ich minister, oni vlastne bojujú za zdravie každého. Otázka stojí tak, že ak nebude zachovaný systém verejného zdravotníctva, čo bude mať hodnotu? Človek alebo jeho peniaze? Nemáš peniaze, nemáš hodnotu? Tvoj život nemá cenu? Budú existovať predpisy, ktoré budú eutanáziou so štátnym rozhodnutím? Niektorí budú odsúdení na smrť, lebo musia čakať na poradie, alebo nedostanú transplantáciu srdca, lebo im nesmú byť poskytnuté isté vyšetrenia? To je hrubá chyba tohto systému. Preto ja lekárov podporujem a stojím na ich strane. Degradovať to na platy, by bola veľká chyba. Celý systém tak ako bol postavený, je vadný. Tie kroky, ktoré sa robia k náprave, smerujú len k jednému – privatizovať zdravotnú starostlivosť bez ohľadu na sociálne a zdravotné dopady na obyvateľstvo vôbec. Tu sa nerobí prevencia, lebo nieto dostatok zdrojov ani na sekundárnu starostlivosť, aby ľudia dostali to, čo potrebujú vtedy, keď to potrebujú. To je strašná protiludská zmena.

* Ale kríza ústavného systému sa práve prejavuje aj pri riešeníach problémov lekárov?

V. Mečiar: Pokiaľ ide o krízu ústavného systému, tak sa pozrime, v čom sa prejavuje. Základom moci je občan. Celá štátna moc sa odvodzuje od občana. Občan ju vykonáva sám, alebo cez zástupcov. Má na to parlament. Títo zástupcovia parlamentu majú túto moc ju realizovať v štáte ako jej nositelia. Ale parlament sa zriekol práva výkonnej moci na kontrolu. Nemôže kontrolovať vládu. Tú už odvolal. Ale je to pre prezidenta doporučené, s čím parlament súhlasil. Vláda nemá program. Ten odvolaním vlády zanikol. Vláda teda nemá dôveru občanov a vládne napriek ich vôli, že tá vôľa bola ponížená, lebo tá vláda existuje ďalej. Jedna osoba, aj keď prezident, je viac ako tí, čo ho zvolili? To je porucha systému. Vláda sama o sebe nemá perspektívu. Nemá program. Nemá kompetencie. Je odvolaná. Ministri nie sú kontrolovateľní. Kompetencie medzi prezidentom a vládou nie sú vyhranené. Čiže dôležité je to, čo prezident povie, že je dôležité. Vzniká v ústavnom systéme chaos v období krízy, keď treba prijímať vážne rozhodnutia, Slovensko nemá vládu.

* A predsa takáto poverená vláda zasahuje trebárs zmenami do inej – súdnej moci?

V. Mečiar: Do toho treba počítať aj boj ministerstva spravodlivosti a Najvyššieho súdu SR o nezávislosť súdnictva. Boj s generálnou prokuratúrou, čo má za následok, že nie je generálny prokurátor. Boj medzi Ústavným a Najvyšším súdom SR. Tento súboj sa spolitizoval tak, že na Ústavnom súde SR dovtedy sudcovia, ktorí sa vyhlasovali za zaujatých voči Harabinovi, naraz sa vyhlásili, že už zaujatí nie sú, aby mohli hlasovať za sankcie proti nemu. To je absurdita, ktorá už aj v ústavnom systéme spôsobuje chaos. Ďalej musíme zobrať do úvahy, že štát nemá šéfa v siedmich štátnych orgánoch. Ku koncu roku a uplynutím funkčného obdobia budú ľudia v týchto orgánoch chýbať v ďalších dôležitých časoch. Dokonca, čo je veľká zrada, šéf štatistiky po 15. februári nebude. Čiže štatistika nebude mať na voľby šéfa. Kto bude garantovať objektivitu spočítavania hlasov, keď jeho zástupca je z SMK a zástupca nesmie zastupovať, ak šéfa nemajú zvoleného? Môže len vtedy, keď fyzicky nie je prítomný, čo je ďalší zákonný zmätok. A takto ideme ešte ďalej do iných inštitúcií. Musím zobrať do úvahy, že štát okrem tejto správnej línie má aj rozpočtovú líniu. Príjma rozpočet, o ktorom všetci vedia, že už je neplatný. Ale všetky čísla sú v parlamente. Nevie sa, či prejdú, alebo neprejdú. Ak aj prejdú, budú neplatné. Ale budú platiť do doby, kým nepríde vláda, ktorá môže tento rozpočet zmeniť. A taká vláda by najskôr teoreticky mohla nastúpiť 10. apríla. Ale keby aj 10. apríla nastúpila, do 10. mája musí predložiť programové vyhlásenie. Pol roka pôjde Slovensko na napočítaných číslach, ktoré sú nesprávne.

* Z nesprávnych predpokladov vypočítané.

V. Mečiar: Ale vieme to už dnes. Čiže dochádza k rozkladu rozpočtovej štruktúry tohto štátu. Ďalej s tým, že sa tieto krízové javy premietajú do sociálnej oblasti, do zdravotného systému, tak vlastne dochádza k napadnutiu a rozkladaniu aj tejto sociálnej štruktúry. Takže tento organizovaný chaos, ktorý je na Slovensku, táto totálna dezorganizácia v činnosti štátu, musí preč. A ako? Môže ísť protestom ľudí. Lenže narážame na to, že dnes väčšina ľudí má strach, či bude mať prácu, ako dopadnú. Prestávajú veriť politike. Uzatvárajú sa do seba. Z toho vyplýva aj otázka chuti sa angažovať. V druhej skupine prevláda nadšenie, však ešte to nie je. A to je asi tak, že aj na Titanicu tancovali, keď voda tiekla do podpalubia. A tretia skupina ľudí sa spolieha na nejaké univerzum, ktoré niekde v zahraničí niečo vyrieši s pozitívnym dopadom na nás, akoby sme sa ani sami nemali starať do vlastných vecí. Druhá zmena je cez voľby.

* To je dosť neskoro, ak prejde pol roka?

V. Mečiar: A ak sa zopakuje zasa táto vládna koalícia, budú tu tie isté chyby. Ak vznikne kombinácia tejto vládnej koalície plus Smer, budú to dva nezlučiteľné programy. Výsledkom môže byť len to, že ich zázemia môžu mať túžbu potom, aby sa napojili na investičné a verejné zdroje štátu, ale nepovedie to k zlepšeniu života ľudí. Či ľudia chcú, alebo nechcú, dnes sme v situácii, že buď si nás budú vyberať, alebo

ten vývoj po istých zmenách sa stane nezvratný. A bude to trvať roky, kým sa ponapráva. Takže ak sa dnes vo voľbách obraciam na voliča, to nie je o piatich percentách. To je buď o tom, že dôjde k tej zmene a zastaví sa tento negatívny vývoj, alebo za tie voľby budeme platiť najmenej 20 rokov.

* November 1989 je výročím, ktoré pre dnešok stavia rad otázok. Ak vtedy šlo o demokratizáciu socializmu, ako to, že sa z toho vyvinul dnešný kapitalizmus? Kde sa stala chyba? Vy ste preferovali severský model štátu, je možné sa k nemu vrátiť so silným sociálnym akcentom?

V. Mečiar: Niet inej cesty, lebo tie tendencie neoliberalizmu, ktoré vyhrali po voľbách v roku 1998 prišli s nápadom absolútnej slobody podnikania, odovzdania rozhodujúcich zdrojov zahraničnému kapitálu. A ten realizuje u nás svoje záujmy a zavádza metódy také, ktoré pracujú so základnou hodnotou zisku a nie hodnotou života človeka. A všetky sociálne dopady tejto politiky zostávajú na štáte, ktorý tie zdroje už nemá, aby ich zmenil. Čiže ten systém je disharmonický a nepracuje tak, že bude navzájom previazaný. V roku 1989 tá nádej bola veľká. Potom bola v deväťdesiatych rokoch obrovská kríza, ktorá bola vyvolaná rozpadom RVHP, zmenou orientácie obchodov, zánikom celých odvetví. Vyšli sme z nej ako prví v strednej Európe a najlepší. Ale teraz niet tejto politickej sily, ktorá by povedala, ako ďalej? Tento systém, ktorý je, naráža na odpor ľudí po celom svete. Tento odpor je už v USA veľmi silný. Niektorí hovoria o americkej jari. Ale on je proti danému systému. Nehovorí, ako má vyzerat' nový. Oni hovoria, takto nie. A ide to celým svetom. A bude to stále silnejšie. A Slovensko teraz bez toho, aby muselo robiť takéto protesty, má možnosť výberu reprezentácie, ktorá začne hovoriť, ako áno. Severský model to nie je len Švédsko, Nórsko, Fínsko, ale aj Dánsko. A je výhodný v tom, že predpokladá ako rozhodujúceho nositeľa v celom tom systéme človeka. A systém sociálnych vzťahov, na základe ktorého sa zhodnú podnikatelia aj zamestnanci a otvára iniciatívu ľudí. Slovenský takýto nie je.

* Ale vždy ide vo voľnom trhu o zisk?

V. Mečiar: Ak tento slovenský systém bude postavený aj ďalej len na zisku, tak si povedzme, že čo tento zisk bude robiť. Bude vytvárať ďalej väčší počet nezamestnaných a títo nezamestnaní predovšetkým mladí ľudia, budú nútení odísť. Bude vytvárať zvýšené náklady na život na tých, čo zostanú a tie náklady na život sa budú dotýkať predovšetkým starších ľudí. Tým, že sa zníži počet ľudí nie pôrodnosťou, ale emigráciou, zvýši sa priemerný počet ľudí vekovo starších, nárokov na sociálne systémy. A potom začnú kričať, že tie sociálne systémy nestačia a treba zaťažiť starších. Buď zdaňovaním dôchodkov, alebo neskorším vekom odchodu do dôchodku. A budú kričať, že ich je veľa. Dnes sú všetci ticho, keď ten pomer sa kazí práve emigráciou týchto mladých ľudí von, ktorá je vo väčšine už nevratná. Niektorí sa vrátia, ale väčšina zostáva. Preto musíme hovoriť, že ten rok 1989 a to, čo išlo po ňom, a to, čo je teraz, nie je to isté. Tie

predstavy vytvorenia silného verejného sektora, aj funkcie štátu v tomto sektore a neoliberalistické predstavy, uvoľní niektorým skupinám ruky. A tých ostatných nechajú, nech slobodne si vyberú, že ako budú dožívať, čo nie je dobré. Musí dôjsť k predstave sociálnej komunity ako celku.

* Predčasné voľby priniesli prekvapenia v preskupovaní síl, keď sa predstavitelia OKS dostali na kandidátky až troch strán, bývalý činovník Matice slovenskej ide s Béloom Bugárom a Obyčajní ľudia Igora Matoviča chcú už recyklovaných politikov Vladimíra Palka a Františka Mikloška, ktorý sa blysol v minulosti vrelým vzťahom k maďarskej menšine, kým Matovič donedávna bránil pre SR prijatie nebezpečného dvojitého občianstva. Čo hľadať za týmto chaosom?

V. Mečiar: Vo vzduchu cítiť potrebu nových zmien. Sebazáchova niektorých politikov ich vedie k tomu, že sa z nich stávajú blšky, čo skáču z postele do postele. U tých z OKS už ani neviem spočítať, v koľkých stranách už boli? Alebo ako všetko sa už volali? A ak ich niekto chce voliť, tak nech ich volí. Radikáli z KDĽ, ktorí KDĽ museli opustiť, lebo ich radikalizmus bol neúčelný, sa napájajú dnes na Matoviča. A Matovič je nezlučiteľný s tými dvomi skupinami. Pokiaľ ide o Hrnčiara v Martine, je to strašná hanba predsedu Matice slovenskej, ktorý ho pretlačal. Strašná a verejná potupa mesta Martin a jeho národnej histórie. Ak podpredseda MS ide do nacionalisticky orientovanej maďarskej strany, ktorú má reprezentovať na kandidátke, to znamená, že tento človek je hodnotovo prázdny. On nemá orientáciu v živote. Je to trstina vetrom klátená. Mám v živote jednu poučku, v roku 1968 som okrem iného nechal vytlačiť plagát, kde je koryto a z koryta žerú prasce. Na tých prasiatách boli napísané konkrétne mená a pod tým heslo: za koryto zradím národ. Bol som za to trestne stíhaný a aj za iné veci. Nebol som odsúdený, ale myslím, že keby som to koryto zobral a dopísal iné mená, bolo by to aktuálne.

Stanislav Háber

+++++

AKTUÁLNE RIZIKÁ SÚPERIVOSTI NA SLOVENSKU, V EURÓPE A VO SVETE

9. novembra 2001

(Príspevok d Stálej konferencie Panslovenskej únie)

www.pansu.sk

Súvekí európski i svetoví historici čoraz častejšie považujú dobu skončenia svetovej studenej vojny (1989) za **skončenie novoveku** a za **začiatok postnovoveku**. Nie som si istý či studená vojna celkom skončila, ale mäkké ukončenie rivality a súperenia dvoch nukleárných veľmocenských táborov si zaslúži aby ho historici považovali za predel medzi novovekom a postnovovekom. Bohužiaľ **súperivé** manieri **machiavelizmu** medzi štátmi nevymizli. Moderní politológovia a sociológovia túto **rivalitu** a **súperivosť** nazývajú „**sociálnym darvinizmom**“. Práve súčasný depresívny vývoj sveta, Európy, EÚ, a Eurozóny nám pripomína, že sme sa nepoučili z kladného **antikatastrofického** efektu **pokojného**, ukončenia studenej vojny. Víťazi studenej vojny sa tak cítili sebaistí a bezstarostní, že sa bez zábran vrátili k **rivalite** a **súperivosti** a teda aj k „**machiavelizmu**“ a „**sociálnemu**“

darvinizmu“. Ostáva neodškriepiteľným faktom, že v intervale posledných dvoch dekád zažilo ľudstvo nie len krízu a kolaps tzv. **reálneho socializmu** sovietskeho typu, ale už štvrtý rok zažíva krízu a kolaps tzv. **reálneho konzumizmu**. Celý globálny priestor na rozhraní novoveku a postnovoveku sa vyznačuje zrýchľujúcim rozvoľňovaním a preskupovaním **veľmocenských sfér vplyvu**. V rozpätí 2 dekád zanikol tzv. **bipolárny svet**, vznikol **monopolárny svet** jednej globálnej **superveľmoci (USA)** a vzápätí po kolapsoch hypotekárnych, derivátových a finančných trhov začal zanikať aj monopolárny svet a znova dostáva svet **multipolárnu** podobu, pričom sa začal zrýchlený presun ekonomických potenciálov z **atlantickej** do **pacifickej** sféry. Tento zrýchľujúci presun najprv ekonomických a neskôr i geopolitických ťažísk v podstate potvrdil už **storočné ustupovanie Európy zo svetového líderského postavenia**. Nástup USA do postavenia superlídra sveta však vlastne pretrval len jedno storočie, lebo vývoj v prvej dekáde nového storočia **potvrdil aj začiatok amerického ustupovania zo slávy monopolnej globálnej superveľmoci**. USA síce priniesli svetu skúsenosť z masovej obnovy **republikánstva** a spojenie republikánstva s **parlamentarizmom**, ale táto podoba **zástupnej demokracie**, vrátila do zástupnej demokracie všetky neduhy, ktoré mal v starorímskej republike **senát**. Rímsky senát totiž nebol demokraciou, ale **oligarchiou** či **plutokraciou**. Bohužiaľ aj obe komory amerického parlamentarizmu (kongres aj senát) sú novodobou politickou oligarchiou. USA síce vznikali subsidiárne (cestou spájania zdola nahor) spájaním vzbúreneckých kolónii do Únie a teda vznikali **konfederatívne**, ale USA svet neobohatili o **priamu demokraciu**. Navyše dalo by sa povedať, že počas občianskej vojny **prehral americký štátny decentralizmus**, lebo bohužiaľ s víťazstvom nad ohavným princípom otrokárstva **bol porazený** aj cenný princíp **konfederatívnej decentralizácie moci**. Je však nesporné, že Americký boj za nezávislosť od britského kolonializmu začal už v 18. storočí a spolu s Francúzskou revolúciou prispel k zatlačaniu éry **monarchistického absolutizmu**. Načim však pospolu dodať, že manieri republikánskeho absolutizmu neboli o veľa humánnejšie než monarchický absolutizmus.

Jedine malá Švajčiarska konfederácia (Eidgenossenschaft) **vyskúšala** a stupňujúco praktikovala **odburanie absolutizmu**, zavedením a zdokonaľovaním **priamej demokracie** („referendovej demokracie“) a dôsledným uplatňovaním tzv. **dislokovanej inteligencie** vo vládnutí (**decentralizovaným vládnutím**). Tým vlastne iba Švajčiarsko a čiastočne škandinávske štáty odskúšali pre ostatný svet zdokonaľovacie prvky **decentralizovaného vládnutia**. Americké hegemoniálne praktiky už od 19. storočia (či už voči Latinskej Amerike, Ázii, Európe, Afrike a voči „domorodým Indiánom“) sa veru nevelmi odchyľovali od minulých praktík veľmocenského machiavelizmu Francúzska, Británie, Nemecka, Ruska a Japonska. Bolo by avšak nespravodlivé keby sa neprihliadlo na **veľké americké novum**, ktoré do svetovej politiky vniesol **Robert Woodrow Wilson**, keď proklamoval pred koncom prvej svetovej vojny novú normu medzinárodného práva a to **sebaurčujúce právo národov na vlastný štát**. Proklamácia z roku 1917 bola vlastne prvým razantným krokom USA pri zavádzaní práva na štátne emancipovanie národov do „kánonu medzinárodného práva“. Toto bolo naozaj demokratické gesto USA, ktoré tým zasadli za piedestál dominujúcej svetovej veľmoci. Bolo to „detrónizovanie“ V. Británie zo „svetového kvazisuveréna“. USA však zároveň sa postavili do čela dohodových mocností proti svetovej aspirácii cisárskeho Nemecka. Objektívne treba dodať, že „sebaurčovacie právo národov na štátnosť“ vyhlásil americký prezident Wilson z tých istých zisťných dôvodov, aké hlásali hegemoni starého Ríma, keď zaviedli poučku „Divide et impera“. USA sa v rokoch 1914 až 1917 sa neponáhľali, lebo najprv nechali rivalizujúce vojnové mocnosti sa vzájomne nivočiť v krvavej invazívnej a zákopovej vojne a potom prišli s čerstvými silami na svetové bojiská. **Americká stratégia spočívala v tom, že najprv proklamovali tzv. aktívnu neutralitu, ktorá im dovolila vyhnúť sa najurputnejším bojom v začiatkových fázach meraniach síl a zároveň im umožnila zúčastniť sa s najväčšou vehemenciou tzv. vojnovéj konjunktúry. Najprv**

inkasovali rezervy bojujúcich strán tým že tieto museli platiť v hotovosti za strategické tovary a nákup si aj sami museli odvieť (známy zákon „cash and carry“) a potom si vynútili priamy prístup k námorným prekladiskám a v podstate diktovali úverové i cenové podmienky svojim spojencom. USA si tak vytvorili výhodnejšie podmienky pre tzv. povojnové odbytové trhy. Opakovali túto stratégiu vynechania prvých fáz vojnovéj konfrontácie aj pred začatím druhej svetovej vojny a zároveň získali veľmi výhodnú nábehovú krivku na preladenie svojho hospodárstva na vojnové hospodárstvo v rokoch 1939 - 1941. Treba povedať, že k takémuto správaniu ich viedla aj skutočnosť, že ani ich strategickí rivali (Nemci v Atlantiku a Japonci v Pacifiku) si nemohli vo vojnovom konflikte dovoliť priamo útočiť na „kontinentálne územie“ USA. Táto kontinentálna výhoda tvorí súčasť geopolitického kalkulu USA. Ide o postoj, ktorý prinášal tak vojenskú strategickú výhodu, ako ekonomickú výhodu. Aj z prvej svetovej aj z druhej svetovej vojny vyšli USA ako **najväčší veritelia** (postarali sa o to aby mali trvalé **kladné saldo** z ekonomických vzťahov). Napríklad Británia musela sa vzdať úplnej väčšiny zásob drahých kovov, výhodné prenajať na celom svete všetky svoje námorné zásobovacie základne a uzavrieť dlhodobé úverové zmluvy. Napokon - ako zdôraznil W. Churchill vo svojich pamätiach urobili tak Briti so **škrípajúcimi zubmi**, ale vcelku **vd'ační**, lebo USA boli nie len svetovou zbrojnicou, ale aj produkčným potenciálom pre amerických spojencov. Spojenecké zmluvy zaisťujú vždy tvrdé kalkulačné jadro pre toho kto je v hegemoniálnom postavení. Napokon aj za spojenectvo sa platí. Nemožno zabúdať, že aj „rozvojová pomoc“ je biznis. Okrem toho určitá **submisivita európskeho západu voči americkému západu** po druhej svetovej vojne bola aj veľkým prínosom pre vojnu **zbedačenú a podkapitalizovanú západnú Európu**. Preto západoeurópska spoločnosť právom uvítala tzv. **Marshalov plán**, ktorý bol nie len ponukou rozvojového kapitálu pre zruinovanú Európu, ale zároveň bol aj vytváraním „**obraného valu**“ proti rozpínavosti stalinského komunizmu. Takéto postavenie USA im zabezpečovalo nie len politické líderstvo, ale aj stále odbytiská pre americkú produkciu. Zbrojné preteky v studenej vojne vyvolali 40 ročnú militarizačnú konjunktúru celého Západu a uľahčili vytvorenie obrovského **psychologického kontraktu** medzi západnými vládami o spôsobe súperenia so sovietskym blokom. **Slovensko sa nesmelo podieľať na „Marshalovej pomoci“ z dvojakých dôvodov: jednak muselo sa vrátiť do provinčnej podriadenosti voči „obnovenému spoločnému štátu“ a jednak muselo sa podvoliť zaradeniu do sovietskeho bloku.** Hoci výsledky prvých demokratických volieb (1946) dokumentovali prozápadnú orientáciu slovenského elektorátu (na rozdiel od Česka, kde dominovala komunistická „východná“ orientácia), predsa sa muselo Slovensko podvoliť aj čechoslovakistickej aj sovietskej dominácii. Totiž Slovensko rozhodnutím víťazných veľmocí stratilo status štátu a dostalo status neistej - autonómnej provincie. Zhodou okolností aj provinčné Slovensko aj „ľudovodemokratické“ a neskôr „socialistické“ Československo ostalo vazalom, tento raz „sovietskej sféry vplyvu“. **Takto aj lokálne dominujúce Česko a lokálne submisívne Slovensko muselo odvádzať vazalský podiel na zbrojných pretekoch počas studenej vojny.** Slovensko však muselo voči tzv. jednotnej čechoslovenskej ekonomike plánovite plniť predovšetkým úlohu **odávateľa polotovarov (prvovýroby) za lacné pevné ceny** a rozvíjať bázu tzv. **ťažkého inudstrializmu** (bane, hutý, ťažké, najmä zbrojárské strojárstvo a výrobu pre tzv. východný export). **Slovensko zároveň tvorilo aj tzv. reprodukčnú biobanku**, lebo do českého pohraničia po vysídlení Nemcov muselo poskytnúť masívny príspevok **prísťahovalcov a teda Slovensko cez diskkrétne kontingenty slovenských pracovných síl pre „pohraničie“ vlastne plnilo úlohu vytvárania ozajstných „čechoslovákov“**, ktorí sa usadili v Česku a tam vytvorili rodiny a v podstate sa asimilovali. **Takto sa pol milióna ľudí zo Slovenska (vrátane slovenských repatriantov z Rumunska a Maďarska) stali vyplňacími vákua v českom pohraničí. A stali sa prvými naozajstnými aj keď nechcenými „čechoslovakmi“.** Tento

príspevok slovenského živlu nebol nikdy formálne deklarovaný a náležite ohodnotený. Tak či tak Wilsonova deklarácia je veľký americký príspevok k ochrane sebaurčujúceho práva národov a aj pre Slovensko i pre Česko bola Wilsonova deklarácia najdôležitejším revitalizačným impulzom v prvej tretine 20. storočia. Hoci voči Slovensku sa sebaurčovacie právo národov na vlastný štát **dva krát realizovalo len derivovane** (1918, 1945), predsa tvorilo fundamentálny predpoklad pre završovanie národnoštátnej emancipácie Slovenska. Novodobé Slovensko v svojom kolektívnom vedomí nesie v sebe vďaka za tento Wilsonov revitalizačný prínos. Tobôž nové poznatky biosférenej genetiky o význame **“diverzity (druhovej rozmanitosti)“ pre uchovanie vlastnej identity, nám dovoľujú oceniť tento dlhodobý americký prínos.** Totiž výskumom druhovej rozmanitosti svetová genetická veda ukázala, že nie len biodiverzita je podmienkou zdravej rozmanitosti života, ale, že aj ľudská etnická rozmanitosť musí byť chránená cez rozmanitosť národov a to **právom každého národa na štátne sebaurčenie.** Dokonca celé štruktúrovanie ľudských spoločenstiev musí byť tvorené **zdola nahor (subsidiárne, konfederatívne)** a nie **zhora nadol (federatívne).** USA boli pôvodne subsidiárne organizované (skoro konfederatívne), iba spor o vylúčenie otrokárstva južných štátov prinútil prijať „ústavnými dodatkami“ zovretejšiu (centralizovanejšiu) formu „americkej únie“. Do očí bijúca **sebecká plytvavosť a rozhadzovačnosť centrálnych elít všade vo svete nastoľuje naliehavú potrebu postupného odbúrania centralizmu** a organizovanie ľudstva ako **decentralizovanej štruktúry** – tzv. **dislokovanej inteligencie moci.** Hegemonialistické atavizmy na celom svete vedú ku zadlžovaciemu kolapsu všetkých centralizmov. Antikatastrofické ukončenie studenej vojny zrušilo polarizáciu Európy na dva rivalizujúce bloky a tak sa aj Slovensko už neocitalo na konfrontačnej čiare súperiacich blokov. Prvý krok k postupnému vytesneniu hegemonializmu bol urobený v tom že Európa prestala byť priamo polarizovaná. Európa síce už nie je blokovo rozdelená, ale **súperivosť a rivalita záujmov skryto prebieha ďalej.** Zotravačnosť hegemonistických manier je obrovská a vyčíňa aj na Slovensku, aj v Európe a aj vo svete. Plazivé oživovanie napríklad **bruselocentrizmu** ukazuje, že národné štáty by mali ostražito strážiť princíp subsidiarity (usilovať o onú integráciu zdola nahor a nie zhora nadol). Totiž práve ekonomické kolapsy ukázali, že európske štáty by sa mali vyhnúť rizikám radikálnych riešení. A **centralizmus je radikálne a nezdravé riešenie.** Aby bolo toto pravidlo správne pochopené, **všetky európske národy by mali vítať subsidiárne scelovanie Európy, ale zároveň by mali vzdorovať sklonu elít k centralizácii a k premene konfederatívneho európskeho zoskupenia do podoby „superštátu“.** **Bruselocentrizmus je centralizmus, ktorý ohrozuje decentralizovanú subsidiaritu a skutočnú európsku solidaritu.** Ale pozor: Práve preto najmä malé európske štáty, by mali lavírujúco obhajovať Európu pred sebeckou časťou amerických radikálov, ktorí chcú mať Európu vzájomne súperiacu a rivalizujúcu, a zároveň by mali vzdorovať bruselocentrizmu a presadzovať konfederatívny princíp. Vyzerá to ako kontrárne tvrdenie. My chceme jednotu a nie súperivú rozcapartenosť, ale nechceme centralizmus. Keďže sme malí, musíme lavírovať t.j. musíme podporovať zachovanie EÚ i Eurozóny, ale so zachovaním konfederalizmu a so zachovaním subsidiárneho práva kontrolovať „bruselocentrizmus“. Je to na prvý pohľad krehký kompromis, ale rozpad jednoty Európy je väčším nebezpečím. **Musíme byť za EÚ a za Euro,** ale ostať v strehu a kontrolovať bruselocentristov a to cez právo Slovenska mať svoje stoličky v „**management by committee**“. Ak sa v zložitom systéme musí rozhodovať o niečom v centre, tak iba „by committee“ spoločne. Totiž bohužiaľ tendencie radikálov aj v USA sú také, že na jednej strane chcú mať spojenectvo s Európou, ale takou, ktorá neohrozí „večné“ prvenstvo USA. Po hegemonii bažiacie kruhy na jednej strane u svojich súperov **podnecujú rozvolňovanie** ale vo svojej priamej štátnej kompetencii usilujú o **zmonolitnenie moci.** Napríklad tieňové elity sveta síce formálne podporujú „európske zjednocovanie“, ale zároveň podporujú odstredivé sily severnej, západnej, strednej, južnej a východnej Európy.

Na príklad americký bankový dom Goldman Sachs vlastne poskytoval krytie rozhodzovacej politiky v Grécku (návodom na skresľovanie rozpočtovej štatistiky a podrýval rozpočtovú disciplínu v Európe). Hoci sa ukázalo, že rejtigové a auditorské agentúry nesú významnú vinu zakrývania špekulačných podvodov a tzv. kapitálových bublín, predsa naďalej vydávajú rejtigy a audits, ktoré podnecujú špekulačné psychózy a svojimi „produktmi“ vlastne **ruinujú transakčnú dôveru** a vedú „tichú vojnu“ proti konsolidácii tak ekonomík EÚ ako Eurozóny. Burzy ako centrá špekulantov sa tvária, že aj štáty aj EÚ by mali byť presvedčivejšie pri záchrane Eura, ale vydávaním poplašných rejtigov „zarábajú“ na rýchlom kmitaní kurzov mien a cenín (na inkasovaní tzv. diferenciálov medzi splašenými kurzami cenín. Táto tichá diverzia prinútila rozpačité orgány EÚ, aby vzniesli obvinenia, že 3 určujúce auditorsko-rejtigové agentúry sú americké a teda svojimi rejtigami podnecujú v Eurozóne panickú psychózu, čím vlastne ohrozujú stabilizáciu Eurozóny. Totiž americký dolár je síce rezervnou menou sveta, ale je o veľa viac kontaminovaný a ohrozený defaultom než Euro. Spochybňovanie dôveryhodnosti Eura cez znižovanie jeho rejtigu je jednak diverziou voči Euru a jednak robí „odľahčovaciú službu“ radikálnym americkým fiskálnym záujmom. Svetoví kurzoví špekulanti sa naučili „praktikám zdochlinárov“ a tešia sa už nie len na bankrot podnikohospodárskych systémov, ale aj na bankrot celých národohospodárskych systémov. Tejto zločineckej diverzii treba zabrániť, aj preto, že napríklad zrútenie Eurozóny by urýchlilo zrútenie aj samého dolára. Pán Soros sa síce tvári ako americký vlastenec a svoje centrály preniesol do „daňových rajov“ a teda „kašle“ na americké štátne záujmy a na svoje „povinnosti platcu amerických daní“. Miesto aby kontrolne orgány sa pozreli „na zuby“ sorosovských megašpekulantov a ich európskych „štipendistov“, tak sa svetové média obracajú na Sorosa, aby im prezradil, ako sa vyhnúť kapitálovým kolapsom. Pýtať sa páchatel'a, ako predísť zločinom pripomína staré ruské porekadlo „na vore špaka gorit“ (čiapka vždy horí na zlodejovi“). Masmediálne mätenie spôsobuje, že huckajú našu verejnosť proti „ľahťárskym Grékom“, ale zabúdajú, že pádom Eura padne kúpna sila všetkých občanov EÚ a aj Eurozóny a s nimi bude rozmetaná aj „kúpna sila“ ďaleko infikovanejšieho dolára (USD). Hoci Čína už štyri roky sa pokúša svoje aktívne saldo zo zahraničného obchodu zmeniť z USD na iné, menej infikované meny, predsa sa snaží, aby ani USD, ani Euro sa nedostali do defaultu (do platbyneschopnosti), lebo Čína vie, že by tým nedošlo len k fiasku EÚ a USA, ale aj k strate transakčnej dôvery a k zrúteniu svetovej ekonomiky. Musíme prekonať rivalitu a súperivosť malých i veľkých a musíme si uvedomiť, že **slovenské štátne záujmy sú obhájiteľné, len súčinnosťou s členmi EÚ, Eurozóny, a s fungujúcou globálnou ekonomikou.** Je možné, že niektoré časti infikovaných trhov (a v tom aj „peňazovodov“ a „tovarovodov“) bude treba izolovať a niekde aj vytvárať tzv. **autarkčné karantény**, t.j. vytvárať lokálne a regionálne samozásobiteľské siete. Avšak to nesmieme robiť preto aby sme sa od sveta izolovali, ale preto, aby sme v chránených zónach z kroka na krok obnovovali transakčnú dôveru a teda na novom racionalizovanom princípe obnovovali zdravo fungujúcu medzinárodnú deľbu práce. Keď si uchováme humanistickú podobu globálneho i európskeho univerzalizmu, tak môžeme povedať, že **naše lokálne terapie nie sú len obhajovaním slovenských štátnych záujmov, ale aj obhajovaním férového solidarizmu v EÚ, v Európe a vo svete.**

Na tejto tichej „rejtigovej diverzii“ v rámci „menovej vojny“ parazitujú aj megašpekulanti zarábajúci na tzv. kurzových diferenciáloch. Tak sa vlastne vytvára paradoxná jednota politiky FED-u (rozried'ovanie doláru vydávaním nekrytých emisii za ktoré nakupujú inak ťažko predateľné americké dlhopisy). Je to „čertovo kolo“ a rozkrúcajú ho burzoví megašpekulanti. Pozad'ové elity prešli od špekulačného podnikania s tzv. **dlhými peniazmi** (s dlhodobým investičným kapitálom) na obchodovanie s bankrotujúcimi štátnymi ekonomikami a teda prešli na špekulácie so štátnymi dlhopismi. Tento „biznis“ poskytuje enormné superzisky, ale zároveň hrozí, že panické nálady zneistených držiteľ'ov kapitálov

môžu vyvolať totálne zrútenie svetovej ekonomiky. Musíme si zdôrazňujúco pripomenúť že **egoistická rivalita a súperivosť je o to nebezpečnejšia o čo je väčšia**. S rizikom globalizácie narastá riziko súperivého egoizmu. Vôbec **celý sklon vládnucích elít ku globalizmu nie je nič inšie ako sklon ku gigantizmu** (k veľkostnej nadmernosti). Pripomínáme dnešným „gigantom“, že evolúcia už od druhohôr postupne vylučovala gigantizmy z portfólia vitálnych druhov. Čí sa im to páči, alebo nie ale tvoria vlastne atavistické fosílie a tak treba s nimi aj zaobchádzať. Patria do múzejných zbierok. Slovenská ekonomika je príliš malá, aby dokázala byť aktívnym hráčom v tomto „**pokere veľkojašterov o bankrotujúcu korisť**“. Okrem toho slovenská ekonomika nie je lovcou, ale obeťou (korisťou). Hoci niektoré národné ekonomiky aj v Európe sa hrajú na lovcov, predsa väčšina umiernených začína chápať, že treba opustiť havarovaný systém „**ceninových ekonomík**“ a prejsť na záchranu **reálnych ekonomík**. USA síce pomohli povojnovou kapitálovou intervenciou k zblíženie rozkmtorených európskych štátov, ale iba do tej miery, akou sami získali odbytká pre voľný americký kapitál. Treba však si uvedomiť, že už od začiatku sedemdesiatych rokov minulého storočia **americká ekonomika prestala byť veriteľskou a začala byť dlžníckou ekonomikou**. Práve v tom čase sa **ekonomické elity začali preskupovať zo svojich veliáciach domén v reálnej ekonomike do domén špekulácie s ceninovými derivátmi**. Takto ekonomické elity začali zanedbávať reálnu ekonomiku (okrem zbrojárenského komplexu) a začali preferovať „ceninovú ekonomiku“, ktorá už svojou podstatou je náchylná k vytváraniu „špekulačných bublín“. Vytúžené ale nečakané víťazstvo v studenej vojne zbavilo elity sebakritických zábran, lebo stratili „strach z komunizmu“ a tým aj zmysel pre mieru. A ukrývaná súperivosť i rivalita sa rozohrela do orgiálnych metašpekulácií. Skúsenosť z posledných dvoch dekád ukázala, že ak ponecháme riešenie spomínaných rizík súperivosti a rivality cynickým elitám tak ohrozíme aj seba aj ich. Globalizátorskí felčiari poznajú len jednu medicínu, jedinú terapiu – **púšťania žilou**. Práve preto, že ekonomický vývoj bol neregulovaný, tak si radikálni **neoliberáli a neokonzervatívci** vytvorili priestor pre eskaláciu chamtivej špekulácie a teda pre bezlimitné lúpenie. Dokonca bez zverejneného plánu (ak za plán nepovažujeme programy svetovlády presadzované **Bilderberskou** skupinou) sa zblížujú globalizačné predstavy tak západných bohatých etablovaných elít, ako predstavy „východných“ zbohatlíckych oligarchov. **Spoločne ovládajú mediálny trh a škandály okolo Murdochových médií v Británii odhaľujú, že sa odvracajú od demokracie k plutokracii**, ktorá operuje aj na legálnych aj na ilegálnych trhoch. Riziká rastú doslova zo dňa na deň. Všetky vrcholné elity sa začínajú navzájom podobať ako „vajce vajcu“ a dištančné značky „pravica“, „ľavica“ a „stred“ sú už len smiešnymi obrazmi ťažko zamaskovateľnej nahoty moci. Pozadové elity ignorujú každý princíp morálnych zábran a cez média, cez tzv. terciárny sektor a cez skorumpovanú auditorsko-rejtingovú sieť rozohrávajú „posledné dejstvo“ výbehového modelu konzumizmu. Vznikla temná aliancia „tunelárov“. Pod heslom globalizácie neregulovaného trhu vlastne vytunelovali väčšinu **reálnych ekonomík**, a nechali prasknúť obrovskú špekulačnú bublinu „tzv. ceninovej ekonomiky“. Prasknutá bublina sa ukázala ako skutočná **globálna čierna diera strát (dlhov)**. V atmosfére paniky (1997-1999) túto gigantickú čiernu diery dlhov mocenské elity ponúkli „znárodniť“ a prinútili verejné financie aby prebratím týchto strát uchránili obrovský profit špekulantov, ktorí zaranžovali ako pyramidálne orgie na derivátových trhoch. **Pravdepodobne verejné financie museli prevziať súkromné dlhy, aby zabránili totálnemu chaosu**, ale mali trvať na tom, že verejný sektor sanovaním bánk a podnikov musí obnoviť trhovo konformné podieľanie sa verejného kapitálu na obnovovaní zdevastovaných ekonomík. Bohužiaľ **pozadové elity sveta odsabotovali možnosť vypracovať paradigmy nového združeného podnikania verejných i súkromných vlastníkov na báze transparentie, ekvivalencie a tvrdého zatláčania špekulácie**. Teraz nejde o to „oplakávať premárnenú príležitosť“, ale o pacifikovanie lokálnych kolapsov. Totiž

svetové elity“ skonsolidovali svoje pozície“ a preorientovali sa na spomínaný „biznis mrchožrútstva“, t.j. na „bazárový nákup“ nie len krachujúcich firiem, ale aj krachujúcich národných ekonomík. Musíme sa zbaviť naivity, že hegemoni a aspiranti hegemonie sa zbavia svojich uzurpačných atavizmov. **Len rastúca nevyhnutnosť premení kolapsových hriešnikov na kajúcnikov.** Správcie atavizmy „pravekých bojovníkov a lovcov“ sú hlboko zakorenené v ľudskej psychike. Neregulovaný trh vybudil tento atavizmus do „vratného rozkvetu“ tým, že vytvoril spomínanú **temnú alianciu neokonzervatívcov a neoliberalov.** Väčšina mocenských i ekonomických elít trpí syndrómom bujnenie tohto atavizmu. **Zachrániť nás môže len lokálne vzdorovanie. Lokálne vzdorovanie musí obnoviť všetky formy petícií a demonštračnej vôle. Demonštračnú vôľu väčšiny však nemožno ponechať na pouličných chaotov a vandalov. Pouličné kravály v Africkom i Európskom Stredomorí, a v USA nie sú však ozdravujúcou silou, ale rozkladnou skazou. Aj elity, aj plebs musia sa učiť sebadisciplíny a sebareflexii. Či sa to komu páči alebo nie ale najbližšie časy preveria, aj politikov, aj podnikateľov, aj masovú verejnosť. Nič iné neostáva, len intenzívne hľadať talenty vyjednávania a dobrej vôle vo všetkých sférach spoločenského života.**

Ozdravovanie sa musí opierať o vecné ciele vo forme adresných programov, ktoré budú vytvárať malé enklávy „novej udržateľnej ekonomiky“ (reálnej ekonomiky). Dá sa to dosiahnuť len naliehaním, aby boli povolené „lokálne experimenty“. Takéto enklávy by existovali ako paralelné zárodky nového vedľa starého a v nich by sa revitalizovali aj kladnejšie správacie vzory založené na kooperatívnej symbióze a solidarite. Je možné, že súčasťou terapie budú aj riadené bankroty niektorých malých národných ekonomík, alebo bankroty niektorých vysoko kontaminovaných regiónov. Riadený bankrot musí byť zároveň paralelne spojený so zárodkami nových usporiadaní. To vyžaduje solidaritu susedov a pomoc konsolidačných odborníkov. Zatláčanie atavizmov totiž nemožno „vyoperovaním temných predispozícií k uzurpácii“, ale ich neutralizovaním v ľudskom podvedomí a revitalizáciou spomínaných svetlých správacích predispozícií ku koordinovanej kooperácii. Netrepezlivci a hysterici stále častejšie vyžadujú radikálne sankcie, ale nemali by sme zabúdať, že radikalizmus by zase vymyslel nejaké tribunály a gilotíny, ktoré by zaviedli „očistný teror“. Práve to je nie záchrana, ale cesta do pekla. Musíme prejavovať verejnú vôľu, ale musíme túto vôľu udržiavať v humanistických medziach. Okrem toho všetky riešenia musia sa pokúšať harmonizovať aj verejný záujem, aj lokálnu iniciatívu a podnikavosť. Je to síce náročné, ale uskutočniteľné. Nesmieme podľahnúť sociálnym demagógom, ktorý sa odievajú do „rúcha nepodkupných sudcov“ a hlásajú, že podnikavosť je len „kramárska chytristika“. Tak isto nemôžeme dovoliť ani lupičom, aby sa odievali do „ovčieho rúcha podnikateľov“. Ako je uvedené vyššie, etablované elity veľmi radi siahajú za poučkou Rímskych dobyvateľov, ktorá trónila v hlavách ich vojenských stratégov a znela – opisne povedané: „podnecujúca hašterivosť, súperivosť a rivalitu a tým rozdeliť súpera a tak ho postupne opanuj“. Podobnú poučku nezávisle od starých Rimanov v približne rovnakom čase vyhúťali aj čínski cisári pri opakovanom rozkmitovaní vnútročínských vazalských kráľovstiev a pri novom inštalovaní úslužnejších kráľov či miestodržiteľov. Ide zrejme o univerzálnu poučku pre hegemonov, lebo sa jej po stáročia držali aj britské a francúzske vladárstvá. Britský štátnik Disraeli túto poučku aktualizoval na britské pravidlo pre vykonávateľov moci. Znelo tak, že „**Británia nemá stálych nepriateľov a stálych priateľov, ale má stále britské záujmy**“. Napokon aj americká politika v Latinskej Amerike bola založená na diskkrétnej koordinácii lokálnych zemepánov. Americké firmy si vybrali najpovoľnejšieho zemepána, alebo ambiciózneho domáceho dôstojníka, ktorého pomocou puču inštalovali do roli zamaskovaného alebo otvoreného diktátora. On potom vládol za tichej podpory tých amerických firiem, ktoré dostali „právo“ na nekontrolované exploatovanie latinskoamerických zdrojov. V tých pomeroch pracovné sily boli vo veľmi bezprávnom postavení. Aby sa inštalovaní diktátori

nečítali dost' suverénne, tak boli čas od času v tzv. plukovníckych pučoch vystriedaní. Bohužiaľ táto prax sa neusalašila len v Latinskej Amerike. Odtajnené archívy z obdobia studenej vojny ukázali, že západné spravodajské služby využívali tzv. extrémnu menšinu na organizovanie v celej Európe tajných „**záložných armád**“, kde sa školili radikálni dobrodruhovia aj z krajného tábora pravicových radikálov (napríklad revanšistov), aj z krajného tábora ultraľavicových anarchistov. Práve tak odtajnené archívy ukázali, že sa ľavicoví radikáli zo Západu chodili školit' do tajných stredísk komunistického bloku. To všetko sa ospravedlňovalo tým, že treba mať v zálohe aj takú alternatívu, ktorá by začala fungovať, ak by sa studená vojna zmenila na horúcu. Táto prax neúprosne viedla aj v tzv. rozvojom svete k spájaniu sa „nespokojencov“ a „povstalcov“ s „drogovými barónmi“ a s tzv. „provinčnými kmotrami mafii“. Celý moderný organizovaný politický terorizmus má svoje korene v studenej vojne. Takýmito praktikami sa kontaminovali všetky svetadiely a preto teraz „legálny svet“ ťažko čelí „ilegálnemu svetu“. Totiž legálny svet je nie len kontaminovaný, ale aj „prerastený“ ilegálnym svetom a to tak na úrovni elit, celebrit, či tvorivých talentov, ako aj na úrovni plebsu a tzv. sociálnych strokotancov. **Preto napríklad otraseným veľmociam prišli vhod otrasy ekonomík EÚ.** Totiž reprezentačná špička EÚ neprozreteľne deklarovala v Lisabone v r. 2000, že rozširovaním EÚ o ďalšie štáty si kladie za cieľ byť nie len najmohutnejším potenciálom sveta, ale aj byť prvá v hlavných ukazovateľoch efektivity a produktivity. **To nutne viedlo strategických plánovačov v USA, Číne, Indii a Brazílii aby vnímali EÚ ako „vzývateľ'a“ a teda ako súpera.** Tak sa stalo, že exekutívy USA prestali mať reálny záujem na stabilizačnom úspechu EÚ, prestali mať záujem na stabilite Eura a Eurozóny. Exekutíva USA, ktorá nedokáže zastaviť federálne zadlžovanie má sklon „kuketovať“ s tými kruhmi pololegálnych špekulantov, ktorí by radi zarobili na tom aby sa k defaultu (k strate platbyschopnosti) rýchlejšie „dopracovalo“ Euro ako dolár. Naproti tomu jednotlivé členské štáty americkej únie vo svetle explózie federálnych dlhov sami bojujú proti federálnemu zadlžovaniu a budú sa právom usilovať o prestavbu únie zo superštátu na konfederatívnejší princíp subsidiarity (decentralizácie). V USA síce radikálni federalisti pestujú zaklínacie tabu voči myšlienke konfederácie, lebo ju zaťažili psychologickou hypotékou (mytológiou), že pojem konfederácie je spojený s princípom predlžovania otrokárstva, ale to je naozaj „hlboké nedorozumenie“. **Konfederalný princíp bráni sklonu k zmonolitneniu a k centralizácii štátnej moci.** Konfederalizmus už z princípu vyžaduje dialóg vnútri súručenstva štátov. Preto aj „bruselocentrizmus“ kopíruje washingtonských jastrabov, keď chce EÚ pretvoriť zo súručenstva štátov na superštát a chce z kroka na krok presúvať kompetencie do Bruselu. Teraz to zdôvodňuje potrebou centralizácie rozpočtov a boja proti zadlžovaniu. Avšak **dlhy, podvody, krachy spôsobili predovšetkým federalisti a centralisti na oboch stranách Atlantiku.** Predsa nebudeme zverovať radikálnym jastrabom, (ktorí svojou uzurpačnou praxou vyvolali kolapsy trhov) ešte väčšie kompetencie. Treba úprimne povedať, že aj Čína rieši svoje zaostávanie tvrdým federalizmom, ale zatiaľ jej expanzia má „len“ ekonomickú podobu a nemôžeme uprieť umnosť čínskeho postupu, ktorý vlastne podporuje **skrytý konfederalizmus**, lebo cestou centrálnych rozhodnutí buduje dislokovanú sieť „**autónomných Hongkongov**“ („**mimoriadnych oblastí**“). Preto treba vidieť rozdiel medzi čínskymi politickými elitami, forsírujúcim **budovanie reálnej ekonomiky** cez autonómne centra lokálnej iniciatívy a medzi západnými politickými elitami, ktoré **demontujú reálnu ekonomiku** a vytvárajú bubliny kontaminovanej ceninovej ekonomiky. Aj samotné západné štáty nie sú všetky rovnako kontaminované uzurpačnými atavizmami. Celkom určite treba priaznivejšie posudzovať napríklad správanie sa škandinávskych štátov, alebo Kanady. Avšak komplexnosť pohľadu vyžaduje zapodievať sa aj terajším vývojom Ruska. Rusko je deformované nie len dedičstvom boľševickej diktatúry, ale aj zotrvačnosťou cárskeho absolutizmu. Ruské politické elity sa po kolapse Sovietskeho zväzu pochopiteľne veľmi ťažko zbavujú totalitných manier najmä z éry stalinizmu. Avšak

čiernobiely obraz z našich médií skresľuje. Netreba zabúdať, že kolaps centralizovaného sovietskeho impéria a jeho vysilenej ekonomiky i jeho ťarbavého dirigizmu bol vystavený tichému spojenectvu prebehlíkov z domácej „verchušky“ (aparátčikov) s globálnymi mafiami, a tajnými spoločenstvami. Došlo k profesionalizácii postsovietskeho zločinu a k vytvoreniu mafiózných prepojení. Došlo k nekontrolovanému vývozu ruských cenín, drahých kovov, a pamiatkových predmetov. Pochopiteľné tá časť „verchušky“, ktorá sa pri transformačnej metamorfóze stala súčasťou nových mocenských elít prevzala chaotizujúcu moc (väčšinou išlo o ľudí zo silových rezortov - tzv. „silovikov“) a začala zápas o hegemoniu jednak s novovznikajúcimi oligarchami a jednak so separatistickými radikálmi, ktorí chceli ďalej „štvrtiť Rusko“. Treba však uznať, že sa súčasnej ruskej exekutive darí brzdiť vplyv oligarchov a že napriek úžasnemu odlivu mozgov vzniká nová generácia kvalifikovaných ľudí Ruska, ktorí sa vedú nie len „brodiť“ starým blatom matičky Rusy, ale vedú aj zobúdať emancipačnú vôľu a pragmatizmus v mladších generáciách Ruska. Je taktiež ideologickým omylom vnímať "putinovské" a "medvedevovské" elity len ako „malých stalinov“. Treba férovo konštatovať, že do praxe Ruskej federácie boli navrubované aj „štedy“ **konfederatívneho decentralizmu. Mohutná loď „Matičky Rusy“ síce má ešte stále svoje trhliny ale terajšie vládnuce elity ukázali obozretnosť, keď jednak vytvorili Fond budúcnosti do ktorého odvádzajú časť výnosov z predaja produkcie uhľovodíkových palív a vzácnych nerastov i surovín, a jednak splatili obrovský zahraničný štátny dlh voči tzv. parížskemu konzorciu západných veriteľov. Je veľa mudrlantov u nás aj na Západe, ktorým sa stále máli úsilie ruských elít. Ale naše a najmä západné elity vedú len dlhy tvoriť a boli by hodnovernejšími, keby dokázali to čo Rusko, splatiť staré ruské dlhy voči Západu!** Ruská exekutíva sa zbavila „mlynskeho kameňa západných dlhov“ a uchránila Rusko pred nabaľovaním úrokov z nezaplatených dlhov. **To je pozoruhodný výkon.** Ruská federácia nosí v sebe tak hypotéku „ruského imperiálneho šovinizmu“, ako zvyšky sektárskeho odporu hlavne kaukazských etníc, ktoré sú podnecované a financované zvonku. Pochopiteľne v Rusku je aj večitá korupcia a večitá parazitujúca vrstva byrokratov, ale či sme nevideli aj slovenských a českých oligarchov a korupčníkov? A nemali by sme zabúdať, že **celý klientelizmus a lobizmus nie je výplod dirigistického socializmu, ale výplod klasického (západného) kapitalizmu.** Tak či tak ruská federácia sa konfederalizuje. Rusko bude musieť pristúpiť k postupnému budovaniu **vzorových enkláv kladnej deviácie**, v ktorej sa budú dekontaminovať aj vládnuce menšiny, aj talentové menšiny a aj ovládaný a napodobňujúci plebs. Umiernenejší predstavitelia EÚ na šťastie hľadajú nové symbiózne a kooperatívne modus vivendi medzi Ruskom a EÚ. K tomu však treba, aby sa aj **poľské aj ruské elity nenechali huckať proti sebe domácimi i zahraničnými podpaľ'ačmi večitej rivality. Tak isto aj v strednej Európe musíme vytesniť a neutralizovať fúzionistické, asimilačné a revizionistické maniery, lebo budúcnosť je len v paralelnej partnerskej koexistencii národných štátov a to bez ohrozovania ich územnej integrity a celistvosti.** V podstate maturitnú skúšku humanistickej dospelosti budú musieť skladať všetky vládnuce elity, lebo rizika rozpadových kolapsov a chaotického boja všetkých proti všetkým visia nad všetkými kontinentmi, nad všetkými veľmocami a nad všetkými štátmi. Pacifisti všetkých odtieňov sú presvedčení, že USA sa síce budú musieť stiahnuť z pozície svetového žandára a budú sa musieť venovať vnútornej renovácii a to pravdepodobne solidárnejšou a konfederatívnejšou (decentralizovanejšou) formou. Je v humanistickom záujme USA, aby mala na druhej strane Atlantiku zdravú a subsidiárne **stmelenú konfederatívnu Európu, ktorá rozšíri pásмо udržateľnej prosperity v Európe i v Rusku** a tak postupne presvedčí kontinentálnu Čínu, aby nezmenila svoju exportnú expanziu do mocenskej expanzie, ale aby hľadala koexistenčné modus vivendi tak **s Euráziou, ako s Amerikou, Austráliou a Afrikou. Naopak ostatný svet musí sa chcieť učiť** aj čínskej skúsenosti a to najmä čínskemu **konfuciánskemu ideálu partnerskej harmónie verejného a súkromného záujmu.**

Nezabudnime, že vd'áčime Prozreteľnosti a duchom predkov za to, že sa v Číne na miesto sektárskeho radikála Mao Tse-tunga, (ktorý pohrdol konfucianizmom a zaľúbil sa do modernistickej marxistickej agresivity), našiel jasnozrivý pragmatik Teng-Siao-pheng, ktorý sa vrátil ku **konfuciánskej harmónii verejných i súkromných síl**. Veď z tohto altruistického prostredia je výrok staročínskeho stratéga, že „**vít'azná vojna je iba tá, ktorá nikdy nezačala**“. Útlm egoizmu, agresivity a parazitizmu nie je dočasný, ale trvalý kultivačný program. A takisto útlm superkonzumizmu v limitných podmienkach našej planéty nebude ani ľahký a ani krátky. Angela Merkelová nie je ani vševediacca, ani všemohúca, ale mala určite pravdu keď v novembri 2011 povedala, že voľkanie si v hmotnom superkonzume a prekonanie syndrómu „žitia nad pomery“ a „na úkor budúcich generácií“ si vyžiada aspoň desaťročné všeobecného odriekania.

My, občania Slovenskej republiky **sme príliš malí a periférne bezvýznamní, ale už svojou tisícročia trvajúcou kontinuitou identity môžeme oslovovať pokojamilovných a sebakritických Američanov, Britov, Francúzov, Nemcov a ostatných Európanov, že vo svete jadrových zbraní treba utlmovať súperivosť a rivalitu a treba podnecovať lokálne enklávy harmonickej kooperácie (to sa všetci môžeme učiť aj od Číňanov a nielen od nich)**. Novodobé poznanie významu „genetickej“ diverzity (rozmanitosti) pre prežívanie **globálnej i európskej univerzality nás oprávňuje brániť slovenskú štátnu identitu, lebo aj ona je významnou podmienkou prežívania európskej univerzality**. Zároveň musíme presvedčať aj našich susedných aspirátorov pohlcovania, že „mäkkú“ technológiu partnerstva neuprednostňujeme preto, že sme zbabelí, ale preto, že chceme pomáhať pri pestovaní humanistického sebakultivovania v nás i v našich susedoch v duchu paralelných kresťanských tradícií. Napokon našou domácou úlohou je aby sme kultivovali tzv. mäkké technológie moci a aby sme stabilizovali sebareprodukčné Slovensko i sebareprodukčnú strednú Európu a tak pomáhali zachovať „zónu udržateľnej stability.“ Sebareprodukčný prah je určený koeficientom 2,1 a všetky štáty strednej Európy sú pod týmto prahom. Pretože multikulturalizmus sa neosvedčil, tak musíme obnoviť viacdetné rodiny. My na Slovensku však nesmieme ľahostajne pripúšťať, aby si naši južní a západní susedia riešili svoju nízku vitalitu našou asimiláciou. Žiaden národ nerád funguje ako trvalá transfúzna služba darcovstva krvi. Z toho vyplýva, že musíme do nášho hospodárstva vniesť nie len efektivitu, ale aj rastúce pracovné príležitosti, ktoré budú založené na miniaturizácii technológií, na nanotechnológiách, na genotechnológiách a na vedomostnom priemysle. Znie to ako fantazírovanie, ale **prielomy k miniaturizácii najlepšie zvládli malé ekonomiky** (napríklad škandinávske). Je možné, že krízový vývoj si vyžiada krízový manažment nie len pri revitalizácii existujúcich systémov, ale aj nových znalostných systémov. Možno, že bude treba paralelne rozvíjať mimoriadne dočasné riešenia i mimoriadne dlhodobé riešenia. Navyše život je rozmanitejší ako konceptuálne schémy. Je ľahko možné že v otázke podoby EÚ bude nevyhnutné v oblasti rozpočtových disciplín, vydávania platidiel a cien, či pravidiel umorovania dlhov hľadať **medzitvar medzi konfederatívnym a federatívnym princípom**. Mimoriadnosť situácie nie len zastrahuje, ale aj mobilizačne inšpiruje. V každom prípade aj hospodárske, aj politické oblasti musia nájsť menej súperivé a menej rivalizujúce pravidlá a to na všetkých úrovniach. Takúto vôľu treba pestovať a presadzovať ako najvyšší koexistenčný princíp. **Takáto vôľa zníži naše i susedské riziká súperivosti a priblíži úsilie o koexistenčnú harmóniu**. Z hľadiska tzv. behaviorálnej genetiky (fyletiky) by bolo účelné, aby sme všetky budúce ozdravovacie projekty organizovali ako **enklávy „mimoriadnych oblastí“** a tak sa naučili čínskej metóde osadiť kvalitatívnu ozdravovaciu zmenu najprv v **lokálnej** ohraničenosti. Celoplošné reformy boli vždy viac tortúrou ako uzdravovaním. Času na otáľanie nám nezvyšuje. Pripomínam že v **sofistikovane prepojenom svete ako je dnešný, nieto rivalizujúcich víťazov, iba rivalizujúcich porazených**. Riziká sú pre všetkých príliš veľké. Úzkosť z rizík, ktoré stoja tak pred Slovenskom, ako pred Európou

a pred svetom by nemali ochromiť našu zdokonaľujúcu snahu, ale **mali by mobilizovať naše odhodlanie ku osvedčenej humanistickej (a teda v našom prípade kresťanskej) kultivácii!!!**

Prof. A. M. Húska

+++++

Autor románu **Andrej Ferko Po 13 rokoch knizneho mlcania**, v ixtom roku zakazu scenickeho: Najsmutnejši príbeh lasky

<http://www.humanisti.sk/view.php?navezclanku=najsmutnejši-pribeh-lasky-napísal-muz&cislocclanku=2011110008>

+++++

Zarážajúce obvinenie: **Najbohatší Slovák mal dať zavraždiť bossa** podsvetia!

Andrej Babiš

PRAHA - Prípád mafiánskeho bossa Františka Mrázka máta českú políciu aj päť rokov po jeho smrti. Vraždu kontroverzného podnikateľa stále neuzavrela. Jedna z vyšetrovacích verzií dokonca hovorila o tom, že by za ňou mohol stáť najbohatší Slovák Andrej Babiš!

Rovnaký názor na vec má aj poradca bývalého premiéra Mirka Topolánka, Marek Dalík. Andreja Babiša obvinil z toho, že je spoluzodpovedný za Mrázkovu smrť. "Podľa útvaru pre odhaľovanie organizovaného zločinu objednal jeho vraždu," uviedol Dalík pre týždenník Ekonom. Taktiež pripomína, že niekdajší protimafiánsky policajný útvar ÚOOZ "rozprášil Ivánek". Myslí tým bývalého ministra vnútra Topolánkovej vlády Ivana Langra, s ktorým sa Babiš dôverne pozná.

"To je predsa úplný nezmysel. Dalík behá po policajtoch a hľadá v spisoch, kde narazí na meno Babiš," reagoval na obvinenia slovenský miliardár. V jeho prospech svedčí aj o tom, že žiadne dôkazy o tom, že by mal nejakú spojitosť s Mrázkovou vraždou, k dispozícii nie sú.

S tým sa stotožňuje aj bývalý policista z protikorupčnej jednotky, Karel Tichý. "Naše vyšetrovanie skôr smerovalo k podnikateľom Tomášovi Pitrovi a Radovanovi Krejčířovi," uviedol. Pripúšťa však, že Mrázkova poprava prebehla v dobe, keď sa Babiš usiloval ústeckého potravinárskeho podniku Setuza, ovládaného oboma spomínanými podnikateľmi.

Dalíkovo verejné obvinenie prichádza niekoľko týždňov po tom, čo ho Babiš verejne kritizoval v rozhovore. Bývalého poradcu označil za jeden zo symbolov českej korupcie.

Bossa českého podsvetia Františka Mrázka zavraždili 25. januára 2006. Neznámy páchatel podnikateľa zastrelil, keď vychádzal zo sídla svojich firiem na Durychovej ulici v Prahe. Totožnosť vraha, ktorého si pravdepodobne niekto najal, ostáva neznáma.

+++++

www.bratislava.sme.sk/c/6131993/muzeum-grimas-ma-byt-v-centre.html

+++++

Predmet: Na zburanisku sochy otvorili Lidl Minister kultury Daniel Krajcer nesplni slub, developerom neza kaze nicit sochy. Fwd: Spravodaj POST.sk
Odporucam do pozornosti clanok "Na zbúranisku sochy otvorili Lidl" zo SME:

<http://www.sme.sk/c/6128901/na-zburanisku-sochy-otvorili-lidl.html>

+++++

Nevyt'ahujte nebožtíka z hrobu

1. novembra 2011

(Do Stálej konferencie PanSÚ zaradené z blogu Antona Hrnka)

www.pansu.sk

Pravidelne pri príležitosti vzniku prvej Česko-Slovenskej republiky (*ako na potvoru stále nám tu tvrdia, že 28. októbra 1918 vznikla Československá republika, čo je vyslovená lož. Roku 1918 vznikla Česko-Slovenská republika a pod týmto menom ju aj medzinárodné spoločenstvo – mocnosti Dohody – ako spoločný štát národa Čiech, Moravy a Sliezska a národa Slovenska uznali; Československou sa stala až prijatím Ústavy vo februári 1920, ale pražská vláda nikdy nepovažovala za potrebné (?) požiadať medzinárodné spoločenstvo o uznanie tejto skutočnosti a presadila to na medzinárodnej úrovni via facti až r. 1924*) sa určité média predhávajú v morfondírovaní, že v Českej republike je 28. október štátnym sviatkom a u nás nie je. Ako keby Slováci páchali nejaký zločin na svojej minulosti, keď vyhlásenie Česko-Slovenskej republiky 28. októbra 1918 nemajú medzi svojimi štátnymi sviatkami. Akosi pri tom neberú na vedomie, že žiaden slovenský orgán nesplnomocnil Český národný výbor na konanie v ich mene a pre Slovensko začala republika existovať, až keď sa k nej Martinskou deklaráciou 30. októbra 1918 prihlásili.

Pokúsme sa teda zauvažovať, prečo Česi majú 28. október ako štátny sviatok a prečo by štátnym sviatkom na Slovensku naďalej nemal byť. Česi nikdy vnútorne nechápali 28. október 1918 ako vznik nejakej novej štátnosti, ale ako obnovu historickej českej štátnosti rozviazanej cca pred 300 rokmi Habsburgovcami rozšírenej o Slovensko. Je na to tisíce svedectiev a najvýrečnejšie o tom hovorí skutočnosť, že vždy Česko-Slovensko delili na „historické země“ a Slovensko, teda niečo, čo je substanciou „československej“ štátnosti, a niečo, čo je k tejto substancii pripojené. Vznik Česko-Slovenskej republiky a jej existencia v medzivojnovom období bol vrcholom mocenského postavenia českého národa v modernej dobe, lebo pod kontrolu Prahy sa dostali nielen „historické krajiny“, ale aj Slovensko a Podkarpatská Rus. Od dávnych čias českých kráľov to bolo druhé najúspešnejšie obdobie českého národa v jeho tisícročnej histórii. Všetky ďalšie štátoprávne zmeny od r. 1918 (Mníchov 1938, Žilinská dohoda 1938, protektorát 1939, i oslobodenie r. 1945 a ústavný zákon o federalizácii 1968) len obmedzovali a okresávali mocenskú sféru Prahy. Aj utvorenie samostatnej Českej republiky r. 1993 pre Čechov neznamenal vznik novej kvality, len stratu priamej kontroly Slovenska. Nebolo to teda niečo, čo by malo byť z ich strany predmetom nejakého zvláštneho jasnania. Preto je absolútne prirodzené, že za svoj štátny sviatok pripomínajúci vznik ich novodobého štátu si Česi vybrali 28. október, ktorý v českej histórii posledných sto rokov bol absolútnym vrcholom!

Pozrime sa však na 28. október 1818 zo slovenského pohľadu. Hneď na začiatku poviem, žeby bolo absolútnou hlúposťou popierať význam prvej republiky pre moderné dejiny Slovenska. Skutočne znamenala veľa a jej, síce obmedzený, ale predsa demokratický systém umožnil Slovákom dohnať straty v národnom konštituovaní zapríčinené násilnou maďarizáciou. Ale bola prvá ČSR skutočne tým, za čo prelievali krv slovenskí dobrovoľníci v légiách, na čo vyzbierali slovenskí krajanovia v USA obrovskú sumu peňazí a za čo zomrel M. R. Štefánik? O 28. októbri na Slovensku nikto ani nechyroval, nieto žeby na to dal nejaké zvolenie. K spoločnému štátu s Čechmi sa prihlásili legitímni zástupcovia Slovákov až 30.

októbra 1918 (*nevšimol som si, žeby tomuto dátumu niekto venoval v médiách špeciálnu pozornosť, pritom v slovenských dejinách je určite významnejší ako 28. október*). Ale to by nebolo to podstatné, keby prvá ČSR splnila to, čo Slováci od nej očakávali, keď v boji za jej vytvorenie obetovali nielen svoje peniaze, ale aj životy. Namiesto bratského zväzku dvoch národov sa z nej objektívne stal veľkočeský štát, kde Slováci opäť – síce v nepomerne lepších podmienkach – museli bojovať za uznanie svojich národných práv. Rozbitie republiky r. 1938 – 1939 bolo síce primárne zapríčinené vonkajším tlakom, ale opustenie tohto štátu zo strany Slovákov po skúsenostiach z dvadsaťročného predchádzajúceho vývinu bolo plne legitímne. Slovenská národné ambície nenaplnila ako prvá republika, tak na sovietskych bodákoch obnovená povojnová republika. Tá veľmi rýchlo zlikvidovala aj pokus politických reprezentantov SNP o naplnenie tých ideálov v obnovenom štáte, ktoré stáli pri jeho vzniku roku 1918. Skutočné naplnenie ideálov Štúra, Hurbana, Hodžu, Daxnera, Francisciho..... sa udialo až v obnovenej slovenskej štátnosti 1. januára 1993. Preto akékoľvek úvahy o zaradenie vzniku prvej ČSR ako ďalšieho štátneho sviatku Slovenskej republiky považujem za scestné, dokonca v rozpore s existenciou súčasnej Slovenskej republiky, ktorá vznikla popretím česko-slovenského štátu (na rozdiel o Českej republiky, ktorá je tou istou obnovenou českou štátnosťou, avšak zmenšenou a Podkarpatskú Rus a Slovensko).

Celé toto okiadzanie zaniknutého štátu by mi asi ani nevadilo, keby nebolo spojené s javmi, ktoré ma vyslovene iritujú. Napr. v rámci zavedenia duálneho televízneho vysielania sa vysielacích licencií u nás zmocnili zahraniční majitelia. V globálnom svete to asi ani ináč nemohlo byť a v princípe by som proti tomu ani nenamietal, keby si tieto televízne spoločnosti robili svoju robotu korektne voči hostiteľskému štátu (v našom prípade Slovenskej republike, nezávislej už temer 19 rokov). Oni nám však namiesto korektnosti neustále vykopávajú nebožtíka, ktorý by už dávno mal pokojne odpočívať na večnosti. Ved' ako ináč ako vykopávanie nebožtíka možno chápať tie rôzne súťaže, kde sa používa Česko Slovensko bez spojky a sloveso je v jednotnom čísle? Aby bolo jasné, vôbec nie som proti tomu, aby naše talenty súťažili v jednom programe s českými. Dokonca by mi nevadilo, keby boli obdobné súťaže s Maďarmi. Ale vadí mi eliminácia dvoch subjektov v tejto súťaži rovnako, ako keby mi tu niekto ponúkal slovensko-maďarskú súťaž pod názvom Uhorsko má superstar.

Keďže podľa mojich vedomostí v týchto televíznych spoločnostiach nie je zastúpený slovenský alebo český kapitál, tak musím konštatovať, že v medzinárodných finančných kruhoch asi existujú zoskupenia, ktorým stále nezávislá Slovenská republika trčí v krku ako kosť vianočného kapra. Ináč si neviem vysvetliť, prečo je v týchto súťažiach zamlčaná skutočnosť, že ide o súťaž medzinárodnú (v dvoch štátoch a medzi dvoma národmi). V tejto situácii sú mi potom aj podozrivé všetky konania, ktoré smerujú k zavedeniu 28. októbra ako štátneho sviatku Slovenskej republiky, keď to už toľkokrát bolo odmietnuté. Najmä, keď s tými návrhmi prichádzajú stále tí, ktorí si často nevedia spomenúť, ako sa to ten náš štát volá oficiálne i v skrátenej podobe. Hádám by už bolo zadobre, keby sme nebožtíka nechali pokojne odpočívať, zapálili mu sviecu, keď treba. Ale jeho sústavné vyťahovanie z hrobu môže nakoniec narušiť slovensko-české vzťahy, ktoré v súčasnosti možno hodnotiť ako excelentné.

Anton Hrnko

+++++

Elegantné“ Čáky Paliho riešenie szlovenszko/magyarského občijánstva.

Éljen Czáky! Agyon Isten! Tento clanok je zaujimavy, precitaj si ho:

<http://www.24hod.sk/madarske-obcianstvo-je-podla-csakyho-vecou-kazdeho-obcana-cl178495.html>

Maďarské občianstvo je podľa Csákyho vecou každého občana

Maďarské občianstvo, alebo dvojaké štátne občianstvo je podľa člena predsedníctva SMK Pála Csákyho vec každého občana a kým na Slovensku sú hlúpe a hlboko nedemokratické zákony v tejto veci, ...

BRATISLAVA 12. novembra (WEBNOVINY) - Maďarské občianstvo, alebo dvojaké štátne občianstvo je podľa člena predsedníctva SMK Pála Csákyho vec každého občana a kým na Slovensku sú hlúpe a hlboko nedemokratické zákony v tejto veci, nemá zmysel o tom hovoriť. „Ja si viem predstaviť elegantné riešenie tejto situácie a to, že tak treba zmeniť slovenský zákon, aby to bolo elegantné a malo rovnakú mieru aj pre Slovákov žijúcich za hranicami, aj pre občanov Slovenska žijúcich na území Slovenska. To znamená liberalizovať to,“ povedal v rozhovore pre agentúru SITA Csáky.

Každý Slovák, ktorý žije kdekoľvek vo svete, môže mať podľa Csákyho štátne občianstvo SR a on túto myšlienku podporuje. „Myslím si, že takáto spolupatričnosť nie je zlá a vidíte, to je môj pozitívny postoj. To znamená, dovoliť každému, kto žije kdekoľvek, či v Austrálii, v Kanade, v Spojených štátoch, kdekoľvek po svete, aby mal plnohodnotné slovenské štátne občianstvo, ak má záujem byť v určitom zväzku so Slovenskou republikou. Myslím si, že to je správne. Ale to isté musíme umožniť aj všetkým občanom Slovenska,“ vyhlásil.

Podľa Csákyho treba prekonať určité komplexy. „Každý občan SR, a to je filozofia SMK, rešpektuje zákony a Ústavu SR a nikto tu nemá záujem robiť akúkoľvek diverznú činnosť,“ uviedol. Pripomenul, že niektorí občania maďarskej národnosti SR verejne oznámili prijatie maďarského štátneho občianstvo, ale každý z nich povedal, že sa nechce vzdať štátneho občianstva SR. „My sme ľudia, ktorí majú dvojakú väzbu, máme občiansku väzbu na Slovensko a nechceme to stratiť. A máme aj určitú väzbu na identitu, to je jazyková a kultúrna väzba. Myslím si, že aj toto sa má tolerovať,“ zdôraznil Csáky.

Csáky tvrdí, že o ňom každý vie, že je občan SR maďarskej národnosti a má dvojitú väzbu od narodenia. „Hlásim sa k tomu a som na to hrdý a myslím si, že to žiadne negatíva nemôže znamenať pre nikoho. Ten slovenský protizákon je skutočne nemoderný, nedemokratický a robí len problémy,“ dodal.

+++++

K tejto problematike by som chcel podotknúť: keď prebehol 17. november 1989, medzi ľuďmi sa sirili fámy o tom, že na demonstrácii policajti (znb) na ľudí pustali psov a tí im vytrhávali maso z tela a podobne nezmysly. Hovorilo sa, že študenti na Mladej Garde majú videozáznam z tejto demonstrácie, tak sme sa so svagrom, ktorého to tiež zaujímalo, išli pozrieť medzi študentov. Nic take na videu nebolo, bolo tam len ako študenti davali klinčeky policajtom za plexisklove chránice. Každý deň som navštevoval centrum VPN, ktoré bolo v jednom dvore na Markusovej, kvôli informáciám, potom sa presunuli na Ventursku (vtedy Jiraskovu). Chodil som často spod mosta cez mesto povedľa budovy Istropolitany a tam mali študenti VSVU svoje sídlo. Tam som dostal aj prvé číslo ZMENY, ešte na jednom liste vo formate A4. Dost skoro možno, to bolo 10 dní po začatí prevratu, idem tadiaľ a v dodchode bola paleta a na nej plagáty cca formátu A1 do výšky asi jedného metra a na plagáte bol vyobrazený Havel v takom vytahanom modrom svetri s malými rúčkami a na nom bolo napísané Havel za prezidenta (alebo Havel na Hrad), prekvapilo ma to z viacerých príčin. Po prvé: každý automaticky uvažoval, že prezidentom by mal byť Alexander Dubček a tento protitah ma prekvapil a po druhé: nemal som až taký vzťah ku Havlovi, aj keď mediálna kampan bola vtedy obrovská, ale prekvapilo ma, že Havel tam bol zobrazený akoby trpezlivo, skrátka nepodarok a ešte vo vytahanom svetri. Vtedy som uvažoval, že dávajú ho do popredia, lebo nevedia, ako to celé skončí a keď nevyjde, tak pojde do basy, že nepotrebujú ho dobre

vykreslovat, skor som to bral ako protiakciu komunistov. Taky je moj nazor na to, mozno to niekomu posluži k dokresleniu tej doby.

A. Dubček a V. Havel sú u nás hodnotení rôzne a často kontroverzne. Napriek tomu však ide o postavy, ktoré výrazne do nášho vývoja zasiahli. Preto treba poznať aj texty o ich živote.

PhDr. Antonín Benčík, CSc.

Alexander Dubček
Pražské jaro 1968. „Normalizace“.
Sametová revoluce 1989

Proč druhé vydání Utajované pravdy... upravené a podstatně doplněné

Protože k stále platným důvodům pro napsání a publikování vydání prvního, kromě nynějšího zájmu nakladatele, jsem v roce 2006 „objevil“ ještě jeden, nadmíru závažný důvod.

Ale začnu od „Adama“.

Je zřejmě nesporné, alespoň pro mne jako historika a aktivního účastníka sametové revoluce, že nejvýznamnějšími kandidáty na post prvního prezidenta sametové revoluce po 17. listopadu 1989 byli dva muži: Alexander Dubček a Václav Havel.

Alexander Dubček jako dlouholetý stranický funkcionář KSČ (od r. 1949), bývalý první tajemník ÚV KSS a od ledna 1968 ÚV KSČ, první charismatický představitel reformního procesu Pražského jara 1968. A poté, po porážce reformního procesu vojenskou intervencí armádami varšavské pětky (SSSR, NDR, PLR, BLR a MLR), a jejím pokračujícím velmocenským nátlakem (po 21. srpnu 1968), po vystřídání ve funkci G. Husákem v dubnu 1969, se stal nejznámější postavou opozičního hnutí proti Husákovu normalizačnímu režimu v letech 1969-1989. A to jak zvláště v zahraničí, tak i na půdě domácí.

Václav Havel, spisovatel a dramatik, aktivní účastník Pražského jara, s jehož jménem a protinormalizační aktivitou, jako s vedoucí postavou, je především spojen vznik a činnost nejpočetnější opoziční skupiny, Charty 77 v letech 1977-1989. Za což strávil několik let ve vězení Husákovu režimu.

Se jmény obou těchto adeptů se čs. veřejnost začala v různé intenzitě setkávat a blíže seznamovat od roku 1967. Jejich životní cesty se velice sporadicky přibližovaly či setkávaly, ale teprve listopadová sametová revoluce je oba přivedla do centra dění jako dvě její hlavní postavy. A proti vůli A. Dubčeka je postavila do role soupeřů o post prvního prezidenta.

Když jsem si však v roce 2006 zalistoval v poslední publikaci V. Havla: "Prosím stručně" jako člověka, hlásajícího v listopadu 1989 zásadu, že "láska a pravda zvítězí nad lží a nenávistí", byl jsem doslova šokován. Neboť na otázku Karla Hvizďaly, jak na něj působil mezinárodně známý symbol reformních snah A. Dubček jako protikandidát Havel odpověděl: "Pokud si dobře vzpomínám, byl jsem tehdy oficiálním kandidátem jen já. Nicméně dost se o něm jako o možném prezidentovi mluvilo, hlavně mezi reformními komunisty a na Slovensku. Myslím, že on sám také dost chtěl být prezidentem, i když to takto přímo neříkal. Veřejnost proti násilí a Občanské fórum však možnost Dubčkovy kandidatury dost vehementně odmítaly, jednak byl pro ně příliš svázan s reformním komunismem, po němž už veřejnost netoužila, jednak mu bylo zazlíváno jeho dvojsmyslné chování po sovětské okupaci. Vzpomínám si, že ho nikdo nedokázal nebo se ani neodvážil přesvědčovat, aby se své ambice, respektive neformalizované kandidatury vzdal. A tak to nakonec padlo na mne. Byl to jeden z nejabsurdnějších úkolů, jaké jsem v životě měl: sám kandidát na prezidenta, navíc tak trochu z donucení, měl jsem za úkol někomu jinému vysvětlit, že se nemá o tu funkci ucházet. Měl jsem na toto téma více důvěrných hovorů s Dubčkem a musím říct, že mi ho bylo velmi líto a že mi tohle poslání bylo příšerně nepříjemné. Na druhé straně jsem se ale při tom přesvědčoval, že to je opravdu člověk svým způsobem nepřiliš pevný, který by - vystaven nějakému osudovému dilematu, jakému bývají u nás někdy prezidenti vystaveni - mohl opět selhat. Myslím, že to byl velmi čestný člověk, velmi milý, hodný, skromný, ale beznadějně

zapletený do komunistické ideologie a frazeologie; mluvil vždycky velmi dlouho a těžko se dalo rozpoznat, co vlastně chce říct".

O tom, že V. Havel je zapomínáním pověstný, jsem již dobře věděl. A přesto jsem nevěřičně zíral na řádky jeho odpovědi a bylo pro mě nepochopitelné, jak může člověk, jenž hlásal že pravda a láska zvítězí nad lží a nenávisť, takhle překrucovat skutečnost. Zvláště když má k dispozici autentické záznamy svých vystoupení a činnosti a činnosti z celého průběhu sametové revoluce. Neboť co věta jeho odpovědi je po mém soudu nepravda či polopravda, nechci-li použít tvrdšího označení jako lež. Nebo snad termín státnická skleróza by byl pro hodnocení jeho odpovědi ještě nejmilosrdnější.

Jaká je tudíž pravda ve světle faktů a dokumentů? Pokusím se nejdříve v co nejstručnějším podání zachytit jejich vzájemné kontakty v letech 1967 - 1988.

Poprvé se Havel osobně setkal s Dubčekem v červenci 1968 na setkání spisovatelů s vedením reformního hnutí v Hrzánském paláci. V "Dálkovém výslechu" Havel - jako aktivní účastník radikálního proudu reformního hnutí - uvádí, jak posilněn koňakem, radil "dost neomaleně" Dubčekovi - který jej pozorně poslouchal - jak má postupovat v reformní politice.

Druhé, byť nepřímé setkání s Dubčekem, respektive jeho reformní politikou, se odehrálo v listopadu 1968. V. Havel, opět jako aktivní účastník radikálního proudu reformního hnutí, vystoupil na plenárním zasedání "Výborů svazů tvůrčí inteligence" 22.11.1968, jednajícím o politické situaci v Československu a možnostech odporu proti postupující normalizaci. Navrhoval, aby do připravované rezoluce bylo zahrnuto jím formulované prohlášení: "Jsme přesvědčeni, že realitou není jen přítomnost několika desítek tisíc cizích vojáků, přítomných na československém území, ale že realitou je také mínění a vůle čtrnácti milionů čs. občanů... Vidí-li naši politikové dnes jediné reálné východisko ze situace v neustálém ustupování cizím tlakům a v nejrůznějších formách kompromisu mezi těmito tlaky a vůlí národa, pak jediným skutečným reálným východiskem pro národ je nekompromisní a účinné vyjadřování vůle většiny, protože to je jediný možný prostředek působení na politiky a tím i na osud země. A jestli mohla cizí vojska donutit třísetčlenný parlament, aby legalizoval jejich přítomnost v zemi, aniž je do země pozval, nemohou donutit čtrnáctimilionový národ, aby chtěl něco jiného než chce. Budeme-li všichni stát tvrdošíjně na svém, bude muset nakonec stát na svém i parlament, který nás zastupuje".

Václav Havel sklídl tenkrát za své vystoupení - které značně ovlivnilo i návrh vlastní rezoluce - velký potlesk. Avšak V. Havel, a s ním i většina tleskajících účastníků jednání jaksi tenkrát přehlédla skutečnost, že proti vůli čtrnácti milionů čs. občanů osamocenému Československu stála vůle Brežněvova vedení 230 milionové sovětské supervelmoci a jejich čtyř satelitů. Vůle, dokumentovaná srpnovou intervencí téměř půlmilionové armády varšavské pětky, ale i pokračujícím obrovským mocenskopolitickým nátlakem. V něm bylo zakalkulováno i oživení a vliv domácí "páté kolony" konzervativců všech odstínů a možnost nasazení dalších divizí kdykoliv to bude Brežněv či maršál Grečko považovat za "potřebné či vhodné". Dokladem toho je i vojenská operace "Jestřáb", připravená velitelem Střední skupiny sovětských vojsk v Československu, generálem Majorovem, k eventuálnímu potlačení jakýchkoliv nepokojů, včetně plánované generální stávkou ve dnech krize kolem osoby Josefa Smrkovského a volby předsedy Federálního shromáždění, stávkou plánovanou na prosinec 1968. Dalším dokladem "vůle" Brežněva a Grečka je např. i svévolné doplnění Střední skupiny sovětských vojsk o dalších 8-12 tisíc sovětských vojáků ve dnech tzv. hokejové krize počátkem dubna 1969. Pokud by snad někomu tyto argumenty ještě nestačily, dodávám: podle vzpomínek generála Majorova a údajů uvedených v jeho publikaci, velení vojsk Varšavské smlouvy, či přesněji sovětské velení maršála Grečka, drželo trvale, i po 21. srpnu 1968, v bojové pohotovosti téměř 200 divizí, schopných kdykoliv k okamžitému nasazení do bojové akce.

Úvahy V. Havla, posuzované z hlediska uvedených, ale mnoha dalších neuvedených faktů a argumentů jsou "klasickým" dokladem naivního radikálního kriticizmu reformní politiky A. Dubčeka v této době. Nejen on, ale i řada dalších radikálních bojechtivých "hrdinů" a kritiků (P. Pithart, E. Mandler, V. Prečan, P. Tigrid, J. Pfaf a řada dalších) se zřejmě příliš inspirovali biblickou bajkou o Davidu a Goliášovi, když kritizovali jakési údajné selhání a kompromisní politiku A. Dubčeka, když nemohl odolat obrovskému tlaku Brežněvova vedení 230 milionové supervelmoci a neustálé hrozbě krveprolití. Základním zdrojem či motivem naivních názorů a postojů představitelů radikálního proudu reformního hnutí byla neznalost či ignorace vnějších podmínek rozvoje tohoto hnutí: tj. velmocenské zájmy sovětské supervelmoci. Na straně druhé, prioritou Západu v úsilí o dorozumění s Východem a ponechání volných rukou Moskvě k opatřením ve vlastním "hájemství". Pro diplomaty USA byla srpnová intervence pouze "rodinnou záležitostí" východního bloku. A neznalost či ignorace těchto skutečností je také základní zdroj přežívající kritiky Dubčeka reformního vedení a jeho osobně, jako by on svojí politikou, v níž se nebylo možné vyhnout různým kompromisům, zavinil porážku reformního hnutí. K vyvrácení tohoto mylného tvrzení jsem snesl ve své nejnovější publikaci V chapadlech kremelské chobotnice více než dostatek důkazů. Zde stačí jen poznamenat, že plně souhlasím s názorem Michala Reimana v článku "Rok 1968, co s ním" (LN č. 27, 8.7.1998), že hlavní příčinou porážky reformního procesu byla srpnová intervence a že na tomto závěru, na této skutečnosti nemohou nic změnit ani případné chyby a omyly A. Dubčeka: "Západní mocnosti, které zrovna vedly jednání s Moskvou o evropských dohodách a odzbrojovacích smlouvách, neměly zájem na vyostření vztahů se SSSR..."

K dalšímu přiblížení životních cest Dubčeka a Havla došlo ve dnech tzv. hokejové krize a prvního výročí srpnové intervence v roce 1969.

Když Grečko v dubnu 1969 dojednával s prezidentem Svobodou v Praze a s Husákem v Bratislavě, a také Brežněv s Husákem v Užhorodě, výměnou Dubčeka za Husáka, Havel se stal stoupencem teorie menšího zla, rozšířené M. Hüblem, podle níž Husákovy zvolení představuje menší zlo: "...nedojde k zásadní změně politického kurzu, ale jen k dílčím změnám... nové vedení bude prosazovat brzké konání XIV. sjezdu, voleb atd. " za předpokladu, že "nebude docházet k politickým srážkám". A V. Havel se tehdy dal slyšet, že A. Dubček je "lyrik a snilek", kterému chybí pevná ruka, zatímco Husák je pro něj jediná osobnost, "která má pevnou koncepci a může vyvést národ z krize". Tak to také zaznamenala StB při jeho odposlechu.

Avšak neuplynulo příliš vody ve Vltavě, když Havel, pod vlivem vrcholících příprav Husákovy vedení na potlačení očekávaných demonstrací k srpnovému výročí okupace, se obrátil 9. srpna 1969 na "lyrika a snilka" A. Dubčeka, zbaveného již možnosti efektivního jednání, s rozsáhlým dopisem s výzvou, aby vystoupil na obranu reformního hnutí (V.H." Eseje a jiné texty z let 1953-1969, s. 911-929). A. Dubček však tento dopis nedostal a seznámil se s ním až v roce 1990. Havlův dopis nesehrál tudíž v životě A. Dubčeka v srpnu 1969 sebemenší roli. Úvahy a tvrzení různých obdivovatelů a životopisců V. Havla o vlivu jeho dopisu na Dubčeka jsou jen různé fabulace.

Dubček i bez Havlova opozičního prozření a výzvy věděl, jak se má zachovat, když na zářijovém plénu ÚV KSČ 1969 vystoupil s obhajobou reformního hnutí přesto, že věděl, že ho čeká odvolání z funkce předsedy Federálního shromáždění i z předsednictva ÚV KSČ.

Poté co byl Dubček po krátké epizodě velvyslancování v Turecku vyhnán mezi statisíce neplnoprávných, ze strany vyloučených reformistů, což hodnotil jako fakt, že se dostal do dobré společnosti, na rozdíl od V. Havla, který jako spisovatel a dramatik žil na volné noze a nemusel se starat o "chléb náš každodenní", musel prací zajistit živobytí své početné rodině. A to v podmínkách, kdy se on i celá jeho rodina ocitla pod stálou a tvrdou kontrolu StB v rámci dlouhodobé akce "Breza".

Cesty osudu je opět na krátkou chvíli přiblížily až v roce 1975. Bylo to v době, kdy kritické dopisy A. Dubčeka, opakovaně posílané Federálnímu shromáždění a Slovenské národní radě, na adresu Husákova normalizačního režimu a zvláště orgánů bezpečnosti, ale také dopisy vedení NDR, Polska a KS Itálie s požadavkem jednat o politické situaci v Československu, vyvolaly u Husáka hysterickou reakci, které dal průchod 16. dubna 1975 na společném zasedání československých a republikových orgánů Národní fronty. Zde stačí zatím uvést, že jméno A. Dubčeka se po těchto událostech stalo pojmem a po dlouhé týdny vévodilo v zahraničních masmédiích v dlouhém seznamu aktivních bojovníků proti normalizačnímu režimu G. Husáka. A kouzlem nechtěného se stala i skutečnost, že díky hysterické reakci Husáka, jeho nediplomatické polemice se švédským předsedou vlády O. Palmem za jeho kritiku totalitního režimu, rozpoutáním rozsáhlé politické a bezpečnostní kampaně proti A. Dubčekovi, ale také proti reformistům, se jméno A. Dubčeka a Pražského jara stalo i na domácí půdě na dlouhou dobu připomínkou nadějného pokusu z roku 1968 a důkazem aktivity A. Dubčeka proti Husákovu normalizačnímu režimu.

Je sice pravda, že 8. dubna 1975 odeslal G. Husákovi dopis i V. Havel a že i tento dopis byl v zahraničí zveřejněn. V Dálkovém výslechu Havel uvádí, že ten dopis, jehož obsah byl v podstatě stejný jako dopisy Dubčeka s tím rozdílem, že byl napsán jazykem dramatika - byl pro něj "v prvním plánu" aktem jakési "autoterapie". Faktem ale zůstává, že u Husáka nezbudil žádnou zřejmou pozornost a že se ve svém vystoupení o něm ani nezmínil. Zato Havlova obdivovatelka Eda Kriseová v životopisu svého idolu jako patnáctiletá pubertářka uvedla, že "tím dopisem začalo nové období československých dějin", aniž by se jediným slovem zmínila o ohlasu dopisů Dubčekových, či zveřejněné publikace Zd. Mlynáře.

Do hlubšího povědomí čs. společnosti, ale i Evropy, vstoupilo jméno Havlovo až po založení Charty 77, ale hlavně bombastickými akcemi Husákova režimu proti ní. Charta sdružovala lidi nejrůznějšího politického i náboženského přesvědčení. Avšak vzhledem ke zvolenému tématu, považují za nutné zdůraznit, že podstatnou část jejich zakladatelů, ale i celkového počtu signatářů, tvořili představitelé a stoupenci reformního hnutí, postavení po prověrkách v roce 1970 do role neplnoprávných občanů. (Zd. Mlynář, Miloš a Jiří Hájkové, Zd. Jičínský, V. Šilhán a jeho manželka, R. Slánský, manželé Jarošovi, M. Kusý, M. Hübl...) Přitom Charta 77 byla téměř výhradně záležitostí českých zemi. Účast Slováků byla omezena z různých důvodů jen na pár jednotlivců. A. Dubček nebyl při jejím zakládání osloven. On měl ale vlastní způsob protestů proti režimu. Když ale Husákův režim zahájil útok proti Chartě, postavil se na její obranu.

K většímu sblížení s Havlem a prolínání jejich osudů došlo až koncem osmdesátých let. V době, kdy byl A. Dubček nejen v zahraničí, ale i na domácí půdě již znám jako první muž protihusákovské opozice a představitel opozičního proudu reformistů, k čemuž vydatně přispěla i kampaň tohoto režimu proti němu.

Ale o tom všem až v příslušných kapitolách.

Antonín Benčík, 2010

+++++

PRAŽSKÉ JARO A SRPNOVÁ INTERVENCE 1968

V březnu 1953 zemřel vůdce Sovětského svazu J. V. Stalin za podivných okolností. Za několik dnů po návratu z jeho pohřbu zemřel i jeho učenlivý žák, vůdce KSČ a prezident ČSR Klement Gottwald. S jeho jménem je spojeno nejen vítězství komunistů v únoru 1948, ale i budování socialismu podle sovětsko-stalinského vzoru. A to včetně hrůzy politických procesů padesátých let, které poslaly do vězení tisíce a na popraviště stovky nevinných lidí.

V září 1953 stanul v čele Sovětského svazu N. S. Chruščov. Jeho tajná zpráva o zvrstvech stalinismu, přednesená na 20. sjezdu KSSS v roce 1956, náprava křivd stalinského teroru, počáteční politika mírového soužití i první pokusy o reformy, byť polovičaté a nedokonalé, to

všechno se stalo impulsem pro mezinárodní dělnické hnutí a komunistické strany pro kritické posuzování a přehodnocování "jedině správného" stalinského pojetí socialismu.

Nejinak tomu bylo i u nás - v Československu. Mezi první markantní známky tohoto procesu nesporně patří stržení monstrózní sochy Stalina v Praze na Letné v roce 1962. Nebo ustavení a závěry stranických rehabilitačních komisí v letech 1962-1963 k procesům padesátých let. V šedesátých letech se tento proces projevil na všech úsecích života v Československu, především v literatuře, filmu, divadle, historii, filozofii, sociologii, ekonomii i politické publicistice. Dlouholetá kritika administrativně byrokratického, poststalinského režimu Gottwaldova nástupce Antonína Novotného, narůstající volání a hnutí uvnitř vládnoucí KSČ i ve společnosti po návratu k demokratickým tradicím života v naší zemi, vyvrcholily na podzim 1967. Dostaly podobu zápasu o rozdělení nejvyšších stranických a státních funkcí: prezidenta a prvního tajemníka ÚV KSČ. Obě totiž zastával A. Novotný, představující hlavní překážku pro prosazení nutných a nazrálých změn v řízení a kvalitě společnosti.

Základním podnětem k tomuto zápasu se stal jednak průběh a ohlas červnového sjezdu spisovatelů a jejich otevřená kritika režimu A. Novotného. Na druhé straně to bylo promyšleně připravené programové vystoupení prvního tajemníka ÚV Komunistické strany Slovenska Alexandra Dubčeka na zasedání ÚV KSČ 30. října 1967.

Opětovně v něm žádal kritické a zvláště sebekritické zhodnocení stavu a řízení československé společnosti komunistickou stranou, především na úrovni předsednictva ÚV KSČ. Zdůraznil nutnost vypracovat nový program strany, odpovídající podmínkám vědeckotechnické revoluce, stavu a potřebám dalšího vývoje čs. společnosti včetně spravedlivého řešení národnostních otázek. Předložil ale i nové pojetí úlohy strany: "Musíme přejít od nahrazování (vlády) k politickému vedení... Strana společnost neřídí, ale vede... Strana a její ÚV není vláda. Vládnout musí vláda."

Novotnému se již nepodařilo Dubčeka a jeho stoupence umlčet. Ba ani neočekávaný příjezd sovětského vůdce L. Brežněva, kterého Novotný pozval počátkem prosince 1967 do Československa, ani plány generála Šejny na použití armády, hroučící se pozice Novotného nezachránily. Po dlouhých jednáních ÚV KSČ v prosinci 1967 a počátkem ledna 1968 byl A. Novotný z funkce prvního tajemníka odvolán a na tuto funkci byl zvolen, vcelku neočekávaně, A. Dubček. Tím byla uvolněna základní překážka k rozvoji reformního hnutí do podoby Pražského jara.

V prvních lednových dnech roku 1968 se většině občanů zdálo, že došlo jen k běžné výměně "stráží". Avšak ani většina aktérů "Ledna" neměla jasné představy o tom, co dál. Informační vakuum o smyslu lednového pléna přerušil člen ÚV KSČ Josef Smrkovský článkem v deníku Práce: "Oč dnes jde". V tentýž den, 27. ledna, vystoupil v televizní besedě spisovatel Eduard Goldstücker na téma "Lidé se ptají". Následovala série článků a vystoupení politiků, spisovatelů a publicistů... A zatím A. Dubček usiloval o zformování nového reformního vedení, schopného akceptovat připravovaný Akční program. Současně navazoval první kontakty s vedoucími státníky zemí Varšavské smlouvy: s maďarským J. Kádárem, s polským W. Gomulkou a pochopitelně s L. Brežněvem.

Mnohé ze svých představ o dalším vývoji naznačil již ve svém projevu na VII. sjezdu JZD ve dnech 1.-3. února. A také v projevu ke 20. výročí února. V přítomnosti celé špičky představitelů socialistických zemí - L. I. Brežněva, W. Ulbrichta, W. Gomulky, J. Kádára, T. Živkova, N. Ceauseska a V. Vlahoviče - šel v označení své reformní orientace ještě dále, a to přesto, že si Brežněv vynutil v původním textu určité úpravy. V Dubčekových projevech výrazně zaznívala orientace na novou socialistickou demokracii, na hledání vlastní cesty k řešení společenských problémů, na významně nové pojetí vedoucí úlohy KSČ, atd.

26. února se konal v Praze aktiv 2000 novinářů, kteří se v dopise Dubčekovi hlásí k progresivním myšlenkám lednového pléna. Krátce poté je zrušena předběžná cenzura. Následuje informační exploze. Do ní zapadají zprávy o aféře generála Šejny, který z obavy

před odhalením svých zlodějn utekl se synem a s milenkou do USA. Přispěl tím k definitivnímu pádu svého ochránce A. Novotného i řady dalších funkcionářů. Začala se tvořit občanská společnost: vznikají nové organizace, jako byla organizace politických vězňů (K 231), Klub angažovaných nestraníků (KAN), začali se sdružovat bývalí sociální demokraté. Strojvůdci se pokoušeli vytvořit nezávislou odborovou organizaci, aktivizuje se studentská mládež. 20. března se schází v Parku kultury a oddechu J. Fučíka v Praze na dvacet tisíc studentů pod heslem: "Mladí se ptají". Na jejich dotazy odpovídají J. Smrkovský, O. Šik, E. Goldstücker, G. Husák, M. Švermová a student L. Holeček.

Informační exploze, v níž se objevovala spousta informací a úvah i o dosud tabuizovaných tématech, jako byla např. padesátá léta a volání po odpovědnosti, aktivizace občanské společnosti i první kroky reformní politiky Dubčekova vedení, včetně odvolání Novotného z funkce prezidenta, a další kádrová opatření, záhy vystrašila naše spojence. Moskevské vedení L. Brežněva, vedení NDR, PLR, BLR a posléze i MLR s velkým znepokojením sledovala vznik a vývoj reformního hnutí v Československu. Od počáteční kritiky tohoto hnutí a kritiky Dubčekova vedení záhy přecházejí k hrozbám a masivnímu mocensko politickému nátlaku. Avšak pod rouškou jejich kritiky pravicového nebezpečí a nebezpečí kontrarevoluce se skrývá jejich strach z reformní nátky a obavy o své pozice, ale hlavně mocenskopolitické a vojenskostrategické zájmy a plány Moskvy a varšavské pětky. Velice jednoznačně to vyjádřil ministr obrany SSSR maršál A. Grečko: *"Socialistické Československo nikdy nikomu nedáme. Československo je strategickým bodem ve střední Evropě. Ztratit ho by znamenalo anulovat výsledky druhé světové války."*

A to byl také důvod, proč bylo Dubčekovo vedení pozváno na 23. března do Drážďan pod záminkou, že se bude jednat o ekonomických otázkách. Ve skutečnosti se zde na něj snesla tvrdá kritika za "nebezpečnou" situaci v Československu, i špatně zakrývané hrozby v podobě přítomnosti početné generality. Bylo to první společné vystoupení této varšavské pětky, zaměřené na zastavení a likvidaci reformního procesu v Československu. Dubček se však nedal zastrašit, ani odradit. *A tak na dubnovém plénu ÚV KSČ ve dnech 28.3.-5.4. byl projednán a schválen Akční program, program demokratických reforem ve všech oblastech života čs. společnosti.* Byla zde také přijata řada kádrových opatření k posílení reformního vedení včetně volby nového prezidenta Ludvíka Svobody, opatření k rozvoji reformního hnutí i k rehabilitaci nevinně odsouzených... V Československu byl nesporně zahájen proces demontáže sovětského systému, proces směřující k syntéze socialismu s politickou demokracií.

Sovětským velvyslancem Červoněnkem a jeho lidmi důkladně informovaná Moskva však na zprávy o obsahu dubnového pléna a situaci v Československu reagovala okamžitě, velice podrážděně a razantně. Ihned bylo svoláno plénum ÚV KSSS, aby ve dnech 9.-10.4. jednalo o situaci v Československu a přijalo příslušná opatření. L. Brežněv napsal Dubčekovi varovný dopis. Avšak ještě předtím, 8. dubna, vydal maršál Grečko příslušným velitelům sovětských vojsk v SSSR i v zemích Varšavské smlouvy příkaz k zahájení příprav eventuální intervence v Československu. A jen o několik dnů později maršál Jakubovskij, velitel Spojených ozbrojených sil Varšavské smlouvy, objížděl účastnické země a jednal zde mj. o zapojení jejich armád do těchto příprav. V tomto smyslu jednal např. 19. 4. s představiteli Polska W. Gomulkou, W. Jaruzelskim a dalšími, u nichž našel plné pochopení. Snad právě proto, že příklad Československa zde nalezl velký ohlas vyjádřený v hesle: "Celé Polsko čeká na svého Dubčeka".

Zatím se reformní hnutí v Československu začalo rychle rozvíjet do šířky i do hloubky. Byla ustavena nová reformní vláda O. Černíka, která začala skutečně vládnout. Do čela parlamentu byl zvolen J. Smrkovský a parlament začal plnit roli zástupce lidu. Stejně tak ústřední výbor Národní fronty, do jehož čela byl zvolen F. Kriegel, začal plnit svou roli představitele politických stran a společenských organizací. Ve všech orgánech stranických, státních i

společenských organizací docházelo k výměně neschopných a zprofanovaných funkcionářů za stoupence reformního hnutí. Jako houby po dešti začaly vznikat rezortní rehabilitační komise k očištění obětí nezákonných procesů padesátých let. Začalo se vážně diskutovat a jednat o příštím federativním uspořádání státu. Vznikaly nové profesní a zájmové organizace. Sdělovací prostředky přinášely nejrůznější informace o odhalení deformací minulosti i návrhy a podněty jednotlivců i organizací k současnosti. Nechyběly pochopitelně ani různé senzace. Téměř nic nebylo tabu. Celá československá společnost byla v pohybu. Drtivá většina Čechů a Slováků byla jednoznačně stržena a vtažena do reformního procesu. Spontánní, nikým neorganizované oslavy 1. máje podaly o tom nad jiné přesvědčivý důkaz. Tuto skutečnost dokládá i komentář dopisovatele francouzského listu Le Figaro k průběhu oslav 1. máje v Praze jako spontánní projev důvěry a očekávání od organizátorů "socialismu s lidskou tvář": "Chtěl-li A. Dubček změřit puls veřejného mínění, zkušenost z dnešního dne překonala nesporně všechna očekávání a poskytla mu o skutečném stavu lepší informace než nejrafinovanější průzkum; defilé před Dubčekem bylo skutečným plebiscitem."

Avšak úměrně s rozvojem reformního hnutí a občanské společnosti narůstala i otevřená kritika a hrozby varšavské pětky a prvomájové oslavy se pro ně staly bodem zvratu směrem ke kontrarevoluci. A rychle narůstala i jejich antireformní aktivita.

Když na opakované pozvání L. Brežněva přijela 4. května čs. stranická a státní delegace do Moskvy (A. Dubček, O. Černík, J. Smrkovský, V. Biřák), místo jednání o finanční půjčce byla nucena vyslechnout tvrdou kritiku reformní politiky i vážné varování: "... v případě dalšího zhoršení situace... SSSR nezůstane lhostejný a... je připraven učinit i ty nejdalekosáhlejší kroky." A zatímco Dubček, Černík i Smrkovský obhajovali a vysvětlovali, co a jak chtějí řešit, V. Biřák se zcela ztotožnil s kritikou kremelských vládců.

Sotva se za naší delegací zavřela brána Kremlu, politbyro ÚV KSSS a Vojenská rada ministerstva obrany SSSR na svých zasedáních 6. 5. přijaly řadu rozhodnutí a opatření k zesílenému nátlaku na Dubčekovo reformní vedení a také k podpoře tzv. "zdravého", to znamená probrežněvovského křídla v čs. vedení (Indra, Kolder, Biřák a další). Bylo rozhodnuto prosadit konání velitelsko-štábního cvičení "Šumava" na území ČSSR. Do Československa byla vyslána na jakousi inspekci velká skupina maršálů a generálů pod záminkou oslav květnového výročí porážky fašistického Německa. Byl učiněn pokus, sice neúspěšný, o přesun jedné sovětské divize na západní hranici Československa. A 8. května se konala v Moskvě tajná schůzka představitelů varšavské pětky, na níž byla vypracována jakási strategie postupu proti reformnímu hnutí v Československu, ale také na podporu „zdravých“ sil. Její součástí byl i schválený návrh na cvičení „Šumava“. V průběhu května pak bylo Československo "počteno" dvěma státními návštěvami. Ve dnech 17.-22. května početná delegace maršála Grečka jednala s prezidentem L. Svobodou, A. Dubčekem, O. Černíkem a hlavně s ministrem národní obrany generálem Džúrem. Výsledkem těchto jednání bylo mj. rozhodnutí o konkrétních přípravách a termínu cvičení "Šumava". Ve stejnou dobu přijel údajně na léčení - do Karlových Varů A. Kosygin, předseda Rady ministrů SSSR. Četné rozhovory s vedoucími představiteli Československa jsou však spíše důkazem, že šlo o nějakou "inspekční" návštěvu.

Obrovský mocenskopolitický tlak Moskvy a celé varšavské pětky nezůstal bez následků. Uvnitř reformního vedení došlo k diferenciaci. Vyhranila se - sice úzká - probrežněvovská skupina Biřák, Kolder, Indra a spol., ale také skupina radikálů. To se projevilo i v řadě nejrůznějších schůzí a porad, včetně přípravy a průběhu květnového zasedání ÚV KSČ ve dnech 29.5.-1.6. 1968. Nicméně, i když zde bylo označeno pravicové nebezpečí za hlavní, pokračování reformního procesu bylo jednoznačně potvrzeno. Bylo také přijato usnesení o svolání mimořádného 14. sjezdu KSČ na září 1968.

Koncem května a počátkem června začala přijíždět do Československa sovětská, polská a maďarská vojska na cvičení "Šumava", plánovaného na 20.-30. 6. 1968. Maršál Jakubovskij,

velitel cvičení, si však vynutil účast většího počtu vojsk, než bylo původně dohodnuto s velením čs. armády - s generálem Dzúrem. Oficiálním programem cvičení byla "obrana" západních hranic proti "útokům" vojsk NATO. Jak se však později ukázalo, a jak již tenkrát správně usoudili maďarští generálové, byla to ve skutečnosti jakási generálka na plánovanou intervenci. Paradoxně zasáhlo toto cvičení velice rušivě do politické situace v Československu až po jeho skončení. Maršál Jakubovskij se snažil zcela záměrně - v duchu kremelských plánů - prodloužit cvičení a poté i odsun cvičících vojsk, a to i přes kategorické protesty Dubčeka, Černíka i Dzúra. V čs. veřejnosti to vyvolalo masovou protestní masmediální kampaň z obav, že tato vojska chtějí zůstat až do plánovaného 14. sjezdu KSČ.

Další událostí, která velice rušivě zasáhla do vztahů mezi Československem a varšavskou pětkou, bylo prohlášení "Dva tisíce slov". Reformní vedení pokračovalo v demokratizačním procesu vydáním zákona o rehabilitacích, byla úplně zrušena cenzura, probíhala jednání o federativním uspořádání státu, o volbách závodních rad pracujících... Avšak koncem června byl spisovatel L. Vaculík požádán několika vědci (akademik Wichterle, profesor Brod, profesor Poupá, profesorka Kadlecová a další), kteří se obávali, že se proces reformem zastaví pod tlakem konzervativců, aby napsal toto prohlášení. Bylo pak otištěno v řadě deníků. Vyvolalo však svým radikálním tónem na pokraji zákona rozporné ohlasy. Od nadšeného souhlasu až po kategorická odmítnutí. Nevyvolalo však ani jedinou demonstraci, a to ani mezi nejradikálnější částí čs. společnosti, mezi mládeží. Západní pozorovatelé hodnotili toto prohlášení jako zbytečné dráždění Moskvy a jako taktickou chybu. Avšak pro Moskvu a varšavskou pětku představovalo platformu "československé kontrarevoluce" a důvod k nové vlně nátlaku proti Československu. Byla rozvinuta masivní propagandistická kampaň, ale také zintenzivněny přípravy na intervenci v podobě řady vojenských cvičení kolem Československa. Kreml a jeho vazaly vylekala také skutečnost, že průběh červnových a červencových okresních a krajských konferencí KSČ jasně naznačil, že probrežněvovská konzervativní opozice ztratí na 14. sjezdu poslední pozice.

Za této situace dostává Dubčekovo vedení sérii dopisů z Moskvy, i od představitelů varšavské pětky. Shodně v nich hodnotí situaci v Československu jako kontrarevoluční, prohlášení Dva tisíce slov jako platformu kontrarevoluce a československému vedení navrhuje společnou schůzku k projednání situace. Dubčekovci odmítají s tím, že souhlasí pouze se schůzkami bilaterálními, ale včetně vedení Jugoslávie a Rumunska, od nichž se čs. reformnímu hnutí dostává významné diplomatické a politické podpory. Stejně tak jako od nejsilnějších komunistických stran západních zemí - KS Itálie, Francie, Španělska a dalších. Když ale k žádné dohodě nedošlo, sešli se představitelé pětky ve Varšavě 14.-15. 7. 1968 bez účasti československých představitelů. Situaci v Československu podrobili zdrcující kritice a označili ji za kontrarevoluční. Vypracovali rozsáhlý dopis, který odeslali Ústřednímu výboru KSČ. Obsahoval zastřenou hrozbu použití síly k řešení situace. Bulharský představitel T. Živkov dokonce již v průběhu jednání otevřeně navrhoval použití vojenské síly.

Reakce Dubčekova vedení na tento dopis byla sice velice uvážlivá, ale kategorická. Obvinění, obsažená v dopise, byla odmítnuta a odpověď ÚV KSČ představitelům pětky byla jednoznačně schválena na schůzi ÚV KSČ 19. července. Navíc byla podpořena tisíci rezolucemi od nejrůznějších organizací, ústavů, úřadů a institucí. Široká čs. veřejnost byla totiž seznámena tiskem jak s dopisem pětky, tak s odpovědí ÚV KSČ. A KS Francie odmítla žádost Moskvy o souhlas s varšavským dopisem a označila jej za nepřipustné vměšování do vnitřních záležitostí Československa. Obdobné stanovisko zaujala řada dalších komunistických stran. Vlády západních zemí, zvláště pak USA, setrvaly v této napjaté situaci i nadále na stanovisku nevměšování se do tohoto vnitřního sporu východního bloku. Pro administrativu USA, která svou prioritu spatřovala v uvolňování mezinárodních vztahů, to byla pouze "rodinná záležitost".

Moskevský Kreml reagoval na československé stanovisko projevem Brežněva na plénu ÚV KSSS 17.7. a hlavně na zasedání politbyra 22. 7. Zde padlo rozhodnutí o zahájení bezprostředních příprav intervence. 20. 7. byla vyhlášena bojová pohotovost určených vojsk. Na 23. července svolal maršál Grečko poradu štábů těchto vojsk. K 29. červenci měla být vojska připravena k operaci "Dunaj", jak znělo její krycí označení. V polské Legnici, ve štábu intervenčních příprav maršála Jakubovského, se sjížděli styční důstojníci sovětských, polských i východoněmeckých armád. Obdobně tomu bylo v Maďarském Matyasföldu, ve štábu sovětské armádní skupiny Jih u generála Provalova. Tato přísně utajená opatření byla doprovázena masivní halasnou antičeskoslovenskou propagandou pětky. Její součástí byla i nota vlády SSSR čs. vládě z 20. července, v níž bylo čs. vedení obviňováno z oslabování jednoty a obranyschopnosti Varšavské smlouvy (VS), že nedostatečně zajištěnými hranicemi proudí do zemí VS tisíce špiónů a diverzantů, že v Československu byl odhalen jakýsi sklad amerických zbraní určených pro reakční síly. Byla zde opakovaná obvinění proti generálu Prchlíkovi z prozrazení údajně utajovaných skutečností o organizaci Varšavské smlouvy na tiskové konferenci 15. července. Dnes je ale také dobře známo, že v Československu v té době působila i řada sovětských agentů KGB jako provokatéři.

23. července, ve stejný den, kdy politbyro ÚV KSSS odsouhlasilo dohodu o uskutečnění československo-sovětské schůzky v Čierné nad Tisou a kdy proběhla porada štábů intervenčních vojsk u maršála Grečka, bylo zahájeno na západní Ukrajině rozsáhlé týlové cvičení "Němen", postupující na západ, směrem do Polska...

Mezitím, 20. července, odletěl první tajemník ÚV KS Ukrajiny P. Šelest - na příkaz Brežněva - k tajné schůzce s V. Biľakem na Balaton. Jednali zde o situaci a úloze "zdravých sil" v nadcházejících událostech. Zde také P. Šelest opakovaně navrhoval Biľakovi, aby představitelé "zdravého jádra" napsali do Moskvy dopis s prosbou o pomoc...

V přípravě na nadcházející čs.-sovětská jednání se československým představitelům dostává významné podpory obyvatelstva. V poselství občanů předsednictvu ÚV KSČ, formulovaném spisovatelem P. Kohoutem pod názvem "Socialismus, spojenectví, suverenita, svoboda", podepsaném téměř milionem občanů, dává československá veřejnost reformnímu vedení mandát jednat v Čierné n. T. v duchu jeho odpovědi na varšavský dopis pětky. Tato podpora se projevuje i v utlumení aktivity občanské společnosti a sociální demokraté přerušují veškerou aktivitu. Avšak výsledek vládní expertizy o vztahu Západu k Československu říká: Západ nepodnikne nic na podporu Československa a mezinárodní dělnické hnutí a světová demokratická společnost nemá možnost zasáhnout efektivně ve prospěch Československa.

Za této situace bylo československo-sovětské jednání v Čierné n. T. zahájeno 29.7.1968. Byl to však jakýsi festival monologů, zvláště ze sovětské strany, která nebyla ochotna naslouchat seriózní argumentaci a obhajobě reformního procesu Dubčekem, Smrkovským, Černíkem a dalšími. A navíc, sovětskému vedení, vystupujícímu jako dobře sešraný orchestr, se dostalo podpory i od představitelů "zdravého jádra", zvláště V. Biľaka a D. Koldera. Přesto však na konci těchto jednání, 1.8., nebylo ani vítězů, ani poražených. Sovětské straně se nepodařilo vrazit dostatečně silný klín do čs. reformní lodi a potopit ji. Konkrétním výsledkem jednání byla pouze dohoda, že 3. srpna se uskuteční v Bratislavě schůzka vedení šesti komunistických a dělnických stran, na níž však varšavský dopis nebude předmětem jednání.

Nutno ještě dodat, že jednání v Čierné probíhalo za velkého pohybu vojsk kolem Československa, že však plánované zahájení vojenské akce bylo v důsledku jednání v Čierné o několik týdnů odloženo. A že také poslední sovětské jednotky ze cvičení "Šumava" odjížděly z Československa až 3. srpna, v den bratislavské schůzky.

Na bratislavské poradě bylo přijato nic neříkající frázovité prohlášení o společném boji proti imperialismu a o internacionální jednotě. Byla v něm však zakomponována Brežněvova teorie omezené suverenity, o níž později Moskva a pětka opíraly právo na intervenci. A navíc, v průběhu této porady odevzdal V. Biľak Brežněvovi, prostřednictvím P. Šelesta, takzvaný

zvací dopis s prosbou o všestrannou pomoc proti kontrarevoluci, včetně pomoci vojenské. Pod tímto dopisem byli podepsáni V. Biľak, D. Kolder, A. Indra, O. Švestka a A. Kapek.

Po těchto schůzkách - v Čierné a v Bratislavě - došlo v Československu i v Evropě k výraznému uklidnění. A. Dubček ujistil obyvatele Československa, že žádné jiné dohody a závazky, kromě bratislavského prohlášení, zde nebyly přijaty. Zdálo se tudíž, že nebezpečí intervence bylo zažehnáno a že Dubčekovo vedení bude moci pokračovat v intenzivních přípravách 14. sjezdu KSČ, který měl stanovit další postup reformního procesu Pražského jara. Svou podporu tomuto procesu dali občané jednoznačně najevo mimo jiné další iniciativou, zahájením dobrovolných sbírek na Zlatý poklad a Fond republiky.

Představitelé Bulharska, Polska a NDR - T. Živkov, W. Gomulka a W. Ulricht však s výsledky bratislavské schůzky nebyli nikterak spokojeni. Uspokojila snad jen J. Kádára. A Leonid Brežněv nedopřával A. Dubčekovi klidu. Prostřednictvím velvyslance Červoněnka a osobně telefonickými rozhovory 9. a 13. srpna naléhal na plnění údajných dohod z Čierné. Šlo však ve skutečnosti jen o různé jím vyslovené požadavky, např. odstranění některých funkcionářů jako byl ministr vnitra Pavel či předseda ÚV Národní fronty Fr. Kriegel a další. Dubček však jeho naléhání odmítal a odkazoval ho na zasedání ÚV KSČ, které jediné může rozhodovat. Součástí nátlaku na reformní vedení byla i oficiální návštěva představitelů NDR v čele s W. Ulbrichtem v Karlových Varech 12. 8. a jejich jednání s čs. vedením. V zápětí letí do Moskvy od Ulbrichta alarmující zpráva, že dubčekovci nejsou ochotni plnit žádné dohody. V téže době, 12.-15. srpna, došlo v Jaltě ke schůzce sovětského vedení - Brežněva, Kosygina a Podgorného s představiteli Maďarska, J. Kádárem a K. Erdélyim. A zde také maďarští představitelé vyslovili souhlas s protičeskoslovenskou vojenskou intervencí. Současně v těchto dnech, 13.-15. srpna, objíždí maršál Grečko s doprovodem vojska připravená na Ukrajině, v Polsku a NDR a vydává poslední pokyny k připravované intervenci.

Zatím v poklidném Československu jsou vítány přátelské státní návštěvy z Jugoslávie a Rumunska (9. a 17. 8.), maršála Tita a N. Ceausesca. A ministr vnitra Josef Pavel ve svých pravidelných informacích o vnitropolitické situaci v Československu uvádí: "Jinak byl na celém území ČSSR klid a nedošlo k závažnějším událostem politického významu."

V té době se však události, které vyústily v tragický 21. srpen, daly do urychleného pohybu. Sotva se maršál Grečko vrátil do Moskvy, sešlo se 15. srpna politbyro ÚV KSSS, aby jednalo (15.-17. 8.) o situaci v Československu. Po souhlasu Maďarska zde padlo definitivní rozhodnutí o provedení intervence armádami varšavské pětky. Příštího dne - 18. srpna - se v Moskvě scházejí její představitelé, aby zde přechoťně schválili plán intervence, vypracovaný sovětskou stranou po dohodě s představiteli čs. "zdravého jádra", jakož i další intervenční dokumenty.

Přípravy a definitivní rozhodnutí o intervenci byly před reformním vedením Československa důkladně utajeny. Navíc nikomu z vedoucích činitelů se nechtělo věřit, že by se vedení SSSR k takovému kroku skutečně odhodlalo. Přesto však - znepokojeno různými informacemi o pohybu vojsk kolem Československa a propagandistickou kampaní pětky - svolalo předsednictvo ÚV KSČ na 17. srpna poradou novinářů. Informovalo je o přípravách 14. sjezdu a současně nabádalo k rozvaze a umírněnosti. Neboť - jak zde řekl Fr. Kriegel: "Čekají nás osudové dny. Visí nad námi Damoklův meč."

A. Dubček se však nemohl této porady zúčastnit. Byl totiž pozván J. Kádárem do Komárna. Plnil tak žádost L. Brežněva ze schůzky v Jaltě. Kádár však nepřesvědčil Dubčeka o nutnosti změny politiky, ale ani Dubček nepřesvědčil Kádára. Kádár neprozradil, co je proti Československu připraveno.

A tak zatímco připravená intervenční vojska vyčkávají ve výchozích prostorách k zahájení nástupu, v Moskvě i v zemích pětky se horečně dokončují poslední vojenskopolitické přípravy. A v samotném Československu se aktivizuje probrežněvovská pátá kolona. Skupina "zvatelů" kolem A. Indry, D. Koldera, V. Biľaka, O. Švestky a A. Kapka připravuje vlastní

plán k zahájení intervence: získat většinu na zasedání předsednictva ÚV KSČ 20. srpna, vnútit mu k projednávání zprávu o vnitropolitické situaci, převzít iniciativu k zajištění politické legitimacy intervence a zajistit zveřejnění prohlášení jménem nového vedení KSČ, vlády a parlamentu, připraveného v Moskvě. Tento plán byl odevzdán do Moskvy prostřednictvím Červoněnka a Brežněv s ním seznámil i představitele pětky na schůzce 18. srpna.

Z "dovolené" v Bulharsku se 18. srpna urychleně vrátil náměstek ministra vnitra plukovník V. Šalgovič, aby jako hlavní agent KGB u nás zajistil přistání sovětských výsadků, pacifikoval čs. armádu a zajistil internaci vedoucích představitelů. Ke splnění těchto úkolů povolává do služby řadu předtím propuštěných pracovníků StB. V roli turistů přijíždějí v tyto dny do Československa početné skupiny příslušníků KGB i důstojníků sovětské armády v civilu. Karel Hoffmann, ředitel Ústřední správy spojů, měl zajistit se svými komplici odvysílání již uvedeného prohlášení "zvatelů".

Součástí intervenčních příprav byly i dva dopisy od L. Brežněva a politbyra ÚV KSSS Dubčekovi a předsednictvu ÚV KSČ ze dne 16.-17. srpna, které směřovaly k podpoře plánů "zvatelů". Jejich obsahem byla opakovaná kritika na adresu reformního procesu a naléhání na plnění údajných dohod z Černé a Bratislavy. S obsahem dopisu byli "zvatelé" seznámeni předem, a to velvyslancem Červoněnkem. 19. srpna přijel za Biřákem do Bratislavy K. Hoffmann, aby ho informoval o souhlasu Moskvy s poskytnutím vojenské pomoci. Poté se Biřák pokouší přesvědčit naposled Dubčeka o nutnosti změnit reformní politickou linii. Pochopitelně neuspěl.

Hodina "H" se rychle blížila. Představitelé varšavské pětky a jejich diplomaté dostávají během 20. srpna v Moskvě připravené dokumenty, zdůvodňující zahájení intervence na požádání čs. představitelů. Velvyslanec Červoněnko obdržel depeši ministra zahraničních věcí SSSR A. Gromyka s určením pro informaci prezidenta L. Svobody a připravený text "Svobodova" uklidňujícího prohlášení k čs. armádě. Zdálo by se, že v Kremlu myslí na všechno. A přece...

20. srpna se po 14. hodině sešlo předsednictvo ÚV KSČ, aby projednalo materiály k přípravě mimořádného 14. sjezdu KSČ. Kolder a Indra se v duchu svých zvatelských plánů pokusili vnútit změnu programu a navrhli, aby se nejdříve jednalo o jejich materiálu k vnitropolitické situaci. Odmítnutí tohoto návrhu - to byl první škrť přes plány "zvatelů". A tak zasedání dlouho projednávalo teze - podklad hlavního sjezdového referátu. Pokud šlo o další cíle reformního hnutí, bylo zde mj. uvedeno: *"Socialismus potřebuje nikoli méně, ale více a reálnějších svobod než kterákoli dřívější společnost: svobody slova a projevu, shromažďování, pohybu cestování atd.; více a reálnějších práv člověka; právo na domov, na zaměstnání a uplatnění, na vzdělání a příležitost k rozvoji schopností, na sociální péči a sociální zabezpečení, na osobní majetek, demokratické zastoupení, na hájení svých zájmů i účast v rozhodování - a to pro všechny členy společnosti..."*

Teprve po dvacáté hodině, po předchozí přestávce, se začal projednávat kontroverzní materiál Indry a Koldera o vnitropolitické situaci. Většina účastníků jej odmítá, neboť příliš připomíná názory pětky. Ba, někteří jej označili za zradu a pokus o likvidaci výsledků jednání v Černé a v Bratislavě. Zatím čas rychle ubíhá, aktivita organizátorů intervence i domácí páte kolony se stupňuje: plukovník Šalgovič organizuje zajištění výsadku v Ruzyni; ministru Dzúrovi zprostředkovává schůzku s generálem Jamščikovem, představitelem Spojeného velení vojsk Varšavské smlouvy. Spolu s ním přichází i velvyslanec Červoněnko. Informují Dzúra o přípravě intervence. Současně byl Dzúr v telefonickém rozhovoru s maršálem Grečkem i L. Brežněvem přesvědčován, že k intervenci dochází se souhlasem Dubčeka. Pod hrozbou fyzické likvidace byl "požádán", aby čs. armáda nekladla odpor. Poté odjel Červoněnko za prezidentem Svobodou, aby ho informoval podle pokynů Gromyka. Překvapený Svoboda odpovídá, že intervenci sice nevíta, ale že proti sovětským přátelům vystupovat nebude...

Snad ve stejné chvíli, kdy Červoněnko informuje Svobodu, si sovětský velvyslanec v USA A. Dobrynin vyžádá slyšení u prezidenta Johnsona. Sdělil mu, že země Varšavské smlouvy poskytly Československu vojenskou pomoc proti nebezpečí, hrozcímu zvenčí i zevnitř, a to na žádost vlády ČSSR. Toto sdělení se stalo předmětem okamžitého jednání dvou mimořádných schůzí Rady národní bezpečnosti USA...

Mezitím se na Prahu snáší noc, lidé se vracejí z práce či zábavy domů, nebo vypínají televizory, na nichž sledovali poetický film "Řeka čaruje" a Zelený magazín, a většina - nic netušíc - se ukládá ke spánku. Do spánku jim však začínají hučet těžká letadla. A v daleké Moskvě, v budově generálního štábu ministerstva obrany SSSR, vydává maršál Grečko, v přítomnosti Brežněva, příkaz k okamžitému zahájení operace "Dunaj".

Krátce po 23. hodině 20. srpna 1968 se do nitra Československa začala valit ze všech stran - z NDR, Polska, Maďarska a západní Ukrajiny - záplava tankových, motostřeleckých a výsadkových divízií a pluků sovětských, polských, německých, maďarských i bulharských. Jejich nástup a celá operace byly podporovány několika leteckými armádami sovětskými a menšími jednotkami polskými a maďarskými. Podle náčelníka generálního štábu čs. armády, generála Rusova, ve zprávě čs. parlamentu, těžkou bojovou techniku těchto vojsk v počtu asi 28 divízií představovalo na 6 300 tanků, 2 000 děl, 500 bojových a 250 dopravních letadel a nezjištěný počet raketové techniky, V noci z 20. na 21. srpna a v ranních hodinách 21. srpna v Liberci, v Košicích, v Bratislavě a hlavně v Praze padly první výstřely interventů i první mrtví a ranění občané Československa.

Když se 20. srpna, krátce po 23. hodině, vrátil v průběhu jednání předsednictva ÚV KSČ O. Černík od telefonu se zprávou ministra Džúra o zahájení intervence, většina účastníků jednání byla šokována. Záhy však převládlo střízlivé uvažování a Dubček navrhl zaujmout stanovisko k intervenci. Když jej tajemníci Zd. Mlynář, V. Slavík a Č. Císař zformulovali, nastala zdlouhavá diskuse. "Zvatelé" Biřák, Kolder, Švestka a další - se snažili diskusi záměrně protahovat v očekávání, že mezitím se v budově ÚV KSČ objeví jednotky interventů. Jejich plány však nevyšly a většina členů předsednictva prohlášení schválila v poměru 7 : 4. Pro hlasovali: Dubček, Černík, Smrkovský, Kriegel, Špaček, Piller a Barbírek. Proti: Biřák, Kolder, Švestka a Rigo. V prohlášení "Všemu lidu Československé republiky", vyzývajícím k zachování klidu a nekladení ozbrojeného odporu, se dále říká: "Předsednictvo ÚV KSČ považuje tento akt za odporující nejen základním zásadám vztahů mezi socialistickými státy, ale i za popření základních norem mezinárodního práva."

V následujících hodinách a dnech, po jeho zveřejnění rozhlasem i v tisku, sehrálo toto prohlášení nesmírně významnou roli. Jednak odhalilo před celým světem lživost tvrzení Moskvy o poskytnutí "internacionální pomoci" na žádost čs. vedení. A také v tom, že rozhodujícím způsobem ovlivnilo vznik a charakter mohutného neozbrojeného, protiintervenčního a proreformního hnutí odporu československého lidu.

Plány "zvatelů" a Moskvy na zajištění politické legitimacy intervence se začaly hroutit od prvních vteřin intervence. Nepodařilo se jim získat většinu v předsednictvu, nepodařilo se jim zveřejnit připravené "zvatelské prohlášení" ani v rozhlase, ani v Rudém právu, ba ani prostřednictvím ČTK. Prohlášení předsednictva, šířené stoupenci reformního hnutí rozhlasem i tiskem, bylo oficiálně akceptováno československou vládou i parlamentem a drtivou většinou lidu Československa. Ukázalo se také velice prozíravé rozhodnutí svolat pro případ ochromení činnosti ÚV KSČ poradu delegátů 14. sjezdu KSČ, jakož i okamžité svolání parlamentu a vlády.

Se začínajícím rozbřeskem 21. srpna intervenční jednotky, vysazované na ruzyňském letišti, začaly obsazovat centrální úřady a instituce. Budovu generálního štábu čs. armády, ministerstva vnitra, předsednictva vlády, Hrad a také budovu ÚV KSČ. Reformní členové předsednictva zde byli fakticky internováni, zatímco skupina "zvatelů" se uchýlila pod ochranná křídla sovětského velvyslanectví. Během dopoledne pak sovětskými orgány KGB,

za asistence Šalgovičových mužů z StB, byli zatčeni jménem jakési neexistující "revoluční dělnicko-rolnické vlády A. Indry" - A. Dubček, J. Smrkovský, J. Špaček, a F. Kriegel. Později také O. Černík a B. Šimon, vedoucí tajemník MV KSČ v Praze. V pozdějších večerních hodinách je pak letecky dopravili kamsi k Užhorodu do internace.

V ranních hodinách 21. srpna došlo u budovy Čs. rozhlasu v Praze k nejkrvavějšímu střetnutí mezi jeho obránci a jednotkou interventů. Intervenční velení, v jehož čele stál generál Pavlovskij, se domnívalo, že obsazením rozhlasu se podaří umlčet stoupence a obránce reformního hnutí i jeho vedení. Záhy však pochopili, že i když se jim podařilo budovu Čs. rozhlasu v Praze a také další rozhlasová studia v krajích obsadit, pracovníky Čs. rozhlasu a stoupence Pražského jara se jim umlčet nepodařilo. Neboť okamžitě vznikala v Československu rozsáhlá síť náhradních rozhlasových stanic a studií, ať již z iniciativy jednotlivců, nebo zpravidla za podpory a pod ochranou místních stranických a státních orgánů. Když se např. Čs. rozhlas v Praze po jeho obsazení na krátkou dobu odmlčel, netrvalo dlouho a jeho pracovníci začali vysílat z náhradního studia v karlínských kasárnách, instalovaného za podpory příslušníků čs. armády a funkcionářů Městského výboru KSČ.

Bez nadsázky je možné říci, že i v podmínkách okupace, kdy ostatní spoje byly přerušeny nebo silně omezeny, se rozhlas stal základním registrujícím a současně i "řídícím" a usměrňujícím centrem veškerého dění nejen v Praze, ale i v celé zemi, a to v duchu pokynů a směrnic ilegálních stranických i státních orgánů Československa. Rozhlas nepřetržitě informoval národy Československa o protiintervenčních stanoviscích vedoucích stranických, státních i společenských orgánů a organizací. A také obráceně, jeho prostřednictvím se lidé dovídali o protiintervenčním stanovisku nejružnějších stranických, státních, společenských orgánů, organizací, institucí, kolektivů pracujících i významných jednotlivců, vyjadřovaných v tisících rezolucí, dopisů a prohlášení. Varoval před zrůdci a provokatéry, před zatýkáním...

Obdobnou roli sehrál i tisk, který nepřestal vycházet ani po obsazení redakcí. Československé sdělovací prostředky informovaly národy Československa i celý svět o skutečné situaci, stanoviscích čs. vedení a usměrňovaly protiintervenční hnutí odporu.

Živé barikády před postupujícími jednotkami interventů, odmítání jim jakékoli pomoci, likvidace či záměna silničních ukazatelů a uličních označení; tisíce plakátů a hesel na zdích domů, na výlohách a všude, kde bylo kousek volného místa; desítky, ba stovky protestních rezolucí a dopisů, adresovaných intervenčním orgánům; diskuse s vojáky... Takové a mnoho jiných forem protestu obsahovalo celonárodní hnutí odporu. Jedna ukázka z hesel proti intervenci za všechny: „Lenine, probud' se, Brežněv se zbláznil a tvoje ideje na věky zazdil."

Vojáci intervenčních armád, zpracovaní oficiální propagandou, přicházeli do Československa s představou, že je zde budou očekávat po zuby ozbrojené kontrarevoluční bandy. Či dokonce tankové jednotky americké či západoněmecké. Očekávali snad uvítání a vděčnost za svou internacionální pomoc. Místo toho však k jejich překvapení se jim dostalo důkazů, že nejsou vítáni, že jsou okupanty.

Nedílnou součástí celonárodního hnutí odporu byla i československá armáda. První rozkaz ministra Džúra o poskytování pomoci intervenčním jednotkám byl v zásadě odmítán. Když se Džúr seznámil se skutečným stanoviskem předsednictva ÚV KSČ, požadavek generála Pavlovského o obsazení Čs. rozhlasu jednotkami čs. armády kategoricky odmítl. První pokusy interventů o odzbrojování jednotek čs. armády byly v zásadě odmítány. Po telefonickém rozhovoru Džúra s maršálem Grečkem a Brežněvem - po argumentaci Džúra, že v případě dalších pokusů nemůže zaručit "klid zbraní", bylo od nich upuštěno. Československá armáda dala hnutí odporu k dispozici desítky radiostanic a další desítky jich používaly jednotky armády ve vlastní protiintervenční "režii". Stovky protiintervenčních rezolucí a další aktivity jednoznačně potvrdily, že čs. armáda je nedílnou součástí československé proreformní společnosti.

* * *

Jestliže reformní proces Pražského jara si získal sympatie široké evropské i světové demokratické veřejnosti, pak nynější intervence, odhalená jako sprostá agrese, vyvolala v celém světě vlnu nesouhlasu, rozhořčení a odporu. Ale také jednoznačnou podporu požadavků lidu Československa a jeho ústavních orgánů za okamžitý odchod intervenčních vojsk, za bezpodmínečné uznání principu suverenity, za umožnění řádného výkonu funkce demokraticky zvolených stranických a státních orgánů, za propuštění zatčených představitelů. Na obranu Československa a proti intervenci se postavila nejen řada komunistických a dělnických stran, ale i řada představitelů různých zemí. Dánská vláda pověřila svého stálého zástupce v OSN, aby neprodleně požádal *o okamžité svolání Rady bezpečnosti k projednání situace v Československu.*

V průběhu jejího jednání v noci z 21. na 22. srpna většina delegátů pak proti hlasům zástupců SSSR a Maďarska zásah v Československu odsoudila jako agresi a hrubé porušování mezinárodního práva. Kromě toho v různých evropských městech došlo k řadě protestních demonstrací proti intervenci a na podporu Československa. Stejně tak se na podporu Československa vyslovila řada světových osobností jako Luis Aragon, Bertrand Russel, Jean-Paul Sartre a další, jakož i řada společenských, politických a kulturních organizací. Avšak kromě této morální podpory se Československu žádné efektivní pomoci ze strany západních demokracií nedostalo. Když se po informaci velvyslance Dobrynina prezidentu Johnsonovi o poskytnutí "internacionální pomoci" Československu sešla Rada národní bezpečnosti USA, aby projednala situaci, její závěrečné stanovisko velice přesně vyjádřil viceprezident H. Humprey: *"Je třeba postupovat opatrně. Češi zasáhli srdce komunistické revoluce. Vše, co můžeme dělat, je bruchet a vést rozhovory."*

V průběhu 21. srpna pokračovala intervenční vojska v obsazování dalších měst a míst, zvláště vojenských prostorů, letišť, úřadů, ústavů, institucí, sekretariátů, rozhlasových stanic, redakcí deníků atd. Přibývalo mrtvých a raněných. Úměrně tomu narůstal i odpor lidu proti interventům, volání po jejich okamžitém odchodu, po propuštění zatčených představitelů, odpor proti zrádcům a kolaborantům. Vláda a parlament vydávaly protiintervenční prohlášení a protestní noty vůdcům intervenujících zemí.

Městský výbor KSČ v Praze vyvíjel všemožnou iniciativu ke svolání porady delegátů 14. sjezdu KSČ. "Zvateľé" Indra, Kolder a Biľak, kteří se uchýlili na sovětské velvyslanectví, byli nuceni vyslechnout výtku v telefonickém rozhovoru s Brežněvem, jak je to možné, že „marxisticko-leninské síly dopustily, aby kontrarevoluční síly mohly nabýt vrchu". V dalším telefonickém rozhovoru s prezidentem Svobodou se Brežněv snažil upravit "zvateľům" cestu pro jednání s ním, aby zachránil hroučící se plány na zajištění politické legitimacy intervence. Svoboda údajně vyčetl Brežněvovi, že on jako vrchní velitel čs. armády nebyl o "vstupu" předem informován a protestoval proti obsazení Hradu. Na jeho sdělení, že se v Praze střílí a jsou již oběti, **Brežněv prohlásil**, že k tomu příkaz nedal, že udělá opatření, aby k tomu nedocházelo, **bude-li ale čs. armáda klást odpor, dojde skutečně k boji.** V dalším rozhovoru však našel Brežněv u Svobody značné pochopení pro své důvody o nutnosti intervence: "My vám plně věříme, je však třeba udělat vše, aby nedošlo ke krveprolití, najít způsoby, jak v rámci zákonů všechno obnovit a nastolit družbu."

K jednoznačnému odmítnutí opodstatněnosti intervence se však Svoboda "nepromyslel". Když za ním v odpoledních hodinách přišla skupina Biľak, Kolder, Indra a Lenárt s návrhem na ustavení dělnicko-rolnické vlády, neboť prý dosavadní vláda nefunguje, rozpačitý Svoboda je odkázal na příští den. V té době totiž byla už u něho ohlášena delegace legální československé vlády, aby ho informovala o situaci. Ale Svoboda tuto delegaci - ani na přímý dotaz - neinformoval s jakým návrhem za ním ta povedená čtveřice přijela. "Zvateľé" neuspěli ani na večerním zasedání třetiny členů ÚV KSČ v hotelu Praha. Reformisté odmítli návrhy na uznání okupační reality a prosadili svolání delegátů 14. sjezdu. Byla zde přijata

dohoda o vyslání delegace k intervenčnímu velení a také kompromisní rezoluce. Ta však byla všemi krajskými výbory KSČ odmítnuta.

22. srpen byl klíčovým dnem srpnových událostí.

V ranních hodinách toho dne sdělil generál Pavlovský ministru Džúrovi, že intervenční vojska zaujala předpokládaná postavení a dovoluje jeho velení volný pohyb. Vzápětí odjíždí Džúr na Hrad a účastní se jednání Pavlovského a Červoněnka se Svobodou. Na všechny své stížnosti však dostával Svoboda vyhýbavé odpovědi. A jeho žádost, aby se mohl projet Prahou a poznat situaci na vlastní oči, byla zamítnuta se zdůvodněním: "Jistě, soudruhu prezidente, pochopíte, že soudruzí mají obavu o vaši bezpečnost jako prezidenta republiky, a my jsme z Moskvy ještě nedostali pokyny k tomu, abyste mohl vyjet z Hradu." Místo vyjížděky po Praze musel vyslechnout opakovaná zdůvodnění nutnosti intervence i žádost Červoněnka, aby promluvil k obyvatelstvu a uklidnil situaci. Snad v té chvíli pochopil, že s ním zacházejí jako se šachovou figurkou, a současně v něm zesílilo přesvědčení, že o skutečné situaci v Československu je Brežněv mylně informován.

V průběhu těchto jednání se z budovy ÚV KSČ přesunula na sovětské velvyslanectví zbylá probrežněvovská skupina členů předsednictva a sekretariátu ÚV KSČ. A zde pod taktovkou a nátlakem Červoněnka, za jeho přítomnosti i bez něj, byl podniknut další pokus o vytvoření kolaborantské dělnicko-rolnické vlády. Byl to V. Biľak, kdo navrhl, aby pro případ, že se nepodaří kontakt s Dubčekem a Černíkem, byla okamžitě ustavena "dočasná revoluční vláda... pod vedením A. Indry". Žádost o kontakt s Dubčekem a Černíkem, resp. s Brežněvem, odbyl Červoněnko sdělením, že spojení s Brežněvem není možné, a naléhal, že i za této situace je nutné přijmout rozhodnutí, neboť Moskva na tomto řešení trvá. Ale mezitím, než se domluvili na alternativách tohoto řešení s tím, aby je předložili prezidentu Svobodovi, na opačném konci Prahy došlo k události, která do dalšího vývoje vnesla podstatné korektury.

V dopoledních hodinách se ve Vysočanech v budově ČKD sešli delegáti 14. sjezdu k poradě. Po informaci, že skupina konzervativců jedná na velvyslanectví o ustavení kolaborantské vlády, se porada rozhodla prohlásit za mimořádný sjezd KSČ. Z bezpečnostních důvodů a pro krátkost času jednal jen o nejdůležitějších otázkách. Zvolil nový ÚV KSČ včetně všech zatčených členů dosavadního předsednictva. Přijal řadu dokumentů: "Prohlášení mimořádného 14. sjezdu KSČ"; "Výzvu delegátů... komunistickým stranám celého světa"; "Provolání ke slovenským komunistům a slovenskému národu". Jednáním a rozhodnutím tohoto sjezdu, který se přihlásil k reformní politice Dubčekova vedení, ztratil starý ÚV KSČ mandát a s ním i skupina "zvatelů". Tento sjezd a jeho závěry získaly plnou podporu permanentně zasedajícího parlamentu i vlády. Československé sdělovací prostředky jednoznačně potvrdily i podporu drtivé většiny čs. společnosti, včetně čs. armády, i požadavky okamžitého odchodu okupantů a osvobození zatčených.

Za této situace prezident Svoboda návrhy na ustavení univerzální, stranicko-státní, revoluční dělnicko-rolnické vlády - především z obavy před hněvem lidu - odmítl. A rozhodl se odjet do Moskvy, jednat s Brežněvem, přivést domů internované členy předsednictva, ovšem s tím, že Dubček a Černík po návratu provedou sebekritiku a z funkcí odstoupí. *Rozhodnutím Svobody odjet do Moskvy k jednání ve chvíli, kdy veškeré úsilí Moskvy a "zvatelů" o politické zajištění vojensky úspěšné intervence totálně selhalo, bylo fakticky umožněno Brežněvovi nalézt východisko z kritické situace politického patu.* Rozhodnutím prezidenta Svobody odjet do Moskvy k jednání s Brežněvem, a to bez souhlasu či doporučení parlamentu, byla zahájena závěrečná fáze srpnového dramatu 1968, probíhající zcela v režii Kremlu.

Do historie vešla pod označením "moskevská jednání".

Spolu s prezidentem odlétali do Moskvy v ranních hodinách 23. srpna v letadle okupantů členové osobního doprovodu, ministři Džúr a Kučera, místopředseda vlády G. Husák, ale také nikoho již nezastupující členové starého předsednictva ÚV KSČ J. Piller a dva „zvatelé“ - Biľak a Indra. Od čs. vlády a parlamentu nedostal Svoboda, resp. tato "delegace", jiný mandát

či doporučení, než vyslovit protest proti intervenci, žádat odchod vojsk a náhradu škody, propuštění zatčených a jejich návrat do funkcí. Součástí kremelské reže bylo i doslova pompézní přijetí Svobody v ulicích Moskvy a jeho doprovod Brežněvem do Kremlu, kde byla "delegace" ubytována.

Zatím však Dubčekovi jeho vězňové nasadili černé brýle a odvedli ho na stranický sekretariát v Užhorodu, kde mu v telefonickém rozhovoru N. Podgorný navrhl jednání v Moskvě. Dubček souhlasil s podmínkou, že se jednání zúčastní všichni zatčení. Spolu s Černíkem pak byli přivezeni do Moskvy, aniž mohli spolu mluvit. V Kremlu byl pak Dubček okamžitě postaven před kremelskou čtyřku: Brežněva, Podgorného, Kosygina a Voronova. Dubček však statečně odolával licoměrným argumentům Brežněva a ostatních i požadavkům na neuznání legality 14. sjezdu. Odmítal přijímat jakékoliv rozhodnutí bez účasti ostatních. Neváhal označit neodůvodnitelnou intervenci za největší politickou chybu a tragédii nejen pro ČSSR, ale i pro SSSR a celé mezinárodní dělnické hnutí.

Celý další průběh tzv. československo-sovětských jednání předznamenalo důvěrné jednání Svobody s Brežněvem. Autentický záznam z tohoto jednání dokazuje, že Svoboda až příliš akceptoval názory a požadavky Brežněva. Že jeho návrh uvolnit Dubčeka a Černíka z vězení a vrátit je do funkcí s následnou sebekritikou a odvoláním byl jenom jakýsi taktický manévř: *"Aby nebylo důvodu říkat, že je to váš rozkaz, že jsme zradili národ a podřídili se vám. S takovou taktikou, jakou předpokládám, dosáhneme dobrých výsledků. Pak můžeme udělat, co vy chcete."* Požádal také, aby mohl zůstat na svém místě prezidenta, neboť by prý mohl ještě "udělat mnoho ke zlepšení našich vztahů a udělat bych vše, jestli to bude možné".

V následujícím prvním oficiálním jednání se Svobodovou "delegací", po dlouhém monologu výtek Brežněva a dalších na adresu reformního procesu, vyslovil Brežněv podmíněný souhlas s návrhem návratu zatčených do jejich funkcí. Vedle řady různých podmínek zvláště kategoricky požadoval anulování mimořádného 14. sjezdu KSČ. V opačném případě prý hrozí občanská válka. A Kosygin tuto výhrůžku precizoval: "Jsou dvě alternativy: buď válka, nebo dohoda."

Popsat veškeré peripetie, složitost, podmínky a charakter čs.-sovětských jednání v Moskvě ve dnech 23.-26. srpna 1968 je nad možnosti a vymezený rozsah této kapitoly. Proto se zde omezím jen na teze zachycení základních skutečností jejich průběhu a výsledků. (Podrobnější rozbor těchto jednání je obsažen v knize autora *Rekvie za Pražské jaro*, vyd. nakl. Tempo, Třebíč 1998.)

24. srpna byli do Moskvy dopraveni i další uvěznění reformisté, Smrkovský, Šimon, Špaček a Kriegel. V rozhovorech s Brežněvem, Podgorným a Kosyginem byli podrobeni obdobnému nátlaku jako Dubček. O několik hodin později byli do Moskvy dopraveni i další členové starého předsednictva a sekretariátu ÚV KSČ. V nesourodé čs. "delegaci" měla tudíž většinu probrežněvovská skupina. Další, v podstatě kuloárová či skupinová jednání probíhala pod obrovským mocensko-politickým tlakem monolitního Brežněvova vedení. Pod neustálou hrozbou krveprolití v Československu, kde v důsledku nejistoty hrozila stoupající nervozita na obou stranách výbuchem. A také pod hrozbou nenávratna pro reformní představitele. Alexandr Dubček se do poslední chvíle odmítal jednání zúčastnit a František Kriegel nebyl sovětskou stranou k jednání vůbec připuštěn a zůstal i v Moskvě v internaci.

Zato Vasil Biľak se pohyboval v kremelských kuloárech jako ryba ve vodě a spolu s prezidentem Svobodou tvořili jakousi nátlakovou skupinu k prosazení sovětských požadavků. Souběžně s čs.-sovětským jednáním probíhalo ve dnech 24.-27. srpna v Moskvě i jednání představitelů pětiky k řešení situace v Československu. Sovětští představitelé zde informovali o průběhu čs.-sovětského jednání a současně vyslechli rady, jak postupovat v dalším jednání. A ze strany Ulbrichta, Gomulky i Živkova padaly návrhy na potlačení čs. kontrarevoluce silou či na zavedení vojenského okupačního režimu se všemi důsledky.

Za této situace, po odmítnutí čs. návrhu vycházejícího z odpovědi na varšavský dopis pětky, byl sovětskou stranou vnučen vlastní návrh. Alternativou jeho nepřijetí byla přímá hrozba okupační správou, občanskou válkou a krveprolitím. Reformistům v čs. "delegaci" se alespoň podařilo z návrhu vyškrtnout tvrzení o kontrarevoluční situaci a schválení intervence a vsunout formulace fakticky uznávající platnost Akčního programu. To dávalo jistou možnost pokračovat v reformním procesu. Prvního a zároveň posledního jednání kompletních "delegací" před podpisem moskevského protokolu 26. srpna se pod nátlakem svých druhů - reformistů - a z obavy před možným krveprolitím doma zúčastnil i A. Dubček. Ale než protokol podepsal, pronesl statečnou odbojnou řeč, která vyvolala zuřivý nesouhlas Brežněva a dlouhé přerušení celého jednání. Brežněv však chtěl mít pod protokolem i podpis F. Kriegla. Když ho ale v poslední chvíli přivedli z internace, Kriegel podpis odmítl.

V ranních hodinách 27. srpna se celá čs. "delegace" vrátila do Prahy. Jediný exemplář moskevského protokolu v ruském jazyce přivezl L. Svoboda. Snad teprve po jeho překladu, na nějž netrpělivě čekal s ustaranou tváří, si uvědomil, o co se to vlastně zasloužil. Že jeho patnáct bodů, obsahujících výčet, co všechno musí či nesmí reformní vedení udělat, koho musí a koho naopak nesmí odstranit z nynějších funkcí, za jakých podmínek odejdou intervenční vojska, atd. (protokol o rozhovorech delegací SSSR a ČSSR nalezne čtenář rovněž v již citované knize Rekviem za Pražské jaro, s. 228 n.), že to vše představuje nejhrubší diktát mocného Kremle, uvázaný jako žernov na krk reformnímu hnutí a jeho vedení.

+++++

ZÁPAS O POJETÍ "NORMALIZACE"

(srpen 1968 - srpen 1969)

Po návratu z Moskvy

Když se nesourodá československá "delegace" vrátila po podpisu hanebného a potupného Moskevského protokolu do Prahy, počáteční nadšení nad jejím návratem záhy vystřídaly rozpaky i množící se protesty. Vyvolalo je nic neříkající komuniké, neslaný, nemastný projev prezidenta a hlavně utajení obsahu protokolu před veřejností, vynucené Kremlem. Avšak po silně emotivním projevu Dubčeka a věcném projevu Smrkovského byla důvěra a podpora reformistů obnovena, ba dokonce dosáhla svého vrcholu. Neboť A. Dubček a jeho nejbližší, zvláště J. Smrkovský, dali jednoznačně najevo, že i v omezujících a svazujících podmínkách protokolu a v přítomnosti okupačních vojsk jsou odhodláni pokračovat v uskutečňování reformního programu. I když ve skromnějším rozsahu a pozvolněji. Vedle toho vůle a zájem většiny obyvatel na realizaci reformního programu byly po intervenci doplněny o další motiv. O zápas o obnovení národní svobody a státní suverenity.

V zápětí po návratu z Moskvy se G. Husák zúčastnil mimořádného 14. sjezdu KSS. V souladu s Moskevským protokolem odvolal platnost 14. mimořádného sjezdu KSČ, ale toto odvolání zdůvodnil neúčastí slovenských delegátů a nedemokratickým postupem při volbě slovenských členů ÚV KSČ, což bylo v rozporu se skutečností. Ve funkci prvního tajemníka ÚV KSS vystřídal zprofanovaného V. Biľaka. Ve svém vystoupení **Husák proklamoval věrnost ideálům Pražského jara a osobně A. Dubčekovi:**

„Všechno to pozitivní, co bylo v uplynulých měsících, co se od lednového pléna tohoto roku, přes ostatní pléna ÚV KSČ a náš Akční program k nám, do naší společnosti, do našich rozumů dostalo, to všechno chceme uchovat, chceme to prohlubovat a chceme to znovu do naší společnosti prosazovat... Já stojím plně za Dubčekovou koncepcí, byl jsem při její tvorbě, já ho budu plně podporovat, buďto s ním budu stát, nebo odejdu..."

Úvahy, plány a rozhodnutí reformní části čs. vedení k pokračování reformního procesu vycházely z několika základních předpokladů. Především z přesvědčení, či alespoň očekávání, že základní podmínkou protokolem požadované normalizace politické situace v Československu bude postupný, avšak poměrně rychlý odchod intervenčních vojsk. V tomto

duchu vyzněly i první projevy prezidenta, Dubčeka, Smrkovského a Černíka po návratu z Moskvy, usnesení Národního shromáždění z 28. srpna a také rozhovory Dubčeka a Smrkovského se sovětským zplnomocněncem V. Kuzněcovem v průběhu září 1968.

Další klíčovou podmínkou bylo důsledné plnění podmínek protokolu. Nejchoulostivějším problémem přitom bylo splnění požadavku Moskvy na anulování závěrů 14. mimořádného sjezdu KSČ. Avšak po dohodě Dubčeka s představiteli tohoto sjezdu se tento problém podařilo vyřešit s pravou českou vynalézavostí: do starého ÚV KSČ bylo kooptováno osmdesát členů vysočanského vedení. Stalo se tak na schůzi ÚV KSČ 31. srpna. Tím byl zároveň do značné míry eliminován další požadavek Moskvy, uvolnit z funkcí řadu reformních představitelů: ministra vnitra J. Pavla, ministra zahraničních věcí J. Hájka, ředitele ČST J. Pelikána, ředitele Čs. rozhlasu Zd. Hejzlara, předsedu Národní fronty F. Kriegla a místopředsedu vlády O. Šika. Toto řešení se také stalo předmětem tvrdé kritiky Brežněva v telefonickém rozhovoru s Dubčekem již v průběhu zasedání ÚV. Dubček však toto řešení obhájil: "Když v tomto okamžiku navrhnu změnu, každý by věděl, že jste to nařídil vy. Vědí, že mne voláte." S velkou nelibostí byl Brežněv nucen vzít toto řešení na vědomí.

Mezi klíčové body protokolu patřil požadavek Kremlu usměrnit řízení hromadných sdělovacích prostředků podle představ Brežněva. Černíkova vláda přijala proto řadu opatření včetně zřízení Vládního výboru pro tisk a informace v čele s místopředsedou vlády P. Colotkou. Toto opatření, do jisté míry obnovující předběžnou cenzuru, však v žádném případě neznamenalo návrat do předlednové situace. Šlo totiž o to nepublikovat nic, co by mohlo vyznívat jako kritika Sovětského svazu, útoky proti socialismu či vedoucí úloze KSČ. Že ještě nešlo o návrat před leden 1968, stačí k pochopení nejen zběžný pohled do posrpnového tisku, ale i skutečnost, že stížnosti sovětských generálů Pavlovského a Ogarkova, či dalších sovětských představitelů na čs. hromadné sdělovací prostředky, adresované Dubčekovi a Černíkovi, byly na denním pořádku jednání Operativní skupiny vlády pro řešení problémů, spojených s normalizací politické situace a přítomností intervenčních vojsk.

Prvním a základním předpokladem, podmínkou pro zahájení skutečné normalizace života v okupovaném Československu, bylo stažení intervenčních vojsk z měst a vesnic, uvolnění obsazených budov, centrálních i regionálních úřadů, ústavů, redakcí, sekretariátů, spojovacích uzlů, rozhlasu, atd., atd. K řešení tohoto úkolu - podle pátého bodu protokolu - byla již 28. srpna usnesením čs. vlády vytvořena uvedená Operativní skupina vlády v čele s místopředsedou vlády Fr. Hamouzem. Jejím protějškem ze sovětské strany byla skupina generálů vedená náměstkem ministra obrany SSSR maršála Grečka, generálem Ogarkovem. A protože se jednalo převážně o vojenskou problematiku, byla v rámci československé Operativní skupiny vlády vytvořena ještě vojenská podskupina, vedená náměstkem ministra národní obrany gen. Muchou.

Základním úkolem Operativní skupiny vlády (dále OSV) i její vojenské podskupiny bylo vytvořit podmínky pro co nejrychlejší odchod intervenčních vojsk z Československa. Ale již první jednání OSV se skupinou generála Ogarkova ukázalo, že to bude sovětská strana, která bude diktovat podmínky. Velice jednoznačně to dal najevo gen. Ogarkov v rozhovoru s ministrem gen. Dzúrem, když mu vyčetl, že situace v zemi se nemění, že např. v Praze zůstává mnoho hesel. urážejících důstojnost sovětských lidí, že Čs. rozhlas pokračuje ve vysílání proti SSSR, atd., a prohlásil: "Z těchto důvodů v současné situaci nelze vést jednání... o vyvedení vojsk... z měst a vesnic a předání spojení, rozhlasu, televize a jiných objektů, ale naopak můžeme mluvit o dalším zesílení těchto vojsko. Jedině po přijetí opatření k odstranění všech těchto nenormálností ke splnění podmínek komuniké bude možno přistoupit k řešení požadovaných otázek."

Uvedený příklad - jako jeden z mnoha - dokazuje, že již první kontakty čs. představitelů se sovětskými po návratu z Moskvy, při jednání o problémech a podobě normalizace situace v Československu, zřetelně naznačily, že představy čs. vedení a představy Moskvy na způsob a

pojetí normalizace se diametrálně rozcházejí. Především v tom základním. Jestliže čs. vedení vycházelo z předpokladu, že základní podmínkou normalizace je odchod intervenčních vojsk, pak pro Brežněva a jeho vedení základní podmínkou odchodu intervenčních vojsk byla normalizace politické situace v Československu podle jejich představ. A jestliže již před srpnem Kreml a jeho satelité dokázali vyvinout na reformní vedení obrovský mocenskopolitický tlak, včetně hrozby intervencí, pak nyní - **po srpnu 1968 - měli k dispozici k prosazení svého pojetí normalizace ještě jeden nepřehlédnutelný argument a nástroj: téměř půlmilionovou intervenční armádu v Československu.**

Kritikové reformního vedení a jeho posrpnové politiky na tuto skutečnost často zapomínají nebo ji bagatelizují.

V úvodním odstavci pátého bodu Moskevského protokolu je sice uvedeno, že "obě delegace posoudily otázky spojené s přítomností vojsk pěti socialistických zemí na území ČSSR a dohodly se na tom, že tato vojska a jiné orgány spojeneckých zemí se nebudou vměšovat do vnitřních záležitostí ČSSR", avšak ve skutečnosti vedení L. Brežněva se při prosazování svého pojetí normalizace spoléhalo - vedle různých speciálních propagandistických skupin, aparátů velvyslanectví, zvláštních zmocněnců, zpravodajské a informační sítě i na různé individuální a oficiální schůzky s čs. vedením - na přítomnost a všestrannou aktivitu intervenčních armád. A základem jejich aktivity bylo především neustálé a zcela programové vměšování se do vnitřních záležitostí Československa, a to na všech úrovních a všemi možnými způsoby. Rozsáhlá zpráva Generální prokuratury ČSSR, zpracovaná na žádost Dubčeka, přináší o tom více než dostatek důkazů.

Snad nejmarkantnějším a nejzjevnějším důkazem toho bylo vydávání a rozšiřování, či dokonce vnucování časopisu intervenčního velení "Zprávy", vysílání stanice "Vltava" z prostoru Drážďan, vysílání polských a sovětských stanic, jakož i masové rozšiřování různých sovětských tiskovin, jako např. tzv. bílá kniha K událostem v Československu. Zkrátka, představitelé intervenčních jednotek, stejně jako představitelé SSSR, si osobovali právo rozhodovat o tom, co je a co není v zájmu socialismu v Československu, kdo je a kdo není socialista, co se musí či naopak co se nesmí dělat, vynucovat si účast na stranickém i veřejném životě, vynucovat si družbu a přátelství, informace o názorech čs. představitelů, atd. Přítomnost a aktivita intervenčních armád probouzela a osmělovala současně i dosud zastrašené antireformní konzervativní síly a jejich aktivitu.

Za této situace nepovažoval Dubček za vhodné informovat širší čs. vedení, a tím spíše čs. sdělovací prostředky, o tomto obrovském mocenskopolitickém nátlaku. Jednak aby těchto informací nemohli využít či spíše zneužít aktivizující se konzervativci. A jednak aby zabránil všem možným incidentům, které by tyto zprávy mohly vyvolat. Avšak v důsledku embarga na tyto informace vznikl dojem jakoby čs. vedení a osobně Dubček nekladli tomuto nátlaku žádný odpor. Jakoby posrpnová politika reformního vedení představovala jen řadu kompromisů a jako by reformní proces vůbec nepokračoval. Tyto představy však neodpovídají skutečnosti. Stačí připomenout, že Národním shromážděním byl 28. října 1968 schválen zákon o federativním uspořádání republiky a o postavení národností v ČSSR. Pokračovaly rehabilitace, emancipace odborového a mládežnického hnutí, vznikaly rady pracujících, různé profesní organizace, atd.

Československé stranické i státní orgány a organizace na všech úrovních protestovaly proti sovětskému vměšování se do vnitřních záležitostí Československa. Bylo to však zpravidla jako ono pověstné házení hrachu na zeď. Neboť kremelské impérium v jakémkoliv zastoupení mělo vždycky pravdu. Příklad nad jiné výmluvný: v průběhu československo-sovětského jednání v Moskvě 3.-4.10.1968 A. Kosygin suverénně tvrdil, že intervenční armáda se do vnitřních záležitostí ČSSR nevměšuje. Na kategorické odmítnutí Dubčeka a prohlášení, že může o tom uvést řadu důkazů, Kosygin svá tvrzení tvrdošijně opakoval. A když si později Dubček v dopise Brežněvovi stěžoval na vydávání "Zpráv" a vysílání "Vltavy" a žádal jejich

zastavení, L. Brežněv stejně suverénně žádal, aby je čs. vedení legalizovalo, neboť prý "Zprávy" jsou v Československu "jediný tiskový orgán, který nepíše nic antisovětského, nic protičeskoslovenského, ale přináší objektivní informace o Sovětském svazu a Československu. Dubček jeho žádosti nevyhověl, ale "Zprávy" vycházely dál, a stejně pokračovalo i vysílání "Vltavy".

V takovéto atmosféře, jen v základních rysech naznačené, probíhalo v průběhu září a počátkem října i jednání o podmínkách Smlouvy o dočasném pobytu sovětských vojsk v Československu a jejich rozmístění. Tato smlouva, podepsaná 16. října 1968 pod hrozbou opětného vojenského obsazení všech politických center Československa, znamenala, že v zemi zůstalo "dočasně" na 75 000 vojáků sovětské armády tzv. Střední skupiny sovětských vojsk v Československu. Tato "dočasnost" - jak známo - trvala dvacet let. Zbytek intervenčních vojsk se koncem října 1968 postupně odsunul do svých zemí. A v takovéto atmosféře se konalo i listopadové plénum ÚV KSČ 14.-17.11. 1968, poznamenané nejen vzrůstající aktivitou konzervativců, ale hlavně vzrůstajícím tlakem Moskvy. Nicméně, i když toto jednání znamenalo podstatné oslabení vlivu reformního vedení a omezení jeho programu, základní trend reformního procesu byl přece jen zatím zachován.

Politická krize. Zápas o Smrkovského

Smlouva o "dočasném" pobytu sovětských vojsk v Československu, ale především kompromisní rezoluce listopadového pléna ÚV KSČ, přijatá pod tlakem aktivizujících se konzervativců, hlavně však Brežněvova vedení, zesílily v zemi značnou nespokojenost a pokračující protesty proti interventům a Kremlem vnucovanému pojetí normalizace. Tato nespokojenost nedostatečně informované veřejnosti se však obracela i proti reformnímu vedení, jehož původní jednota - ať již skutečná nebo iluzorní - se začala v dané situaci zjevně drobit. Vedle zužující se skupiny reformistů kolem A. Dubčeka se v čs. vedení vytvořila i skupina tzv. realistů, u níž požadavky Moskvy nacházely značné porozumění. Patřil sem především L. Svoboda, O. Černík, G. Husák, L. Štrougal a z armádního velení to byl ministr M. Dzúr. A probrežněvovská konzervativní skupina kolem V. Biřáka, A. Indry, M. Jakeše a dalších byla nyní posílena o silně se aktivizující starokonzervativní skupinu Novotnovců. Z toho je zřejmé, že A. Dubček byl vystaven ve svém úsilí o pokračování reformního hnutí velkému tlaku z několika stran současně. A tak na sklonku roku 1968, s pokračujícími projevy nesouhlasu a nespokojenosti stoupenců reformního hnutí nad oklešťováním reformního programu, začaly se projevovat první příznaky narůstající politické krize. Sovětské orgány pokračovaly totiž dál v neztenčeném mocenskopolitickém nátlaku na prosazení svého pojetí normalizace posrpnové situace. A Leonid Brežněv čekal na první příležitost, aby po řadě reformních představitelů zbavil Dubčeka opory i jeho nejbližšího spolupracovníka a tribuna lidu, předsedy Národního shromáždění Josefa Smrkovského.

Jakousi počínovou náloží příští krizové exploze bylo pozvání československých představitelů k jednání do Kyjeva na 7.-8. prosince 1968. Mezi pozvanými však jméno Smrkovského chybělo. Dubček tam jel v doprovodu čtyř "realistů" - Svobody, Černíka, Štrougala a Husáka. Záhy se také ukázalo proč. V průběhu těchto jednání, která je nejspíš možné charakterizovat jako velice kritickou Brežněvovu prověrku plnění linie listopadové rezoluce, byla tvrdé kritice podrobena i situace v československé armádě a pochopitelně i činnost J. Smrkovského, označovaného za pravičáckou a antisovětskou osobu. Brežněvovi se vůbec nelíbila aktivita Smrkovského po listopadovém plénu: "Netajíme se tím, že nás pobuřuje činnost Smrkovského, nikdo z vás se však neodhodlal volat ho k pořádku." Stejně tak proti němu bouřil A. Kosygin: "Improvizace je z jeho strany pouhou pózou a maskou. Ve skutečnosti kolem sebe systematicky a houževnatě seskupuje pravicové síly."

Z československého vedení jim otevřeně přitakal L. Štrougal: „Z řady (výkonného výboru předsednictva ÚV KSČ - B. A.) vybočuje soudruh Smrkovský." Je velice pravděpodobné, že

osud Smrkovského se probíral i při zákulisních jednáních v průběhu honu, jak to později na dotaz Smrkovského naznačil Štrougal.

Do kampaně proti Smrkovskému se velice razantně zapojil i velitel Střední skupiny sovětských vojsk v Československu generál Majorov. Ve své knize Vtorženije, Čechoslovakija, 1968 (Moskva 1998) uvádí, jak v průběhu rozhovorů s G. Husákem (2. 12. 1968), O. Černíkem (6. 12.) a L. Svobodou (18. 12.) podrobil tvrdé kritice nejen politickou situaci v čs. armádě, ale i činnost Smrkovského po listopadovém plénu ÚV KSČ. Podle něj se Smrkovský i Špaček snažili ovlivňovat vývoj v čs. armádě v "kontrarevolučním zaměření" v rozporu se závěry pléna i Smlouvou o dočasném pobytu sovětských vojsk v Československu. V rozhovoru se Svobodou, obdobně jako s Černíkem, si Majorov stěžoval, že Smrkovský vystupuje příliš často v armádě na podporu pravičáků a proti Smlouvě... Je samozřejmé, že zpravodajské orgány a velení Střední skupiny se staly jedním z hlavních zdrojů informací Kremlu o situaci v Československu, ale i nástrojem jejich ovlivňování situace v Československu.

Neúčast Smrkovského v čs. delegaci vyvolala v západním tisku různé úvahy o naléhání Moskvy na jeho odstranění. Reakce čs. médií na tyto úvahy vyvolala vzápětí zneklidnění československé veřejnosti, ale také masovou akci na podporu J. Smrkovského v podobě dopisů, rezolucí, telegramů různým politikům, a rovněž delegací z nejrůznějších institucí, které přicházely ujistit předsedu Národního shromáždění o své podpoře.

Zvlášť rozhodná slova na jeho obranu a podporu zazněla z řad odborářů, z jejich sjezdů, jimiž právě v této době dovršovali etapu své emancipace v podobě ustavujících odborových svazů. Byl to především ustavující sjezd Českého odborového svazu pracujících v kovoprůmyslu (16.-20.12.), sdružujícího více než 900.000 členů. V otevřené kritické až radikální diskusi podpořil polednový reformní vývoj, požadoval uskutečnění Akčního programu, přijal rezoluci požadující zvolení Smrkovského - jehož vystoupení na sjezdu si vynutili - za předsedu příštího Federálního shromáždění. Sjezd přijal také dohodu o spolupráci se Svazem vysokoškolského studentstva, který se mj. připojil k rezoluci na podporu Smrkovského včetně usnesení sjezdu, že "v případě odvolání soudruha Smrkovského nebo jiných špičkových státníků a stranických funkcionářů, kteří mají důvěru pracujících, vyhlásí generální stávkou".

Příslověčného oleje do ohně napjaté situace přilil G. Husák jako první tajemník ÚV KSS svým vystoupením na zasedání ÚV 22. 12., kde jménem předsednictva ÚV KSS vyslovil požadavek, aby v čele příštího Federálního shromáždění byl představitel slovenského národa. Tento požadavek opakoval i ve vánočním televizním projevu 25. 12. a na zasedání Slovenské národní rady 28.-29.12. Sotva lze pochybovat, že Husák jednal v intencích Moskvy.

Drtivá většina české veřejnosti však tento, v zásadě oprávněný požadavek Slováků, správně pochopila, že v dané situaci a podmínkách je to útok směřující k oslabení reformního hnutí a Dubčekova vedení, vycházející z plánů Moskvy a Brežněvova pojetí normalizace. Situace se prudce radikalizovala a hrozila výbuchem. Nejpočetnější odborové svazy vyhlásily stávkovou pohotovost. Ústřední výbor odborového svazu kováků na zasedání 27. prosince - po zhodnocení situace - prohlásil, že v případě nezbytnosti nebude váhat s vyhlášením stávky.

Mobilizoval však i Kreml, i domácí konzervativci, neboť přízrak generální stávky ohrožoval nejen zájmy reformního vedení, které potřebovalo klid, ale i zájmy Moskvy.

27. prosince se náhle, proti původnímu plánu mnohem dříve, objevil v Praze tajemník ÚV KSSS K. F. Katušev s početnou delegací a s ní i náměstek ministra zahraničních věcí SSSR V. V. Kuzněcov. Několikadenní pobyt této delegace v Československu je možné bez nadsázky označit za jakousi inspekci a nátlakovou akci. Předmětem rozhovorů Katuševa s představiteli Československa bylo kritické posouzení situace v odborech, v mládežnickém hnutí, ve sdělovacích prostředcích, v čs. armádě a ovšem činnost J. Smrkovského, respektive situace kolem obsazení funkce předsedy Federálního shromáždění. Názorně to dokládá i záznam rozhovoru Dubčeka s Katuševem z 2. ledna 1969. V závěru rozhovoru Katušev opakoval:

"Politbyro se domnívá, že jste na samé hranici boje. Ohniskem je otázka Smrkovského. Proto je třeba přijmout řešení." Nátlak a hrozby proti reformnímu vedení, proti Dubčekovi a reformnímu hnutí vůbec, přicházely i z dalších stran.

Generál Majorov, velitel Střední skupiny sovětských vojsk, se po znepokojivých zprávách svého štábu o vývoji situace v Československu a "přípravě akcí pravičáků k Vánocům a k Novému roku" rozhodl pro preventivní opatření v podobě vojenské operace "Šedý jestřáb". Podle první varianty mělo být v případě zostření situace posláno do ulic větších měst (Praha, Ostrava, Brno, Bratislava, Košice, Olomouc, Mladá Boleslav, Ústí nad Labem) 18-20 motostřeleckých praporů, aby zde demonstrovaly sílu a připravenost - v případě potřeby přijmout rozhodná opatření. Podle druhé varianty, zatímco určené prapory budou působit v příslušných městech, hlavní síly Střední skupiny měly blokovat nejbližší posádky čs. armády a demonstrovat připravenost k jejich odzbrojení v případě odporu

Již 20. listopadu náčelník generálního štábu sovětské armády maršál Zacharov sdělil generálu Majorovi, že maršál Grečko jeho plán schválil. A tak, když generál Majorov obdržel od svých zpravodajských orgánů v ranních hodinách 30. prosince zprávu, že na 31. prosince v 10.00 hod. je ohlášena generální politická stávka, vydal 31. ráno, se souhlasem Grečka, příkaz k zahájení akce. Informoval o ní místopředsedu vlády F. Hamouze, člena předsednictva ÚV KSČ L Štrougala, velvyslance Červoněnka a tajemníka Katuševa. Přesto, že se informace o stávce ukázaly jako mylné, určené prapory dostaly příkaz projíždět městy a demonstrovat svoji připravenost. Hlavní síly Střední skupiny vojsk zůstaly v bojové pohotovosti pro zahájení druhé varianty. V řadě měst došlo ke konfliktům obyvatelstva se sovětskými jednotkami, jako kupříkladu v Mladé Boleslavi.

V útocích proti Smrkovskému se v těchto dnech aktivizovali i konzervativci. Markantním projevem toho bylo i ilegální vydávání tiskovin Politik dvojí tváře a Metamorfózy J. Smrkovského, které ho měly diskreditovat.

Reformní vedení, či spíše A. Dubček se octl ve velice složité situaci. Odmítnutí požadavku G. Husáka, který nahrával mocenskopolitickým plánům a nátlaku Kremlu, mohlo znamenat ztrátu či alespoň silné oslabení podpory Slováků, i když řada z nich, zvláště vysokoškoláci a inteligence, s postupem Husáka nesouhlasila. Navíc, federální uspořádání státu k 1.1.1969 by bylo poznamenáno nacionálními rozpory. Na druhé straně úsilí o odstranění Smrkovského a akce na jeho obranu vyvolaly hrozbu prvního otevřeného střetu českého reformního proudu s reformním vedením a také hrozbu ozbrojeného zásahu sovětských vojsk. A do redakcí denního tisku proudily stovky rezolucí na podporu Smrkovského a jeho setrvání ve funkci.

Vydalo Křesťanskosociální hnutí ve spolupráci s Nezávislou skupinou Věrní zůstaneme, Kruhem občanů ČR vyhnaných v r. 1938 z pohraničí a Českým národním sdružením jako svou 384. publikaci určenou pro vnitřní potřebu českých národních organizací, Praha, listopad 2011.

Webová stránka: www.ceskenarodnilisty.cz

E-mail: vydavatel@seznam.cz

+++++

(Keby len to, ale slovensky komentator Martin Pyco Rausch, chcel excelovat pred svojim ceskym kolegom a pred Domom sv. Martina. Toto **uvalil** „tu boli korunovani madarski králi“, keby nieco, tak rakuski aj uhorski králi, kto to povie tomu nevzdelanemu imbecilovi, ktory takto vtlača do ceskych aj slovenskych kotrb mladych ludi taketo bludy?)

+++++

HOVORY "M" - Vladimír Mečiar: Vlast' je láska a výhoda pre všetkých Slovensko za polcestou gréckej cesty * Radičovci sa správajú ako súkromníci nakladajúci so štátnym majetkom podľa ľuobovôle * Šliapu po

práve ľudí na život * Prezident hrá proti občanom * Sponzorom je jedno, či je vláda ľavá alebo pravá * www.hzds.sk

* V Grécku už uvažovali o referende o pomoci EÚ pre ich dlhy, čo sa odložilo, ale je to dvíhnutý prst v podobe sily slabých. Aký je na tento vývoj váš komentár? Čo si o tom myslíte? Bolo to zbytočné, čo sa všetko robilo?

V. Mečiar: Nie. Ani EÚ, ani vlastná vláda nemôže ľuďom nanútiť to, čo nechcú. Grécko samotné, a to si musia všimnúť všetky štáty, je v permanentnom varení a je tam permanentný nepokoj. A ten nepokoj treba nejakým spôsobom riešiť. Buď sa vyrieši cez voľby, alebo sa vyrieši hlasovaním v referende. Tým viac, že vláda svojej pozície v parlamente stráca. Je pod tlakom. A nie všetkým sa páčia prijaté opatrenia, ktoré sú reštriktívne, aj keď znamenajú záchranu pred väčším zlom. Takže tá požiadavka je demokratická, oprávnená a nebude príčinou ani pádu eura, ani vystúpenia Grécka z eurozóny. Zbytočne zasa pani Merkelová a pán Sarkozy hrozia, pretože musí to byť so súhlasom všetkých štátov. A parlamentov všetkých štátov. Len tak možno vylučovať.

* V čom je teda problém?

V. Mečiar: Problém je Grécka v tom, že je to téma, na ktorej sa odohráva podstatne horšie pozadie, lebo vlastne dnes podmienky eurozóny plnia len tri štáty. Neplnia ich ani Francúzsko, ani Nemecko. Všetky ušli od pôvodných zámerov. A vlastne tento deficit všetkých spolu vytvára tlak na menu. Vráťane iných štátov a v najhoršom stave je Taliansko a Španielsko. Takže to sú kroky, ktoré sú základnou príčinou. A ísť cestou slovenskej politiky, ktorá si nájde malilinkú zámienku, aby potom na ňu zvalila vinu, ale neanalyzovať ten stav, by bola veľká chyba. Pokiaľ ide o samotný dlh, zníženie dlhu neodstráni dlh. Zníži mieru zadlženia. Pokiaľ ide o nezrovnalosti medzi dovozom a vývozom a tým vlastne žitie na dlh, kým sa neurobí zmena v celej štruktúre ekonomiky, ktorá trvá niekoľko rokov - najkratšia zatiaľ bola na Slovensku päť rokov - tak dovtedy sa dlhy neodstránia. To je problém pri takom systéme, do akého euro vstúpilo, že sú štáty v nerovnakom stupni vývoja. A nie všade euro nahrádza to, čo bola predtým vlastná mena, vnútornú hodnotu ekonomickej produkcie. Je nad touto hranicou pre veľa štátov. Preto tie sa musia snažiť odtiaľ. Pokiaľ ide o štúdium Grécka, je mimoriadne dôležité pre Slovensko, pretože tak ako sú zámery vládnych aj opozičných strán v parlamente, Slovensko ide gréckou cestou. A už prešlo na tejto ceste takmer polovicu. Ak prekročí túto čiaru prijatím ústavného zákona o výške dlhu SR, ktorá ho ešte natiahne, tak nás vydá na pospas zahraničným kapitálovým skupinám, ktoré sa budú s nami hrať ako mačka s myšou a urobia, čo len chcú. Keď je kríza, treba šetriť a hľadať zisky, nie navyšovať dlhy. To je základná chyba slovenskej politiky na pozadí tej gréckej, že sa neučíme. Všetci kritizujú a vedia, čo majú robiť Gréci. Ani jeden z nich nevie, čo má robiť Slovensko.

* A naháňa to hlasy Sulíkovi? Ten sa stáva v prieskumoch v pravici takmer líder a atakuje už aj pozíciu SDKÚ.

V. Mečiar: Povedal by som to tak, že Sulík tým vystúpením naraz človeka, ktorý išiel s témami homosexualita a marihuana sa stal človek nejakej zásady, ktorý pre tú zásadu aj niečo urobil. Postavili sa proti niečomu. Čiže tí ľudia, ktorí sú euroskeptici, sa začínajú na neho pomaly nabaľovať, ale tak ľahko ako odišiel od predchádzajúcich tém, odíde aj od tejto témy. To nie je otázka, že by šiel do boja s tými, s ktorými bojovať treba. Na to sa bál. Bol odvážny len v NR SR. V zahraničí nikde nevystúpil, nikde nič nepovedal, nikde nič nenamietal. Čiže to je ako akýsi podomový obchodník.

* Bol v rakúskej televízii, aj v nemeckých médiách.

V. Mečiar: Potom, čo už vystúpil v NR SR, tak mu dávali priestor, aby niečo povedal s tým, že euroskeptici aj v iných štátoch, potrebovali niektoré názory počuť. Ale tak ideme opäť riešiť základnú vec, chce byť Slovensko v EÚ? Ak Sulíková téza je nie, tak tí, čo chcú, aby to bolo takto, tak dobre. Lenže potom by zostal veľmi úzky priestor pre tých, čo hovoria, že chcú, aby to bolo inak. Lenže pri vstupe sme mohli povedať, že nejdeme. Vystúpiť je trochu zložitejšie, lebo bude to spôsobovať a doprevádzať mnoho strát.

* Kauzy Radičovej vlády naberajú na obrátkach. Po prenájme budovy v Košiciach pre daniarov je to kauza predaja platinových sietí zo štátnych hmotných rezerv. Ako je ich možné riešiť, ak odchádzajúca vláda je stále v úradoch?

V. Mečiar: Prečo vôbec používame pre túto skupinu ľudí termín vláda? Veď vláda je odvolaná.

* Tak potom poverená vláda?

V. Mečiar: Tieto osoby sú poverené výkonom funkcie vlády, ale zasa to je možné len preto, že prezident SR Ivan Gašparovič neplní svoju základnú povinnosť, a to je okamžite po odvolaní vlády poveriť inú osobu zostavením vlády. On chce ťahať toto provizórium osem mesiacov? To znamená až do 10. apríla (kedy sa po voľbách do 30 dní zide nová NR SR) budúceho roku? Ak si zoberieme pojem vláda, nielen preto, že je odvolaná, ale aj preto, že nemá v mnohých veciach kompetencie. Ale naďalej sa správa, akoby sa nič nestalo. Čiže Ústava SR nič neznamená. Rozhodnutie parlamentu nič neznamená. A vlastne sa to stáva súbor nekontrolovateľných súkromníkov, ktorí nakladajú so štátnymi peniazmi a štátnym majetkom podľa vlastného uváženia. A strany už hrajú svoju úlohu o boj o moc, Radičovú už z tohto zápasu o politickú moc vyčlenili. A, Bohužiaľ, si myslím, že celé tieto voľby majú dva motívy medzi tými dvomi skupinami. Boj o moc a boj o rozdeľovanie štátnych zdrojov posúkromničením štátneho kapitálu. Iný motív tam nie je.

* Takže sú poverení a budú ďalej o tom rozhodovať?

V. Mečiar: Poverení, ale nie v rozsahu kompetencií vlády SR. V čom sú vlastne poverení? Vysvetlenia sú vágne, nejasné. Nemajú poverenia v rozsahu výkonu funkcií vlády. Aký je vzťah prezident a oni? Nie je to vôbec vyriešené. Čo je zásadná otázka? Čo nie je zásadná otázka? Nie je to vyriešené, od koho voľnej úvahy to závisí. Od úvahy poverených, alebo od úvahy prezidenta? Vyvolali taký nedemokratický ústavný zmätok, že sa za to môžu všetci hanbiť a povinnosť je okamžite napraviť. A prvý krok k tomu je poveriť osobu. Nech si vyberú "Janka Hraška" zostavením vlády. Potom môžu aj meniť, aj brať na zodpovednosť. Veď si zoberte, ako sa ministri správajú bezočivo vo vzťahu k občanom? Ignorujú všetko. KDĽH a minister zdravotníctva ignorujú absolútne zdravie ľudí, životy a chcú presadiť svoj zámer. A je im jedno za akú cenu. A jedno proti komu, aj keď to postihne väčšinu ľudí. Toto je niečo, čo je tak nehumánne a tak nedemokratické, že to musí preč. Tí ľudia šliapu po právach ľudí na život.

* Podľa novely Ústavy SR má odvolaná vláda počúvať prezidenta až do volieb, lenže už v prípade nemocníc, ktoré odporúčal Gašparovič nereformovať, ho poverená vláda nepočúva. Čo teraz? Môže ju nejako potrestať? Trebárs odobráť poverenia Ivanovi Uhliarikovi viesť rezort ministerstva zdravotníctva?

V. Mečiar: Už nemôže, lebo poveril.

* Takže odobrať sa to už nedá?

V. Mečiar: Prezident vyrobil zmätok. Parlament vyrobil zmätok. Na tento zmätok sú všetci hrdí. Prezident neplní povinnosť poveriť zostavením vlády inú osobu.

* A to by mohol aj teraz? V tejto chvíli?

V. Mečiar: On je to povinný už dávno urobiť. Každý deň, čo prechádza, porušuje svoje ústavné povinnosti. Správa sa nedemokraticky. Správa sa tak ako monarcha.

* Ale ak teraz v parlamente nie je nikto, kto by ho takýmto spôsobom načrel?

V. Mečiar: Práveže tieto mechanizmy sú postavené tak, že sa absolútne vymkli spod vplyvu ľudí, spod kontroly ľudí. Vidím, že protesty, ktoré sú proti činnosti vlády, rozbiehajú. Sestry stavajú proti lekárom. Ostatných zamestnancov proti sestram.

* Učítelia zrušili štrajk...

V. Mečiar: Učiteľov vytláčajú. Umelci síce protestujú, ale tiež ich vytláčajú z tohto procesu. Živnostníci vyjednávajú individuálne. Vlastne vláda drobí tento odpor proti sebe, ktorý keby spojil sily,

tak zatrasie aj prezidentským palácom.

* Pristupujú k tej veci tak, že to už nemá zmysel, lebo vlastne predčasné voľby sú vyhlásené. Takže má to zmysel?

V. Mečiar: Demokracia musí byť každý deň. Tá nemôže byť niektorý deň áno, niektorý deň nie a niektorý deň provizórna demokracia.

* Odložená na 10. marec?

V. Mečiar: Proste pravidlá zaväzujú úradné osoby. Gašparovič zložil sľub na Ústavu SR so záväzkom, že ju bude dodržiavať. Tak nech ju dodržiava. Nech nešpekuluje a neuniká spod tejto Ústavy SR a z povinností, ktoré ako prezident štátu má. Rozohral hru spolu s piatimi predsedami strán proti občanom SR. Je to špinavá hra o budúcnosť týchto ľudí a nevyklúčujem, že sa mu to v zlom vráti. Už v tom, že si z neho robia srandu vo vláde, že ho nikto nerešpektuje. Aj pred ľuďmi už vlastne pôsobí ako gašparko.

* Myslíte, že si to vôbec uvedomuje?

V. Mečiar: Nie. On to nevníma v tom, aké je okolie okolo neho "v rit' vlezlé", tak mu to vlastne nemá kto povedať.

* Ved' tam má ústavných právnikov. Aj akademika Milana Čiča ako vedúceho kancelárie. To mu nikto nevie vysvetliť, povedať?

V. Mečiar: Nie. Takého videnie sveta ako je moje videnie, je na Slovensku strašne málo.

* Dostávame sa tak do ústavnej anarchie?

V. Mečiar: Áno.

* A tá anarchia nás bude veľa stáť do 10. marca.

V. Mečiar: Strašne veľa nás bude stáť do toho 10. apríla. Ešte raz, do 10. apríla bude stáť tento štát strašne veľa!

* Teraz sa znížili aj prognózy na ekonomický rast na 1,6 percenta.

V. Mečiar: Teraz sa znížili? Vy toto nemôžete povedať, lebo rozhovory robíme spolu a dávno som povedal, že tá hranica rozpočtová pre budúci rok je hranica nula. A čím bude bližšie ku koncu decembra, tak tým viac bude tá nula čitateľná. Už dnes je to 1,2, takže zase to berme, že tí politici sú rôzni. Rôzne to vidia. Rôzne to chápu. A rôzne hovoria. Viem, že niektorým leziem na nervy, čo hovorím, ale vždy sa tak stane. Takže to je otázka medzi mojimi vyjadreniami a tých druhých. Čiže komentujem niečo, čo sa v budúcnosti stane. Navyše, 90 percent sa to vždy stane. Čo potom s tým robiť? Takže keď sa zníži

rast, musia sa znížiť výdavky štátu. Je to možné robiť bez postihu ľudí. Musia sa zvýšiť príjmy štátu. Ale z čoho, keď žiadne investície zakladajúce budúce príjmy ani strednodobé, ani krátkodobé, ani dlhodobé nie sú založené? Z čoho to chcú robiť? Táto partia sa zmocnila vlády na štyri roky. Urobili si plán, ako si to všetko poprerozdeľujú. Teraz dochádza k nejakému provizóriu, tak sa snažia to provizórium predĺžiť, aby tí ministri predsa len urobili čo najviac toho, čo mali za štyri roky. Dnes to bude škandál za škandalom, ktorý môže prepukať. Ale bez zodpovednosti.

* Strata rastu, ktorú predpovedá ministerstvo financií, prinesie ďalší rast nezamestnanosti. Niektorí hovoria aj ďalších viac ako 30 tisíc podľa prognóz, takže podľa vás by sa to dalo aj bez toho, aby nezamestnanosť rástla?

V. Mečiar: Najlepšia obrana proti nezamestnanosti je program zamestnanosti. Aj keď sa to zdá ako hra so slovami, sú to dve rôzne politiky. Počujete o programe zamestnanosti rozprávať niekoho z tejto vlády za 16 mesiacov? Nikto nikdy. Len štatistiky evidujú, že sa niečo stane. Počujete Fica rozprávať, že má program zamestnanosti?

* On sa s nimi háda o výške nezamestnanosti za jeho vlády.

V. Mečiar: On sa háda o nepodstatné veci, ktoré smerujú k mocenskému usporiadaniu. Na jednej strane sa háda, na druhej úzko kolaboruje. Vývoj a spolupráca na Slovensku zblížuje. Sponzori zblížujú. Nereagujú na tieto veci. To znamená, že ak nevedia ako, tak čo chcú robiť? Zasa to bude len o rozdeľovaní, a o moci a o obviňovaní kto kradne, kto nekradne? To nie je politika. Tieto typy politikov na Slovensku byť nemôžu. Ideme do nejakého volebného zápasu, kde reklama bude pracovať v prospech týchto typov. Veľké firmy, ktoré budú sponzorovať reklamu, budú pracovať na tomto, aby to tak zostalo, aby boli uchované ich pozície. Nakoniec, im je jedno, či je vláda ľavá alebo pravá. Im ide o to, aby ich poslúchala a realizovala ich potreby. Nedávno som počul úvahu z dôb štúrovcov, kde sa povedalo, čo je to vlasť. Vlasť je láska pre všetkých. Ak je to láska a výhoda len pre niektorých, prestáva byť vlasťou pre tých, pre ktorých to láska a výhoda nie je. To je povedané niečo, čo je zmysel aj nášho konania. Štát musí konať pre všetkých. Nemôže iba pre niektorých. Potom to nie je štát všetkých.

* Z vašich slov vyplýva, že keď tie reklamné agentúry budú pracovať pre oboch, lebo im vyhovuje tento neústavný stav v parlamente, tak potom čo môžu predčasné voľby zmeniť? Potom sa to bude konzervovať ďalej, keď zase prejdú tie strany podľa prieskumov, ako sú?

V. Mečiar: Tieto voľby sú mimoriadne dôležité nielen v tom, že sú predčasné. Ale protesty v celom svete ukazujú, že treba usporiadať nový model spoločnosti. Nový model sociálny, nový model ekonomických pravidiel. Tieto terajšie priviedli svet ku kríze, ktorá ešte neskončila a môžu priviesť aj ku katastrofe. Takže treba tento nový

model usporiadania. A Slovensko sa oň môže pokúsiť a môže ho dosiahnuť. Ale neurobí to, ak nebudú ľudia voliť ĽS-HZDS. Dnes je len toto pravidlo isté, ktoré môžem povedať, pretože tu sa roky na tom pracovalo. Tu je niečo vytvorené. Tu boli vízie, kedy sme predvídali celý tento krízový vývoj s presnosťou takmer na mesiac ako to pôjde a na roky dopredu. Takže sme hľadali aj liečbu. Niečo už je jasné. A dnes je povedané ľudom, že je to vlastne výber nie dvoch - ľavá - pravá - ale troch alternatív. To je alternatíva pre Slovensko vybudovať model ľudskej spoločnosti a sociálne spravodlivej. A to nie je ani ľavá, ani pravá. Obidve sú odchylkou. Voľakedy v roku 1968 bolo také pravidlo, keď sa hovorilo, kto je to úchylkár. A odpoveď bola: každý, kto ide rovno, keď strana (komunistická) uhne. Dnes máme tých úchylkárov veľa, lebo strany uhýbajú od svojho verbálneho poslania. A keď vidíte, sú to rečnícke cvičenia bez obsahu, bez hlbšej myšlienky.

* Ak naša Ústava SR stojí na sociálne trhovej ekonomike, ako je možné, že to sociálne sa takto vytráca, keď ľudia nad 60 rokov už nemajú tú zdravotnícku starostlivosť ako mladší?

V. Mečiar: Vráťme sa k Ústave SR. V dobách, keď sa hovorilo, že všetko vyrieši trh, tak ja som vtedy túto formuláciu do Ústavy SR dával. A to, že Ústava SR je na princípe trhovej, sociálne a ekologicky orientovanej spoločnosti. To znamená, že rešpektuje ekonomické pravidlá, ale rešpektuje zásady ľudskej solidarity, čo dnes nerešpektuje. A rešpektuje nutnosť súladu človeka s prírodou a prírody s človekom. Tieto tri harmónie treba obnoviť. Fico sa ich zmocnil v roku 2006 citovaním časti tohto ústavného ustanovenia o tom, že by sa mala robiť tá sociálna politika, ale štyri roky jeho vlády o sociálnej politike nepresvedčili. Je tu niekoľko ďalších tém, ktoré sa dajú rozobrať vo vzťahu k obciam, k vidieku, k poľnohospodárstvu, k lesnému hospodárstvu, teda celá primárna sféra. V sekundárnej sfére zmeny v odvetvovej štruktúre, modernizačné, inovačné centrá a pod. To všetko treba robiť. Tam je strašne veľa priestoru preto, ako Slovensko môže ísť ďalej. A vo vzťahu k vede a výskumu je to pole doteraz neorané, kde v podstate sa vždy robil nejaký ťah na reštrikciu, ale nikdy neboli preferovaní najlepší.

* Nie je to dôsledok aj tých starších procesov, ak vezmeme do úvahy, že v Českej republike dnes kritizujú kupónovú privatizáciu a hovoria o tom, čo všetko mala za následok v dnešnej dobe. U nás o tom vôbec nerozprávame. Vy ste ju zažili, snažili ste sa ju zmeniť, ako by ste ju spätne hodnotili vo vplyvoch na dnešnú slovenskú ekonomiku?

V. Mečiar: Vráťme sa k rokom, kedy myšlienka kupónovej privatizácie vznikala. Bola prezentovaná celou českou vládou. Boli tam dve myšlienky. Celá česko-slovenská vláda žila v kupónke, t. j. v tom, že majetok štátu sa rozdá medzi občanov. Aby to bolo rýchle a spravodlivé, tak sa rozdá anonymne pre tých, čo sa prihlásia. Aké mala niekoľko charakteristických črt? Vtedy som hovoril, že je to podvod. O 20 rokov hovoria všetci to isté.

* V Čechách, u nás sa mlčí.

V. Mečiar: Rozdiel medzi nami je iba 20 rokov. Na Slovensku to ešte nikto nepriznal. Za prvé, všetko bolo zadarmo. Ekonomicky to je absolútna strata. Štátu vznikli prevádzkové náklady, ale nič sa nevytvorilo. Za druhé, štát nevytvoril reálneho vlastníka. Vytvoril anonymného. Ak niekto z Bratislavy mal spoločnosť niekde na východe Slovenska, alebo v Čechách, o ktorej nič nevedel, ani aký má program, ako mohol vykonávať vlastnícke právo? To vlastnícke právo nemal garantované ani zákonom. Ekonomický podvod to bol na ľuďoch v tom, že hodnota tej kupónky z hľadiska podielu na majetku mala byť 80 tisíc korún na občana. Bolo pár takých, čo dostalo toľko, väčšinou tam, kde skupovali zahraniční, ale väčšina je podvedených. Bol som s občiankou, ktorá mi hovorila, že nevravím pravdu, lebo ona kúpila za podiel na knižke texasky synovi. Povedal som jej, že mala dostať 80 tisíc korún. V tom ju podviedli. Tá myšlienka mala ďalej pokračovať v tom, že by vznikli veľké investičné spoločnosti, v ktorých by sa títo ľudia nachádzali a ako podielníci by konali. Ale nikdy neboli prijaté zákony o vzniku týchto spoločností, o regulovaní nakladania s majetkom, o ochrane malého akcionára. Nikdy neboli prijaté zákony, ktoré by tento trh regulovali nejakými reálnymi pravidlami. Tak došlo k tomu, že v rámci vznikajúcich spoločností sa vždy špekulanti zmocnili niekoho vo vedení, začali nabaľovať na neho, pod cenu sociálne slabších skupovať akcie i za cenu úverov. Taktika bola získať tak 34 percent na ovládnutie spoločnosti, čo proti síce vtedajších 66 percent rozsypaných DIK-ov (vlastníci kupónových knižiek) bola riadiaca väčšina, ale vlastne vysávali tie peniaze od DIK-ov a znehodnocovali ich podiel. Tak vznikli Kožený a iné spoločnosti, ktoré sa nestali veľkými investormi, ale za cenu špekulácie a zbavenia majetku tých DIK-ov, ale aj štátu, sa stali miliardármi. Žijú nad pomery bez toho, aby okrem špekulácií na trhu s akciami, alebo s investičnými kupónmi, robili aj niečo iné, produktívne. To nebolo potrebné, lebo potom, ako sa ich zmocnili, buď predávali ďalej, alebo tunelovali ďalej a ničili firmy. Pokiaľ išlo o vlastné zábery manažérov firiem, vďaka kupónovej privatizácii veľa manažérov cicalo matky tak, že na vstupoch do závodu si urobili svoju eseročku. Na výstupoch tiež eseročku. A matka, ktorá bola vlastníctvom všetkých, vlastne kupovala od týchto eseročiek a predávala týmto eseročkám. Ale ten zisk išiel týmto súkromným osobám. Oslabovali matku, až ju dostali do konkurzu a potom si ju skúpili. Takto bolo organizovaných obrovské množstvo podvodov, na ktoré budeme doplácať mnoho rokov.

* Nekritizuje sa však v Čechách len kupónová, ale aj iná forma privatizácie.

V. Mečiar: Okrem týchto kupónových knižiek bola druhá akcia, ktorú začal rozbiehať Václav Havel, ktorý na porade v Kroměříži povedal, že on to sľúbil nejakému hospodskému a preto odovzdáme zadarmo všetky malé podniky služieb. A štát to rozdá. Vtedy bolo hlasovanie o Havlovom návrhu. Česká vláda a slovenská vláda boli proti, federálna

vláda za. Ja som bol proti a môj návrh potom prešiel, že to má byť za odplatu. Ale ani to nebolo dobré. Na Slovensku zákon, ktorý navrhol Mikloš, prikazoval bankám poskytnúť úvery bez obmedzenia a viedol k stratám v tých bankách. Len Slovenská sporiteľňa mala preukázane 28 miliárd korún strát. Kupónka mala ešte jeden zámer. VPN (Verejnosc' proti násiliu) cítila, že jej tečie do topánok, že potom, čo na Slovensku podrazili vládu a správali sa horšie ako baróni, aj zradcovia, tak veľké množstvo akcií umiestnili v Českej republike. Šlo o to, že ak budú Česi vlastníť akcie na Slovensku, zachová sa Česko-Slovensko. A dali to tejto federálnej akcie viac majetku ako česká strana. Čistá strata. Kto získal?

* Investičné spoločnosti?

V. Mečiar: Niektoré získali, ale ľudia, ktorým to malo poslúžiť ako majetok, prehrali. Preto, keď sme prišli v roku 1992 do vlády, sme tieto procesy pribrzdili. A keď sme sa vrátili v roku 1994, tak sme nastupovali 13. decembra a 14. decembra sme zastavili kupónovú privatizáciu.

* Tú už čiste slovenskú?

V. Mečiar: Áno, tú slovenskú. A od tej doby tieto fondy sú v nepriateľskej pozícii voči mne, lebo vynaložili peniaze vopred, kde kupovali to, čo ešte DIK-ovia nemali. Pripravovali jeden obrovský kšeft, ktorý nevyšiel. Potom jeden z tých akcionárov kúpil redakciu Sme a celú platil za to, aby bojovala s Mečiarom a mečiarizmom. Tam sme urobili síce dobre pre ľudí, ale politicky vyvolali veľký odpor v týchto skupinách voči sebe. Aj za cenu toho, že sme riskovali, boli to politické straty, ale keby sa bolo zrealizovalo to, čo bolo v zámere, tak sú to obrovské zlodejiny. A teraz ktokoľvek z týchto akcionárov alebo organizátorov kupónky a malej privatizácie, nemá morálne právo komukoľvek vytykať čokoľvek o akejkokoľvek chybe v privatizácii, lebo celé toto bol jeden megapodvod. Národohospodári to vedia. V dobách, v ktorých tam boli, bolo politickou odvahou to povedať, pretože automaticky som sa vyčleňoval proti. A ja som vtedy tú odvalu mal a kade išiel, som to otvorene hovoril do všetkých médií. A hovoril som aj o tých veciach, čo teraz, že k čomu to povedie.

* Ak sa vrátíme naspäť k tej politickej situácii, o ktorej sme hovorili, tak dnes tieto skupiny sponzorujú, ako vy hovoríte, že je tam zblížovanie medzi opozíciou a koalíciou, obe skupiny. A váš hlas nezaznie v médiách, lebo proste oni to platia. Je to taký začarovaný kruh ekonomicko - politický.

V. Mečiar: Samozrejme, pozrite sa, čo hovorím od začiatku a v čom som sa nezmenil. Štát musí poznať všetkých svojich občanov. Aj tých bohatých, aj tých chudobných. Bohatstvo má svoje pravidlá a poslanie nielen v tom, že niekto hromadí, ale aj v tom, že plní sociálne funkcie voči svojmu zázemiu. Keď ho odmieta, jeho bohatstvo je

samoúčelné. Štát sa musí správať dobre aj k tým, čo nemôžu ako vek, zdravie a pod. Aj ku tým, čo chcú, ale nemajú šancu. Musí im tie šance pomôcť vytvoriť, aby sa uplatnili. A musí plniť túto funkciu, inak to nie je štát. Bohužiaľ, túto hru hrajú tí, čo tento štát nechceli. Okrem SNS nie je v parlamente ani jedna strana, ktorá by k 1. januáru 1993 tento štát chcela. Ani Smer ako nástupca SDL. SDL bola proti. A to viedlo potom ako jedno z východísk ku kríze v roku 1994.

www.hzds.sk Stanislav Háber

+++++

X – 21

**NAOZAJ DOKÁŽEME BYŤ SVÄTÍ,
SKROMNÍ AKO DETI, A SCHOPNÍ CHYTIŤ PRAVDU,
ČO OKOLO NÁS LETÍ?**

Sviatok Všetkých svätých 2011

Niečo stíham, niečo nestíham, raz si myslím, že to už nevydržím, raz že vydržím, ale chvála Bohu som sa naučil, že mu treba byť vďačný za každú skúšku. Hlavne si cením, že môžem naplno prežívať pravdu, nakoľko práve ponížovanie vedie k povýšeniu. Je skutočne pravda, že nasledovať Krista znamená zameniť kariéru za poctivosť v myslení a hovorení, čo nás zaručene hodí naspodok v každom režime, spoločnosti a ideológii. Je to ale tak, že v živote sa len touto cestou dopracujeme k precíteniu naozaj občerstvujúcej pravdy.

Moje „esejky“ sa zdajú mnohým stále trpkéjšie, lebo naozaj som v pozícii, kde môžem naživo sledovať, ako sú ponížovaní čoraz ponížovanejší a ukrivdení ukrivdenejší. Nie každému sa uľaví písaním, za čo ďakujem Bohu. Ateista povie, že Boh nie je, ale komu mám potom ďakovať? Sám sebe? V celom svojom živote zisťujem, že Boh nám cez Kristov príklad dáva jasný návod, ako získať zo života maximum. Dá sa to len tak, že minimalizujeme svoje nároky a ambície. Je to neuveriteľné, ale dosvedčujem, že to je tak.

Ešte k niečomu sa musím vyjadriť, čo mnohých pri čítaní mojej tvorby znervózňuje a to je kladenie otázok. Ale v čom sa líši kresťanstvo od islamu a od mnohých „pevnejších“ siekt a jednoznačných nositeľov zaručených receptov? Práve v tom, že sa nebráni nepríjemným otázkam a ak sa tomu začína brániť, zároveň s tým opúšťa Krista! Zase hovorím príliš tvrdo? Asi nie. Pýta sa už Abrahám, pýta sa Mojžiš, pýta sa Kazateľ, pýta sa Jób, pýtajú sa, občas dosť hlúpo a nevhodne, apoštolí, ba aj Mária sa pýta, ako sa to stane. Sám Kristus sa pýta Boha, prečo ho opustil, prečo musí prijať kalich trpkosti a či ešte nájde vieru na Zemi pri svojom druhom príchode...

Univerzity a moderná veda majú korene práve v tomto imperatíve našej viery, ktorým je skúmanie seba a svojho vzťahu k iným a neustále pýtanie. „Hľadajte a nájdete, klopte a bude vám otvorené!“ /Mat.7. 7 a Luk. 11, 19/ Áno, aj Cirkev sa od tohto pravidla neraz odklonila, mnohým ľuďom ublížila, alebo ich zadupala do zeme, ale vždy sa k tomu imperatívu vracia, pretože ten Duch, či už Kristov, Boží, alebo svätý ju k tomu neustále poháňa. Áno, kde sa dvaja, alebo traja zídu v Jeho mene a sú voči sebe úprimní, tam aj On príde medzi nich. /Mat.18, 20/ Nie raz som to zažil, doslova som zacítil to vanutie Ducha a túto prežitú pravdu mi nikto nevezme. Mnohým aj múdrym a charakterným tento pocit nestačí, dvaja či traja sú pre nich zúfalo málo, potrebujú pobúriť, naštváť a podľa seba reformovať aspoň o niečo viac ľudí, občas si dokonca robia nárok na všetkých. Exemplárne príklady sú Ján Hus a Giordano Bruno, obaja nadpriemerne vzdelaní a nie v príliš nízkom postavení. Takí a podobní ako oni niekedy aj zomrú mučeníckou smrťou, ale svätými sa nestali a ani nestanú. Prečo? Pokiaľ by kládli otázky a trochu zdvorilejšie a sebakritickejšie diskutovali s ohľadom aj na názory a vnímanie tých druhých, asi by ich čakal lepší osud. Možno si ani neuvedomovali, že môžu

narobiť viac škody, ako osohu a poburovať a spochybňovať, často aj menovite a bezohľadne, nie je potešovať a občerstvovať. Je to neustále pokušenie podceňovať vyvolanie momentálneho reálneho utrpenia v mene akejsi ťažko definovateľnej budúcej blaženosti pre mnohých, ba možno aj pre všetkých. Je možné, že túto ich hlavnú chybu si nevedomovali ani tí, čo ich poslali do ohňa. Možno by sme si to mohli uvedomiť my, ktorí si už lepšie dokážeme zrátať, čo dokáže a čo nedokáže veda a racionálne myslenie a k akým konzekvenciám to môže viesť, ak nenápadne a možno aj nevedomky stratíme pokoru, vďačnosť a momentálnu, nie ľahko pochopiteľnú, potrebu zdvorilosti a ohľaduplnosti.

KYRIE ELEISON!

Vlado Gregor, Holičska 23, 851 05 Bratislava

gregigregor58@gmail.com

+++++

DOŠŤ BOLO ABSURDÍ!

Vyhlásenie účastníkov 1. časti konferencie SKSI Slovakia plus v Košiciach
Každý slobodný subjekt si ako suverén vzdeláva a vychováva svoje generácie predovšetkým pre vlastné potreby a na zabezpečenie svojho všestranného rastu a rozvoja.

Napriek tomu, že už takmer dve desaťročia žijeme vo vlastnom samostatnom štáte, doteraz sa nepodarilo zaviesť v slovenskom školstve systém, ktorý by nielen kvalitne vzdelával, ale aj vychovával našu mládež ku kladnému vzťahu voči svojmu národu, k vlasti a k hodnotám nášho historického a kultúrneho dedičstva. Tento stav je možno označiť ako – absurditu.

Súčasný spôsob výchovy v podstate pokračuje v stereotypoch z minulosti, keď sa kládol dôraz na internacionálne hodnoty a vzory, čo oslabovalo našu národnú identitu a zbavovalo príslušníkov nášho národa ich duchovnej podstaty. Takto formovaný - či „sluhovským syndrómom“ skôr deformovaný - jedinec oveľa ľahšie prijímal cudziu, čiže náhradnú identitu a k svojej prirodzenej identite sa správal ľahostajne. Z vlastnej kultúry vykorenený človek sa stával ľahkou obeťou rôznych ideologických experimentov, čo napáchalo na našom národnom sebedomí d'alekosiahle škody a v mnohých ohľadoch ho možno klasifikovať ako činnosť proti záujmom nášho štátu.

Dôkazom tejto zarážajúcej skutočnosti je aj fakt, že značná časť našej mladej – najmä vysokoškolsky vzdelanej - generácie uprednostňuje službu v cudzine na prospech cudzím záujmom a pri budovaní cudzieho blahobytu aj prestíže, pred realizovaním sa doma vo svojej vlasti riešením prirodzených problémov nášho rastu a rozvoja.

Pripomínáme, že prostredie vlastného štátu je všade na svete chápané ako optimálne pre rozvoj národa a uplatnenie jeho príslušníkov a za nenahraditeľné pri plnohodnotnom napĺňaní zmyslu svojho života. Pričom platí, že – z pravdivého obrazu vlastných dejín vychádzajúce a na hodnotách vlastného národného dedičstva postavené - sebedomie je nielen nenahraditeľným zdrojom prirodzenej rozvojovej energie, ale aj inšpirácie a motivácie pri zabezpečovaní perspektívnej budúcnosti nášho národa.

Ako základ metodiky pri výchove mladej slovenskej generácie odporúčame uplatniť pracovné heslo našich Združení slovenskej inteligencie „NAROČNOSŤ, KRITICKOSŤ, TVORIVOSŤ“, ktoré môže byť zároveň použité aj ako základ celkovej mentálnej transformácie slovenskej spoločnosti na zodpovedný, tvorivý a úspešný subjekt. Až po úspešnom završení tejto etapy nášho vývoja sa môžeme stať nielen rovnoprávnym, ale aj rovnocenným partnerom všetkým slobodným národom sveta.

Poučení vlastným vývojom a skúsenosťami iných si uvedomujeme nevyhnutnosť spolupráce medzi staršou, mladou a strednou generáciou, ktorú treba rozvinúť vo všetkých oblastiach.

Ako najvhodnejší model budovania prosperity a medzinárodnej autority nášho štátu považujeme „rastislavovskú koncepciu“ vnútornej integrácie suverénneho národného štátu

založeného na vlastnej kultúre, jazyku a výchove vlastnej, svojmu národu a štátu oddanej inteligencie ako najspolahlivejšej záruky nášho úspešného národnoštátneho života.

Našu medzinárodnú autoritu si nemožno budovať na princípe podriadeneckej servilnosti voči našim partnerom, ale výhradne iba na princípe rešpektovania zásad vzájomnej rovnosti a výhodnosti, čiže recipacity.

Z tohto hľadiska považujeme za neúčinné, neuskutočniteľné ba priamo absurdné - vytvoriť spoločnú učebnicu slovensko-maďarských dejín, lebo veľmi dobre poznáme stanovisko maďarskej strany, ktorá nie je ochotná ustúpiť v žiadnom ohľade a ani zmeniť svoj negatívny postoj k významným osobnostiam slovenských dejín.

Odporúčame Ministerstvu školstva SR, aby zaviedlo ako vyučovací predmet „odkaz ľudovej múdrosti“, kde by sa mladá generácia učila spoznávať múdrosť skúseností generácií slovenského národa a tým sa lepšie zorientovať v našich dejinách.

V zmysle našich predsavzatí vytyčených na našom prvom zakladajúcom Valnom zhromaždení v decembri 1992, kde sme sa rozhodli prevziať na seba príslušný podiel odbornej a morálnej zodpovednosti, budeme naďalej pokračovať vo svojom úsilí – vytvoriť nový vzťah medzi inteligenciou a štátom, aby sme sa mohli účinne zúčastňovať na pozitívnom ovplyvňovaní našej spoločnosti.

Košice, 31. 10. 2011 Účastníci konferencie

+++++

POHNÚTKY, ZÁMERY A SÚVISLOSTI TVORBY KNIHY REFLEXIÍ ŠKOLSTVA A CELEJ SPOLOČNOSTI.

Ján Dudáš, ABSURDITY VYSOKÝCH ŠKOL A INTELIGENCIE NA SLOVENSKU – Z VÝVOJA EURÓPSKÝCH VYSOKÝCH ŠKOL, VEDY A INTELIGENCIE, Vydavateľstvo Spolku slovenských spisovateľov, Bratislava 2011.

Neinformovaný človek by mohol nadobudnúť dojem, že až na malé výnimky je to s etikou, morálkou odbornosťou, vedou a výskumom na vysokých školách v poriadku. Nuž, je to naozaj tak?

Vo vysokom školstve pracujem od roku 1972 a dôverne poznám jeho úroveň, problémy a absurdity z dôb panovania štátostrany a registrujem ešte väčšie absurdity po politickej zmene v roku 1989. Registrujúc negatívne javy vo vysokom školstve, už dávnejšie skrsla vo mne myšlienka pátrať po ich príčine a súvislosti s vývojom vysokého školstva nielen na Slovensku, ale aj v korelácii s vývojom školstva a vzdelanosti v Európe. A to od raných európskych civilizácií cez stredovek až po dnešok. Nepoznám obdobné súhrnné dielo pojednávajúce o takej širokej problematike v jazykovej oblasti slovenskej, českej, anglickej či nemeckej. Domnievam sa, že výsledky štúdia a odpovede na otázky budú zaujímavé aj pre viacerých čitateľov, obzvlášť učiteľov a študentov vysokých škôl. Rozhovory s mnohými kolegami i študentmi podporili myšlienku napísania najprv takejto štúdie a stimulovali ma pri písaní tohoto syntetizujúceho diela kritických reflexií.

Pracovne som navštívil vysoké školy a výskumné ústavy vo viacerých štátoch: Veľká Británia, NSR, bývalá NDR, Maďarsko, Poľsko, bývalý ZSSR, Ukrajina. Popri výskumnej problematike som sa vždy zaujímal aj o pedagogické otázky a tak som mal možnosť porovnávať situáciu a úroveň našich VŠ pracovišť s obdobnými v zahraničí.

Pravidelné pracovné stretávanie pracovníkov katedier rovnakého zamerania z celej ČSSR a výmena skúseností v oblasti výučby, vedy, výskumu a riadenia mi poskytli obraz, že situácia nebola diametrálne odlišná od VŠT Košice ani na iných vysokých školách v ČSSR. Bolo to v prvom rade ovplyvnené politikou vedúcej KSČ v oblasti vysokých škôl (VŠ), najmä technických VŠ [1, 1988 - akademik Delong, ÚPT ČSAV, Brno]. Základný výskum nebol dominantnou črtou VŠ (výnimky však existovali), bol nasmerovaný do ústavov ČSAV a SAV

a VŠ sa takto programovo dostali do druhoradého postavenia. V dôsledku kádrovej politiky KSC sa do riadiacich funkcií dostávali ľudia s nízkou mravnou a odbornou úrovňou. Navyše - *extenzívny rozvoj VŠ charakterizoval v podstate stredoškolský spôsob výučby ... Systém zakladania pracovísk podľa osobností (až na výnimky) nebol charakteristický, výsledky práce boli nepodstatné pre obsadzovanie funkcií* [2 – prof. Krcho]. „Leistungsprinzip“ sa dôsledne ignoroval, potieral ako nepotrebný a to bolo na škodu nielen inteligencie, ale najmä celej spoločnosti. Navyše, konštruktívna kritika a polemika absentovali, boli programovo vylúčené zo života spoločnosti aj zo života vysokých škôl.

Po politickej zmene v roku 1989 sa situácia v Č-SFR podstatne zmenila. Ako dlhoročný pracovník vysokej školy na východnom Slovensku som registroval dejúce sa absurdity na vysokých školách nielen na východe Slovenska, ale aj na celom Slovensku, ba i v okolitých štátoch najmä štátoch V4. Stav vysokého školstva som odzrkadlil v štúdiu *ABSURDITY VYSOKÝCH ŠKÔL NA SLOVENSKU – POKLES ÚROVNE INTELIGENCIE*. V tejto štúdiu sa pozornosť venovala absurditám vysokého školstva na Slovensku najmä v období panovania KSC. Pracovník z inej vysokej školy (Doc. MUDr. DrSc., LF UPJŠ, Košice) po pozornom prečítaní ma prekvapil otázkou „A nechcete to vydať ako knihu?“ To som nezamýšľal, no nasadil mi „chrobáka do hlavy“. Kvitovanie tejto štúdie viacerými pracovníkmi VŠ – napríklad docentka z odboru filozofie (Doc. PhDr. CSc.) skonštatovala: „To by si mal každý na vysokej škole povinne prečítať“, respektíve kolegom: „Je tam veľa nového, poučného, je to užitočná štúdia“ (Ing. PhD.) – ma podnietilo publikovať túto štúdiu a pracovať na jej rozšírení. Keďže sa skončením panovania štátostrany absurdity neskončili, ba naopak, prehĺbili sa a rozšírili, považoval som za účelné štúdiu rozšíriť aj o toto obdobie.

Uvedená štúdia vyšla v cenzurovanej podobe na pokračovanie v Kultúre [3 – v r. 2004]. Hoci podtitulok tohto periodika znel: *Časopis závislý od etiky*, na moje počudovanie štúdiu šéfredaktor cenzuroval a ideologicky upravil bez vedomia a súhlasu autora. Sedem odstavcov bolo vypustených a deväť skrátených. Išlo o odstavce, ktoré prezentovali kritický pohľad na úroveň kléru (oboch majoritných cirkví na Slovensku). Navyše štúdia bola ideologicky upravená v zmysle ideológie vatikánskej cirkvi (katolíckej) – termín *protireformácia* nahradil neadekvátny termín *rekatolizácia*. Na otázku o dôvode tejto totalitnej praktiky šéfredaktor odpovedal: „... aby štúdia bola čitateľná pre širšiu verejnosť“. Na môj návrh spresnenia podtitulku na *Časopis závislý od etiky vatikánskeho kléru* nereagoval. Podľa nemenovaného vzdelanca osoba tohoto šéfredaktora je typickým príkladom „červeno – čierneho“ prechodu po zmene v roku 1989. V plnom znení štúdia vyšla v Slovenských pohľadoch [4 - 2005]. Cenzurovanú verziu štúdie prevzatú z Kultúry skrátené preložila dr. Beata Blehová, pracovníčka *Österreichisches Ost- und Südosteuropa-Institut, Sankt Pölten, Austria* a publikovaná bola pod názvom *Deformationen des slowakischen Hochschulwesens*, v zborníku in Ed. P. Bachmaier, B. Blehova, *DER KULTURELLE UMBRUCH IN OSTMITTELEUROPA*, P. Lang Europäischer Verlag der Wissenschaften, Frankfurt am Main, NSR, 2005, s. 201 – 214 [5]. Tento zborník bol venovaný vývoju vysokého školstva v štátoch V4 a autori – VŠ učители z Poľska, ČR i Maďarska tu prezentovali kritické výhrady voči úrovni a súčasnému smerovaniu vysokého školstva v týchto štátoch.

Kultúra je súhrn všeľudskej vzdelanosti, súhrn materiálnych a duchovných hodnôt utvorených tvorbou fyzickou a psychickou prácou a spôsob ich utvárania, osvojovania, uchovávanía a rozvíjania. Epistemologický kvocient kultúry ako pomer medzi oprávnenými presvedčeniami (na základe vedy) a inými názormi (na základe viery) môže slúžiť ako merítko civilizácie.

Keďže školstvo a veda sú súčasťou kultúry, predkladaná kniha je pokusom stručne prezentovať počiatky kultúrneho, ale aj biologického vývinu ľudstva, vzniku inteligencie ako spoločenskej vrstvy, vzniku a vývinu školstva v civilizáciách Grécka, Rímskej ríše, Byzantskej ríše a arabského sveta. Arabská civilizácia najmä v arabizovanej časti Španielska sprostredkovala Európe výsledky vedy, vzdelanosti a školstva z gréckej antiky a sama prispela do ich rozvoja. O vzdelanosti a univerzitách v Byzancii nám bolo veľa cieľavedome zatajeného, keďže história po vzniku Č-SR sa prezentovala pragocentristickým pohľadom s akcentom deformovaného vatikánsko – nemeckého pohľadu, neskoršie po roku 1948 pragomarxistickým pohľadom a v oboch prípadoch bola upravená judaistickým filtrom. V ďalších kapitolách sa pozornosť venuje vývoju školstva v Európe od stredoveku po súčasnosť a tiež vývoju školstva a vzdelanosti na území Slovenska od stredoveku po súčasnosť. Predposledná kapitola je venovaná inteligencii v oblasti práva. Posledná kapitola si všima súvislosť absurdít školstva so stavom spoločnosti, snaží sa odhaliť súčasných hýbateľov diania vo svete, ako aj načrtnúť možné východiská z krízového stavu školstva a spoločnosti.

Výchova a vzdelanie menia asociálneho jedinca na civilizovaného človeka. Najčistejším vzdelávaním je veda. Už Aristoteles v Etike Nikomachovej tvrdil, že – *Nijaká mravná cnosť nie je nám od prírody daná a - cnosti prislúcha dobre robiť.* **Vzdelanosť je kľúčom do budúcnosti a rozhodujúcim strategickým faktorom ekonomického rastu a preto škola má byť najdôležitejšou inštitúciou, a nie banka či iný subjekt. Učiteľstvo má byť najprestížnejším povoláním, nie pracovník banky či iného subjektu** (expremiér ČR M. Zeman). A v rámci školstva univerzita má byť motorom rozvoja vzdelanosti, vedy, inovácií a vývoja nových technológií.

Inteligenciu možno rozdeliť do dvoch skupín – vyššiu, intelektuálov, ktorí rozumovo, vedecky, teoreticky pracujú a dopracovávajú sa k podstate vecí a respektujú prijaté etické normy a nižšiu – inteligentov, ktorí kľžu na povrchu vecí. Intelektuáli ako vyššia zložka inteligencie majú významnú úlohu pri vytváraní kultúry v najvšeobecnejšom zmysle slova. Inteligencia je hlavou národa, a úlohou inteligencie je okrem iného zachovávať si schopnosť sebareflexie a byť tým potrebným korektívom spoločenstva. V tom je inteligencia nezastupiteľná. A univerzity sú liahňami inteligencie. Predovšetkým inteligencia na vysokých školách, najmä tá z oblasti humanitných disciplín, by mala byť na čele tohoto procesu.

V súvislosti s uvedenými myšlienkami je účelná otázka, či je potrebné kritické reflektovanie stavu školstva vrátane vysokých škôl. Domnievam sa, že táto problematika si určite zaslúži byť reflektovaná a to z viacerých dôvodov. No najmä a predovšetkým z hľadiska hygieny duševnej práce. Ak urobíme analógiu so zobrazením vzhľadu našej telesnej schránky, tak tam túto úlohu má zrkadlo. Ako by sme vyzerali nepozrúc sa doň? Mnohokrát strapatí, špinaví, neupravení, podobali by sme sa skôr prvotnopospolnému necivilizovanému človeku z pralesa. Pre koho by bol takýto stav telesnej schránky prospešný, lákavý a príťažlivý?

Som presvedčený, že aj v duševnej oblasti ako jednotlivca tak aj kolektívov, ba i celej spoločnosti, je potrebné obdobné zrkadlo. Pre spoznanie chýb, omylov či cieľavedomých absurdít. A na základe ich spoznania potom nastaviť korektívy jednania s cieľom takého jednania a riešenia, ktoré je prospešné a užitočné nielen pre jednotlivcov, ale najmä pre celú spoločnosť. Tak ako zrkadlo nám pomáha riešiť problémy s hygienou a vzhľadom našej telesnej schránky, podobnú funkciu v duševnej oblasti predstavujú kritické články a polemika. V tomto zmysle má kritika a polemika nezastupiteľné miesto. Ved' bez kritiky niet pohybu a

zmeny, vzostupu k vyššej kvalite. Bez permanentnej kritiky zas všetko stojí, nehýbe sa, opakuje sa, hnije a rozkladá sa.

Niektorí si myslia, že univerzity sú automaticky záštitou morálky, odbornosti atď. K tomuto prejavu naivnej viery, treba pripomenúť, že univerzita a učitelia ako kormidelníci boli vždy v nebezpečenstve zneužitia na nízke či nemorálne ciele. Tento problém rozoberal už filozof T. Hobbes v svojej knihe *Leviatan* (1651). Skutočnosť však bola taká, že univerzity a ich učitelia od svojho vzniku v 12. storočí reagovali až s prehnanou ochotou, keď sa kniežatá a pápeži obracali k nim o pomoc. Už prvá univerzita v Bologni sa snažila plniť úlohu rozhodcu súdu medzi pápežmi a Hohenštaufovcami [53-P. Johnson]. Sorbona rozsudzovala spory medzi Plantážentovcami a Kapetovcami, podporovala toho, kto mal moc. Učitelia parížskej univerzity zohrali rozhodujúcu a neblahú úlohu na koncile v Kostnici (Ján Hus) a napomohli upáleniu Jany z Arku. Sorbona bola nástrojom represie. Oxford a Cambridge boli vládou celkom k dispozícii, dokonca všetky univerzity kresťanského sveta sa zaoberali manželskými problémami anglického kráľa Henricha VIII. Pražská univerzita predstavovala predpojatú stranu v nábožensky rozdelených Čechách od samého založenia. Nielen vo Francúzsku ale aj v Nemecku slúžili univerzity otvorene politickým zámerom. Návod na inkvizičné prenasledovanie – **Kladivo na čarodejnice** (1486)– vznikol v univerzitnom prostredí - profesor teológie a dekan kolínskej univerzity spolu s dominikánskym mníchom sú jeho autormi. V súčasnosti akademická klika v euroatlantickom priestore je vynaliezavá vo vytváraní pojmov, ktoré zastierajú realitu v službe oligarchického kapitalizmu (Keller).

Nuž ako je to s etikou a odbornosťou, kritikou a polemikou na našich vysokých školách?

Obe reflexie - kritika a polemika - sa v prevažujúcom počte prípadov stále považujú skôr za osobné útoky, než za vecné odzrkadlenie negatív a pozitív jednotlivcov a kolektívov. Odlišný odborný alebo iný názor u nás často prerastá v osobnú nevraživosť až nepriateľstvo. **Prevažuje pudovo – inštinktívny prístup.** Tak je to v celej spoločnosti, tak je to aj na vysokých školách. **Pritom treba zdôrazniť, že ekvivalentné kategórie pre diskusiu a hľadanie pravdy, cesty a nápravy sú len argument proti argumentu a fakt proti faktu.** **Spoločnosť na Slovensku – a to ani komunita na VŠ – ešte nedospela do stavu akceptovania kritiky a polemiky ako pracovných nástrojov.** Toho som svedkom na pôde jednej univerzity a potvrdzujú to skúsenosti z viacerých univerzít na Slovensku, niektoré prezentované aj v médiách, no najmä v osobných kontaktoch.

Podľa prof. Grusku [8 - 1995] vedca- informatika svetového mena, hlavné príčiny súčasného stavu akademickej komunity sú vnútorné :

Prvou je skoro **devastujúca strata akademických, etických aj iných hodnôt.** Bol som zvolený, prestali pre mňa platiť normy - to je morálka doby. A tak nie div, že miestami sa dejú veci, ktoré sa nediali ani v päťdesiatych rokoch. Druhou je výrazný **pokles kvality vedenia a kvality vôbec.** Boli snahy, izolované, o silné presadzovanie kvality. Postupne sa však, ako prirodzený dôsledok prijatých pravidiel hry, začala silne formovať priemernosť, stručne povedané druhá trieda, a to ,bez ohľadu na stranícku, ideologickú, národnostnú a náboženskú príslušnosť. S filozofiou nám to stačí, a komu sa nepáči, nech ide preč. Treťou je **strata pána ...** Akoby nebol nik, kto by mal záujem a mohol brániť záujmy akademickej komunity. Ostali len lokálne záujmy. Ústavov, pracovísk a jednotlivcov. Veda aj školstvo majú ešte svojich prorokov, kazateľov, don Quijotov a matky Terezy, ale to je dnes málo ... **čo sa u nás dialo a deje,** je v značnej miere spôsobené nie nejakými špecificky slovenskými vlastnosťami. Ale **tragickou skutočnosťou, že po roku 1989 sa na čelo dostala nešťastná a nekompetentná skupina ľudí, ktorí narobili veľmi veľa zla, postupne sa zabetónovali a obklopili podobnými, a dôsledky toho sa ešte dlho budú pociťovať...** Odstupujúce

politické garnitúry sa snažili zabetónovať obsadením akademických postov... **o vedeckej pravde sa nehlasuje.** Je známe, ako ľahko je manipulovať hlasovanie, voľby a podobne. **Malá skupina ľudí bez zábran ľahko dokáže zmanipulovať aj veľký kolektív...** za každú cenu získať moc, odstrániť schopných a nepohodlných a obklopiť sa svojimi – a je to nepriestrelné... A konečne – nie voľby, ale vymenovanie nadriadeným orgánom, ale po dôkladnej a dôvernej debata so všetkými hlavnými a dôležitými členmi kolektívu. **Formálne vypísanie konkurzu nič nerieši...**“ (zvýraznil J. D.).

Existuje jasná spojitosť medzi absolútnou úrovňou etického kódexu a absolútnou úrovňou civilizácie, lebo civilizácia sa prejavuje hľadaním pravdy a pravda je kľúčovým pilierom morálneho rastu [53-P. Johnson]. Domnievam sa, že v ťažiskových oblastiach ľudskej činnosti, najmä v školstve, by mal byť prijatý etický kódex (ako napríklad napr. Hippokratova prísaha v lekárstve). Z tohto dôvodu chýbajúci **etický kódex študenta** či **žiaka** v rezorte školstva, ktorý mal byť vydaný jeho ministerstvom ihneď po zmene v r. 1989, ale aj chýbajúci **etický kódex učiteľa**, svedčia o tom, že tento rezort riadia od zmeny v r. 1989 amatéri - inteligenti hoc aj s najvyššími titulmi pred menom a niektorí aj za menom, a nie intelektuál. A navyše **absencia etickej komisie** najmä na vysokých školách vo všetkých legislatívnych normách po r. 1989 svedčí **o amaterizme** (či naivnej viere, že učiteľ je záštitou etiky) aj schvaľovateľov legislatívy – **NR SR**, žiaľ, tiež len na úrovni inteligentov.

Inteligencia svoju nezastupiteľnú úlohu nezvláda, navyše napr. konferencia rektorov sa dopustila hrubého útoku v polovici 90. rokov na osobu, ktorá postupovala podľa zákona. A k výzve prvej ponovembrovej mládeže v roku 2009 k stavu a ďalšiemu smerovaniu spoločnosti zostala konferencia rektorov nevšímavo hluchá. Svedčí to nielen o absencii intelektuálov v rektorských funkciách, ale aj o nie optimálnych výberových mechanizmoch na vysokých školách a to nielen do rektorských funkcií.

Pozorujúc prekvapivé negatívne javy v oblasti školstva je vhodné si položiť otázku: A akú máme inteligenciu v činnostiach, ktoré najviac ovplyvňujú spoločnosť, t. j. v politike, médiách a v práve?

Už spomínaný Aristoteles postuloval – *Mravnou povinnosťou je ctíť si pravdu.* Ako si ju ctia médiá, žurnalisti, právnici a politickí činitelia?

Stručne na margo politických činiteľov:

Politika sa má zakladať na mravnosti a jej prvoradou úlohou je slúžiť občanovi. Účelom štátu ako združenia občanov je mier, nie vojna, ktorá predstavuje najvyššie zlo. Politikov nemáme, čo boli, boli vypudení z politiky, máme len politických činiteľov.

Súčasný stav: politický systém možno charakterizovať ako vládu partokracie riadenú doma lobingom, kleptokraciou s asistujúcou sudcokraciou a zvonka riadenú diktátom finančnej mravne zdevastovanej pseudoelity –argumenty uvádzam v knihe.

A ohľadne volieb jeden vzdelanec uviedol – dávajú nám vybrať, čo vybrali určité sily v pozadí.

Ak porovnáme činnosť dnešnej inteligencie v zákonodarných a výkonných najmä vládnych funkciách Slovenska s činnosťou podobnej inteligencie v čase I. SR z rokov 1939 – 1945, tak je tu podstatná rozdielnosť v troch oblastiach. Príslušníci inteligencie z rokov 1939 – 1945: a) boli absolventmi kvalitných VŠ v medzivojnovom období oproti absolventom odborne i mravne deformovaného školstva vrátane vysokého po boľševickom puči v roku 1948 a najmä po reformách či skôr deformách školstva z rokov 1953 – 1980; b) vyrastali v dedinskom či malomestskom prostredí, kde každý poznal každého, kde platila morálka určená dekalógom – na rozdiel od súčasných, pre ktorých je elementárna etika

nepotrebným balastom; c) mali záujem na prosperovaní Slovenska, robili opatrenia, aby Slovensko prosperovalo v ťažkých vojnových časoch a bolo čo najmenej žmýkané nacistickým Nemeckom. Na rozdiel od dnešných, ktorí rozkrádali štátny majetok, dokonca aj tí, čo privatizovali na „národnej vlne“.

Ak je hlavné heslo pravice zásluhovosť (slovenská tzv. pravica ju permanentne ignoruje) a hlavné heslo ľavice solidarita (obe rovnako dôležité) (Pogády), potom v našej spoločnosti nemožno robiť politiku ani pravicovú (peniaze neplynú zo schopností a zásluh – pozri napr. až astronomické odmeňovanie vyšších úradníkov – právnikov, napr. miliónové odmeny právnikom v prípade súdneho sporu so skupinou Penta v r. 2011), ani ľavicovú (kto je zlodej a lump, nemá najmenšie poňatie o spravodlivosti a o solidarite). Hranie sa na tzv. pravicu a ľavicu pripomína len detinské politické pravol'avé tančeky. Jeden vzdelanec to nazval – právnická demokracia.

A aká je inteligencia v médiách?

Samozrejme vzniká otázka, či má niekto zodpovedať a kontrolovať mediálny priestor SR, aký má byť v médiách správny pomer medzi zabezpečením verejného záujmu a difúziou informácií ako súkromného statku.

Aj keď EU forsírúje tzv. pluralitu vlastníctva médií, **štát má zodpovednosť aj za neškodné mediálne prostredie obdobne ako má zodpovednosť za neškodnú vodu vo vodovodoch, za neškodné potraviny či životné prostredie. A zdravá demokracia potrebuje ostrážitých občanov a zdravo ostrážiti občania potrebujú zásobu vedomostí. Demokracia si vyžaduje informovaných občanov a medzery vo vedomostiach znamenajú občiansky úpadok. Ak voliči nevedia, čo sa deje v politike, nemôžu racionálne kontrolovať politiku vlády. Zdravá spoločnosť potrebuje mať intelektuálov, nielen inteligentov.** Sú štáty, kde sú elektronické médiá riadené štátom (napr. Rakúsko), v iných pôsobia súkromné elektronické médiá.

Charta BBC formulovala tri princípy médií verejnej služby: informovať, vzdelávať a baviť. O manipulácii ani slovo. Táto éra je však mŕtva. Médiá už dávno neslúžia poslaniu, ktoré dostali do vienka a nemajú mandát ani morálny, ani odborný. Publicistické slovo je oddelené od normy pravdy. So vzdelávaním divákov sa nepočíta. Školstvo a veda nie sú v centre záujmu a pozornosti ani náhodou, patričné oddelenia v denníkoch boli dávno zrušené. Médiá sa stali tvorcami virtuálnej reality a sú nástrojom sociálnej kontroly. Rezignovali na kritické myslenie. Vládne v nich démon povrchnosti, pologramotnosti, slaboduchosti a ohlupovania. Otvorila sa Pandorina skrinka účelových lží, pokrytectva, zámerne nevidených súvislostí, umelého udržiavania mytológií, ideológií a umele udržiavaných predsudkov. Zavládla vlna nevkusu, banalít, klamstiev, povrchných spracovaní života, pseudozábavy, prezentovaná nekvalitným jazykovým prejavom. A pritom škandálotvorná časť žurnalistickej obce trpí nadutosťou, nedotknuteľnosťou a bohorovnosťou - čo sme napísali, to je pravda. Prijemcovia informácií – čitatelia, poslucháči, diváci – bočia od tém manipulácie médiami, nechcú si pripustiť, že by nimi niekto manipuloval. Je to prejav viery a mýtofilie ovčanov, nie občanov. Platónovo podobenstvo o jaskyni žne svoje úspechy.

Médiá pôsobia ako deformné médiá. Informácie v nich strácajú svoju hodnotu. Vytvárajú vyprázdnené informácie zbavené podstaty – kastráty – a tým vytvárajú virtuálnu realitu. Navyše bojkotujú ozajstné mysliace individuality. Právě elity nemajú v týchto protislovenských médiách šancu. A rôzne *public relation* (PR) agentúry nie sú tu na to, aby uverejňovali pravdu., ale svojou činnosťou vytvárali povedomie o klientovi (podľa vyjadrenia jednej z nich). Ďalšia rakovinová degenerácia informačnej činnosti, majúca vzor v nacistickej Goebbelsovskej či sionistickej propagande.

Absencia intelektuálov, navyše až 52 % žurnalisticky nevyškolených (r. SRo 1, 2007), teda nekompetentných, je tristným stavom žurnalistiky.

Absencia kritických, polemických článkov je príznačná pre tzv. mainstreamové médiá najmä tlačové i elektronické v celej SR. Ba navyše vyskytla sa aj podpora porušovania legislatívy, etiky a hygieny práce napríklad verejnoprávnu televíziou STV-1 v 90-tych rokoch v prípade docenta, rektora VŠE v Bratislave, ktorý sa uchádzal o profesúru, pričom nespĺňal kritériá inaugurácie svojej školy. A stal sa profesorom. A médiá to kvitovali.

Niektoré médiá rešpektujúce objektivitu (LT, SNN, extraplus) sú vydávané v malom počte, nemajú dosah na väčšinu populácie.

Súkromné TV majú programy pre divákov s nižšími hodnotami IQ. A veľa divákov podlieha tomuto nevkusu, ba až primitivizmu. A štátne verejnoprávne médiá sa nemôžu volať verejnoprávnymi, pokiaľ sú len slúžiacou hlásnou partokracie. Intelektuála tam ťažko nájdeme.

Médiá v Európe a v západnej hemisfére sú kontrolované a riadené skupinou Bilderberg.

Takže kto vyčistí tento Augiášov chliev zámerných lží a pokrytectva v médiách na Slovensku?

A aká je inteligencia v oblasti práva?

Právo je pojem morálneho sveta. Je treba pripomenúť, že spravodlivé právo je dôležité v živote spoločnosti a pozdvihuje ju do civilizovanej formy. Montesquieuom požadovaná nezávislosť súdництва však nemôže byť absolútna, aby nenastalo **nebezpečenstvo sudokracie, sudcovského štátu, t. j. aby súdna moc nenahradzovala zákonodarnú moc.**

Je veľmi rozšírená mylná predstava o autorite nezávislých sudcov respektíve súdnych orgánov, že len oni/ony sú schopní vysloviť ten jedine správny názor. No už antickí grécki učenci prišli na to, že existuje **spoločný zákon – a tým je zdravý rozum.** Nezávislosť musí byť taká, aby slúžila záujmom občana na kvalitnom fungovaní súdov a na ich efektívnej demokratickej kontrole, implementovanej už v legislatíve.

Právna teória formuloval 10 atribútov právneho štátu. Z uvedenej sumarizácie plynie, že z celkového počtu 10 atribútov právneho štátu je v legislatíve SR po roku 1989 viacnásobne porušených päť atribútov, teda polovica – a to tých najpodstatnejších. Takže vyjadrenia, že SR nie je právny štát, sú v súlade so skutočnosťou, teda pravdivé. O SR ako o právnom štáte už len z pohľadu existujúcej legislatívy nemôže byť ani reči. *Navyše, je málo rozborov, aké zákony absentovali [386]. Už sa ani nepredpokladá, že justícii ide o spravodlivosť. Je tu viac-menej formálne právo. Cieľom právnikov – sudcov a podobne nebolo nikdy dopátrať sa spravodlivosti, ale dosiahnuť svoje ciele.* Z práva sa stal tovar, ktorí si môžu kúpiť len tí, ktorí prišli k majetku prevažne nečestným spôsobom, informujú médiá.

Pre porovnanie kvality tvorby zákonov vo vedných disciplínach a v práve - **keby prírodovedci a technici** formulovali a dodržiavali zákony tak **ako právnici, dodnes** by ľudstvo žilo v **jaskyni, lovilo zver a čakalo, kým nám blesk neprinesie oheň, aby sme si mohli uvariť jedlo.** A ak by hypoteticky právnici stáli na čele vedeckého a technického vývoja, pri takej kvalite právnikov a právnych činností by vývoj ľudstva smeroval k návratu do jaskýň. Na rozdiel od práva sa vo vedných disciplínach náprava robí **automaticky, vyplýva to z charakteru vedeckosti týchto disciplín**

Výstižné zrkadlo úrovne celej štruktúry súdництва v SR poskytujú **prípady prejednávané v celej súdnej vertikále, stav súdництва ilustrujem** na konkrétnom prípade, prejednávanom na Okresnom súde Košice – okolie (OS KEo) pod značkou 15 C 4/01. Výsledok:

Lož okresnej i krajskej sudkyne bola odobrená Generálnou prokuratúrou SR a Najvyšším súdom SR ako dostatočná právna argumentácia. Týmto bola lož povýšená na

princíp súdnej moci v SR aj najvyšším súdom a generálnou prokuratúrou, teda celou súdnou vertikálou. Je to rozvrat spravodlivosti slovenského súdnictva a navyše svedectvo neschopnosti právnikov a politických činiteľov v najvyšších štátnych orgánoch a štátnych funkciách.

Súdnictvo SR je na úrovni afrických krajín (Stanovisko zahraničných expertov, TV Markíza, 28. marca 2005). Neznám linejši a hloupější bandu než jsou soudci v České republice (expremiér vlády ČR Miloš Zeman). Pritom intelektuálna náročnosť právnych zamestnaní s výnimkou sofistifikovaných prípadov je na úrovni riešenia lineárnej algebraickej rovnice, čo je predmet učiva v siedmej triede základnej školy. A sudcovia sú v princípe vyšší úradníci (označenie už za monarchie).

Z pohľadu spravodlivého práva právnicki rozhodujúci s ignoranciou princípu spravodlivosti predstavujú právnych deviantov respektíve dementov.

Nielen politickí činitelia a žurnalisti, ale aj vrstva inteligencie v oblasti práva zrejme oplýva najväčšou početnosťou osôb s najvyššou schopnosťou v trojhodnotovej stupnici schopností: 1) schopný; 2) veľmi schopný a 3) všetkého schopný. Oprávnené sa môžeme domnievať, že vrstva právnikov (až na malé výnimky) ako súčasť inteligencie patrí len do jej nižšej vrstvy, ktorou sú inteligenti. Z prezentovaných prípadov v oblasti práva, ktoré sú len vrcholom ľadovca, plynie odpoveď na otázku, aká je úroveň inteligencie s titulom JUDr. (česť výnimkám): **Je chorou súčasťou hlavy národa, je postihnutá „rakovinou“.** Otázkou je, či na Slovensku terajší stav v oblasti práva a právnikov je stav benígny alebo malígny. Vzhľadom na to, že sa podľa publikovaných správ takmer nič kvalitatívne významné v náprave legislatívy nerobí, len sa pláta a príštipkuje, možno sa odôvodnene domnievať, že ide o pretrvávajúci malígny stav.

Navyše zákon o etike sudcu i politického činiteľa chýba. A po 40-ročnom devalvovaní morálky s výsledkom akceptovania hesla *Ukradni, čo môžeš* v celej spoločnosti, ktoré právnikom a politickým činiteľom je naďalej vzorom, je to deviantný stav.

Nízku úroveň vzdelanosti právnikov reprezentuje výrok jedného z nich, nemenovaného notára s vyše 40-ročnou praxou: „...**právnicki ničomu nerozumejú, ale do všetkého kecajú**“. **Limitný prípad nevzdelanosti právnikov** reprezentuje nemenovaný vládny právnik, ktorý ako člen komisie ministerstva hospodárstva pre energetiku, ktorá riešila transport elektrickej energie cez rozvodnú energetickú sústavu. Na jeho otázku, prečo sa výkon sústavy nedá zvýšiť, dostal odpoveď, že to nedovoľujú prírodné zákony. Jeho reakcia bola - tak novelizujte prírodné zákony. Takáto elementárna nevzdelanosť nepotrebuje komentár. Potom sa niet čo čudovať novovznikajúcemu prísloviu – *Hlúpy ako JUDr.*

Nie je nezaujímavé pripomenúť, že právo je na úrovni degenerovaných právnikov z obdobia posledných troch storočí Rímskej ríše. Priveľký majetok u jedných a nepatrný u druhých je svedectvom zlých zákonov. Nastalo úplné vyprázdnenie pojmu právo a právny štát nie je ničím iným ako biznisom pre právnikov podľa cynickej zásady – **právny štát je štát, v ktorom sa majú právnicki dobre.** A to nastalo už v Rímskej ríši, keď Rimania zaviazali Justíciu oči. A mala ich zaviazané počas stredoveku, novoveku, v 20. storočí a má ich zaviazané aj v 21. storočí.

Aby sa zvýšila kvalita právnikov, žurnalistov a vôbec absolventov najmä humanitných disciplín oblasti exaktnej elementárnej logiky, pracovitosti, zodpovednosti i spravodlivosti, vhodné by bolo zaviesť do ich učebných plánov aspoň dva semestre „exaktnej logiky“, reprezentovanej Newtonovým – Leibnitzovým počtom (čo je matematika zo 17. storočia), vyučovaného na technických a prírodovedeckých fakultách. Je účelné pripomenúť, že po vypudení latinčiny z výučby na gymnáziách v 50. rokoch, výučba exaktnej logiky bola reprezentovaná matematikou a fyzikou. Na margo tohto návrhu – jeden

predseda trestného senátu krajského súdu „vyskočil po povalu“ od radosti nad výstižnosťou tohto výroku.

Na margo medzinárodného práva - existujú právne normy medzi štátmi, nie medzi národmi, takže ide o medzištátne právo. Neexistuje právo medzi národmi, ale právo medzi štátmi. Ide tu o mätež pojmov.

OSN je pod americkým vplyvom a SŠA ju používajú ako kamufláž (Literárny týždenník, č. 17 – 18/2011). Zastrešuje medzinárodné bezprávie. Takže OSN ako prameň medzinárodnej autority sa zmenila na svetové absurdné divadlo, na globálny blázinec, kde vládne faloš šialencov a hlasy rozumných zanikajú v revolučnom a rasistickom reve [53 – P. Johnson]. **OSN tak zlyhala a stala sa vyloženou prekážkou mieru a spravodlivosti.** Predstavuje ďalšiu zvrátenosť dejín. **Haagsky tribunál nesmie trestať občanov SŠA za vojnové zločiny. Predstavuje politický tribunál na zabezpečenie beztrestného porušovania medzinárodného práva križiackymi štátmi NATO.** Ide teda o výsmech medzinárodného práva, **A výsmech medzinárodného práva a ženevských konvencií reprezentuje aj Guantanámo.**

A ľudská civilizácia nie je schopná zaujať morálny a jediný správny postoj voči útočnej vojne. V medzinárodnom práve vládne právny nihilizmus a gumové výklady rezolúcií OSN. Sú to karcinómy medzi národného práva.

Pokrok je jeden zo základných pojmov našej myšlienkovvej výbavy. Je charakterizovaný prekonávaním predchádzajúcich štádií vývoja k vyšším stupňom, k novým hodnotnejším formám civilizácie, ktorá je v podstate prekonávaním prírody a vytváraním humánneho ľudstva [456 - B. Komárková]. Reflektované absurdity na Slovensku v oblasti školstva, politiky, práva i médií svedčia nie o pokroku, ale o regrese vývoja. **Ak má Slovensko tak nekvalitnú inteligenciu a tak nekritických ovčanov a tak málo občanov, tak adekvátnym hlavným mestom by mal byť salaš.**

Aký vývoj možno očakávať v budúcom období?

Vo svete:

Zdá sa, že určité globalizačné leviatanské modernistické doktríny dospeli po 300 rokoch do bodu omega. Pred asi dvadsiatimi rokmi výstižné a stručné vyjadrenie možného vývoja načrtol profesor Revilo P. Oliver: „*The New World Order: Catholicism and the Zionist War Against Our Cultural Standards*“ [451 – P. Revilo]. Uvedené vyjadrenia objektivizujúceho vzdelanca svedčia o jeho vzdelanosti a predvídavosti. Porovnanie stručného reflektovania stavu v oblasti najmä politiky a ekonomiky s touto možnosťou ďalšieho vývoja navrhuje konštatovanie: svetlo na konci tunela zatiaľ nie je vidieť.

A civilizácia je opäť na rázcestí, buď bude výsledky týchto deformačných doktrín otrocky akceptovať alebo bude hľadať východiská z týchto civilizačných karcinómov v zmysle paradigmy humanistickej antiky.

Z histórie plynie, že akokoľvek veľké a vojensky silné ríše skončili rozpadom pre kolektívnu tuposť, ani jedna sa nezachovala. **Princíp analógie ponúka myšlienku, že ani výsledok projektu *pax americana*, spočívajúceho v princípe na nekolonializme pod vedením cynickej pokryteckej sily na čele s rasistickým vierovým spoločenstvom nemôže byť iný ako výsledok projektov *pax romana* a *pax soviética*.**

V SR:

Slovensko ako malý štát je vo vleku väčších štátov, no čeliť nepriaznivým externým vplyvom môže len národ, štát, ktorý má početnú kvalitnú inteligenciu a informovaných občanov, kvalitnú legislatívu a zdravé médiá

Takže záverom– cieľom aktivity spojenej s prácou na tvorbe knihy reflexií absurdít bolo nielen odzrkadlenie kategórií absurdít v školstve a vôbec v spoločnosti, ale aj pokusom o vypátranie ich príčin a súvislostí a načrtnutie možných východísk z krízového stavu. Účelom knihy nemôže byť vyčerpávajúce zobrazenie všetkých absurdít, ale poukázanie na hlavné kategórie týchto absurdít. A na základe širšieho pohľadu na vývoj vysokého školstva v Európe (i spoločnosti) iniciovať širšiu diskusiu, polemiku o problematike smerovania školstva i spoločnosti za účelom nápravy ich smerovania na vzostupnú trajektóriu, na trajektóriu pokroku.

A ako sa mi to podarilo, nech posúdi informovaný kritický čitateľ.

+++++

DEDIČNÉ ABSURDITY SLOVENSKEHO ŠKOLSTVA A JEHO ĎALŠIE SMEROVANIE

Sú absurdity, ktoré sa ako stereotypy natoľko vžili, že sa s nimi svet už zmieril. Patria k nim aj názvy mesiacov kalendárneho roka, keď deviaty mesiac je označený ako siedmy, čiže september, desiaty ako ôsmy, čiže október, jedenásty ako deviaty, čiže november a dvanásty ako desiaty, čiže december...

Za absurdné možno považovať aj to, že v našom slovenskom kalendári je iba menej ako tretina slovanských mien. Napriek tomu, že nerozumieme významu väčšiny z cudzích mien, ktoré sú v slovenskom kalendári v prevahe, dobrovoľne a masovo nimi pomenúvame svoje deti. Napríklad Cecília, čo znamená slepá či Klaudia, čo znamená krivá... Ďalšou z absurdít a dôkazov nášho nepochopenia samých seba, ale aj neúcty k vlastným hodnotám je ľahkovážne prijímanie cudzích vzorov. Tak ako nazveme symboly nášho života a zakladateľky nášho rodu - venuše či matky? Veď nás ako národ predsa nechránili a ani nezachránili Venuše, ale matky. Naše slovenské matky, mamy, mamičky... Ony, zakladateľky rodu a ochrankyne rodiny. Tak môže byť niečo absurdnejšie ako skutočnosť, že nie sme schopní a ani ochotní prejaviť im úctu za to, že – možno nie tak hrdinsky ako chlapi na bojiskách - zato však oveľa účinnejšie chránili náš jazyk a kultúru, teda to, čo tvorí našu skutočnú národnú podstatu. A múdro a vytrvalo naprávali to, čo sme my muži – ako vodcovia, politici či bojovníci – pokazili.

My sme sa však najčastejšie rozhodli pre cudzie vzory. Aj v prípade tzv. venuší. Pričom Venuša je predsa symbolom zmyselnej lásky, kým expresívne formy kultových sošiek, ktoré sa našli na našom území jednoznačne zdôrazňujú symboly plodnosti a materstva. Tak teda, prečo nenazveme tieto sošky matkami – napríklad „Moravianska matka“ či „Matka z Moravian“...?

Vráťme sa už konečne k sebe a k hodnotám vlastnej kultúry, k jej znakom a symbolom... a potom oveľa ľahšie nájdeme aj správnu cestu k našej dôstojnej a úspešnej budúcnosti.

Okrem týchto zdanlivo neškodných k najškodlivejším a najnebezpečnejším absurditám života slovenskej spoločnosti patrí aj skutočnosť, že na pôsobenie v celospoločensky najzávažnejšom povolaní, ktoré ovplyvňuje život každého z nás – v povolaní politika – sa nevyžaduje od jeho vykonávateľa nielen prislúchajúce vzdelanie a vedomosti, ale žiadne. Môže ho vykonávať doslova – hocikto. A aj vykonáva. V našom – špecificky slovenskom - prípade navyše chýbajú ešte aj prislúchajúce skúsenosti z výkonu takejto dôležitej služby spoločnosti. Vyplýva to z toho, že nemáme prakticky žiadnu politickú tradíciu pri riadení vlastného štátu. O to nám to ide ešte horšie ako napríklad našim susedom, ktorí sa tiež nijako zvlášť nevyznaňujú.

V snahe napraviť tento samovražedný deficit som od roku 1997 opakovane ponúkal našim predstaviteľom knihu indického politického génia Kautiliju – Čánákju „Arthášástra“, v ktorej – on, ktorého Max Weber vo svojej knihe „Politika ako povolanie“ vysoko nadradil

nad uznávanú veličinu politického pragmatizmu Nicola Macchiavelliho – takmer vyčerpávajúco definoval úlohy politiky, ale aj politikov ako štátnych úradníkov v službe spoločenstva. A s touto knihou – ktorá by mala byť základnou učebnicou pre všetkých, ktorí riadia náš štát – som navrhoval, aby (tak ako to musia robiť napríklad lekári formou atestácii) všetci politici činní v štátnej službe SR robili pravidelné skúšky z jednotlivých kapitol tejto „politickéj biblie“.

Ved' aj šoféri musia ovládať príslušnú vyhlášku, zákony a zákonitosti vyplývajúce z používania vozidla na verejných komunikáciách. A to nielen kvôli vlastnej bezpečnosti, ale najmä preto, aby neohrozovali majetok a životy iných. Že moje iniciatívy na zvýšenie úrovne slovenskej politickej kultúry neboli prijaté a kópie Arthášastry (ako som sa dozvedel neskôr) skončili v koši – ma u politikov neprekvapuje. Za vrcholne absurdný však možno považovať fakt, že o Kautilijovej Arthášastre nevedeli a zrejme ani dodnes nevedia politologickí „experti“, ktorí nielen často vystupujú v televízii, aby nám dávali rady, ale ani profesori politológie vyučujúci na VŠ. Pripomínam, že táto kniha nie je preložená do slovenčiny dodnes, teda vyše 2300 rokov od jej vzniku...

Mnohé absurdity, ktoré slovenská spoločnosť prežíva, vyplývajú aj z tzv. Svätoplukovho prekliatia. Hoci je tento fenomén vysvetľovaný rôznymi spôsobmi, jeho pravdivá podstata je však iba jedna. Spočíva v tom, že to bol práve kráľ starých Slovákov Svätopluk, ktorý zlikvidoval prvé vysokoškolské univerzitné centrum, ktoré založil na Devínskom hrade kráľ Rastislav spolu s Konštantínom a Metodom a bol to práve kráľ Svätopluk, ktorý dovolil prenasledovať poslucháčov tejto prvej vysokej školy v strednej Európe a vyhnal ich z vlasti. Našťastie pre cudzích, nanešťastie pre nás! A to sa deje dodnes. Tu sa začína skutočné „Svätoplukovo prekliatie“, pretože odvtedy až dodnes sa nepodarilo nadviazať partnerský vzťah a spoluprácu medzi štátom a jeho intelektuálnymi elitami a jedna i druhá strana sa díva na tých druhých s nedôverou a často aj s obavou. Práve tu sa začína neslávna a pre nás tragická tradícia neúcty k vlastnému jazyku, kultúre a vlastnej inteligencii. Na to sme doplácali celé naše dejiny a doplácame aj dnes. Aj my ako inteligencia, aj naši politickí predstavitelia ako mocenské štruktúry. A hlavne preto sme sa - z hegemonia stredného Dunaja a partnera Byzantskej ríše v 9. storočí - stali dnes najmenším geopolitickým subjektom medzi našimi susedmi. Áno, bol to práve kráľ starých Slovákov Svätopluk, kto začal rozkol medzi vládnu mocou a inteligenciou, ktorá bola vyhnaná z kráľovského dvora ako nežiaduca, ktorá sa nemá čo miešať do vecí vlastného štátu. Práve tu sú zárodoky našej neúspešnosti či akejsi druhoradosti na rozdiel od tých národov a štátov, ktoré pochopili kľúčový význam spolupráce medzi silou a rozumom, medzi štátom a inteligenciou.

A kam sme sa dostali dnes, za tých vyše tisíc rokov uprednostňovania cudzieho na úkor vlastného a podceňovania vlastnej inteligencie?

Keď sme už konečne obnovili slovenskú štátnu samostatnosť, zistili sme, že – hoci máme desaťtisíce právnikov, doktorov a inžinierov – vlastnej slovenskej, ku kladnému vzťahu k hodnotám vlastného národného dedičstva vychovej inteligencie máme tragický nedostatok. Preto – ak chceme byť úspešní – musíme čo najskôr zavrhnúť túto scestnú a škodlivú „svätoplukovskú“ tradíciu a nadviazať na „rastislavovskú“ koncepciu nášho prvého národného štátu v dejinách – založeného na úcte k vlastným hodnotám, vlastnej kultúre a jazyku a na výchove vlastnej, svojmu národu a štátu oddanej inteligencie ako intelektuálnej elity, ktorá bude zdrojom pre vytvorenie vládnucej elity nášho štátu. Až tým skončí ono – toľkokrát opakované, pripomínané a nesprávne vysvetľované tzv. Svätoplukovo prekliatie.

Navyše, odovzdávanie odkazu svojim potomkom na smrteľnej posteli sa ukázalo – a dokázali nám to aj dejiny – ako neúčinné. Odkaz svojim potomkom treba odovzdávať nie poučovaním na smrteľnej posteli, ale vlastným príkladom po celý život.

Náš nový súčasný národnoštátny život nemusí začať búraním všetkých starých modiel a ničením starých mýtov. Dobré a plodné treba ako užitočné zachovať. Treba sa však neodkladne a nemilosrdne zbaviť všetkého, čo nás brzdí v napredovaní.

Musíme sa zbaviť aj nášho – už tradičného – tzv. mantinelizmu, keď sme raz nekriticky preberali všetko „východné“ a vzápätí na to zasa všetko „západné“. A čo naša vlastná slovenská predstava o vlastnom živote a jeho budúcnosti?

Stála konferencia slovenskej inteligencie Slovakia plus vznikla práve preto, aby sa podieľala na vytvorení „konečne už vlastnej perspektívnej koncepcie nášho národnoštátneho života“. Až potom, keď si ju - sami pre seba a vlastné potreby - vytvoríme, dostaneme sa na úroveň tých, ktorí už tento závažný akt svojho sebauvedomenia majú za sebou. A musíme konať nielen rýchlo, ale aj vrcholne zodpovedne, pretože musíme dobehnúť to, čo naši predchodcovia – či už z objektívnych alebo subjektívnych dôvodov - zanedbali alebo nedokázali uskutočniť. A nech nás pritom neprekvapuje, že všetko – ako to vždy bolo a aj bude – je oveľa zložitejšie ako sa na prvý pohľad zdá.

Elita však musí dokázať nájsť východisko aj z tej najzložitejšej a najťažšej situácie! Čas výhovoriek sa 1. 1. 1993 pre nás definitívne skončil a nová situácia nás jednoznačne presvedčila, že sloboda znamená predovšetkým zodpovednosť a život dospelého subjektu je neustálym sledom povinností. A čo nás čaká v najbližšej dobe?

Prestaňme už s absurditami a urobme – práve my, inteligencia svojho národa ako jeho skutočná intelektuálna elita – ten symbolický a zároveň príkladný krok z tmy nevedomosti a nezodpovednosti. Často však aj z pohodlníckej zbabelosti či trestuhodnej nezorientovanosti v skutočných hodnotách života - čo možno u vzdelancov považovať za prejav intelektuálneho alibizmu a trestuhodnej ľahostajnosti voči sebe a svojej budúcnosti - a nadchnime našich nasledovníkov. Napríklad svojou obetavosťou do krajnosti, ako to robili naši predchodcovia, ktorí nadchli nás. Čo sú tie skutočné a teda trvalé a nemenné hodnoty?

Určite úcta k samotnému životu. Nie však už k životu hocijakému, aký sme museli doslova pretrpieť, keď o nás rozhodovali iní, len preto, aby sme „voľajako prežili“. Ale k životu plnohodnotnému – slobodnému a ľudsky dôstojnému, ktorý má zmysel nielen pre nás osobne, ale obohacuje aj iné životy, iných ľudí, ba aj svet...

Ďalšou skutočnou a veľmi potrebnou, ba pre náš život nevyhnutnou a zmyslom ho naplňajúcou hodnotou je naša kultúra a náš jazyk. K týmto hodnotám patrí tiež priateľstvo a tvorivá spolupráca. Čaká nás predsa toľko stáročia zanedbávanej práce – na sebe predovšetkým!

Prvou z radu našich prirodzených povinností je – a je to úloha pre inteligenciu ako stvorená – ujasniť si a dohodnúť sa na tom, čo je filozofiou našich dejín, čo je ich hlavným zmyslom a čo vlastne tvorí podstatu nášho dejinotvorného snaženia, teda našu národnú podstatu.

Určite nie sme národom ničiteľov. Naša kultúra jasne dokazuje, že sme národom tvorcov hodnôt. A aj v tých najťažších dobách sme dokázali tvoriť a aj vytvoriť vlastnú svojškú a pôvodnú obdivuhodnú kultúru a vlastný – krásny a bohatý jazyk – našu slovenčinu.

Dejiny dokazujú, že sme odnepamäti túžili po slobode a zvrchovanom rozhodovaní o vlastných veciach. Samova a Veľkomoravská ríša sú toho dôkazmi. Nebyť chýb našich predstaviteľov, ich kontinuita by trvala dodnes. Aj keď nie mocenská, duchovná kontinuita však určite trvá. A jej dôkazom sme my – naša generácia. Chopme sa teda svojej príležitosti, poučme sa a múdro pokračujme v tom, čo naši múdri predkovia započali. Sme predsa príslušníkmi národa, ktorý jediný z národov žijúcich na území Európy – obnovil svoju štátnu samostatnosť po vyše tisíc rokoch. Tento obdivuhodný výkon nás zaväzuje.

Pokračujme v tejto slávnej a hrdinskej tradícii – v odkaze tých najväčších osobností slovenského národa – už bez absurdít a opakovania zbytočných chýb. Je to krásny, čestný a dôstojný spôsob ako plnohodnotne naplniť zmyslom svoj aj náš národný – dnes už dokonca

národnoštatny – život hodný príslušníkov národa, ktorý po stáročiach zatajovania prekvapil svet svojou vyspelosťou a schopnosťami prekonávať aj – doslova nemožné. Prekvapme teda aj seba a zmeňme naše negatíva – najmä tie hlavné – na pozitíva. A lepších pomocníkov pre uskutočnenie aj tých najambicióznejších plánov – si ani nevieme predstaviť! A čo slovenské školstvo?

Základnou úlohou výchovno-vzdelávacieho systému každého spoločenstva je – vychovať a vzdelávať svoju mladú generáciu pre svoje vlastné potreby. Takýto stav sa nepodarilo slovenskému školstvu dosiahnuť doteraz...

Okrem prvej univerzity v strednej Európe – staroslovenskej Devínskej univerzity založenej kráľom Rastislavom spoločne s Konštantínom a Metodom – a ojedinelých snáh národne uvedomelých slovenských učiteľov, bol celý náš výchovno-vzdelávací systém formujúci osobnosť a jej postoje k životu a svetu – okrem tradičnej slovenskej rodiny - stáročia zameraný na odnárodňovanie Slovákov a zbavovanie ich národnej, historickej, kultúrnej a jazykovej identity.

Cieľom týchto mocensky motivovaných aj presadzovaných, ba často aj násilne vnucovaných praktík, bol – svojej skutočnej identity zbavený jedinec izolovaný od svojej duchovnej podstaty, ktorý vo svojej bezradnosti a z prirodzenej potreby začleniť sa do spoločenského diania, oveľa ľahšie prijímal cudziu „náhradnú identitu“ a spravidla tak rozmnožoval počet príslušníkov v štáte vládnuceho národa alebo sa stával iba národnostne ľahostajným štatistickým štátnym občanom.

Týmto spôsobom slovenský národ stratil doslova milióny svojich príslušníkov, ktorí sa dnes hlásia k českej, maďarskej či americkej, kanadskej alebo austrálskej národnosti, čiže v ich poňatí tzv. nationality, čo je v skutočnosti „štátna príslušnosť“.

Príčinou tohto – pre národ „samovražedného – javu však nie sú iba tzv. objektívne pomery. Hlavnú vinu nesie spoločenská vrstva slovenskej inteligencie, ktorá – ak aj vytvorila – nedokázala prakticky presadiť do života slovenskej spoločnosti žiadnu vlastnú pôvodnú, ideovo príťažlivú a zároveň metodicky účinnú životaschopnú a perspektívnu koncepciu výchovy a vzdelávania vlastnej mladej generácie. Ten inštitút, ktorý zachránil Slovákov ako národ teda nebola škola ani cirkev, ale bola ním – rodina. Rodina jediná vychovávala slovenské potomstvo k hodnotám slovenského národného dedičstva. Preto si zaslúži nielen pozornosť, ale aj podporu štátu zameranú však predovšetkým na čo najvyššiu úroveň kvality našej populácie!

Náš výchovno-vzdelávací systém aj dnes naďalej produkuje sluhovským syndrómom zaťažujú mládež, ktorá – ako to jasne dokazujú štatistiky aj stav našej spoločnosti – uprednostňuje službu cudzím záujmom a budovanie cudzieho blahobytu a aj prestíže pred tvorivým budovaním vlastnej vlasti, ktorá je pre každý iný národ považovaná za optimálne prostredie pre realizáciu svojich predstáv a plnohodnotné naplnenie zmyslu svojho života.

Hoci žijeme už takmer dve desaťročia vo vlastnom štáte, dodnes nám chýbajú odborne fundované a vedecké argumenty o našom historickom vývoji obsahujúce učebnice zostavené v súlade s našimi národnoštatnými záujmami, aby – tak ako to robia všade vo vyspelom svete – pripravovali všestranne vzdelanú a k plneniu svojich prirodzených povinností voči vlastnému národu aj zodpovedne vychovanú generáciu, schopnú vytvárať nové hodnoty a zabezpečovať svoj dlhodobý perspektívny rast a rozvoj.

Vychovávať – tak ako to robíme doteraz – svoju mladú generáciu predovšetkým pre cudzie tzv. nadnárodné potreby a namiesto prirodzeného vlastenectva ju smerovať k internacionalizmu – čo jednoznačne znamená odnárodňovať ju – možno oprávnené klasifikovať ako „činnosť proti životným záujmom Slovenskej republiky“, čiže ako protištátnu činnosť.

Pre dosiahnutie pozitívnej zmeny na náš prospech je nevyhnutné, aby sa do najvýznamnejšej časti našej súčasnej premeny či transformácie – ktorou je naša premena na

slobodný a sebavedomý subjekt zvrchovane rozhodujúci o svojich veciach a vzťahoch a na nielen rovnoprávneho, ale aj rovnocenného partnera všetkým slobodným národom sveta – zapojila celá slovenská spoločnosť.

Radoví občania svojou vôľou zmeniť negatívne stereotypy na aktívny tvorivý prístup k životu a povinnostiam, odborné elity svojou erudíciou a schopnosťami vytvárať koncepcie našej premeny a naši predstavitelia tým, že sa stanú zároveň aj našimi reprezentantami a budú príkladom pre celú našu spoločnosť.

S plnou vážnosťou si uvedomujeme ako ďaleko sme dnes od tohto ideálu celospoločenskej spolupráce, keď celý organizmus národa a štátu koná harmonicky na svoj prospech. Vidíme však aj príklady iných národov a štátov a každodenne sa presviedčame, že je to nielen možné, ale aj pre nás životne dôležité a nevyhnutné. Iba tak môžeme úspešne obstať pri konfrontácii s tými, ktorí tento stav už úspešne dosiahli.

Uvedomujeme si tiež, že každá spoločenská zmena sa vždy a všade na svete začína výchovou mladej generácie v duchu správnych, životom overených, dohodnutých a celospoločensky aj uznávaných uctievaných a presadzovaných hodnôt.

Naše združenia slovenskej inteligencie už v prvom roku obnovennej slovenskej štátnej samostatnosti uskutočnili konferenciu s názvom „Systém hodnôt v podmienkach vlastného demokratického štátu“, pretože práve správne zostavený rebríček hodnôt považujeme za najdôležitejší a rozhodujúci.

Uznesenie prvého zasadnutia SKSI Slovakia plus z roku 1992 svedčí, že „Týmto pracovným stretnutím prejavujeme svoje rozhodnutie prevziať na seba príslušný podiel odbornej a morálnej zodpovednosti, ktorá vyplýva z postavenia inteligencie v demokratickom právnom štáte, za aký Slovenskú republiku považujeme. Chceme tým vytvoriť novú tradíciu partnerských vzťahov medzi štátom a inteligenciou, aby sme sa zúčastňovali na pozitívnom ovplyvňovaní spoločnosti, ktorej sme organickou a prirodzenou súčasťou“.

V tomto zmysle sme uskutočnili desiatky odborných konferencií, vydali desiatky publikácií a v tomto našom úsilí budeme aj naďalej pokračovať. Veríme, že sa k tomuto procesu pridá aj celá slovenská spoločnosť – najmä kompetentní a zodpovední činitelia.

Zatiaľ nás presviedčajú o tom – a to už vyše dve desaťročia, že keď sa sila rozíde s rozumom – ľudovo povedané, keď sa „odtrhne z reťaze“ – nešťastie je vždy nablízku a škoda spolu s ním. A sila zaľúbená do svojej všemohúcnosti je ešte nebezpečnejšia!

Nezostáva nám teda iné - len stále znova a znova sa pokúšať priviesť silu k rozumu – najmä silu zosobnenú v predstaviteľoch politickej moci - aby pochopila, že je to výhodné nielen pre spoločnosť, ale aj pre ňu samotnú. Ak sa nám to podarí, dokážeme nielen to, že sme skutočnou elitou svojho národa, ale pomôžeme aj celej našej spoločnosti.

Košice, 31. 10. 2011 Akad. mal. Viliam Hornáček

+++++

POHNÚTKY, ZÁMERY A SÚVISLOSTI TVORBY KNIHY REFLEXIÍ ŠKOLSTVA A CELEJ SPOLOČNOSTI.

Ján Dudáš, ABSURDITY VYSOKÝCH ŠKOL A INTELIGENCIE NA SLOVENSKU – Z VÝVOJA EURÓPSKÝCH VYSOKÝCH ŠKOL, VEDY A INTELIGENCIE, Vydavateľstvo Spolku slovenských spisovateľov, Bratislava 2011.

Neinformovaný človek by mohol nadobudnúť dojem, že až na malé výnimky je to s etikou, morálkou odbornosťou, vedou a výskumom na vysokých školách v poriadku. Nuž, je to naozaj tak?

Vo vysokom školstve pracujem od roku 1972 a dôverne poznám jeho úroveň, problémy a absurdity z dôb panovania štátostrany a registrujem ešte väčšie absurdity po politickej zmene v roku 1989. Registrujúc negatívne javy vo vysokom školstve, už dávnejšie skrsla vo mne myšlienka pátrať po ich príčine a súvislosti s vývojom vysokého školstva nielen na

Slovensku, ale aj v korelácii s vývojom školstva a vzdelanosti v Európe. A to od raných európskych civilizácií cez stredovek až po dnešok. Nepoznám obdobné súhrnné dielo pojednávajúce o takej širokej problematike v jazykovej oblasti slovenskej, českej, anglickej či nemeckej. Domnievam sa, že výsledky štúdií a odpovede na otázky budú zaujímavé aj pre viacerých čitateľov, obzvlášť učiteľov a študentov vysokých škôl. Rozhovory s mnohými kolegami i študentmi podporili myšlienku napísania najprv takejto štúdie a stimulovali ma pri písaní tohoto syntetizujúceho diela kritických reflexií.

Pracovne som navštívil vysoké školy a výskumné ústavy vo viacerých štátoch: Veľká Británia, NSR, bývalá NDR, Maďarsko, Poľsko, bývalý ZSSR, Ukrajina. Popri výskumnej problematike som sa vždy zaujímal aj o pedagogické otázky a tak som mal možnosť porovnávať situáciu a úroveň našich VŠ pracovísk s obdobnými v zahraničí.

Pravidelné pracovné stretávanie pracovníkov katedier rovnakého zamerania z celej Č-SSR a výmena skúseností v oblasti výučby, vedy, výskumu a riadenia mi poskytli obraz, že situácia nebola diametrálne odlišná od VŠT Košice ani na iných vysokých školách v Č-SSR. Bolo to v prvom rade ovplyvnené politikou vedúcej KSČ v oblasti vysokých škôl (VŠ), najmä technických VŠ [1, 1988 - akademik Delong, ÚPT ČSAV, Brno]. Základný výskum nebol dominantnou črtou VŠ (výnimky však existovali), bol nasmerovaný do ústavov ČSAV a SAV a VŠ sa takto programovo dostali do druhoradého postavenia. V dôsledku kadrovej politiky KSČ sa do riadiacich funkcií dostávali ľudia s nízkou mravnou a odbornou úrovňou. Navyše - *extenzívny rozvoj VŠ charakterizoval v podstate stredoškolský spôsob výučby ... Systém zakladania pracovísk podľa osobností (až na výnimky) nebol charakteristický, výsledky práce boli nepodstatné pre obsadzovanie funkcií* [2 – prof. Krcho]. „*Leistungsprinzip*“ sa dôsledne ignoroval, potieral ako nepotrebný a to bolo na škodu nielen inteligencie, ale najmä celej spoločnosti. Navyše, konštruktívna kritika a polemika absentovali, boli programovo vylúčené zo života spoločnosti aj zo života vysokých škôl.

Po dohode o prenechaní moci v roku 1989 – vedúci delegácie Občianskeho fóra po rokovaní s predstaviteľmi KSČ a Č-SSR v decembri 1989 v ČST vyhlásil – *Dohodl jsem se soudruhy* - sa situácia podstatne zmenila. Ako dlhoročný pracovník vysokej školy na východnom Slovensku som registroval dejúce sa absurdity na vysokých školách nielen na východe Slovenska, ale aj na celom Slovensku, ba i v okolitých štátoch najmä štátoch V4. Stav vysokého školstva som odzrkadlil v štúdiu *ABSURDITY VYSOKÝCH ŠKÔL NA SLOVENSKU – POKLES ÚROVNE INTELIGENCIE*. V tejto štúdiu sa pozornosť venovala absurditám vysokého školstva na Slovensku najmä v období panovania KSČ. Pracovník z inej vysokej školy (Doc. MUDr. DrSc., LF UPJŠ, Košice) po pozornom prečítaní ma prekvapil otázkou „*A nechcete to vydať ako knihu?*“ To som nezamýšľal, no nasadil mi „*chrobáka do hlavy*“. Kvitovanie tejto štúdie viacerými pracovníkmi VŠ – napríklad docentka z odboru filozofie (Doc. PhDr. CSc.) skonštatovala: „*To by si mal každý na vysokej škole povinne prečítať*“, respektíve kolegom: „*Je tam veľa nového, poučného, je to užitočná štúdia*“ (Ing. PhD.) – ma podnietilo publikovať túto štúdiu a pracovať na jej rozšírení. Keďže sa skončením panovania štátostrany absurdity neskončili, ba naopak, prehĺbili sa a rozšírili, považoval som za účelné štúdiu rozšíriť aj o toto obdobie.

Uvedená štúdia vyšla v cenzurovanej podobe na pokračovanie v Kultúre [3 – v r. 2004]. Hoci podtitulok tohto periodika znel: *Časopis závislý od etiky*, na moje počudovanie štúdiu šéfredaktor cenzuroval a ideologicky upravil bez vedomia a súhlasu autora. Sedem odstavcov bolo vypustených a deväť skrátených. Išlo o odstavce, ktoré prezentovali kritický pohľad na úroveň kléru (oboch majoritných cirkví na Slovensku). Navyše štúdia bola ideologicky upravená v zmysle ideológie vatikánskej cirkvi (katolíckej) – termín *protireformácia* nahradil neadekvátny termín *rekatolizácia*. Na otázku o dôvode tejto totalitnej praktiky šéfredaktor

odpovedal: „... aby štúdia bola čitateľná pre širšiu verejnosť“. Na môj návrh spresnenia podtitulku na *Časopis závislý od etiky vatikánskeho kléru* nereagoval. Podľa nemenovaného vzdelanca osoba tohoto šéfredaktora je typickým príkladom „červeno – čierneho“ prechodu po zmene v roku 1989. V plnom znení štúdia vyšla v Slovenských pohľadoch [4 - 2005]. Cenzurovanú verziu štúdie prevzatú z Kultúry skrátene preložila dr. Beata Blehová, pracovníčka *Österreichisches Ost- und Südosteuropa-Institut, Sankt Pölten, Austria* a publikovaná bola pod názvom *Deformationen des slowakischen Hochschulwesens*, v zborníku in Ed. P. Bachmaier, B. Blehova, *DER KULTURELLE UMBRUCH IN OSTMITTELEUROPA*, P. Lang Europäischer Verlag der Wissenschaften, Frankfurt am Main, NSR, 2005, s. 201 – 214 [5]. Tento zborník bol venovaný vývoju vysokého školstva v štátoch V4 a autori – VŠ učitelia z Poľska, ČR i Maďarska tu prezentovali kritické výhrady voči úrovni a súčasnému smerovaniu vysokého školstva v týchto štátoch.

Kultúra je súhrn všeludskej vzdelanosti, súhrn materiálnych a duchovných hodnôt utvorených tvorivou fyzickou a psychickou prácou a spôsob ich utvárania, osvojovania, uchovávaní a rozvíjania. Epistemologický kvocient kultúry ako pomer medzi oprávnenými presvedčeniami (na základe vedy) a inými názormi (na základe viery) môže slúžiť ako merítko civilizácie.

Keďže školstvo a veda sú súčasťou kultúry, predkladaná kniha je pokusom stručne prezentovať počiatky kultúrneho, ale aj biologického vývinu ľudstva, vzniku inteligencie ako spoločenskej vrstvy, vzniku a vývinu školstva v civilizáciách Grécka, Rímskej ríše, Byzantskej ríše a arabského sveta. Arabská civilizácia najmä v arabizovanej časti Španielska sprostredkovala Európe výsledky vedy, vzdelanosti a školstva z gréckej antiky a sama prispela do ich rozvoja. O vzdelanosti a univerzitách v Byzancii nám bolo veľa cieľavedome zatajeného, keďže história po vzniku Č-SR sa prezentovala pragocentristickým pohľadom s akcentom deformovaného vatikánsko – nemeckého pohľadu, neskoršie po roku 1948 pragomarxistickým pohľadom a v oboch prípadoch bola upravená judaistickým filtrom. V ďalších kapitolách sa pozornosť venuje vývoju školstva v Európe od stredoveku po súčasnosť a tiež vývoju školstva a vzdelanosti na území Slovenska od stredoveku po súčasnosť. Predposledná kapitola je venovaná inteligencii v oblasti práva. Posledná kapitola si všima súvislosť absurdít školstva so stavom spoločnosti, snaží sa odhaliť súčasných hýbateľov diania vo svete, ako aj načrtnúť možné východiská z krízového stavu školstva a spoločnosti.

Výchova a vzdelanie menia asociálneho jedinca na civilizovaného človeka. Najčistejším vzdelávaním je veda. Už Aristoteles v *Etike Nikomachovej* tvrdil, že – *Nijaká mravná cnosť nie je nám od prírody daná a - cnosti prislúcha dobre robiť. Vzdelanosť je kľúčom do budúcnosti a rozhodujúcim strategickým faktorom ekonomického rastu a preto škola má byť najdôležitejšou inštitúciou, a nie banka či iný subjekt. Učiteľstvo má byť najprestížnejším povoláním, nie pracovník banky či iného subjektu* (expremiér ČR M. Zeman). A v rámci školstva univerzita má byť motorom rozvoja vzdelanosti, vedy, inovácií a vývoja nových technológií.

Inteligenciu možno rozdeliť do dvoch skupín – vyššiu, intelektuálov, ktorí rozumovo, vedecky, teoreticky pracujú a dopracovávajú sa k podstate vecí a respektujú prijaté etické normy a nižšiu – inteligentov, ktorí kľžu na povrchu vecí. Intelektuáli ako vyššia zložka inteligencie majú významnú úlohu pri vytváraní kultúry v najvšeobecnejšom zmysle slova. Inteligencia je hlavou národa, a úlohou inteligencie je okrem iného zachovávať si schopnosť sebareflexie a byť tým potrebným korektívom spoločenstva. V tom je inteligencia nezastupiteľná. A univerzity sú liahňami inteligencie. Predovšetkým

inteligencia na vysokých školách, najmä tá z oblasti humanitných disciplín, by mala byť na čele tohoto procesu.

V súvislosti s uvedenými myšlienkami je účelná otázka, či je potrebné kritické reflektovanie stavu školstva vrátane vysokých škôl. Domnievam sa, že táto problematika si určite zaslúži byť reflektovaná a to z viacerých dôvodov. No najmä a predovšetkým z hľadiska hygieny duševnej práce. Ak urobíme analógiu so zobrazením vzhľadu našej telesnej schránky, tak tam túto úlohu má zrkadlo. Ako by sme vyzerali nepozrúc sa doň? Mnohokrát strapatí, špinaví, neupravení, podobali by sme sa skôr prvotnopospolnému necivilizovanému človeku z pralesa. Pre koho by bol takýto stav telesnej schránky prospešný, lákavý a príťažlivý?

Som presvedčený, že aj v duševnej oblasti ako jednotlivca tak aj kolektívov, ba i celej spoločnosti, je potrebné obdobné zrkadlo. Pre spoznanie chýb, omylov či cieľavedomých absurdít. A na základe ich spoznania potom nastaviť korektívy jednania s cieľom takého jednania a riešenia, ktoré je prospešné a užitočné nielen pre jednotlivcov, ale najmä pre celú spoločnosť. Tak ako zrkadlo nám pomáha riešiť problémy s hygienou a vzhľadom našej telesnej schránky, podobnú funkciu v duševnej oblasti predstavujú kritické články a polemika. V tomto zmysle má kritika a polemika nezastupiteľné miesto. Ved' bez kritiky niet pohybu a zmeny, vzostupu k vyššej kvalite. Bez permanentnej kritiky zas všetko stojí, nehýbe sa, opakuje sa, hnije a rozkladá sa.

Niektorí si myslia, že univerzity sú automaticky záštitou morálky, odbornosti atď. K tomuto prejavu naivnej viery, treba pripomenúť, že univerzita a učitelia ako kormidelníci boli vždy v nebezpečenstve zneužitia na nízke či nemorálne ciele. Tento problém rozoberal už filozof T. Hobbes v svojej knihe *Leviatan* (1651). Skutočnosť však bola taká, že univerzity a ich učitelia od svojho vzniku v 12. storočí reagovali až s prehnanou ochotou, keď sa kniežatá a pápeži obracali k nim o pomoc. Už prvá univerzita v Bologni – založená cca tri storočia po Devínskej univerzite a ďalších dvoch slovanských v Ochride a Preslavi - sa snažila plniť úlohu rozhodcu súdu medzi pápežmi a Hohenštaufovcami [53-P. Johnson]. Sorbona rozsudzovala spory medzi Plantažentovcami a Kapetovcami, podporovala toho, kto mal moc. Učitelia parížskej univerzity zohrali rozhodujúcu a neblahú úlohu na koncile v Kostnici (Ján Hus) a napomohli upáleniu Jany z Arku. Sorbona bola nástrojom represie. Oxford a Cambridge boli vládou celkom k dispozícii, dokonca všetky univerzity kresťanského sveta sa zaoberali manželskými problémami anglického kráľa Henricha VIII. Pražská univerzita predstavovala predpojatú stranu v nábožensky rozdelených Čechách od samého založenia. Nielen vo Francúzsku ale aj v Nemecku slúžili univerzity otvorene politickým zámerom. Návod na inkvizíčné prenasledovanie – **Kladivo na čarodejnice** (1486)– vznikol v univerzitnom prostredí - profesor teológie a dekan kolínskej univerzity spolu s dominikánskym mníchom sú jeho autormi. V súčasnosti akademická klika v euroatlantickom priestore je vynaliezavá vo vytváraní pojmov, ktoré zastierajú realitu v službe oligarchického kapitalizmu (Keller).

Nuž ako je to s etikou a odbornosťou, kritikou a polemikou na našich vysokých školách?

Obe reflexie - kritika a polemika - sa v prevažujúcom počte prípadov stále považujú skôr za osobné útoky, než za vecné odzrkadlenie negatív a pozitív jednotlivcov a kolektívov. Odlíšny odborný alebo iný názor u nás často prerastá v osobnú nevraživosť až nepriateľstvo. **Prevažuje pudovo – inštinktívny prístup.** Tak je to v celej spoločnosti, tak je to aj na vysokých školách. **Pritom treba zdôrazniť, že ekvivalentné kategórie pre diskusiu a hľadanie pravdy, cesty a nápravy sú len argument proti argumentu a fakt proti faktu. Spoločnosť na Slovensku – a to ani komunita na VŠ – ešte nedospela do stavu akceptovania kritiky a polemiky ako pracovných nástrojov.** Toho som svedkom na pôde

jednej univerzity a potvrdzujú to skúsenosti z viacerých univerzít na Slovensku, niektoré prezentované aj v médiách, no najmä v osobných kontaktoch.

Podľa prof. Grusku [8 - 1995] vedca- informatika svetového mena, hlavné príčiny súčasného stavu akademickej komunity sú vnútorné :

Prvou je skoro **devastujúca strata akademických, etických aj iných hodnôt**. Bol som zvolený, prestali pre mňa platiť normy - to je morálka doby. A tak nie div, že miestami sa dejú veci, ktoré sa nediali ani v päťdesiatych rokoch. Druhou je výrazný **pokles kvality vedenia a kvality vôbec**. Boli snahy, izolované, o silné presadzovanie kvality. Postupne sa však, ako prirodzený dôsledok prijatých pravidiel hry, začala silne formovať priemernosť, stručne povedané druhá trieda, a to ,bez ohľadu na stranícku, ideologickú, národnostnú a náboženskú príslušnosť. S filozofiou nám to stačí, a komu sa nepáči, nech ide preč. Treťou je **strata pána ...** Akoby nebol nik, kto by mal záujem a mohol brániť záujmy akademickej komunity. Ostali len lokálne záujmy. Ústavov, pracovísk a jednotlivcov. Veda aj školstvo majú ešte svojich prorokov, kazateľov, don Quijotov a matky Terezy, ale to je dnes málo ... **čo sa u nás dialo a deje**, je v značnej miere spôsobené nie nejakými špecificky slovenskými vlastnosťami. Ale **tragickou skutočnosťou**, že **po roku 1989 sa na čelo dostala nešťastná a nekompetentná skupina ľudí, ktorí narobili veľmi veľa zla, postupne sa zabetónovali a obklopili podobnými, a dôsledky toho sa ešte dlho budú pociťovať...** Odstupujúce politické garnitúry sa snažili zabetónovať obsadením akademických postov... **o vedeckej pravde sa nehlasuje**. Je známe, ako ľahko je manipulovať hlasovanie, voľby a podobne. **Malá skupina ľudí bez zábran ľahko dokáže zmanipulovať aj veľký kolektív...** za každú cenu získať moc, odstrániť schopných a nepohodlných a obklopiť sa svojimi – a je to nepriestrelné... A konečne – nie voľby, ale vymenovanie nadriadeným orgánom, ale po dôkladnej a dôvernej debata so všetkými hlavnými a dôležitými členmi kolektívu. **Formálne vypísanie konkurzu nič nerieši...**“ (zvýraznil J. D.).

Existuje jasná spojitosť medzi absolútnou úrovňou etického kódexu a absolútnou úrovňou civilizácie, lebo civilizácia sa prejavuje hľadaním pravdy a pravda je kľúčovým pilierom morálneho rastu [53-P. Johnson]. Domnievam sa, že v ťažiskových oblastiach ľudskej činnosti, najmä v školstve, by mal byť prijatý etický kódex (ako napríklad napr. Hippokratova prísaha v lekárstve). Z tohto dôvodu chýbajúci **etický kódex študenta** či **žiaka** v rezorte školstva, ktorý mal byť vydaný jeho ministerstvom ihneď po zmene v r. 1989, ale aj chýbajúci **etický kódex učiteľa**, svedčia o tom, že tento rezort riadia od zmeny v r. 1989 amatéri - inteligenti hoc aj s najvyššími titulmi pred menom a niektorí aj za menom, a nie intelektuál. A navyše **absencia etickej komisie** najmä na vysokých školách vo všetkých legislatívnych normách po r. 1989 svedčí **o amaterizme** (či naivnej viere, že učiteľ je záštitou etiky) aj schvaľovateľov legislatívy – **NR SR**, žiaľ, tiež len na úrovni inteligentov.

Inteligencia svoju nezastupiteľnú úlohu nezvláda, navyše napr. konferencia rektorov sa dopustila hrubého útoku v polovici 90. rokov na osobu, ktorá postupovala podľa zákona. A k výzve prvej ponovembrovej mládeže v roku 2009 k stavu a ďalšiemu smerovaniu spoločnosti zostala konferencia rektorov nevšímavo hluchá. Svedčí to nielen o absencii intelektuálov v rektorských funkciách, ale aj o nie optimálnych výberových mechanizmoch na vysokých školách a to nielen do rektorských funkcií.

Pozorujúc prekvapivé negatívne javy v oblasti školstva je vhodné si položiť otázku: A akú máme inteligenciu v činnostiach, ktoré najviac ovplyvňujú spoločnosť, t. j. v politike, médiách a v práve?

Už spomínaný Aristoteles postuloval – *Mravnou povinnosťou je ctiť si pravdu*. Ako si ju ctia médiá, žurnalisti, právnici a politickí činitelia?

Stručne na margo politických činiteľov:

Politika sa má zakladať na mravnosti a jej prvoradou úlohou je slúžiť občanovi. Účelom štátu ako združenia občanov je mier, nie vojna, ktorá predstavuje najvyššie zlo. Politikov nemáme, čo boli, boli vypudení z politiky, máme len politických činiteľov. Existencia národohospodárov vo vládných a zákonodarných funkciách je temer *terra incognita*.

Súčasný stav: politický systém možno charakterizovať ako vládu partokracie riadenú doma lobingom, kleptokraciou s asistujúcou sudcokraciou a zvonka riadenú diktátom finančnej mravne zdevastovanej pseudoelity –argumenty uvádzam v knihe.

A ohľadne volieb jeden vzdelanec uviedol – dávajú nám vybrať, čo vybrali určité sily v pozadí.

Ak porovnáme činnosť dnešnej inteligencie v zákonodarných a výkonných najmä vládných funkciách Slovenska s činnosťou podobnej inteligencie v čase I. SR z rokov 1939 – 1945, tak je tu podstatná rozdielnosť v troch oblastiach. Príslušníci inteligencie z rokov 1939 – 1945: a) boli absolventmi kvalitných VŠ v medzivojnovom období oproti absolventom odborne i mravne deformovaného školstva vrátane vysokého po boľševickom puči v roku 1948 a najmä po reformách či skôr deformáciách školstva z rokov 1953 – 1980; b) vyrastali v dedinskom či malomestskom prostredí, kde každý poznal každého, kde platila morálka určovaná dekalógom – na rozdiel od súčasných, pre ktorých je elementárna etika nepotrebným balastom; c) mali záujem na prosperovaní Slovenska, robili opatrenia, aby Slovensko prosperovalo v ťažkých vojnových časoch a bolo čo najmenej žmýkané nacistickým Nemeckom. Na rozdiel od dnešných, ktorí rozkrádali štátny majetok, dokonca aj tí, čo privatizovali na „národnej vlne“.

Ak je hlavné heslo pravice zásluhovosť (slovenská tzv. pravica ju permanentne ignoruje) a hlavné heslo ľavice solidarita (obe rovnako dôležité) (P. Pogády) , potom v našej spoločnosti nemožno robiť politiku ani pravicovú (peniaze neplynú zo schopností a zásluh – pozri napr. až astronomické odmeňovanie vyšších úradníkov – právnikov, napr. miliónové odmeny právnikom v prípade súdneho sporu so skupinou Penta v r. 2011), ani ľavicovú (kto je zlodej a lump, nemá najmenešie poňatie o spravodlivosti a o solidarite). Hranie sa na tzv. pravicu a ľavicu pripomína len detinské politické **pravoľavé tančeky**. Jeden vzdelanec označil politický systém na Slovensku ako **právnickú demokraciu**, demokraciu pre právnikov, podľa ktorých je štát demokratický, keď sa právnici majú dobre.

A aká je inteligencia v médiách?

Samozrejme vzniká otázka, či má niekto zodpovedať a kontrolovať mediálny priestor SR, aký má byť v médiách správny pomer medzi zabezpečovaním verejného záujmu a difúziou informácií ako súkromného statku.

Aj keď EU forsíruje tzv. pluralitu vlastníctva médií, **štát má zodpovednosť aj za neškodné mediálne prostredie obdobne ako má zodpovednosť za neškodnú vodu vo vodovodoch, za neškodné potraviny či životné prostredie. A zdravá demokracia potrebuje ostrážitých občanov a zdravo ostrážití občania potrebujú zásobu vedomostí. Demokracia si vyžaduje informovaných občanov a medzery vo vedomostiach znamenajú občiansky úpadok. Ak voliči nevedia, čo sa deje v politike, nemôžu racionálne kontrolovať politiku vlády. Zdravá spoločnosť potrebuje mať intelektuálov, nielen**

inteligentov. Sú štáty, kde sú elektronické médiá riadené štátom (napr. Rakúsko), v iných pôsobia súkromné elektronické médiá.

Charta BBC formulovala tri princípy médií verejnej služby: informovať, vzdelávať a baviť. O manipulácii ani slovo. Táto éra je však mŕtva. **Médiá už dávno neslúžia poslaniu, ktoré dostali do vienka a nemajú mandát ani morálny, ani odborný.** Publicistické slovo je oddelené od normy pravdy. **So vzdelávaním divákov sa nepočíta. Školstvo a veda nie sú v centre záujmu a pozornosti ani náhodou, patričné oddelenia v denníkoch boli dávno zrušené.** Médiá sa stali tvorcami virtuálnej reality a sú nástrojom sociálnej kontroly. Rezignovali na kritické myslenie. **Vládne v nich démon povrchnosti, pologramotnosti, slaboduchosti a ohlupovania. Otvorila sa Pandorina skrinka účelových lží, pokrytectva, zámerne nevidených súvislostí, umelého udržiavania mytológií, ideológií a umele udržiavaných predsudkov.** Zavládla vlna nevkusy, banalít, klamstiev, povrchných spracovaní života, pseudozábavy, prezentovaná nekvalitným jazykovým prejavom. A pritom škandálotvorná časť žurnalistickej obce trpí nadutosťou, nedotknuteľnosťou a bohorovnosťou - čo sme napísali, to je pravda. **Príjemcovia informácií – čitatelia, poslucháči, diváci – bočia od tém manipulácie médiami, nechcú si pripustiť, že by nimi niekto manipuloval. Je to prejav viery a mýtofilie ovčanov, nie občanov.** Podľa amerického intelektuála (judaistického pôvodu) N. Chomského iba 20 % ľudí myslí kriticcky. **Platónovo podobenstvo o jaskyni žne svoje úspechy.**

Médiá pôsobia ako **deformné médiá. Informácie v nich strácajú svoju hodnotu. Vytvárajú vyprázdnené informácie zbavené podstaty – kastráty – a tým vytvárajú virtuálnu realitu.** Navyše bojkotujú ozajstné mysliace individuality. Právě elity nemajú v týchto protislovenských médiách šancu. A rôzne *public relation* (PR) agentúry nie sú tu na to, aby uverejňovali pravdu., ale svojou činnosťou vytvárali povedomie o klientovi (podľa vyjadrenia jednej z nich). Ďalšia rakovinová degenerácia informačnej činnosti, majúca vzor v nacistickej Goebbelsovskej či sionistickej propagande.

Absencia intelektuálov, navyše až 52 % žurnalisticky nevzdelaných (SRo 1, r. 2007), teda nekompetentných, je tristným stavom žurnalistiky. Pre stručnú ilustráciu – redaktor SRo 1 v relácii o počasí položil „počasiakovi“ otázku – čo je to izoterma, ja poznám len izolepu.

Absencia kritických, polemických článkov je príznačná pre tzv. mainstreamové médiá najmä tlačové i elektronické v celej SR. Ba navyše vyskytla sa aj podpora porušovania legislatívy, etiky a hygieny práce napríklad verejnoprávnou televíziou STV-1 v 90-tych rokoch v prípade docenta, rektora VŠE v Bratislave, ktorý sa uchádzal o profesúru, pričom nespĺňal kritériá inaugurácie svojej školy. A stal sa profesorom. A médiá to kvitovali.

Niektoré médiá rešpektujúce objektivitu (LT, SNN, extraplus) sú vydávané v malom počte, nemajú dosah na väčšinu populácie. Navyše je u niektorých šéfredaktorov zarážajúca hygiena a etika práce v porovnaní s redakciami vedeckých a odborných časopisov. Prezentoval som to na prípade šéfredaktora Kultúry, ale zásadné nedostatky sú aj v prípade Slovenských národných (podvedenie čitateľov), Literárneho týždenníka či Slovenských pohľadov (šéfredaktor nereagoval na požiadavku uverejnenia ďalšej časti Absurdít, a to ani po výzve), ako to uvádzam v knihe.

Súkromné TV majú programy pre divákov s nižšími hodnotami IQ. A veľa divákov podlieha tomuto nevkusy, ba až primitivizmu. A štátne verejnoprávne médiá sa nemôžu volať verejnoprávnymi, pokiaľ sú len slúžiacou hlásnou partokracie. Intelektuála tam ťažko nájdeme.

Médiá v Európe a v západnej hemisfére sú kontrolované a riadené skupinou Bilderberg.

Takže kto vyčistí tento Augiášov chliev zámerných lží a pokrytectva v médiách na Slovensku?

A aká je inteligencia v oblasti práva?

Právo je pojem morálneho sveta. Je treba pripomenúť, že spravodlivé právo je **dôležité v živote spoločnosti a pozdvihuje ju do civilizovanej formy**. Montesquieuom požadovaná nezávislosť súdnictva však nemôže byť absolútna, aby nenastalo **nebezpečenstvo sudcokracie, sudcovského štátu, t. j. aby súdna moc nenahradzovala zákonodarnú moc**. Je veľmi rozšírená mylná predstava o autorite nezávislých sudcov respektíve súdnych orgánov, že len oni/ony sú schopní vysloviť ten jedine správny názor. No už antickí grécki učenci prišli na to, že existuje **spoločný zákon – a tým je zdravý rozum**. Nezávislosť musí byť taká, aby slúžila záujmom občana na kvalitnom fungovaní súdov a na ich efektívnej demokratickej kontrole, implementovanej už v legislatíve.

Právna teória formuloval **10 atribútov právneho štátu**. Z uvedenej sumarizácie plynie, že z celkového to dokumentujem v knihe. **počtu 10 atribútov právneho štátu je v legislatíve SR po roku 1989 viacnásobne porušených päť atribútov, teda polovica – a to tých najpodstatnejších**. Takže vyjadrenia, že SR nie je právny štát, sú v súlade so skutočnosťou, teda pravdivé. O SR ako o právnom štáte už len z pohľadu existujúcej legislatívy nemôže byť ani reči. *Navyše, je málo rozborov, aké zákony absentovali [386]. Už sa ani nepredpokladá, že justícií ide o spravodlivosť. Je tu viac-menej formálne právo. Cieľom právnikov – sudcov a podobne nebolo nikdy dopátrať sa spravodlivosti, ale dosiahnuť svoje ciele*. Z práva sa stal tovar, ktorí si môžu kúpiť len tí, ktorí prišli k majetku prevažne nečestným spôsobom, informujú médiá.

Pre porovnanie kvality tvorby zákonov vo vedných disciplínach a v práve - **keby prírodovedci a technici** formulovali a dodržiavali zákony tak **ako právnici, dodnes** by ľudstvo žilo v **jaskyni, lovilo zver a čakalo, kým nám blesk neprinesie oheň, aby sme si mohli uvariť jedlo**. A ak by hypoteticky právnici stáli na čele vedeckého a technického vývoja, pri takej kvalite právnikov a právnych činností by vývoj ľudstva smeroval k návratu do jaskýň. Na rozdiel od práva sa vo vedných disciplínach náprava robí automaticky, vyplýva to z charakteru vedeckosti týchto disciplín

Výstižné zrkadlo úrovne celej štruktúry súdnictva v SR poskytujú **prípady prejednávané v celej súdnej vertikále, stav súdnictva ilustrujem** na konkrétnom prípade, prejednávanom na Okresnom súde Košice – okolie (OS KEo) pod značkou 15 C 4/01. Výsledok:

Lož okresnej i krajskej sudkyne bola odobrená Generálnou prokuratúrou SR a Najvyšším súdom SR ako dostatočná právna argumentácia. Týmto bola lož povýšená na princíp súdnej moci v SR aj najvyšším súdom a generálnou prokuratúrou, teda celou súdnou vertikálou. Je to rozvrat spravodlivosti slovenského súdnictva a navyše svedectvo neschopnosti právnikov a politických činiteľov v najvyšších štátnych orgánoch a štátnych funkciách.

Súdnictvo SR je na úrovni afrických krajín (Stanovisko zahraničných expertov, TV Markíza, 28. marca 2005). Neznám linejši a hloupější bandu než jsou soudci v České republice (expremiér vlády ČR Miloš Zeman). A na Slovensku sú iní? Pritom intelektuálna náročnosť právnych zamestnaní s výnimkou sofistikovaných prípadov je na úrovni riešenia lineárnej algebraickej rovnice, čo je predmet učiva v siedmej triede základnej školy. A právnici, sudcovia sú v princípe vyšší úradníci (označenie už za monarchie).

Z pohľadu spravodlivého práva právnici rozhodujúci s ignoranciou princípu spravodlivosti predstavujú právnych deviantov respektíve dementov.

Nielen politickí činitelia a žurnalisti, ale aj vrstva inteligencie v oblasti práva zrejme oplýva najväčšou početnosťou osôb s najvyššou schopnosťou v trojhodnotovej stupnici

schopností: 1) schopný; 2) veľmi schopný a 3) všetkého schopný. Oprávnené sa môžeme domnievať, že vrstva právnikov (až na malé výnimky) ako súčasť inteligencie patrí len do jej nižšej vrstvy, ktorou sú inteligenti. Z prezentovaných prípadov v oblasti práva, ktoré sú len vrcholom ľadovca, plynie odpoveď na otázku, aká je úroveň inteligencie s titulom JUDr. (česť výnimkám): **Je chorou súčasťou hlavy národa, je postihnutá „rakovinou“**. Otázkou je, či na Slovensku terajší stav v oblasti práva a právnikov je stav benígny alebo malígny. Vzhľadom na to, že sa podľa publikovaných správ takmer nič kvalitatívne významné v náprave legislatívy nerobí, len sa pláta a príštipkuje, možno sa odôvodnene domnievať, že ide o pretrvávajúci malígny stav.

Navyše zákon o etike sudcu i politického činiteľa chýba. A po 40-ročnom devalvovaní morálky s výsledkom akceptovania hesla *Ukradni, čo môžeš* v celej spoločnosti, ktoré právnikom a politickým činiteľom je naďalej vzorom, je to deviantný stav. Pokles morálky reprezentujú dva nové pády v gramatike – 8. pád korytatív (kto z koho) a 9. pád sexuál (kto s kým).

Nízku úroveň vzdelanosti právnikov reprezentuje výrok jedného z nich, nemenovaného notára s vyše 40-ročnou praxou: „...**právnici ničomu nerozumejú, ale do všetkého kecajú**“.

Limitný prípad nevzdelanosti právnikov reprezentuje nemenovaný vládny právnik, ktorý ako člen komisie ministerstva hospodárstva pre energetiku, ktorá riešila transport elektrickej energie cez rozvodnú energetickú sústavu. Na jeho otázku, prečo sa výkon sústavy nedá zvýšiť, dostal odpoveď, že to nedovoľujú prírodné zákony. Jeho reakcia bola - **tak novelizujte prírodné zákony.** Takáto elementárna nevzdelanosť nepotrebuje komentár. Potom sa niet čo čudovať novovznikajúcemu prísloviu – *Hlúpy ako JUDr.*

Nie je nezaujímavé pripomenúť, že právo je na úrovni degenerovaných právnikov z obdobia posledných troch storočí Rímskej ríše. Priveľký majetok u jedných a nepatrný u druhých je svedectvom zlých zákonov. Nastalo úplné vyprázdnenie pojmu právo a právny štát nie je ničím iným ako biznisom pre právnikov podľa cynickej zásady – **právny štát je štát, v ktorom sa majú právnici dobre.** A to nastalo už v Rímskej ríši, keď Rimania zaviazali Justíciu oči. A mala ich zaviazané počas stredoveku, novoveku, v 20. storočí a má ich zaviazané aj v 21. storočí.

Aby sa zvýšila kvalita právnikov, žurnalistov a vôbec absolventov najmä humanitných disciplín oblasti exaktnej elementárnej logiky, pracovitosti, zodpovednosti i spravodlivosti, vhodné by bolo zaviesť do ich učebných plánov aspoň dva semestre „exaktnej logiky“, reprezentovanej Newtonovým – Leibnitzovým počtom (čo je matematika zo 17. storočia), vyučovaného na technických a prírodovedeckých fakultách. Je účelné pripomenúť, že po vypudení latinčiny z výučby na gymnáziách v 50. rokoch, výučba exaktnej logiky bola reprezentovaná matematikou a fyzikou. Na margo tohto návrhu – jeden predseda trestného senátu krajského súdu „vyskočil po povalu“ od radosti nad výstižnosťou tohto výroku.

Humanitná inteligencia zlyháva vo vedení spoločnosti na Západe (C.P. Snow) ale aj na Východe a navyše existuje temer absolútna technická negramotnosť väčšiny ľudí z humanitných disciplín a nadto aj v oblasti vedeckých disciplín. Prof Bradshaw uviedol, že pri snahe zvládnuť druhý princíp termodynamiky zostala frustrovaná a rozčarovaná. Oprávnené sa možno domnievať, že hlavnou príčinou intelektuálnej biedy v spoločnosti je zaostávanie niektorých humanitných disciplín.

Na margo medzinárodného práva - existujú právne normy medzi štátmi, nie medzi národmi, takže ide o medzištátne právo. Neexistuje právo medzi národmi, ale právo medzi štátmi. Ide tu o mätež pojmov.

OSN je pod americkým vplyvom a SŠA ju používajú ako kamufláž (Literárny týždenník, č. 17 – 18/2011). Zastrešuje medzinárodné bezprávie. Takže OSN ako prameň medzinárodnej autority sa zmenila na svetové absurdné divadlo, na globálny blázinec, kde vládne faloš

šialencov a hlasy rozumných zanikajú v revolučnom a rasistickom reve [53 – P. Johnson]. **OSN tak zlyhala a stala sa vyloženou prekážkou mieru a spravodlivosti.** Predstavuje ďalšiu zvrátenosť dejín. **Haagsky tribunál nesmie trestať občanov SŠA za vojnové zločiny. Predstavuje politický tribunál na zabezpečenie beztretného porušovania medzinárodného práva križiackymi štátmi NATO.** Ide teda o výsmech medzinárodného práva, **A výsmech medzinárodného práva a ženevských konvencií reprezentuje aj Guantanámo.**

A ľudská civilizácia nie je schopná zaujať morálny a jediný správny postoj voči útočnej vojne. V medzinárodnom práve vládne právny nihilizmus a gumové výklady rezolúcií OSN. Sú to karcinómy medzi národného práva.

Pokrok je jeden zo základných pojmov našej myšlienkovvej výbavy. Je charakterizovaný prekonávaním predchádzajúcich štádií vývoja k vyšším stupňom, k novým hodnotnejším formám civilizácie, ktorá je v podstate prekonávaním prírody a vytváraním humánneho ľudstva [456 - B. Komárková]. Reflektované absurdity na Slovensku v oblasti školstva, politiky, práva i médií svedčia nie o pokroku, ale o regrese vývoja. **Ak má Slovensko tak nekvalitnú inteligenciu a tak nekritických ovčanov a tak málo občanov, tak adekvátnym hlavným mestom by mal byť salaš.**

Aký vývoj možno očakávať v budúcom období?

Vo svete:

Zdá sa, že určité globalizačné leviatanské modernistické doktríny dospeli po 300 rokoch do bodu omega. Pred asi dvadsiatimi rokmi výstižné a stručné vyjadrenie možného vývoja načrtol profesor Revilo P. Oliver: „*The New World Order: Catholicism and the Zionist War Against Our Cultural Standards*“ [451 – P. Revilo]. Uvedené vyjadrenia objektivizujúceho vzdelanca svedčia o jeho vzdelanosti a predvídavosti. Porovnanie stručného reflektovania stavu v oblasti najmä politiky a ekonomiky s touto možnosťou ďalšieho vývoja navrhuje konštatovanie: svetlo na konci tunela zatiaľ nie je vidieť.

A civilizácia je opäť na rázcestí, buď bude výsledky týchto deformačných doktrín otrocky akceptovať alebo bude hľadať východiská z týchto civilizačných karcinómov v zmysle paradigmy humanistickej antiky.

Z histórie plynie, že akokoľvek veľké a vojensky silné ríše skončili rozpadom pre kolektívnu tuposť, ani jedna sa nezachovala. **Princíp analógie ponúka myšlienku, že ani výsledok projektu *pax americana*, spočívajúceho v princípe na neokolonializme pod vedením cynickej pokryteckej sily na čele s rasistickým vierovým spoločenstvom nemôže byť iný ako výsledok projektov *pax romana* a *pax soviética*.**

V SR:

Slovensko ako malý štát je vo vleku väčších štátov, no čeliť nepriaznivým externým vplyvom môže len národ, štát, ktorý má početnú kvalitnú inteligenciu a informovaných občanov, kvalitnú legislatívu a zdravé médiá

Takže záverom – cieľom aktivity spojenej s prácou na tvorbe knihy reflexií absurdít bolo nielen odzrkadlenie kategórií absurdít v školstve a vôbec v spoločnosti, ale aj pokusom o vypátranie ich príčin a súvislostí a načrtnutie možných východísk z krízového stavu. Účelom knihy nemôže byť vyčerpávajúce zobrazenie všetkých absurdít, ale poukázanie na hlavné kategórie týchto absurdít. A na základe širšieho pohľadu na vývoj vysokého školstva v Európe (i spoločnosti) iniciovať širšiu diskusiu, polemiku o problematike smerovania

školy i spoločnosti za účelom nápravy ich smerovania na vzostupnú trajektóriu, na trajektóriu pokroku.

A ako sa mi to podarilo, nech posúdi informovaný kritický čitateľ.

+++++

EŠTE RAZ!

Pozrite poslanú prílohu - Hlinka v spomienkach.doc

INFO - niečo z pošty - L.N.

Vážený pán Č..... - dobrý večer!

V tom článku čo som od Vás dostal hore v prílohe, je aj veta citujem: "Vedenie slovenského vojnového štátu ...", to je veta, ktorá prezrádza o pisateľovi veľmi veľa, minimálne to, že neovláda ani vlastnú históriu, ak to Slováčik vôbec je ...? ... a ku A. Hlinkovi má ten pisateľ článku "Hlinka v spomienkach" tak ďaleko ako klokan k sibírskej líške ... v tom čase v r.1945 to mohlo byť nanajvýš tak Vedenie Slovenskej republiky Za toho pána, čo to napísal a ani za ten článok v prílohe by som nedal ani deravý groš.

Chcem zdôrazniť, že z pôvodných dehonestujúcich prívlastkov pre označenie **1.SR**, ktorá vznikla hlasovaním (povstaním všetkých poslancov I. SR a zaspievaním Hej Slováci - hymny **1.SR**) poslancov v demokraticky zvolenom slovenskom sneme 14.3.1939 až 1945, napr. "takzvaný", "vojnový", "klérofašistický", ktoré jej dávali "historici odchovaní Prahou" vynikajúco platení a vyberaní režimom komunistického Československa, sa teraz, ešte ako tak používa - už len názov s prívlastkom "Vojnový Slovenský štát"!

Chcem len jednoducho konštatovať: **1.SR nevznikla počas vojny, nevznikla rozhodnutím podľa výsledkov vojny, ani rozhodnutím vojnových víťazov a jej obdobie trvania nie je totožné s obdobím trvania II. svetovej vojny.**

Naopak, ak by sme tento prívlastok "vojnový" použili pre I.ČSR so vznikom 28.10.1918, tak by to bolo oveľa výstižnejšie a aj pravdivejšie.

Preto, že: **1.ČSR - vznikla ešte počas existencie I. svetovej vojny - tá skončila 11.11.1918, 1.ČSR vznikla jednoznačne až rozhodnutím víťazných vojnových štátov a vznikla podľa výsledkov I. svetovej vojny, teda nevznikla ani hlasovaním v demokraticky zvolenom parlamente - lebo nebol!!!!**

Nepoznám nikoho z historikov, ktorí by sa odvážili z propagandistických alebo z iných ideologických záujmov napísať "Vojnová 1. ČSR", asi ťažko!

Aj na oficiálnej vedeckej konferencii s názvom "JUH Slovenska po Viedenskej arbitráži 1938-1945" konanej v Šuranoch v dňoch 22.-23.3.2011 sa zo zúčastnených 21 prednášajúcich historikov z Ukrajiny, Poľska, Maďarska, Česka, Poľska a samozrejme aj za účasti historikov zo Slovenska sa len jedna mladučka prednášajúca (tipnite si odkiaľ a z akej slovenskej inštitúcie? No zo Slovenskej akadémie vied!!) znížila pre označenie 1. SR - prívlastkom "vojnová". Nikto nekomentoval toto jej "odborné a historické" označenie, bolo nám hneď jasné o akú "vyškolenú a kým platenú historičku" ide.

Všetci tam prítomní (zdôrazňujem všetci!!) historici, používali úplne samozrejme názov Slovenská republika alebo 1. Slovenská republika. Teda, už bez tých "dobroprajných" prívlastkov zaužívaných "historikmi - odchovancami" bývalého totalitného komunistického Československého režimu (ešte dožívajúcich a dobre platených historikov v SAV) pre označenie **1.SR**.

L.N.

P.S.: Napríklad v Trenčíne nám potom postavili "vojnovú" novú železničnú stanicu, na Lomnický štít sme postavili "vojnovú" visutú lanovku, v Bratislave sme založili "vojnovú" Ekonomickú a vojnovú Technickú vysokú školu aj postavili "vojnový" internát Lafranconi, že

to je hlúposť nad hlúposť?! Možno na to časom prídu aj tí z našich peňazí platení historici zo SAV v Bratislave.

Hlinkov bodygard: Nič mu nebolo cudzie

29.03.2009

Hlinkov bodygard: Nič mu nebolo cudzie

Postavou a celým výzorom veľmi pripomínal Andreja Hlinku. Bol akoby jeho dvojníkom a spoločníkom, ale predovšetkým osobným strážcom, bodygardom. Volal sa Ján Lehotský. "Ani Lenin, ani Trotzki, ale Hlinka a Lehotský," stálo na letákoch ľudovej strany. Rýmovačka sa ozývala aj na jej ľudových zhromaždeniach v 20. rokoch minulého storočia. Lenin a Trockij mali symbolizovať "červené" Slovensko, Hlinka a Lehotský - "biele".

Kto však bol Lehotský?

V svojich knižne vydaných spomienkach sa o ňom zmieňuje "červený" básnik Andrej Plávka: "Na ružomerskej fare už dávno nesídlil Andrej Hlinka a ešte aj to mauzóleum pod kopcom spustlo, ale jeho všeobecne známy strážca Lehotský sa ako kuriozita motal po Ružomberku a rozprával polopravdy a lži zo života Hlinku." Ale čo konkrétne rozprával, to sa už čitateľ z Plávkových pamätí nedozvie. Našťastie, v Plaveckom Štvrtku na Záhorí žije Lehotského vnuk Ivan Lehotský (65). Do roku 1968 pracoval v Slovenskej televízii ako asistent réžie, hneď v počiatkoch normalizácie emigroval do Švajčiarska. Tam aj absolvoval vysokoškolské štúdium. Potom pôsobil ako učiteľ teológie a etiky na gymnáziu. V roku 1999 sa vrátil na Slovensko. "Z rozprávania starého otca mi utkvel v pamäti nie obraz svätca alebo otca národa, ale človeka z mäsa a kosti, ktorému nič ľudské nebolo cudzie," spomína Lehotský.

Hodili doňho kameňom

Hlinka býval dosť náladový, až impulzívny. Vedel však byť aj príjemný a vtipný. Osobný strážca predsedu ľudovej strany aj vnukom porozprával príhodu, ktorá sa udiala v pražskom parlamente. Keď skupinka slovenských poslancov na čele s Hlinkom vchádzala do zasadacej siene, ktorá si česká poslankyňa nahlas poznamenala: "Nastáva koniec sveta, všetci svätí už prichádzajú." Na čo Hlinka pohotovo odpovedal: "Áno, už aj trúba nebeská sa ozvala." Ivan Lehotský nevie spresniť, kedy si Hlinka najal starého otca do svojich služieb. Podľa viacerých indícií to mohlo byť okolo roku 1920, už vtedy sa totiž ukazovalo, že katolícky politik potrebuje osobného strážcu. O rok neskôr napríklad vyšlo najavo, že na Hlinku sa zrejme pripravoval atentát. Dvaja podozriví sa pri policajnom vyšetrovaní priznali, že za 25-tisíc korún boli ochotní Hlinku zavraždiť. Ján Lehotský mal vtedy okolo 40 rokov a zhodou okolností pracoval na železnici ako vlakvedúci. Samozrejme, musel byť členom ľudovej strany. Autorka krátkej biografie A. Hlinku historička Alena Bartlová nevie o Lehotskom takmer nič. Ani Karol Sidor v staršom životopise sa o Hlinkovom bodygardovi nezmieňuje. V publikácii Andrej Hlinka slovom a obrazom, ktorá vyšla svojho času v exile, sa však našlo miesto aj pre osobného strážcu. "Vždy stál v pozadí, bol predovšetkým bodygardom, ale o prípadoch, keď musel brániť Hlinku, nikdy doma nerozprával, ani sa k nim neskôr nevracal," upozorňuje Lehotského vnuk. Len z iných prameňov sa neskôr dozvedal, že starý otec musel s Hlinkom zažiť aj dramatické situácie. V septembri 1924 sa strhli krvavé výtržnosti na zhromaždení ľudovej strany v Trnave. Kým 60-ročný Hlinka rečnil, zasypávali ho kameňmi "židia a sociálni demokrati", ako písala dobová ľudácka tlač. Svojmu vnukovi Ján Lehotský najradšej rozprával o tom, ako chodil s Hlinkom chytať hlavátky. Rodina Lehotských žila vtedy neďaleko ružomerskej fary, stará matka bola kalvínska z Temešváru a do smrti sa nenaučila poriadne po slovensky. Hlinkovi to údajne neprekážalo, rozprával sa s ňou po

maďarsky. "Zlostil sa však na môjho otca, ktorý mu chodil do pracovne brať poštové známky, najmä vatikánske a nadával mu do čirkášov," dodáva Lehotský - vnuk.

Chcú mat' z neho Lenina?

Keď v roku 1938 Hlinka zomrel, Ján Lehotský sa stal strážcom a kustódom v jeho mauzóleu.

Sprevádzal po ňom rôzne delegácie a výpravy turistov. V marci roku 1945 dal vtedajší minister vnútra Alexander Mach príkaz previezť rakvu s balzamovaným telom do Bratislavy.

Vedenie slovenského vojnového štátu sa tak rozhodlo v obavách pred postupujúcimi sovietskymi vojskami. „Starý otec nechcel Bratislavčanom telo vydať, povedal, že ho budú musieť zastrelit', zohnali si však náhradné kľúče a v noci rakvu s telom odviezli," rozpráva I. Lehotský. Podľa nepotvrdených správ rakva asi týždeň ležala v Prezidentskom paláci. Neskôr ju vraj chceli vyviezť z Bratislavy do Rakúska, prípadne aj ďalej na Západ. Napokon však z týchto zámerov zišlo a truhlu aj s telesnými pozostatkami uložili v katakombách Dómu sv.

Martina. Kedy a kam zabalzamované telo putovalo neskôr, o tom sú už len dohady.

Opakované policajné pátranie sa skončilo bezvýsledne. "Lepšie by bolo, keby sa už ani nenašlo, nech odpočíva v pokoji, netreba ho hľadať ani nahrádzať v mauzóleu voskovou figurínou, všetko to pripomína až nenormálne uctievanie mŕtvolu," myslí si teológ Lehotský. A odvoláva sa na prípad Lenina a jeho mauzólea na Červenom námestí v Moskve. Je aj proti vyhláseniu Hlinku zákonom za otca národa. „Nech sa Hlinkom zaoberajú radšej historici ako zákonodarcovia a nech oceneniu jeho zásluh predchádza poriadny výskum verejnej mienky," dodáva. Ako človek, ktorý vyše 30 rokov prežil v Švajčiarsku, odporúča na riešenie takejto otázky priamy nástroj demokracie - referendum. Starý otec zanechal vnukovi v testamente klobúk a palicu po Hlinkovi. Dnes by to boli vzácne relikvie, lenže pri sťahovaní rodiny zmenili majiteľa. Nachádzajú sa v súkromnej zbierke v Žiline. "Viem, kto ich má, ale nepýtam si ich späť," uzatvára Lehotský.

+++++

Ke známé aktuální činnosti sudetoněmeckého landsmanšaftu v ČR

Zatímco nejen český tisk v německých rukou a dokonce ani Česká televize nás téměř neinformují o činnosti sudetoněmeckého landsmanšaftu (SL) v České republice, jsou nuceni představitelé SL o svých „úspěších“ referovat svým napuzeným a nedočkavým soukmenovcům z tzv. čtvrtého bavorského kmene, tedy sudetům. Není divu, že o nich také píše na předních stránkách Sudetendeutsche Zeitung (SZ). Z kráceného a volného překladu článků SZ uvádíme:

Politika vyhnaných ve 21. století

V polovině srpna 2011 uspořádala Akademie střední Evropa seminář "Němci a Češi. Život a spolunažívání v politice, ekonomice a společnosti". **Exkurze po Praze zorganizoval Peter Barton, vedoucí sudetoněmecké kanceláře. Většina z 30 účastníků semináře byli členové CSU z okresu Dolní Franky. Svitavský senátor Václav Koukal, vedoucí sekce KDU-ČSL, vítal Bartona a hosty v jednom sále Senátu. Skupinu ve středisku KDU-ČSL očekával předseda strany Pavel Bělobrádek s Janem Čížinským, vysvětlil jim spojitost jeho strany s CSU. Historické prostory hostům ukázal Rudolf Kubát. Terezie Radoměřská vysvětlila, jak se lidovci snaží o dobré sousedské vztahy s Německem. Pro Marka Ženíška z Plzně je Bavorsko sousedem číslo jedna.**

SZ, 2.9.2011, str.5

Bernd Posselt navštívil pražské sídlo lidovců, TOP 09

V pražském ústředí KDU-ČSL se sešel Bernd Posselt, doprovázen Petrem Bartoněm s prvním místopředsedou KDU-ČSL, Pavlem Svobodou. V sále frakce TOP 09 se B. Posselt, P. Bartoň, St. Mayer sešli s poslancem TOP 09 D. Kortem.

V sudetoněmecké kanceláři se sešel B. Posselt, P. Bartoň s Cyrilem Svobodou (KDU-ČSL).
7.10.2011

Unie vyhnaných a vysídlených v Čechách pod vedením B. Posselta

Partnerem delegace v Plzni byl tamní biskup **Fr. Radkovský**, který se skupinou poobědval. V Ústí nad Labem si skupina prohlédla návrh architektury pro tam naplánované Muzeum Němců v českých zemích. Skupina na noc byla v kdysi sudetských světových lázních Teplice-Šanov. V Litoměřicích skupina diskutovala s generálním vikářem **páterem Stanislavem Příbylem**. V Terezíně se skupina setkala s bývalým českým senátorem a současným **evangelickým farářem Zdeňkem Bártou**. V Praze skupinu provedla předsedkyně Kulturního svazu Němců v České republice, **Irena Nováková**. Společně šli po německých stopách ve „Zlatém městě“. S příslušníky židovské obce se skupina setkala v restauraci u Pinkasů.

Třetí den byl věnován setkáním s českými politiky, které zorganizoval vedoucí „sudetského úřadu“ v Praze, Petr Bartoň. Z vládní strany TOP 09 se se skupinou setkal poslanec **D. Korte**, za lidovce **Pavel Svoboda**, **Václav Koukal**, za Zelené **Milan Horáček**. K setkáním došlo ve význačných prostorách, např. v Kolovratském paláci, mluvilo se i o Benešových dekretech. **Cyril Svoboda** navštívil sudetoněmecký úřad v Praze.

List Sudetendeutsche Zeitung uveřejnil 6 fotografií, na každé je B. Posselt, i jiní, např. senátor Koukal, Pavel Svoboda (KDU-ČSL), Cyril Svoboda i jiní. (7.10.2011)

Jména uvedených „českých“ politiků si zapamatujme. Snad nám pomohou v řešení soustavy rovnic s více neznámými. Tyto jsou obsaženy zejména v projevu, jenž přednesl Bernd Posselt na 62. sjezd odsunutých Němců z Československa, který se konal červnu letošního roku v Augsburgu. Citujeme:

„Podnikli jsme cestu do Prahy, abychom konečně našli správný směr a dialog mohl začít. My v přátelské spolupráci s Horstem Seehoferem, který je výtečným patronem s kompetencí a srdcem, jsme připravovali cestu. **My jsme v pozadí začali s rozhovory mezi námi a osobnostmi na nejvyšší úrovni, které bohužel v pozadí ještě musely zůstat, ale doufám, že jednoho dne vejdou ve známost a povedou k tomu, aby vše bylo konkrétnější.**“

Můžeme konstatovat, že sice známe jména řady „českých“ politiků, kteří v nedávné době jednali s B. Posseltem, ale současně musíme připustit, že většinou nejde o osobnosti na nejvyšší úrovni, o nichž mluvčí SL se zmínil. Není však ani tak těžké si odvodit jména těch nejvyšších z údajů a souvislostí nám známých. Pokusíme-li se o to, pak mezi tajně vyjednávací s B. Posseltem by zřejmě patřil Karel Schwarzenberg, Pavel Bělobrádek a Ondřej Liška. S větší přesností, i když ne s plnou jistotou, můžeme určit alespoň politické strany, jejichž jménem „spiklenci“ jednali. Podle našeho názoru mezi ně patří TOP 09, KDU-ČSL a Zelení. Jde tedy o politické strany, které jsou v české veřejnosti známé, slušně řečeno, přichylností k sudetům a jejich landsmanšaftu.

Nejde však jen o určité politiky, politické strany, ale také o české sdělovací prostředky. Většina z nich je přímo v německých rukou nebo se nachází pod určitým, větším či menším německým vlivem, který dále svou činností umocňují někteří např. novináři, pracovníci ČT a politologové. Jak s nimi SL pracuje? Mluví o tom B. Posselt ve svém projevu na 61. sjezdu odsunutých Němců:

„Ptáme se vždy opět: **Jaké úspěchy má činnost landsmanšaftu?** Vede dialog, rozhovory k něčemu? Jsou důkazy, že mají odezvu... krajané Toman Brod či Oldřich Stránský, dřívější vězeň z Osvětimi, dávají najevo svou sounáležitost, podobně jako i jiní četní hosté.

Zvláště, když pátráme po úspěších činnosti landsmanšaftu, musíme také konstatovat, že například novinář, který tento působivý dokumentární film s velkou odvahou dal dohromady zastaralé snímky, je dlouholetý partner pro dialog našeho landsmanšaftu v České republice. **Student profesora Rudolfa Kučery, našeho dlouholetého partnera pro dialog,** měl odvahu natočit pro česká média portrét tehdejšího mluvčího SL, Franze Neubauera, přestože tento byl v tehdejší době mohutně tupen a dehostován. S touto dokumentací autor nyní přichází...

Co je přesvědčivé, že se nejedná o nějakou jednotlivou akci. Není bez důležitosti, že ČT v nejlepší promítací době uvede takový dokument ve výroční den ukončení války, kdy je důvod slavit 65. výročí ukončení války a kdy na programu bývají jen jubilejní filmy. Diskuse převážně věcně a rozumně probíhá. **Vše to dokazuje, že neustálá kapka i kámen vyhloubí. My musíme jednoduše, trpělivě naše cíle prosazovat.**“

A na 62. sjezdu B. Posselt pokračuje: „**David Vondráček, po 20 let osobní přítel a partner pro rozhovory s naším landsmanšaftem,** který jako mladý muž poprvé byl u nás v Sudetoněmeckém domě, natočil již druhý film – všude je jeho první chválen. O posledním víkendů na zasedání sudetoněmecké rady v Mariánských Lázních jsme shlédli již druhý film „Řekni mi, kde ti mrtví jsou“ o masových hrobech v České republice, které nyní konečně byly „nalezeny“.“ (Uvedené články přeložil ing. Jaroslav Liška)

Je však důležité klást si takové a podobné otázky? Jsme přesvědčeni, že ano. Jednat za zády národa, jednat v rozporu s jeho zájmy, jednat v utajení se SL je jednat, jak jsme přesvědčeni, zavříženíhodně, zvláště vzhledem k jeho cílům.

O dlouhodobém programu sudetů pojednává následující článek:

Ještě k wiesbadenské dohodě

Bernd Posselt ve svém projevu na 61. sjezdu odsunutých Němců z Československa poměrně široce mluvil i o wiesbadenské dohodě. **Označil ji za vizionářský dokument, jímž sudetoněmecká národnostní skupina učinila velký krok k českému národu a zvláště pak k úpravě budoucích vztahů mezi Čechy a sudetskými Němci.**

Dále mluvčí sudetoněmeckého landsmanšaftu zdůrazňuje, že dohoda byla uzavřena mezi svobodnými Čechy v exilu, ti ostatní podle něj byli v tu dobu již zotročení sovětským komunismem, na jedné straně a tehdejšími představiteli národnostní skupiny na straně druhé.

V jednom z následujících svých vystoupení **B. Posselt uvedl, že sudetští Němci jsou připraveni k dialogu, jenž by alespoň orientačně měl vycházet právě z wiesbadenské dohody...**

Pokud jde o signatáře dohody, pak především je třeba zdůraznit, že **generál Lev Prchala** nebyl českým vlastencem, ale pouze, mítně řečeno, fašizujícím generálem, který se obklopil českými kolaboranty s nacisty. Druhým signatářem za „svobodné exilové Čechy“, jak se vyjádřil Posselt, byl **Vladimír Pekelský**, člen Vlajky, zatčený v r. 1945 za kolaboraci s Němci, jemuž se podařilo v r. 1946 utéct z vězení a dostat se do západního Německa.

Za sudetské Němce wiesbadenskou dohodu podepsal **Rudolf Lodgman von Auen**, tehdejší mluvčí sudetoněmecké národnostní skupiny. Minulost tohoto pána, jehož Posselt označil za opravdu upřímného a silného vlastence, je velice pochybná. U jeho jména bychom neměli nikdy zapomenout uvést, jak uvádí historici, že šlo o starého protičeského harcovníka, který písemně a s dojetím poděkoval Hitlerovi, že osvobodil sudetské Němce a Sudety od nadvlády Čechů. Nadto ještě zdůraznil, že tak Hitler naplnil jeho dávný sen. Ano, tento snil nejméně

již od r. 1918, kdy se stal zemským hejtmanem v tzv. provincii Deutschböhmen. V této funkci zavítal do Prahy, kde při rozhovorech zaujal neústupné stanovisko, že německé provincie jsou nedílnou součástí Rakouské republiky. Vyslání německých zástupců do Národního shromáždění ostře odmítl a vznesl požadavek, aby ČSR uznala vládu Deutschböhmen a jednala s ní jako rovnocenným partnerem. Samozřejmě, že představitelé Národního výboru ukončili jednání prohlášením, že vládu Deutschböhmen neuznávají a nebudou s ní jednat.

Der Spiegel z 22. února 2010 dále uvádí, že R. **Lodgman von Auen**, rodák z Hradce Králové, nenáviděl Židy, „proslavil“ se svými antisemitskými výpady. **V roce 1961 formuloval svou vizi německé východní zahraniční politiky slovy: „Výchozím bodem každé německé politiky na východě jsou reálné hranice Německa z roku 1939, kdy vstoupilo do války: s nimi jsou hranice z roku 1945 identické, a nikoli s hranicemi z roku 1937.“** (Dr. E. Hahnová, dr. Hans Henning Hahn, Sudetoněmecká otázka, str. 2) Jde v tomto případě o revisionismus nebo přímo o revanšismus? Pokud jsou současní soukmenovci R. Lodgmana von Auen stejně silnými a upřímnými vlastenci jako byl on, pak panbůh s námi a vše zlé pryč! Snad právě uvedené kvality katapultovaly R. Lodgmana von Auen do funkce prvního mluvčího sudetoněmecké národnostní skupiny. Ostatně nic zvláštního v tzv. vyhnaneckých organizacích, např. Rudolf Wagner, dlouholetý funkcionář Svazu vyhnanců (Bund der Vertrieben), byl jako SS-obersturmführer na Himmlerově Říšském hlavním bezpečnostním úřadě, který organizoval holocaust. Bělehrad jej vždy považoval za válečného zločince. (Der Spiegel 22. února 2010).

Spřízněnost generála Prchalý a R. Lodgmana, navozuje jak vztah dlužníka a věřitele, tak i jejich místo odpočinutí. Oba dva spočinuli vedle sebe na mnichovském lesním hřbitově . Není to náhoda!

Vzpomeňme si, jak sudetští Němci o sobě prohlašují, že nacisty byli jen zneužití. Pravdou však je, že řada z nich nacisty byla nejen smýšlením, ale i svou „činnorodou“ příslušností k NSDAP nebo dokonce i k SS, gestapu a k různým zpravodajským službám.

Za exilové představitele určité části české a slovenské veřejnosti můžeme považovat pouze **Radu svobodného Československa (RSČ), jejímž předsedou byl dr. P. Zenkl.** Tato zaujala k odsunu Němců z Československa zcela jednoznačné stanovisko. **Označila jej za definitivní. K úmyslům federalizovat republiku s odsunutými Němci čelila programovou větou, že Československá republika je nedělitelná v předmnichovských hranicích.**

Odsunutí Němci, kromě několika jednotlivých exilových Čechů, nenašli žádný český a slovenský alespoň částečně reprezentativní exilový subjekt, který by byl ochoten s nimi jednat. A tak se stala wiesbadenská dohoda z nouze téměř „historickým dokumentem“, obsahujícím vizi úpravy vztahů mezi Čechy a sudetskými Němci, kteří mají v úmyslu se do republiky vrátit jako národnostní skupina, přesněji, jak říkají, druhý zemský národ v českých zemích. Vůbec jim nevadí, že nikdy samostatným národem nebyli, nýbrž pouze národnostní menšinou.

Co zakotvuje tzv. wiesbadenská dohoda?

Čl. 3 říká, že **“Obě strany považují návrat sudetskoněmeckých vyhnanců do jejich domoviny za spravedlivý a tudíž samozřejmý.”**

Čl. 4 pak zajišťuje náhrady škod: „Obě strany odmítají uznati vzájemně kolektivní vinu a v důsledku toho zavrhnou myšlenku na pomstu, naproti tomu však **požadují náhradu za škody, jež utrpěl jak český, tak sudetskoněmecký lid, stejně jako žádají potrestání duchovních původců spáchaných zločinů i jejich výkonných orgánů.**“

Čl.5 pak zdůrazňuje: „5. **Obě strany jsou za jedno, že o konečném státně-politickém uspořádání rozhodnou oba národy ve smyslu ustanovení bodu 2, a to jakmile bude osvobozen český národ a jakmile se vrátí sudetští Němci do svých domovů. Aby mohly být vytvořeny předpoklady nového soužití obou národů, které v průběhu tisíciletí žily v nejužším svazku a také v něm v budoucnu žítí budou, dohodly se obě strany, že k tomuto**

účelu ustaví Federální výbor. Obě strany budou v tomto výboru zastoupeny rovným dílem.

Cílem tzv. sudetských Němců, jak vyplývá z uvedeného, je jejich návrat do České republiky, společné vlasti Čechů a Němců, nikoliv jako jednotlivců, ale jako druhý zemský národ, který by měl v ČR s českým národem rovné postavení a s ním přebudoval český stát na česko-německou federaci. Po návratu by sudetští Němci měli nárok na náhradu škod, které jim „vyhnáním“ vznikly, a právo žádat potrestání původců spáchaných zločinů. V jednom z rozhovorů, které **K. Schwarzenberg poskytl německému tisku, vysloveně uvedl, že se cítí „Böhme“ nikoliv „Tscheche“**. A podobně bychom se měli v budoucnosti cítit i my, Češi?

Pro svou „státoprávní“ konstrukci, jež je v hrubém rozporu s Ústavou České republiky, můžou odsunout Němci i v ČR najít stoupence, dokonce i ve vyšších funkcích, kteří budou ochotni s nimi na toto téma jednat. I tyto novodobé „prchalovce“, přes velkou podporu, jíž se těší a budou těšit v řadě sdělovacích prostředků, např. v českém tisku v německých rukou, české televizi, český národ je odvrhne. Prchalovci, známí jako přísluhovači sudetských Němců, své místo v našich dějinách již mají. I jejich následovatelé, jak jsme přesvědčeni, skončí obdobně.

Blízký vztah k sudetům a jejich SL mají i některé církve, zejména katolická a do určité míry i evangelická, zvláště pak někteří jejich představitelé. To je jeden z důvodů, proč část věřících a KDU-ČSL, jež se považuje za křesťanskou stranu, usilují o tzv. smíření. Důležitou úlohu v tomto duchu hraje německá **Ackermann-Gemeinde**, která má i svou českou odnož. Ale to je již jiná kapitola, jíž se budeme zabývat někdy později.

Na základě dostupných materiálů připravil dr. O. Tuleškov *Vydalo Křesťanskosociální hnutí ve spolupráci s Nezávislou skupinou Věrní zůstaneme, Kruhem občanů ČR vyhnáných v r. 1938 z pohraničí a Českým národním sdružením jako svou 383. publikaci určenou pro vnitřní potřebu českých národních organizací, Praha, listopad 2011.*

Webová stránka: www.ceskenarodnilisty.cz E-mail: vydavatel@seznam.cz

+++++

- Iste si spominas, ze ked "za komunizmu" bola prostitucia trestna, na
- > sklonku komunizmu sa v Nedelnej Pravde objavovali clanky, ktore
 - > informovali o tomto "permanentnom fenomene" (jeden z nich napisal aj
 - > neskorsi sefredaktor LT) ako o "najstarsom remesle" - aj s cenovym
 - > kontrastom: zatiaľ čo bežný plat vtedy mohol byť v rozpatí od 1000 do
 - > 3500 Kcs (o "neviditeľných príjmoch" sa nepísalo...), u prostitútiiek
 - > sa už vtedy hovorilo o príjme do 30.000 Kcs, jedna moja kolegyna si
 - > vtedy usmevne povzdychla: "Staci lezat na chrbte..." Možno nemala
 - > celkom pravdu, ved... "Hustler" (ci chcem, ci nechcem, vtiera sa už
 - > vsade!) ukazuje, ako si to treba zasluzit... A iny, "sveta znaly a
 - > skusený" vyznamny reziser mi medzi recou na tu temu precedil: "To je
 - > stara vec, ze s prostituciou je zbytocne bojovat. Ved ked sa najde
 - > niekto, kto jej da za 1 noc tolko, co by inak nezarobila ani za 3
 - > mesiace, furt sa najde nejaka, co to bude robit."
- > Ale link, ktory si mi poslal, ukazuje, ze je tu opat po 20 rokoch
- > svojou podstatou zhodna ponuka... Ved je tu už aj "nova, vygumovana
 - > generacia", ktore tie clanky a ponuky spreď dvoch desatroci,
 - > pochopitelne, nepozna... Pozna ale "reality show",
 - > "superstars", "milionarov" a rozne ine "DzDz"...

- > Ale este "lepsiu medialnu /reklamnu?/ ponuku" som v tychto dnoch
- > nahodne cital v "Novom case" (nazval by som ho vsak "Staronovym
- > casom"... Propagoval snad tym este vylepsenejsiu cestu k uspesnemu
- > zvladnutiu ekonomiky dnesneho mladeho cloveka "na urovni dnesnej
- > informacnej spolocnosti" a jej "technickych a ekonomickych
- > vymozenosti", ako ta "udajna katolicka"? (Preco prave katolicka? je
- > zvyraznena aj v tomto linku...)

- > NAMELY:
- > "Student" sa rehoce, ze zatiaľ čo 50 ročný docent ledva prezíva
- > z mesiaca na mesiac, cestuje verejnou dopravou, je bez auta a iných
- > "vydobytkov doby", jemu je to všetko "z neba padajúce" - staci sa mu
- > verejne masturbovať na internete a má, koľko sa mu len zžiada...

- > NUZ, UZ ABY BOLI VSETCI ANJELI Z TOHTO SVETA PREC - nech ostane celý
- > SATANOVI!

+++++

18) O čase a smyslu

Satan svolal celosvětový kongres démonů. A v úvodním projevu řekl: "Naše situace se zdá být překerní. Lidé si nastavili množství kostelů, chrámů, mešit a templů, aby se měli kam před námi utíkat. Mají také mnoho moudrých knih - některé z nich i svaté - a dokáží z nich poznávat pravdivou a smysluplnou cestu pro svůj život. My tomu nedokážeme zabránit! Naše věc se zdá být ztracena..." "Co tedy máme dělat?" volali

démoni. „Nebráňte jim v tom, čemu zabránit nedokážete, ale připravte je o čas", pokračoval Satan, "aby prostě neměli čas na podstatné věci. Snažte se, aby byli stále zaneprázdněni nedůležitými prkotinami; vymyslete spoustu možností, jak zaměstnat jejich myšlení.

Pokoušejte je, aby utráceli a půjčovali si peníze, aby kvůli tomu v práci trávili víc a víc času, aby pracovali sedm dní v týdnu a nejméně dvanáct hodin denně, a to všechno proto, aby si mohli kupovat zbytečnosti.

Přidejte jim k tomu vědomí vlastní důležitosti a nepostradatelnosti; říkejte jim: „Kdo to zachrání, když ne ty? Nikdo to nedokáže tak dobře udělat jako ty!“ Budou pracovat ještě víc a o pracovních věcech budou

přemýšlet ve dne i v noci.

Zabraňte jim trávit čas s partnery, zabraňte jim věnovat se dětem.

Jejich rodiny se rozpadnou a jejich domovy přestanou být útočištěm před pracovním shonem.

Lákejte je, aby měli doma pořád puštěné rádio, televizi nebo počítač.

Dohlédněte, aby v každém obchodě a v každé restauraci pořád vyhrávala hudba. Nuťte je, aby si v každou volnou chvíli strkali sluchátka do uší a ohlušovali si hlavy, aby si i na cestách v autě pořád něco hlučného pouštěli.

Dbejte, aby měli u ruky vždycky množství časopisů a novin. Dvacet čtyři hodin denně na ně útočte zbytečnými a hloupými zprávami. Kolem silnic nastavte billboardy, aby je vyrušovaly při řízení.

Jejich schránky naplňte reklamami, katalogy, nabídkami slev a služeb zdarma. V časopisech a v televizi jim pořád ukazujte štíhlé modelky a svalnaté modely, aby začali věřit, že tohle je krása, a znechutili si své protějšky. Postarejte se, aby byli každý večer tak unavení, aby se nemohli milovat.

Veďte je k tomu, aby i při odpočinku byli nezřízení, aby se z cest a z rekreací vraceli vyčerpaní. Bráňte jim chodit do přírody, vymýšlejte pro ně spoustu možností "aktivního" odpočinku v zábavních parcích, v multikinech a v hledištích stadionů.

Hlavně je stále a bez oddechu zaměstnávejte! To jim naprosto zabránil slyšet hlas moudrosti, který je tichý a nevtíravý." Démoni se po Satanově projevu rozletěli po světě a od té chvíle horlivě pracují přesně podle šéfových instrukcí.

+++++

Vazeni, este jeden dolezity mail. Musim podotknut ze komunisti boli velki amateri v manipulovani ludi oproti dnesnym globalnym manipulatorom. Teraz sa manipuluje cez velke nadstatne korporacie lahko. Ludia nemaju ani tusenie co ta EU prijima za zakony. Sme otroci zavisli na globalnych bankach a korporaciach. Banky okradaju a korporacie nas pomaly ale iste degeneruju, ohlupuju, zotrocuju, zbavuju zdravia, a nutia jednat aj proti zdravemu sedliackemu rozumu. Ma nas uz velky brat v MOCI? N

+++++

http://byznys.lidovky.cz/cnb-ve-strehu-ceske-banky-sypou-matkam-miliardy-fr9-/statni-pokladna.asp?c=A111025_161946_statni-pokladna_nev

ČNB ve střehu: české banky sypou matkám miliardy

Doporučujeme 26. října 2011

PRAHA - Krizí zmítané zahraniční banky stále více těží z toho, že se jejich českým dcerám dobře daří. Mezi domácími bankami a jejich vlastníky letos protéká nejvíc peněz v historii

Centrální banka uklidňuje, že žádné vysávání miliard ze zdravých českých bank nehrozí. V létě ale raději zintenzivnila dohled nad obchody mezi bankovními matkami a jejich dcerami.

Pro srovnání: hodnota transakcí dosahovala letos ve druhém čtvrtletí přes 46 miliard korun. Ve stejném období loňského roku činila „jen“ 33 miliard. „Zahraníční vlastníci inkasují z českých bank velmi slušné dividendy,“ potvrdil LN bankéř, který chce zůstat v anonymitě. Podíl transakcí domácích bank na kapitálu jejich majitelů v procentech

2010 Q1: 9,51
2010 Q2: 10,54
2010 Q3: 10,73
2010 Q4: 13,20
2011 Q1: 13,89
2011 Q2: 13,56

Příkladem je třeba belgická KBC, vlastník ČSOB. Ta již letos odčerpala z účtů české banky dividendy za 17,8 miliardy korun. Z domácích bank přitom nemusí jejich zahraniční matky pouze čerpat peníze, ale také jim mohou vnucovat k odkupu riziková aktiva, upozornil bankéř.

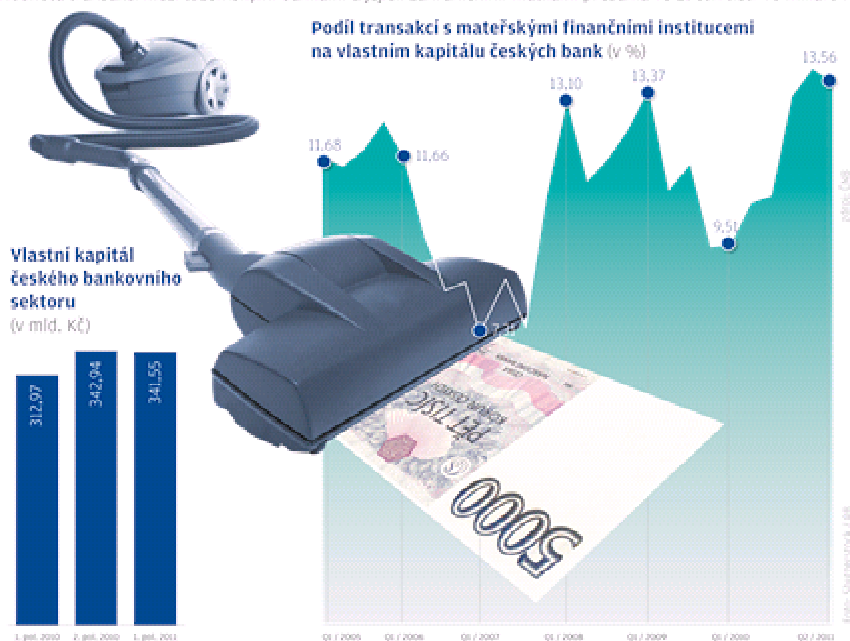
Česká národní banka je teď kvůli obchodům komerčních bank obezřetnější. „Od léta mají banky povinnost hlásit nám každý týden, jaké obchody provedly a také jaké transakce zamýšlejí,“ uvedl David Rozumek, ředitel sekce dohledu nad finančním trhem v ČNB.

Kromě toho dohlíží ČNB i na podmínky jednotlivých obchodů tak, aby nebyly pro domácí banky nápadně nevýhodné. Rozumek přiznal, že kromě oficiálních sdělení z bank ČNB hodnotí i kuloární informace.

„Posuzujeme také systém odměňování lokálního managementu, jestli například není motivován k tomu, aby poskytoval více kapitálu mateřské bance,“ řekl ředitel sekce dohledu v ČNB.

Podle pravidel centrální banky nesmí domácí banka půjčit zahraničnímu vlastníkovi více než 25 procent vlastního kapitálu. Tento podíl vyjádřený za celý trh zatím nepřesáhl 14 procent.

Hodnota transakcí mezi tuzemskými bankami a jejich zahraničními matkami přesáhla ve 2. čtvrtletí 46 miliard korun.

Přestože zahraniční matky mají [právo](#) odčerpávat ze svých bank v Česku dividendy, i jejich výši ČNB sleduje. „Už se stalo, že jsme vyslovili doporučení jedné z bank, aby vyplácené dividendy snížila. Banka naše doporučení respektovala,“ řekl Rozumek.

Řecké dluhopisy domácí banky neděsí

Na rozdíl od zahraničních bank, které zápolí s odpisováním řeckých dluhopisů a budou potřebovat další finanční injekci ze strany evropských vlád, mají české banky peněz dostatek. V prvním pololetí letošního roku činil jejich vlastní kapitál celkem 341,5 miliardy korun, což je o 28,5 miliardy více než ve stejném období loňského roku.

„Kapitál bank je nejen na vysoké úrovni, ale je také tvořen kvalitními položkami,“ zdůraznil Rozumek. Podle statistik ČNB představují dluhopisy [Řecka](#), Itálie, Španělska, Portugalska a Irska v držení českých bank v součtu méně než tři desetiny procenta všech aktiv tuzemského bankovního sektoru.

Nejvíce řeckých dluhopisů, o jejichž splácení panují největší obavy, má Komerční banka. Jejich účetní hodnota je 5,4 miliardy korun. „Expozice skupiny KB vůči italskému dluhu pak činila na konci června 8,4 miliardy korun,“ řekla mluvčí Komerční banky Monika Klucová.

Podíl ohrožených dluhopisů na aktivech ČSOB byl v pololetí 5,62 miliardy, z toho řecké dluhopisy činily 3,06 miliardy. Další z trojice největších českých bank – Česká [spořitelna](#) – nevlastní žádné státní dluhopisy zemí potýkajících se s neschopností splácet vlastní dluhy.

Banka má v Itálii, Španělsku, Irsku a Portugalsku pohledávky vůči místním bankám či firmám, které v souhrnné výši dosahují 3,7 miliardy korun. Šéf odboru dohledu obezřetnosti ČNB Martin Burjánek navíc upozornil, že ne všechny řecké dluhopisy nebudou splaceny. „Lze předpokládat, že kolem 40 procent hodnoty dluhopisů bude splaceno,“ řekl Burjánek.

+++++

4/11/11 Dear Sir/Madam

Brazil allowed in late 20th century to form new states. For example Tocantín from northern parts of Goiás, was formed in

1988 This helped to develop new state of Tocantín, with new capital Palmas being built on empty fields having today 200,000 people state university, theatre, etc. Creation of new state Tocantín, didn't affect state of Goiás.

Brazil knows from experience of USA, that country geographically (physically) huge can not be governed from few centres (state capitals), so adopted similar approach. Hopefully also Australia and Canada will learn from them. As a result of past experience with new state formations Brazil is going help to form 11 new states predominantly in north and north-west of the country, to help develop these regions.

Brazil government doesn't worry that some of proposed states have currently small population like Jurua only 112,000 people. Which is very little to total Brazilian population of 192 million people. Yet in Australia some intellectuals oppose statehood for Northern Territory because they claim it has small population of 220,000 people, which is not that small towards all Australian population of 22 million people. It just shows how stingy is Australian intellectual elite! It is hard to know if Australian economic elite is more greedy, then Australian intellectual elite is more stingy?

Reluctance to allow to form new states in Australia since 1859, when the last self governing entity was formed costs Australia dearly. It creates huge problems in current state capital cities with overcrowding, housing and infrastructure. It creates problems of underdevelopments, and decay in regions which are far away from five current state capital cities of Australia.

For example Broken Hill city in Far west New South Wales, where industrialisation in Australia begun had in 1970 30,000 people. Now it has only 18,800 people, thanks to desinvestment. If Broken Hill become state capital of Far west NSW, things will be different for Broken Hill and whole region.

Similar sad story is Whyalla in South Australia, once 2nd biggest city of that state and proud industrial city of 38,000 people, in 1978 was predicted to grow to 120,000 people in year 2000. Because of deindustrialisation and desinvestment, population in Whyalla dropped to 21,000 people currently. If Whyalla was state capital of Eyre peninsula and whole Western parts of SA (Wepesa), things will be different for Whyalla and whole region.

As one Catholic priest told me all the rakes, are raking inwards, no one discovered rake which is raking outwards. So naturally those in Adelaide raking everything inwards towards them.

Yet one another myth usually promoted by Sydney intellectuals, who want to abolish Australian states and replace them with regions. These will create even bigger rakes to rake everything from Australia towards Sydney.

Because what will be federation without the states? Like elephant without the trunk!

In federation states have bigger value and stronger power, than regions. Those smart Sydneysiders know that! But don't know that with such centralism they sawing their own selfdestruction!

That is the same with all elites from current Australian state capital cities. If in 1860 south east of SA and west Victoria were allowed to form new entity of Princeland (colony/state) with state capital in Mount Gambier, things there will be different and government from Adelaide, wouldn't try to undermine this region by selling their state forest to foreign investors.

Similar things could be said about New England from north of NSW, or North Queensland in Queensland.

No one understands better Australian history the achievements and failures of Australia than the famous historian professor G. Blainey. He lamented in one of his lectures that Australia because of its sheer geographical (physical) size needs at least 20 states to properly develop,

but also because of fairness to fellow Australians. Because as he said if all Australians should enjoy benefits of federation Australia should have at least 20 states.

It's not use to pretend that Australia is 1st world country- this is truth about various wealthy suburbs in state capitals of Australia, but some towns in far -away regions might as well be classified as 4th world country! In the attachment is my idea where on maps of Australia those states should be placed.

I also include some important links:

<http://deepbrazil.com/2011/06/29/a-bunch-of-new-states/>
www.history.com/topics/states

<http://en.wikipedia.org/wiki/Princeland>

http://en.wikipedia.org/wiki/North_Queensland

http://en.wikipedia.org/wiki/Northern_Territory

[http://en.wikipedia.org/wiki/New_England\(New_South_Wales\)](http://en.wikipedia.org/wiki/New_England(New_South_Wales))

http://en.wikipedia.org/wiki/Proposals_for_new_Australian_states

For those who wants to know more here are 11 new proposed states in Brazil;

No:	From	name of new state	population	name of state capital
1.	Bahia	Rio Sao Francisco	1,2 million	Barreiras
2.	Piaui	Gurgueia	640,000	Alvorada
3.	Amazonas	Rio Negro	650,000	Sao Gabriel
4.	Amazonas	Solimoes	249,000	Tabatinga
5.	Amazonas	Jurua	112,000	Eirunepa
6.	Amapa	Oiapoque	200,000	Oiapoque
7.	Maranhao	Maranhao do Sul	1,1 million	Imperatriz
8.	Mata Grosso	Araguaia	457,000	Barra
9.	Mata Grosso	Mata Grosso do Norte	691, 000-	Sinop
10.	Para	Tapajos	1,2 million	Santorem
11.	Para	Crajas	1,6 million-	Maraba

[Hľuboce smekám pred odvahou a neústupnosťou politiků slovenskej strany SaS a jejého predsedy Richarda Sulíka.](#)

Subject: První zprávy - Zednářský boj o Hrad začal

<http://www.prvnizpravy.cz/sloupky/zednarsky-boj-o-hrad-zacal/>

+++++

31. novembra je na Západe sviatok Všetkých svätých čiže deň Pamiatky
>> zosnulých tzv. Dušičky. V tento deň sa na Západe tiež konajú slávnosti zvané
>> Hallowe'en. Halloween má svoje korene v pohanských dobách a vzdáva sa ním
>> úcta satanovi ako anjelovi smrti. Z pohľadu kresťanov nie je možné sa
>> takýchto akcií zúčastniť, pretože ide o zradu a odmietnutie Boha. Ak sa
>> zúčastňujeme obradov „trick or treat“... (význam tohto úslovja by sa dal
>> volne preložiť: „daj nám darček, alebo ti niečo /škaredého/vyvediem“),
>> obdarovávame tými darčkami nie nevinné deti, ale satana, ktorému deti prišli
>> slúžiť, napodobňujúc duše mŕtvych, blúdiacich v nočnej tme. V dobe prvotnej
>> keltskej Cirkvi sa svätí Otcovia snažili pôsobiť proti tomuto pohanskému
>> sviatku oslavujúceho vodcu smrti a dohodli sa a ustanovili v tento deň
>> sviatok Všetkých svätých. Tu nachádzame i pôvod slova Hallowe'en, pretože v
>> starej angličtine All Hallow E'en znamená predvečer slávenie dňa Všetkých
>> svätých. Na počiatku stredoveku sa Halloween stal hlavným sviatkom
>> okultizmu. V túto noc a potom celý druhý deň sa uskutočňovali všemožné
>> aktivity – kúzla a čary čiernej mágie a satanizmu. Mnohé z týchto činností

- >> spočívali vo výsmechu kresťanskej viere a jej zvyklostiam. Ľudia sa
- >> obliekali do zvláštnych šiat so zobrazenou kostrou, aby vypadali ako
- >> kostlivci – s cieľom vysmievať sa cirkevnej tradícii a úcte k divotvorným
- >> ostatkom svätých. Kradli sa pritom kresťanské posvätné predmety – kríže,
- >> sväté Dary, uchovávané v chráme v zásobe pre chorých, s úmyslom poškvŕniť
- >> ich a zneuctiť. Poučujte svoje deti a známych! Hovorte s nimi o pohanských
- >> koreňoch satanského sviatku Halloween!

- > Milý H.,
- > slyším poprvé, že by Halloween souvisel s kresťanskými tradíciami (pokud ano,
- > tak jsem asi chyběl, když se to probíralo). Souvislost je podle mého asi
- > taková, jako mezi Ježíškem a Santa Klausem (nebo Dědou Mrázem). Domnívám se,
- > že tahle záležitost je původem z USA, tak sotva může mít předkřesťanské
- > kořeny; ale v Americe člověk nikdy neví...
- > Vše dobré Ignác

+++++

Očista od rozumu

19. oktobra 2011

(Príspevok do Stálej konferencie Panslovanskej únie)

www.pansu.sk

Vo viacerých úvahách som sa dočítal o tvrdohlavosti pána Sulíka. Pre mňa je tvrdohlavý ten kto neústupne trvá na svojom, zaťatý, zanovitý a hlavatý. Predsa som však použil slovník slovenského jazyka a pozrel si, ako sa to vysvetľuje tam. Potešilo ma, lebo tam som sa dozvedel, že tvrdohlavý je ten, kto nerozumne neústupne trvá na svojom. Ide mi hlavne o to nerozumne, ako to zistí čitateľ po prečítaní tejto úvahy.

Začnem tým, že 13. mája 2010 ma pozvali na predstavovanie ekonomických programov strán. Vystúpil aj pán Sulík. Pre mňa skôr povedal nerozumné veci. Preto som sa prihlásil do diskusie a povedal som mu, že neexistuje **rovná daň**, s ktorou sa tak hrdí, že je to prinajmenšom **ekonomický nezmysel**. Rovná môže byť čiara, či stena. Ba aj šaty môžu byť rovné, ak ich máme vyžehlené, nie pokrčené. Veľakrát som mu o tom písal, aj ako predsedovi NR SR. Vyrukovali so super hrubou mzdou. Ani tá mi nedala pokoja a tak som ju hlboko vysvetlil hlavne pánovi RNDr. Mihálovi. Odpovedal, ale nechcem sa k tomu vyjadriť. Ekonomické pojmy má definovať ekonomická veda a nie *jadrový fyzik*. Asi sa mu to nepáčilo.

Tvrdohlavosť je dobrá vlastnosť. Veď aj Galileo povedal: *a predsa sa točí. Ale vedel prečo*. Mal riešenie. To nemá p. Sulík. Ani nemôže, lebo nemá na to vedomosti a vzdelanie. Tvrdohlavý musíte byť pri obtiažnych rozhodnutiach vtedy, keď máte riešenie. Aj v tejto kríze musíme odhaliť *príčinné zákonitosti*. Tie pán Sulík nepovedal (nevie ich). Vypúšťa utopické bubliny. Jeho desí teória. Nedokáže kráčať s velikánmi. Aj D. Ricardo získal kreslo v britskej Dolnej snemovni. Ale to bol velikán ekonóm. Tomu nechýbal pohľad vpred. Prišli intelektuálni trpaslíci. Tí ešte nezistili, že staré víno sa už premenilo na ocot. Za Dvigha Eisenhowera začali ľudia volať Biely dom „*hrobom známeho vojaka*“. Nestala sa ním budova NR SR po roku 2010. Intelektuálny cyklus s ekonómami vo vláde a v parlamente sa dávnejšie uzavrel. Rád pripomeniem, že Keynes mal na politikov a byrokratov „*weberovský*“ názor: politik, hoc nie je viazaný absolútnou kantovskou etikou (*fiat iustitia, ruat ceolum* – rob spravodlivosť, aj keby sa mal zrútiť svet) je príliš viazaný *morálkou zodpovednosti a racionálnosti* (*salus populi suprema lex* – verejné blaho je najvyšší zákon). Škoda.

Nedostatok a nutnosť voľby je základom ekonomického života každej krajiny. Na to sa zabudlo. Náš **kasínový kapitalizmus** zbožňuje boháčov a zatracuje pracujúcich. Zabudli sme študovať *chod hospodárstva*. Wall Street a sorosovcov to nezaujima. Ich tešia A1+ a iné

označenia krajín. Očista ekonomickej vedy od rozumu stále trvá. Veď problém Grécka je problémom ekonomickej vedy. Totiž nepoznáme **silné ekonomické sily na finančných trhoch**, zákony ich správania sa. Zato iba zachraňujeme. Očista našej a európskej ekonomiky stále trvá, myslím očista od rozumu, intelektu. Nevieť prečo moje uspokojenie životných potrieb má závisieť od hazardéra G. Sorosa a od nevzdelaného politika.

Prof. J. Husár

+++++

S Európskou úniou na večné časy!

14. októbra 2011

(Príspevok do Stálej konferencie Panslovanskej únie)

www.pansu.sk

Keď sme, svojho času, budovali šťastné zajtrajšky, pod vedením komunistickej strany, dialo sa tak v „v nerozbornom spojení s najpokrokovejšou krajinou sveta – Sovietskym zväzom“. Sovietsky ľud nám bol vzorom vo všetkom. Hovorilo sa vtedy: „dobrý, lepší najlepší, sovietsky“. O názoroch sovietskych odborníkov sa nepochybovalo – nesmeli sa to. Kto si to dovoľil, ten bol nepriateľom pracujúceho ľudu, čo bol takmer ešte väčší zločin ako vražda. Vrahovia občas dostali milosť, ale nepriatelia pracujúceho ľudu takmer nikdy. Komunistická strana mala, podľa jej vlastného tvrdenia, vedecký svetonázor, teda ich názory boli vedecké a tak automaticky správne. Z tohto dôvodu všetky ostatné názory boli nevedecké a teda nesprávne.

O eurovale sa vedú spory v celej Európe a vlastne aj na celom svete. Ako však vieme, jednotný a neotrasiteľný názor neexistuje. Okrem Malty, kde zmeny eurovalu boli schválené jednomyselne, prebiehali vo zvyšných parlamentoch krajín eurozóny za prudkých výmen názorov a v niektorých štátoch (napr. Rakúsko, Slovinsko, Nemecko, Holandsko, či Fínsko) to schválili, ako sa hovorí „s odratými ušami“. Podľa našich eurohujerov to ale je v priadku. To je predsa také európske. Ale ak si pri schvaľovaní dovoľilo uši odrať Slovensko, tak to je katastrofa, to je také slovenské. A čo je slovenské, to je zlé. Našiel sa dokonca jeden politológ, ktorý mal tú drzosť, že v priamom televíznom prenose vyhlásil, že odporcovia eurovalu svojim vystúpením v parlamente štvajú päť miliónov Slovákov proti tristo miliónom Európanov. Som presvedčený, že v jeho prípade to bolo príznačné. Nemôžem si totiž pomôcť, ale mám často dojem, ako keby nás chcel niekto presvedčiť, že v záujme akejsi vesmírnej symetrie, či v záujme dodržania princípov jing a jang, okrem vyvoleného národa (židovského) musí existovať aj prekliaty národ (slovenský). A ten prekliaty národ má vždy držať hubu a krok. Už chýba len to, aby niekto položil otázku, či vôbec, má taký národ právo na existenciu.

Nechcem a nebudem sa vyjadrovať k meritu sporu, teda či sú zmeny v eurovale správne, a pre nás pozitívne, alebo nie. Ako povedal jeden múdry človek: „**Dnešné pravdy sú zajtrajšími omylmi**“. Rozsúdi to až budúcnosť. Dnes sa môžeme len domnievať, čo je v tomto prípade dobré a čo je zlé. Čo mi ale prekáža sú jednoznačné imperiálne snahy vedúcich predstaviteľov hlavných dedičov Franskej ríše, t.j. Nemecka a Francúzska. A prekáža mi tiež demagógia slovenských pravicových boľševikov.

O tom, že Európska únia je v podstate obnovenou Franskou ríšou som písal v príspevku Nová franská ríša (pozri www.pansu.sk sekcia „Stála konferencia“). V skratke len toľko. To, čo sa nepodarilo Karolovi Veľkému, Napoleonovi, či Hitlerovi, realizujú teraz Nemci a Francúzi bez jediného seku mečom, či jediného výstrelu. Je to politika Drang nach Osten v podmienkach počiatku 21. storočia. Z ich hľadiska je síce táto politika legitímna avšak je otázne, či im to musíme vždy a bez odporu spapať. Som presvedčený, že by sme mali byť opatrní, a neprijímať nekriticky všetko, čo príde z Bruselu. Servilná, kolenačková politika nám nepomôže a v konečnom dôsledku nám ublíži.

Všimnime si ale dlhoročnú argumentáciu I. Mikloša. Nikdy sa neunúva predložiť relevantný dôkaz pravdy. Vždy, alebo prinajmenšom takmer vždy, sa uchýľuje k tvrdeniu, že taký názor (ako má on) majú všetci odborníci, alebo aspoň väčšina odborníkov. V danom prípade k tomu ešte dodal, že zmeny v eurovale už schválilo šestnásť zo sedemnástich členských krajín eurozóny a preto to musí schváliť aj Slovensko. Ani jeden odborný argument – samá (pravícovo)bolševická demagógia. Ako keby bolo možné správnosť akejkoľvek tézy dokázať hlasovaním. Ako keby to, čo bolo schválené hlasovaním bola vždy neotrasiteľná pravda, ktorú treba vytesať do kameňa Ako keby sme nevedeli, že ak je hlupákov, či podvodníkov väčšina, tak si hlasovaním vždy schvália čo chcú, a to bez ohľadu na to, čo je správne. A úplne „najfamóznejšie“ argumentoval M. Dzurinda. Zmeny v eurovale mali poslanci schváliť preto, lebo si to želá on. To je „lenon“!!! To si snáď nedovolil ani nebohý Adolf.

Takže priatelia, pamätajte si hlavné heslo týchto čias: „**S Európskou úniou na večné časy a nikdy inak!**“.

JUDr, Milan Janičina, predseda PanSÚ

+++++

HN blog 10.11.2011.

Ignorácia diskriminácia malých, stredných podnikateľov, živnostníkov !

Dokedy?! Predsa sú hnací motor Slovenska v EÚ.

Ďalej už len msp. Každá budúca vláda SR, politické strany nesmú robiť msp. len "Cyklistov, ktorí si hore chrbát hrbia, ale dole, len šlapú a šlapú ! Rozumné spravovanie štátu musí predsa strategicky dlhodobo podporovať mysliacich podnikateľov, živnostníkov, ktorí prinášajú finančný a zamestnanecký efekt! Od štátu nič nepýtajú, len mu odvádzajú....! Už 20. rokov sa však nedarí vládam SR pochopiť tieto podmienky, význam a dosah msp. v slovenskej ekonomike. Čo by malo byť samozrejmosťou !! Koho to vlastne volíme, ak títo akože politici nevedia doceniť efektívnosť všestrannej podpory msp. pre Slovensko v Európe?! Preto "Slovensko musí ísť už iba islandskou cestou....." HN 8.11.2011 ! MSP sú kľúčovým zdrojom pracovných príležitostí a živnou pôdou podnikateľských nápadov. Úsilie Slovenska v Európe uspeje, len ak sa malé a stredné podnikanie dostane medzi najdôležitejšie priority vládneho programu Slovenska. Tieto podniky, podnikatelia, flexibilne, pružne reagujú na zmeny, hospodárske a finančné krízy, zmeny v podnikateľskom prostredí. Táto efektívna armáda okolo 450 000 životaschopných podnikateľov musí vytvoriť dôstojný podnikateľský stav - zastúpenie v parlamente. Inak to nejde ! Preto tá islandská cesta ! Toto je jediné rozumné riešenie pre rovnoprávnosť, rovnocennosť postavenia s inými subjektami a stavmi.

Totálna diskriminácia malých, stredných podnikateľov, živnostníkov ! Dokedy?! Predsa sú hnací motor Slovenska v EÚ. Je najvyšší čas, aby každá vláda SR, politické strany pochopili a nezostali len v pasívnej polohe vnímania, ponižujúcej podobe msp. a nerobili z nich len

"Cyklistu, ktorý si hore chrbát hrbí, ale dole, len šlape a šlape !

Rozumné spravovanie štátu musí predsa strategicky dlhodobo podporovať mysliacich podnikateľov, živnostníkov, ktorí prinášajú finančný a zamestnanecký efekt, od štátu nič nepýtajú, len mu odvádzajú....! Pri rokovaníach s vládou chcú iba vytvoriť rovnoprávne, rovnocenné optimálne zdravé, zákonné pravidlá, podmienky a požiadavky.

Už 20. rokov sa však nedarí vládam SR pochopiť tieto podmienky, význam a dosah msp. v

slovenskej ekonomike. Čo by malo byť samozrejmosťou !! Vlády stále rokujú s msp, ale výsledky prabiedne! Vlády SR doteraz nevedia pochopiť význam a dosah msp, iba ho deklarujú ! To je málo pre štát a samostatných podnikateľov ! Koho to vlastne volíme, ak títo akože politické strany, politici nevedia doceniť efektívnosť všestrannej podpory msp. pre Slovensko v Európe ?!

Striedajúce vlády SR asi doteraz nevedeli, že podnikateľský stav je oporou v európskej ekonomike /cca do 70% HDP/ a musí byť aj na Slovensku, vzhľadom na polohu, rozlohu, prírodné bohatstvo a stav ekonomiky ?! Sú kľúčovým zdrojom pracovných príležitostí a živnou pôdou podnikateľských nápadov. Úsilie Slovenska v Európe uspeje, len ak sa malé a stredné podnikanie dostane medzi najdôležitejšie priority vládneho programu Slovenska. Inak je to stratené ! Tieto podniky, podnikatelia, flexibilne, pružne reagujú na zmeny, hospodárske a finančné krízy, zmeny v podnikateľskom prostredí. Tieto pracovné vrstvy sú nosné z hľadiska kúpyschopnosti, dopytu a tým aj ekonomického rastu a východiska z krízy. Taká pracovná štruktúra je oveľa flexibilnejšia voči krízam a presunom veľkých investícií ďalej na východ. Kríza im sťažila prístup k úverom, splácanie záväzkov a stále ich ohrozuje bankrotom a nezamestnanosťou. To treba zmeniť ! Ľudia v tejto štruktúre rozhodujú a zabezpečujú dynamiku, finančný chod viac-menej štátu a treba im venovať najvyššiu pozornosť zo sociálnych, obvodových, daňových a politických príčin. A nielen ich sústavne finančne cucat' !!! Je to primitívne a moc jednoduché !

Štát musí začať od seba a musí si uvedomiť, že msp. financujú a živia v podstate našu prebujnenú administratívu. Orientácia na túto pracovnú stavovskú vrstvu je tiež možnosť na podstatné znižovanie verejného deficitu.

Vysvetlené a zdôvodnené politicko, európsko - ekonomické pozadie, poznanie budúcich priorít úspechu Slovenska v rámci EÚ je anamnézou a pohon programu AZEN. Zistenie stavu vedie a núti zdravý ekonomicko - politický rozum viesť AZEN a orientovať Slovensko na široko spektrálny rozmer a rozhodujúci ekonomicky článok, pilier Slovenska v EU a to na pôdu životnej reality malých a stredných podnikateľov, živnostníkov - farmárov, umelcov, advokátov, architektov, remeselníkov, zámočníkov, kováčov, kožušníkov, rybárov, krajčírov, oknárov, hrnčiarov, pastierov, zlatníkov, holičov, kaderníkov, kominárov, hodinárov, tesárov, stolárov, obuvníkov, puškárov, debnárov, garbiarov, účtovníkov, taxikárov, optikov, daňových a finančných poradcov, drobnochovateľov, tlmočníkov, prekladateľov, mäsiarov, dopravníkov, vinárov, poľnohospodárov, pracovníkov knihkupectiev, IT, agroturistiky, dopravy, kúpeľníctva, hotelierov, penziónov, súkromných galérií, cestovných kancelárií, umeleckých agentúr, právnických, advokátskych a realitných kancelárií, notárov, reštaurácií, autoservisov, bezpečnostných služieb, stavebných, umeleckých, maliarskych a tlačiarenských firiem a etc.

Táto efektívna, produkujúca armáda okolo 450 000 životaschopných podnikateľov musí vytvoriť stav - mať dôstojné zastúpenie msp. v parlamente. Inak to nejde ! Toto je jediné rozumné riešenie pre rovnoprávnosť, rovnocennosť postavenia s inými subjektami a stavmi.

Jedine AZEN celou svojou programovou váhou podporuje msp. vo svojej programovej orientácii. AZEN vie o čom píše, a vie, čo je opora, motor, budúcnosť Slovenska v rámci EÚ. Pozná podiel na hrubej produkcii msp. Slovenska, ktorý činí cca 60 % a na celkovej zamestnanosti sa podieľajú cca 62 %.občanov. Preto je potrebné pre malé a stredné podniky a podnikanie vytvoriť najlepšie možné podmienky a prostredie. A kto to nechápe, alebo nechce, nech sa pozrie do minulosti ! A kto sa spolieha na terajšie politické strany, ELITY BRUCHA,

nech si spomenie, čo doteraz spravili, a ako správai a zavádzali ľudí zo stavu MSP ! Zas to pôjde z blata až do bahna ! MSP, = Volíš, to čo si ! Si to, čo volíš ! Dokáž to ! A nechod' proti sebe, svojím deťom, rodine, Slovensku !

Podporou je pre msp. a AZEN EURÓPSKA CHARTA malých a stredných podnikateľov a podnikov ratifikovaná v Maribore už 23. apríla 2002. Zameranie sa AZEN na malých a stredných podnikateľov, ktorá programovo zastrešuje a podporuje msp. má logiku, zmysel a znamená pre Slovensko progres v ekonomike a tvorba vysokého HDP, stálu konkurenciu, slobodný trh, dynamickejšiu ekonomiku založenú na vedomostiach, ktorá je schopná zabezpečiť udržateľný hospodársky rast, silu inovácie, flexibility zamestnanosti, viac a lepšie pracovné miesta a väčšiu sociálnu súdržnosť, ako aj sociálnu a regionálnu integráciu v Európe. Avšak, nesmie ich však zaťažovať nadmerná byrokracia. A to treba urgentne riešiť Preto malé a stredné podniky treba považovať za hlavnú hnaciu silu ekonomiky Slovenska. Cestovná programová mapa msp. je v zásade prezentovaná na www.azen-eu.sk . Z množstva navrhovaných podnetov a riešení pre optimalizáciu stavu msp. spomeniem iba niekoľko, ako príklad na riešenie: AZEN vo väzbe na podnikateľskú sféru všetku snahu bude orientovať, čo najskôr na dobudovanie a zabezpečenie proti zosuvu pôdy cca 22 nutných prípadov, povodňového systému na Slovensku.. V systémovej prevencii, v spolupráci s poisťovňami, hasičským zborom, samosprávou a v kontrole vodohospodárskych podnikoch vidí AZEN rentabilitu, zamestnanosť a zabezpečenie životov občanov Slovenska pri živelných pohromách. AZEN bude svoju činnosť orientovať nielen na urýchlené dobudovanie a pokračovanie systému autostrád a prepojenie dopravy so susednými krajinami do roku 2018, ale je tu moment využitia nesmierného množstva malých a stredných podnikateľov pri budovaní infraštruktúry popri autostrádach. Vážnou úlohou je pre AZEN aj spriechodnenie, spreplavnenie, skultivovanie Baťovho kanála s centrom v Skalici do rieky Moravy a Dunaja./ HN bog / Osobitnou úlohou bude skultivovať celú infraštruktúru systému služieb a rekreácie vo Vysokých Tatrách, dobudovať letisko ako zdroja príjmov a zamestnanosti a prebudovať na európsku úroveň rekreačno - športové zázemie Štrbského plesa. Do malého a stredného podnikania sa nezadržateľne tlačí v každom VÚC spracovanie odpadov, čo určite pomôže zvýrazniť kultúru života na Slovensku . Už na HN blogoch sú témy: Hrady Slovenska -systém synergie...! Slovensko skúma morské dno..!Penicilín pre východné Slovensko.....splavnenie Hornádu ..! A tiež zhodnotenie všetkej vody Slovenska, v podobe Kultúry vody, ako strategickej suroviny sveta ! Upozorňujem strategickej suroviny sveta !!! To, ale v samostatnom článku rozoberiem.

Preto Slovensko potrebuje vytvárať, optimalizovať, stabilizovať, efektívne a spravodlivé podnikateľské prostredie pre malých a stredných podnikateľov pre všetky ich činnosti. Medzi ne patrí tiež činnosť pre budovanie obnoviteľných zdrojov energií. Tieto zdroje energií ponúkajú totiž aj odpovede na otázky nezamestnanosti a regionálnych rozdielov. Pre rozvoj jednotlivých VÚC bude nutné pristúpiť na diferencovaný švajčiarsky model zvýhodňovania dlhodobějších daňových a obvodových úľav, úprav pre malých a stredných podnikateľov a živnostníkov. AZEN uvažuje a chce v rámci prekonávania celosvetovej finančnej krízy pre stabilizáciu podnikateľského produktívneho sektoru cca niekoľko stotisíc registrovaných fyzických osôb malých podnikateľov a živnostníkov vytvoriť rozhodujúci finančný pilier, finančný dom alebo verejnú, štátnu " Slovenskú živnostenskú banku". A vie prečo to hovorí !!! Po skúsenostiach, podporovať a spoliehať sa na rôzne bankové " MATKY - MACOCHY " zdá sa to efektívne a praktické ! Štruktúra a výber postupov AZEN dáva nádej skladania právd o úspešnosti a budúcnosti Slovenska.

Kultúra, etika podnikania, správania patrí k úrovni podnikania nielen na Slovensku, ale aj v

EÚ. Tento fenomén kvality - POLITIKY KUTÚROU závisí od vnútornej etickej výbavy, vyspelosti, morálnej integrity podnikateľského subjektu, jednotlivých podnikateľov. Pre Slovensko v rámci Európy bude šanca využiť maximalizácie synergických efektov, spojených podnikateľských aktivít a tiež využiť euro menu.

+++++

v roku 2 011 vychádza dvojjazyčná (slovenčina, angličtina) **historická fotografická kniha:** na 128 stranách formát A4 (170g papier)

NEŽNÁ REVOLÚCIA - 1989 – VELVET REVOLUTION JOZEF MÝTNY

obsahuje viac ako 380 historických fotografií (napr.: *Havária lietadla na Zlatých Pieskoch 1976, atď*)

z Nežnej Revolúcie viac ako 250 ks. (*Smrť v priamom prenose Nicolae and Elena Ceaușescu, atď.*)

V rokoch 1989 – 1990 boli niektoré z fotografií, ktoré budú publikované v knihe, vystavované v 18 mestách

Kanady a USA a jedna z nich bola ocenená aj cenou “Award Academy” (prvý krát udelená cena

za fotografiu - dievčatko so zvončekom) **Titulná strana knihy.** (google-jozef mytny /hurgada sme/)

V roku 2009 sa mi podarilo v spolupráci s Kanadskou a Slovenskou ambasádou zrealizovať priamo

v Kanade výstavu fotografií k 20. výročiu Nežnej revolúcie a tiež na Slovensku: Smolenický zámok za

účasti 220 prítomných hostí (**možno vidieť - STV Extra 21. 11. 2009 (15:22) a TV Markíza - Smotánka**

05. 12. 2009 (06:38)

/jozef mytny - photomytny - www.photomytny.eu - profil /

Na fotografiách z NEŽNÁ REVOLÚCIE sa nachádzajú: Joan Baez, pápež Ján Pavol II. (pri návšteve

Slovenska apríl 1990.), JUDr. J. Čarnogurský, K. Kryl, I. Hoffman, M. Kňazko s manž., J. Budaj, V. Havel

s manž. Oľgou, A. Dubček, J. Dientsbier, Snopko, L. Chudík s manž., M. Vašáryová, M. Žbirka, M. Lasica,

P. Dvorský, J. Filip, L. Haverl, J. Slezáček, Z. Studenková, K. Magálová, M. Huba, M. Gombitová, V. Lučenič,

Š. Bučko, A. Hryc, Šebastián Lábo, P. Hnilica, M. Filková, H. Zilk, R. Kaliský, L. Roman, prof. M.

Kusý, Csc - politológ, J. Kamenistý, V. Ondruš, JUDr. M. Čič, R. Šuster, J. Markuš, V. Lexa, M. Kováč,

študenti v školách, atď., kňazi (A. Srholec, J. Ch. Korec), biskupi (Rudolf Baláž), Slovenska a mnohí ďalší

predstavitelia kultúrneho a politického života.

Obsah knihy na ďalších stranách

Fotografie možno vidieť aj na: www.photomytny.eu - fotogaléria - udalosti - Nežná revolúcia

Krst knihy: Ottawa, Toronto, Bratislava

(Ottawa Október 11, 2011, Toronto Oktober 13, 2011)

Bratislava 17. novembra 2011

V pamätný deň, **dňa 17. 11. 2011, O 17 hod. sa bude konať krst knihy na Slovensku,**

PENZIÓN GRÉMIUM, GORKÉHO 11, BRATISLAVA

Jozef Mýtny (autor)

©PHOTO: JOZEF MÝTNY

Slovo autora

V redakcii Smena som pracoval ako ing. laborant od roku 1982. V roku 1984 som požiadal vedenie, že si chcem spraviť postgraduál zo žurnalistiky vzhľadom na to, že som mal ukončené štúdium na Sjf-SVŠT a chcel som mať väčší novinársky rozhľad.

Pracoval som v novinách, ale Milan Štefanka (vedúci výrobného sekretariátu) mi povedal, že musím ísť na VUML (večerná univerzita marxizmu a leninizmu), lebo ak nie musím odísť z redakcie a že čo budem potom robiť? Ja som mu na to povedal: „*budem opravovať autá ako predtým a samozrejme ďalej fotografovať*” - skoro mu spadla parochňa z hlavy a pýtam sa ja jeho:

„*Budem lepšie fotografovať keď pôjdem na VUML?!!!*” a o mojom odchode bolo rozhodnuté...

Čo sa ale stalo! Koncom roka 1983 sa mi podarilo s „odretými ušami” poslať fotografiu z cyklistiky do svetovej športovej súťaže AIPS - adidas.

V roku 1984 moja fotografia získala ocenenie a obletela svet (titulná strana ďalšej knihy, ktorá sa pripravuje, vid' str. 126). Cenu som si mal ísť

prevziať na olympijské hry do Los Angeles - USA, ale komunistický režim ma nepustil.

„Páni” súdruhovia, tí najväčší na ÚV KSS (Ústredný výbor Komunistickej strany Slovenska), keď som sa rozhodol odísť zo Smeny, odrazu mi po udelení ceny v Los Angeles ochotne vytvorili miesto fotoreportéra.

V marci 1989 som sa zúčastnil sviečkovej manifestácie.

V novembrových úvodných najťažších dňoch som sedával s Milanom Kňazkom v kaviarni v Kryme (s mojimi dvoma kolegyňami, kde sa Milan búchal do pŕs /mám to stále pred očami/, ako bude bojovať proti komunizmu do konca života).

Tam sme sa dohodli, že uverejníme aj vyzývajúce články, aby ľudia prišli na námestie SNP. Skôr ako sme sa stihli vrátiť do redakcie, ktorá bola za rohom, už nás kolega E. S., predtým popíjajúci v Kryme pri vedľajšom stole, stihol nabonzovať vedeniu redakcie. Ale ja som bol rozhodnutý podporiť šancu na zásadnú zmenu aj za cenu, že ma môžu vyhodiť z práce. Uverejnili sme články aj s fotografiami na podporu manifestácií, aby potom ľudia mohli vytvoriť „koridor” do budúcnosti.

Bol som aj pred Justičným Palácom 22. novembra 1989, kde bol väznený JUDr. Ján Čarnogurský.

Vyhrážali sa mi, že ak budem fotiť, môžem

Word from the author

I worked for the “Smena” newspaper as technician

since 1982. In 1984 I asked the management to allow me to study postgraduate from journalism, because I already had the degree from Slovak University of Technology but wanted to have journalistic orientation. I worked for newspaper but I was told by Milan Štefanka, who was the Head of the Production Secretariat, that before that I have to attend Evening University of Marxism and Leninism (orig. VUML), and if not then I have to leave the newspaper, and he asked me what I'll do then. I replied: *"I will fix the cars as before, and will continue to photograph"*. He almost fell from his chair when he heard this. And I asked him: *"Will I make better pictures when I'll attend VUML?!!!"*

And my departure from the newspaper was a sure thing....

But....! By the end 1983 I barely managed to send my photo from cycling event to the World Sport Competition AIPS – Adidas. In 1984 this photo was awarded and was spread around the world (front page of the next book I'm working on, see p.126). I supposed to go to pick up the award to Olympic Games in Los Angeles, USA but the communist regime did not let me go.

After I was awarded the price in Los Angeles, these comrades from the Central Committee of Communist Party of Slovakia who decided before that I have to leave Smena newspaper, willingly created for me a job as photojournalist. In March of 1989 I attended a candle demonstration.

In the first hard November days of 1989 I used to sit with Milan Kňažko in cafe Krym (together with two of my colleagues, where Milan pounded his chest (and I still see this picture in front of my eyes) and said that he'll fight the communism for rest of his life). There we agreed to publish the articles calling for people to come to SNP Square.

Before we made it back to the office (which was around the corner), our colleague Mr. E. S., who was having drink in cafe Krym at the next table, went to the management and reported us. But I was determined to support the chance for fundamental change even for the price of losing the job. We published articles together with the photographs in order to promote demonstrations, so people could create "corridor" to the future.

On November 22nd 1989 I was in front of the Palace of Justice where Dr. Jan Čarnogurský was

Autorská spolupráca / Author cooperation: PhDr. Alena Bučková

Jazyková úprava / Language editing: PhDr. Alena Bučková, Michaela Krotáková

Preklad / Translation: Lucia Spatz, Michaela Krotáková

Grafická úprava / Graphic editing: Jozef Mýtny

©Photo: Jozef Mýtny

Vydalo vydavateľstvo / Published by: Borovica s.r.o, Bratislava 2011

prvé vydanie / 1.edition

September 2011

Sadzba a zalomenie / Setting and Layout Borovica s.r.o,

Cintorínska 8, 811 08, Bratislava

Slovensko / Slovakia

ISBN 978 - 80 - 970800 - 0 - 6

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť znova tlačená alebo reprodukovaná, či použitá v akejkoľvek

forme, či už elektronickými, mechanickými alebo inými v súčasnosti známymi alebo neskôr vynájdеныmi prostriedkami, vrátane

kopírovania či videozáznamu, ani nemôže byť zahrnuté do nijakého informačného či rešeršového systému bez písomného

povolenia vydavateľa ako aj autora fotografií.

All rights reserved. No part of this book may be reprinted or reproduced or utilized in any form or by any electronic,

mechanical or other means, now known or hereafter invented, including photocopying and recording, or in any information

storage or retrieval system, without permission in writing from the publishers.

©Photo: Ľubica Vlčková

skončiť zle. Nedal som sa odradiť a v knihe je výsledok.

Túto knihu som jednoducho musel vydať.

Podat' svedectvo tých čias. Pre tých, ktorí trávili sychravé dni na námestiach; pre tých, ktorých zohrieval domáci krb či radiátor v kancelárii i pre tých, ktorí chceli, ale nemohli prísť a situáciu sledovali z menšej či väčšej diaľky. Pre tých, ktorí sa aktívne zapájali do zmien, rečnili na námestiach, tlačili a roznášali letáky i pre tých, ktorí nechápali, čo sa deje. Ja a môj fotoaparát sme zachytávali ten čas, stretnutia, pocity ľudí, politické rozhodnutia. Ocitol som sa medzi vyvolenými (s Joan Baez, na potulkách Kóreou, pri Jánovi Pavlovi II., pri nešťastí lietadla atď.), občas som zachytil okamihy dejín prostredníctvom obrazovky (Caușescovci). Moje oči a fotoaparát sa tak snažili sprostredkovať a uchovať okamihy, ktoré menili dejiny. Verím, že zachytili nielen to, čo bolo evidentné, ale i to, čo dobe predchádzalo alebo ju sprevádzalo. Aby sme si spomenuli a mohli svoje spomienky posúvať ďalej, novým generáciám. Aby november 1989 nevymizol z mysle ani z učebníc.

Na záver by som sa chcel poďakovať všetkým mojim partnerom, ktorí mi pomohli, aby táto kniha vznikla a najmä Ľubke Vlčkovej, ktorej sa chcem ešte raz osobitne poďakovať.

Ďakujem

jailed. They threatened me that if I will shoot the pictures, I can end up badly. I did not get discouraged and the results are in this book.

I simply had to publish this book. To bear testimony to those times. For those who spent chilly days out there on the Squares, for those who were warming up by the fireplace or at office heater, and for those who wanted to come but couldn't and followed the situation from close or from the far. For those who were actively involved in the changes, printed and distributed fliers, and also for those who did not comprehend what was going on. My photographs captured those times – meetings, emotions of people, political decisions. I was one in the crowd, just my eyes had a helper who stored what was seen in its memory. As with the people who lived then and experienced the revolutionary change. Time to time I found myself amongst the chosen ones (with Joan Baez; or wandering the Korea; or by John Paul II.; or by the airplane accident), and time to time I captured those historical moments through the TV screen (Ceausescus). Thus, my eyes and my camera were trying to convey and preserve moments which changed the history. I believe they captured not only what was evident but also things preceding or accompanying the era. To remember and pass our memories further, to new generations. To won't let November 1989 disappear from the minds nor the textbooks. In conclusion I'd like to thank all the people who helped me with this book, and especially to Ľubka Vlčková whom I particularly would like to thank once again.

Thank you

JOZEF MÝTNY

Muž, ktorý zostával v úzadí - The Man Who Stayed in the Background

JUDr. Ján Čarnogurský

21 - 26

V jednote je sila. Námestie SNP / In Unity There is Strength, SNP Square, November 1989

Smrť v priamom prenose / Execution Broadcast Live, Nicolae and Elena Ceaușescu

Koncert, ktorý najsilnejšie rezonoval v tichu

The Concert That Resonated Strongest in Silence

Joan Baez

Pokrokový konzervatívec, Ján Pavol II. / The Progressive Conservative, John Paul II.

Strana / Page: Obsah - Content

6 - 9 Od ľudskej tváre po nežný zamat / From Human Face to Velvet

Treba padnúť, aby ste mohli ísť hore, Ján „Bobo” Hangoni, Taktici a YPS

To Go Up, First One Has to Be Down, Ján “Bobo” Hangoni, Taktici and YPS

Vrak lietadla uprostred jazera / Airplane wreck in the middle of the lake

Kórejské pokušenia / Korean Temptation

Obsah - Content

Pripravujeme / In production

JOZEF MÝTNY

fotograf, športovec, vydavateľ / Photographer, Sportsman, Publisher

Športová fotografia

Česko - Slovenská a zahraničná

muzika na Slovensku a v Čechách

Czech - Slovak and international

music in Slovak and Czech Republic

Nosil som ju na rukách, dostal som facku - I carried her in my arms, I got slapped

Martin Valent

+++++

Motto: "Co jim dovolíme my dole, takoví budou ti nahoře."

40 let jsme trpělivě snášeli komunisty, teď budeme 40 let trpělivě snášet mafiány? A co bude potom?

Vrátíme se k totalitě? Lhostejnost se nám nevyplatila a nevyplácí. Měli bychom klást správné otázky

"odpovědným" a trvat na jejich zodpovědnosti. Nebud' me lhostejní, neděláme to jen pro sebe, ale

hlavně pro své děti. Možná nám budou také jednou klást "správné" otázky a my se jim budeme

stydět podívat do očí.

"ZPRÁVA" o rozkrádání českého národního majetku v 90. letech 20. století

Následující zpráva si neklade za cíl být úplná a vyčerpávající. Je velmi pravděpodobné, že řada

trestných činů a "tunelů" z jejího spektra úplně unikla či je zachycena jen částečně či okrajově.

Přesto se však snaží zdokumentovat zločiny a krádeže národního majetku, které proběhly v devadesátých letech, to vše především na základě pravdivých či obecně známých skutečností a faktů,

jejichž relevanci a pravdivost si může kdokoli ověřit. Jejím účelem je jak zdokumentovat a zachytit

spáchané zločiny, tak obvinít jejich pachatele. Z drtivé většiny jsou to bývalí komunisté, agenti StB či

KGB.

GENEZE

Neudržitelnost komunistického režimu na konci 80. let 20. století přinutila celý tehdejší bolševický establishment jednat. Byl vyslán signál do kontrolovaných disidentských kruhů k zahájení

"revolučních" kroků. Je zajímavé, že většina důležitých osob, které později obsadily vysoké státní

funkce či tunelovaly banky, se rekrutovala z Československé akademie věd (ČSAV), a to vesměs z

Prognostického ústavu. V této instituci plně vysokých komunistů působily jména jako

Komárek, Klaus,

Zeman, Češka, Dyba, Dlouhý, Ransdorf, Salzman, Ježek, Klausová a další. Představovaly jak

kádrovou rezervu pro nový režim, tak kádrový nomenklaturní rezervoár režimu starého. Sám šéf

Prognostického ústavu, přesvědčený komunista, přítel Che Guevary a místopředseda vlády ČSFR v

roce 1990 Valtr Komárek ho označil za "školu revoluce".

Tato revoluce si, jak známo, získala přízvisko "sametová", a to vzhledem k jejímu bezkonfliktnímu a téměř konsensuálnímu charakteru. Už to naznačuje, že se nejednalo o revoluci v

pravém slova smyslu, ale o programové předání moci, resp. o udržení moci v rukách komunistických

kádrů. Již první kroky Občanského fóra v čele s Václavem Havlem naznačily, že vůbec nejde o žádnou

revoluci, ale jen o změnu systému režimu. Bohužel ve vyvolané euforii a v naději na zbavení se

komunistického jha, se vyškoleným bolševickým "revolucionářům" z Prognostického ústavu (spolu s

Havlovými disidenty a zmanipulovanými studenty) podařilo změnit režim a ponechat komunisty

fakticky u moci.

Symbolickým a zároveň tragickým vyjádřením tohoto faktu byla instalace **Mariána Čalfy**, v té

době ještě aktivního agenta KGB, do křesla předsedy vlády dne 10.12. 1989, kde setrval až do 2.7.

1992. Za komunistické éry působil Čalfa v ČTK, poté byl jmenován předsedou Legislativní rady vlády

ČSSR a vyzkoušel i post komunistického ministra. Václav Havel si jej vybral za nejbližšího spolupracovníka.

2

KUPÓNOVÁ PRIVATIZACE

Úvodem jednu kouzelnou větu, kde světově uznávaný ekonom působící ve Světové bance, Dr. David Ellerman v souvislosti s kupónovou privatizací označil Václava Klause za "tržního bolševika" a

architekta "finančního pirátství". Čtenářům zajímavajícím se o ekonomii lze doporučit článek Dr.

Ellermana z roku 2001 pod názvem "Lessons from Eastern Europe's Voucher Privatization". Nutno přiznat, že nápad kupónové privatizace byl geniálně rafinovaný. Dát lidem pocit, že něco

získávají a následně se legálně zmocnit majetku, který zůstal po komunistech.

Za architekty (alespoň oficiální) kupónové privatizace (ač za něj ve své autobiografii Václav Kalus prohlásil Dušana Třísku) lze považovat:

1. DUŠANA TŘÍSKU, nar. 14. 4. 1946

2. Tomáše Ježka, nar. 15. 3. 1940

3. Václava Klause, nar. 19. 6. 1941

U jejího zrodu se rovněž nějakou dobu pohyboval Jan Švejnar. Pro odlišné názory na chaotický

postup privatizace spolupráci přerušil. ([článek Jana Švejnara "Václav Klaus nemluví pravdu"](#))

ZDE) Odsunut byl i Valtr Komárek, který kupónovou privatizací později označil jako "krádež století".

Tomáš Ježek v rozhovoru v Lidových novinách 14. 8. 2010: [LN Viníte za nedokonalost](#)

legislativy investičních fondů někoho konkrétního? "No jistě, to je jednoznačné. Byli to ti tři lidé z

federálního ministerstva financí: Václav Klaus a jeho náměstkové Dušan Tříška a Vladimír Rudlovčák.

Naše lidi odháněli a byli hrozně nedůtkliví, aby jim do toho nikdo nemluvil. Na nižších patrech

ministerstva se vědělo, že je to špatně." LN Neříkal jste si pak, že jste třeba měl někde víc zatlačit?

"Tohle se dělo v květnu 1992 a já v červnu po volbách na ministerstvu končil. Pořád jsem spoléhal na

to, že to udělají dobře. Celou dobu jsem jim věřil." LN Nemáte rád slovo tunel, proč? "Já radši říkám

krádež. Tunel už je eufemismus. Je to normální zlodějna." [celý článek ZDE](#)

Dušan Tříška

Dne 4.10. 2001 odpověděl **Dušan Tříška**, jeden z nejbližších přátel Václava Klause a bývalý agent StB s krycím jménem Dušan (svazek č. 7704), v Rádiu Svobodná Evropa na otázku, zda se

nestydí za své otcovství projektu kupónové privatizace, slovy: "Hlásím se k němu samozřejmě hrdě a

3

myslím si, že jsem schopen doložit, že jsem hrdý a mám na co." Nechme tedy hovořit fakta, ať víme, na

co je pan Tříška tak hrdý.

Vzhledem k přímé participaci **Aleše Třísky**, bratra Dušana Třísky na největších finančních zpronevěrách a krádežích, a dále s ohledem na blízký vztah Václava Klause k dalším podvodníkům, lze

důvodně předpokládat, že projekt kupónové privatizace byl účelově připraven a nastaven tak, aby

umožnil beztrestné zcizení národního majetku.

Kupónová privatizace se uskutečnila ve dvou vlnách v letech 1992 1994. Celková hodnota jmění

podniků privatizovaných kupónovou metodou činila 679 miliard korun v cenové hladině ke dni

zahájení první vlny. Mediální masáž a propagace byla silná, bylo dosaženo nevídané aktivity a odezvy

od občanů, především v zrcadle toho, že za své peníze dostávali v drtivé většině bezcenné papírové

knížky. Účast v první vlně byla 77 % všech oprávněných občanů a v druhé vlně 74 % občanů.

První vlny se účastnilo celkem 264 investičních fondů, kterým občané držitelé investičních kupónů svěřili celkem 71,8 % všech investičních bodů investovaných pro první vlnu. To bylo z

hlediska architektů kupónové privatizace, resp. osob ovládajících tyto investiční fondy nejvýhodnější,

neboť tím občané ztratili nad svými kupony jakoukoli kontrolu. Kontrolní mechanismy nad fondy

nebyly pro vytrvalý odpor Klause, Třísky a spol. nikdy skutečně legislativně nastaveny.

Ve druhé vlně ucítili příležitost i další dravci a účastnilo se již 353 investičních fondů, kterým občané držitelé investičních kupónů svěřili tentokrát jen 64 % všech investičních bodů investovaných

pro druhou vlnu. Tímto způsobem získávaly investiční fondy faktickou kontrolu nad privatizovanými podniky a jejich majetkem.

Na majetek zprivatizovaný kupónovou privatizací čekal dvojí osud. V prvním případě byl

ihned zpronevřěn a rozkraden. Zde se jeví slovo "krást" jako absolutně nejvýstižnější, na rozdíl

od jakýchkoli ekonomických či právních termínů. Princip byl jednoduchý a recept všude stejný.

Nevýhodné obchody, zadlužování, systematické vyvádění aktiv a vytváření pasiv, tj. proslulé

české "tunelování", vše vesměs v režii sehraného a zkušeného týmu agentů StB.

Budeme-li se, v zájmu vyvarování se obvinění z konfabulace a konstrukce, držet odborné ekonomické literatury, konkrétně publikace Kotrba J., Kočenda, E., and Hanousek, J.: *The Governance*

of Privatization Funds: Experiences of the Czech Republic, Poland and Slovenia. Edward Elgar,

London, 1999, dojdeme k číslu až 21% z privatizačních fondů na trhu. Ve skutečnosti to však bylo

nepochybně více.

Ve druhém případě byl majetek dále spravován a do vedoucích míst "zprivatizovaných" podniků byli dosazeni, popř. se vrátili exponenti komunistického režimu. V těchto případech

nebyly podniky "tunelovány" bezprostředně, ale postupně nebo v případě potřeby, tzn. nutnosti

vytvoření finančních aktiv. Ač se to retrospektivně zdá neuvěřitelné, faktem je, že celá kupónová

privatizace byla spuštěna bez jakékoli právní regulace privatizačních fondů, která by šla nad

rámec obecného práva.

Komise pro cenné papíry připravila přehled investičních fondů a podílových fondů, u nichž byla

zjištěna majetková újma z titulu nezákonného jednání. Z investičních fondů a společností se podle

propočtů KCP v průběhu 90. let až do 30.6. 2002 ztratil majetek za zhruba 50 miliard korun.

Je to však

velmi slabý odhad, který zahrnuje jen prokazatelně zcizený majetek prokázanou trestnou činností.

Skutečná výše se pohybuje ve stovkách miliard.

4

Následuje přehled některých významných příkladů proslulého tzv. "tunelování".

Generální ředitel Motoinvestu Pavel Tykač (vlevo)

a ředitel finanční skupiny Motoinvestu Jan Dienstl.

MOTOINVEST

Motoinvest byl založen 18. listopadu 1991 s absolutně neprůhlednou vlastnickou strukturou fyzických osob, které spojovaly obchodní aktivity spojené s kupónovou privatizací. Mezi jeho hlavní

aktéry, tedy alespoň známé a veřejně činné, kteří však zřejmě o ničem fakticky nerozhodovali, lze

zařadit **Pavla Tykače a Jana Dienstla**, mezi šedé eminence a mozky potom zejména **Aleše Třísku**

(zde vyvstává otázka, nakolik byl jen zástupcem svého bratra Dušana Třísky) a především **Svatopluka Potáče**.

Zastavme se nejdříve u těchto velmi zajímavých osob.

Pavel "Drobní akcionáři plačte" Tykač, (skutečný slogan jeho reklamní kampaně) byl a je bezpochyby velmi vlivnou osobností české ekonomiky. Svůj slogan Tykač skutečně splnil, a lidé, kteří

mu svěřili své peníze, popř. pracovali v podnicích vytunelovaných jeho skupinou, skutečně plakali.

Jeho jméno se pojí s desítkami firem. Jeho politické kontakty byly vynikající, což ilustruje jeho účast

na narozeninách Václava Klause a pozvání od něj do Komise pro dohled nad kapitálovým trhem (aneb

jak udělat kozla zahradníkem) nebo post poradce ministra financí Ivo Svobody (ČSSD) v roce 1999,

později odsouzeného za podvod a zvýhodňování věřitele na pět let vězení.

Jan Dienstl, pravá ruka a nejbližší spolupracovník Pavla Tykače.

Aleš Tříška, agent StB s krycím jménem "Aleš", bratr architekta kupónové privatizace a agenta

StB Dušana Třísky, zřejmě v jeho snaze udržet kontrolu nad operacemi člen představenstva Motoinvest

a.s.. Je vysoce pravděpodobné, že byl jen prodlouženou rukou svého bratra Dušana Třísky.
5

Svatopluk Potáč, bývalý člen ÚV KSČ a předseda Státní banky československé v letech 1971

1981 a 1988 1989, místopředseda Štrougalovy vlády a předseda Státní plánovací komise působil v

Motoinvestu jako poradce. Jeho obrovské kontakty a znalost komunistického i nekomunistického

prostředí zakládají důvodnou presumpci, že byl jedním z hlavních "mozků" Motoinvestu.

Je velmi obtížné obsáhnout celý rozsah činnosti skupiny Motoinvest. Při svých operacích se aktéři

snažili vše maximálně zneprůhlednit a zamést stopy. Soustředme se tedy alespoň na největší podvody a

zpronevěry uskutečněné skupinou kolem Pavla Tykače. Ve svém zenitu spravoval Motoinvest prostřednictvím majetkových podílů v různých společnostech jmění ve výši asi 80 miliard korun.

KLÍČOVÉ OPERACE FINANČNÍ SKUPINY MOTOINVEST

CS FONDY

Tykačovo jméno se pojí i s kauzou vytunelovaných CS Fondů, v kterých přišli akcionáři o 1,3

miliardy korun. Peníze zmizely v roce 1997 těsně poté, co Motoinvest fondy prodal a jejich akcionáře

vůbec neinformoval. Následovaly rychlé změny majitelů ve snaze zahladit stopy. Celkově se však

jednalo o poměrně nepřipravenou transakci, která bez náležitého obchodně právního krytí naplňovala

jasně skutkovou podstatu trestného činu, přičemž pikantní je, že vyvedení předmětného 1,3 miliardy

korun do zahraničí schválil tehdejší šéf Analytického odboru ministerstva financí, bývalý vysoký

činitel KSČ a ministr financí Ivan Kočárník. Vyvedení 1,3 miliardy bylo zrealizováno přes ovládanou

Plzeňskou banku, kterou Motoinvest vzápětí řádně přeúvěroval a opustil.

OVLÁDNUTÍ A VYTUNELOVÁNÍ AGROBANKY

Tato kauza by si svou rozsáhlostí zasloužila několik stran textu, soustředíme se však na participaci

právě Tykače a Motoinvestu. Banka vznikla v roce 1990 a byla pátou největší bankou v zemi. Na

přelomu roku 1995 a 1996 odkoupila skupina Motoinvest a ovládané fondy balík akcií od IPB včetně

podílu v Agrobance, kterou tímto ovládla. Motoinvest to oficiálně nikdy nepřiznal. Centrální banka

nikdy neuznala Motoinvest za věrohodného investora. V září 1996 uvalila ČNB nucenou správu na

Agrobanku. Skupina Motoinvest tím ztratila hlavní finanční zdroj. Tykač tehdy narychlo opustil

republiku a po dvou dnech se vrátil. Náklady centrální banky na řešení krize AGB se odhadují na 50

miliard korun. Stát ji formou garancí a odkoupení špatných aktiv sáhal cca 50 miliardami korun.

Zdravou oddluženou část Agrobanky (tj. provedená sanace ČNB ve výši 19,7 mld + garance za špatné

úvěry až do r. 2008) v roce 1998 odprodal za pouhé půl miliardy korun (!) firmě General Electric.

Druhá část skončila v likvidaci. Za prodejem zdravé části Agrobanky za směšnou cenu stál její nucený

správce Jiří Klumpar, který se později stal členem představenstva právě GE Capital banky. V lednu

2000 byl obviněn z trestného činu porušování povinností při správě cizího majetku se škodou cca 25

miliard korun. Celkové náklady a sanace za vyřešení krize Agrobanky jsou odhadovány na min. 50

miliard korun.

PLZEŇSKÁ BANKA

V roce 1996 získala skupina Motoinvest více než 90 % podíl v Plzeňské bance, zřejmě ke krytí

svých finančních operací, které si tak mola uskutečňovat ve vlastní bance, přičemž typickým případem

této operace je kauza CS Fondů. Plzeňskou banku získal Motoinvest nákupem akcií na základě

6

komisionářských smluv uzavřených mezi Motoinvestem a později vytunelovanou Agrobankou Praha.

Po provedení operací za účelem vyvedení aktiv převedl Motoinvest akcie zpět na Agrobanku Praha, v

té době již v problémech a určenou k likvidaci, která postupně nabyla i zbývající podíl na bance. Od

září 2000 již byla jediným akcionářem banky Agrobanka v likvidaci. Zadlužený vlastnil předluženého.

Kolik bylo celkově z banky vyvedeno peněz, nebylo nikdy zveřejněno. Z dostupných informací a

vzhledem k regionálnímu charakteru bankovního ústavu lze hovořit o sumě mezi deseti a dvaceti

miliardami korun.

ČESKÁ SPOŘITELNA

V květnu 1996 skupoval Motoinvest s podporou v té době již ovládané AGB akcie spořitelny a

snažil se prosadit své zástupce do dozorčí rady. Scénář měl být zřejmě podobný jako u Agrobanky, s

tím rozdílem, že škody pro banku a zisk pro Motoinvest mohly být několikanásobně vyšší. Na zásah

"bankovní čtyřky" a nátlak guvernéra Tošovského se mu to nepodařilo, neboť sféry vlivu byly již

rozděleny a právo pumpovat Českou spořitelnu měla v té době skupina okolo **Livie Klausové**

a Jaroslava Klapala.

Skupina MOTOINVEST oficiálně ukončila své aktivity po pádu Agrobanky. Bylo to pro ní velké

sousto, které sice ještě dokázala spolknout (i když sám Tykač si nebyl jistý souhlasem mocných a radši

na dva dny zmizel z republiky), poté však přenechala místo dalším. Podařilo se to snadno, měli

vyděláno a také cítili, že pro ně přestalo již být místo. Strážlivé odhady výše aktiv ukradených Motoinvestem se pohybují okolo 200 miliard korun, do čehož jsou započítány i operace v menších

podnicích. Bezpochyby patřil Motoinvest a osoby okolo něj k jedné z nejefektivnějších a nejziskovějších tunelářských skupin v ČR 90. let.

+++++

Byl jsem svědkem krádeže století... 2. DÍL

1. díl ZDE

Motto: "V devadesátých letech se tunelovala naše minulost, následně až do teď se tunelovala naše

přítomnost a teď prostřednictvím důchodové reformy se tuneluje už naše budoucnost."

MUDr. František Koukolík, DrSc.:

"Je nutné se duševně namáhat. Sehnat si dost relevantních informací, zvážit je, porovnat je a podle toho se nějakým způsobem rozhodnout. Pravděpodobně bude vhodné založit zcela nové politické síly, které budou mít lépe propracovaný systém kontroly mocenských mechanismů a poněkud jasněji v hlavě co chtějí a co nechtějí."

HARVARDSKÉ FONDY

Harvardské fondy mají na rozdíl od jiných fondů několik specifíků. Představovaly marketingový

motor kupónové privatizace, který nahnal k registračním místům pod dojmem slibu "zisku desetinásobku" miliony lidí, způsobily jedny z největších škod z tunelování národního majetku a jsou

symbolem podvodu kupónové privatizace. **V jejich čele po celou dobu stála jediná výrazná osoba,**

Viktor Kožený, avšak vzhledem k obsáhlosti operací prováděných "harvardskou skupinou" je

vysoce nepravděpodobné, že by sám Kožený byl opravdu jediným řídicím mozkiem. Jeho umístění

do čela byl spíše jen chytrý marketingový tah, neboť na osobu bezúhonného podnikatele západního

7

stříhu a se západním vzděláním se nachytá nejvíce důvěřivých lidí. Mnohem

pravděpodobnější se jeví

teorie, kterou vyslovil mj. i Karel Staněk, představitel Ochranného sdružení malých akcionářů Harvardských fondů, že Viktor Kožený byl jen "bílým koněm agentů StB a KGB". Personální obsazení

okolo Koženého to výslovně potvrzuje.

VIKTOR KOŽENÝ, v roce 1979 emigroval spolu s rodiči do Mnichova, a poté již sám v roce

1982 odchází do USA. Zde začíná studovat Harvardskou univerzitu, kde jako Čech neuniká pozornosti

zde tehdy působícímu agentu StB a KGB Karlu Köcherovi, pozdějšímu kolegovi Václava Klause

a Miloše Zemana z Prognostického ústavu, spoluzakladatele Občanského Fóra a jedné z klíčových šedých eminencí tzv. sametové revoluce; a také **Juraje Širokého**, agenta StB majícího na

starost nábor nových rekrutů. Je otázkou, nakolik jejich tehdejší styky vyústily v přímý vázací akt pro

KGB (StB), nebo zda byly kontakty nastoleny v méně formální úrovni. V roce 1989 má Kožený v

Bostonu a New Yorku problémy s policií (údajné zneužívání kradených kreditních karet) a odchází do

Anglie, odkud poté putuje do tehdejšího Československa. Pohyboval se velmi blízko významných

osobností jako Čermák, Klaus, Čalfa aj.

Karel Köcher, Juraj Široký a Boris Ostrý

Mezi jeho nejbližší spolupracovníky patřil a stále patří **Boris Vostrý**, bývalý vysoký důstojník StB s údajnou hodností plukovníka. Jeho svazek byl však, stejně jako ostatní svazky vysokých

důstojníků StB, včas skartován. Z dostupných informací, mj. i z jeho životopisu lze zjistit, že od roku

1971 pracoval na ministerstvu vnitra, od roku 1981 ve funkcích zástupce náčelníka technické správy

federálního ministerstva vnitra, poté zástupce náčelníka VI. Správy SNB. Je nepochybné, že se jedná o

špičkového komunistického bezpečnostního kádra. Zůstává otázkou, nakolik Harvardské operace

přímo řídil, popř. řídil i Koženého, se kterým působil v řadě firem již od roku 1990.

Harvardské fondy zakládal spolu s Viktorem Koženým jeho děd **František Stehlík**,

dvojnásobný

agent StB po krycím jménem "Franta", č. svazku 2242. Byl členem prvního představenstva

HARVARD CAPITAL and CONSULTING a.s. a poté vystřídal řadu funkcí v rámci celé struktury Harvardských fondů.

8

Významnou roli hraje bezpochyby již výše zmíněný **Juraj Široký**, agent StB s krycím jménem "Bellan", č. svazku 196592, který působil přímo na hlavní správě rozvědky StB, která měla na starost

operace v zahraničí. Figuroval v celkem šesti společnostech přímo či nepřímo napojených na harvardské fondy. Velmi aktivní zejména na Slovensku, kde figuruje asi ve dvaceti společnostech.

Tato nejznámější česká tunelářská kauza je extrémně složitá, neboť pachatelé založili desítky nejrůznějších právnických osob, přes které aktiva převáděli, a proto by seriózní pokus o rozkrytí této

struktury zabral stovky stran textu. Pod slibem tzv. "zisku desetinásobku", tzn. zaručení investorům, že

jim hodnota jejich kupónových knížek bude desetinásobně přeplacena, získala harvardská skupina

kontrolu nad majetkem v hodnotě min. 60 miliard korun, v odhadní ceně roku 1994. Nutno zdůraznit,

že tato účetní hodnota neodpovídá hodnotě tržní, což znamená, že skutečná reálná hodnota aktiv

získaných Harvardem se mohla pohybovat ve stovkách miliard. Ve svém zenitu, tj. v roce 1994

kontrolovala harvardská skupina asi padesát nejlukrativnějších českých podniků. **Václav Klaus tehdy**

na adresu Koženého směřoval další ze svých nesmrtelných výroků: "Jen více takových podnikatelů!" V témže roce začíná systematický tunel směřující do kyperských společností, které dále

aktiva převádějí do neblaze proslulé Daventree Ltd.

Po útěku Koženého do Irska, v důsledku **aféry Wallis**, která byla výsledkem mocenských sporů

tehdejších mocných neobolševických kádrů, tunel dále úspěšně probíhá v režii Borise Vostrého. V roce

1996 jsou již téměř dotunelované harvardské fondy (resp. jejich mateřská společnost) rychle transformovány na Harvardský průmyslový holding a.s., která vzápětí své veškeré zbylé jmění vkládá

do Daventree Ltd., za to obdrží bezcenné akcie. Harvardský průmyslový holding a.s. jde vzápětí do

likvidace, Boris Vostrý je jmenován likvidátorem a začínají se mazat stopy. Vyvádění majetku v řádech

desítek miliard korun pochopitelně nemůže uniknout tehdejšímu ministerstvu financí, BIS ani vládě.

Neděje se však vůbec nic. Zřejmě pro získání času a navození naděje pro akcionáře k získání alespoň

nějakých peněz je Harvardský průmyslový holding a.s. v roce 1998 (tedy téměř 4 roky po jeho

faktickém vykradení!) prodán jedné z Koženého firem. Kožený platí dvěma směnkami v hodnotě 10

miliard korun, které nikdy neuhradí. Teprve v roce 1999 vydává soud na návrh akcionářů rozhodnutí,

kde Borise Vostrého odvolává z funkce likvidátora společnosti Harvardský průmyslový holding a.s.

Vostrý se odvolává a obstrukcemi se dočasně udrží ve funkci. Stihne ještě svolat valnou hromadu a

jmenovat nového likvidátora Michala Pacovského, další osobu ve službách harvardské skupiny. Teprve

poté se po složitých soudních sporech a právních bitvách daří jmenovat likvidátorem osobu bez

zjevného napojení na Koženého skupinu. Následuje definitivní bezradnost a bezmocnost všech, kteří

vložili do harvardských fondů své peníze. Teprve v roce 2003 byli Kožený s Vostrým oficiálně

obviněni z podvodu, aby měli dostatek času na útěk, Kožený na Bahamské ostrovy a Vostrý do

středoamerického Belize.

Tunel se uzavřel. Celkové škody spáchané harvardskou skupinou jdou bezpochyby nad sto

miliard korun, přičemž tuto sumu lze považovat ještě za velmi strážlivý odhad.

BANKY

V první polovině 90. let vzniklo přes 50 bank, z toho 18 z nich skončilo v konkurzu či v likvidaci. Z dalších pěti zůstaly jen akciové společnosti bez bankovní licence.

Použití termínu "tunelování", pro cílené a organizované vyvádění financí z bank s úmyslem je nevrátit, není přesné, neboť vystihuje jen jeden používaný způsob. Vhodnější se jeví pojem "pumpování", neboť banky byly doslova pumpovány, řada z nich až k bankrotu. Banky sloužily jako

pumpa peněz, kam si vyvolení mohli kdykoli přijít a "napumpovat". Základním způsobem "pumpování" bylo ztrátové úvěrování a cílené tunelování managementem, obojí umožněné slabou

legislativou a nečinností policie, potažmo orgánů moci výkonné. Ztrátové úvěrování bylo navíc velmi

podporováno tehdejší vládou, která držela u moci tehdejší "kapitány průmyslu".

9

K vypumpovaným bankám vláda přistupovala v zásadě dvěma způsoby. Nechala je padnout (**Banka Bohemia, Plzeňská banka, Kreditní banka Plzeň aj.**) nebo je nákladně sanovala v rádech

desítek či stovek miliard (**IPB, Česká spořitelna, Komerční banka**). Státní pomoc měla různou formu

odkup klasifikovaných úvěrů, garance, navýšení základního kapitálu nebo typicky převedení nedobytných pohledávek na Konsolidační agenturu.

MEZI OSOBY POSKYTUJÍCÍ STÁTNÍ KRYTÍ NERUŠENÉMU ROZKRÁDÁNÍ

BANK patří

především:

VÁCLAV KLAUS, předseda vlády do roku 1997. Ve své autobiografii píše: *"Nejvíce jsem o ekonomii*

v 70. letech diskutoval s Vlado Rudlovčákem, ... a v letech osmdesátých s Dušanem Trískou, hlavním

otcem naší kupónové privatizace... do užšího kroužku kolem semináře patřili K. Dyba, T.

Ježek, ...J.

Stráský, V. Dlouhý, I. Kočárník.... Na seminářích vystupovali i Richard Salzman, Miloš Zeman a

další...." Jak vidno, všechny větší akce se připravují roky.

Ivan Kočárník, Jan Klak, Tomáš Ježek, Roman Češka a Jiří Skalický

Ivan Kočárník, v osmdesátých letech 20.století jako **vysoce postavený člen KSČ, ředitel odboru**

tehdejšího ministerstva financí, v letech 1992 1997 místopředseda vlády a ministr financí.

Jan Klak, náměstek ministra financí, po skončení funkce se jako statutární orgán přímo podílel na

pumpování Komerční banky.

Tomáš Ježek, předseda Výkonného výboru FNM, **člen KSČ od svých 18 let.**

Roman Češka, náměstek ministra pro správu národního majetku a jeho privatizaci, předseda výkonného výboru FNM od poloviny roku 1994 prosinec 1998.

Jiří Skalický, předseda Prezidia FNM a ministr pro správu národního majetku a jeho privatizaci červen

1992 červen 1996.

10

JOSEF TOŠOVSKÝ jeho kariéra je typickou kariérou bolševika. Během nejtvrdší normalizace

v roce 1973 vstoupil do KSČ, osobní přítel Svatopluka Potáče a dalších nejvyšších komunistických

kádrů. Z nejvyšších funkcí ve Státní bance Československé (mj. post zástupce předsedy SBČS)

jmenován v roce 1988 ředitelem Živnostenské banky v Londýně. V prosinci 1989 konsensem komunistů a Havla jmenován předsedou tehdejší SBČS, ve funkci až do rozpadu federace, od ledna

1993 až do 1997 guvernérem ČNB. Na přelomu let 1997/1998 krátce předsedou vlády ČR, poté až do

roku 2000 znovu guvernér ČNB. **Tošovský představuje klíčovou postavu, která z titulu své funkce**

kryla nerušené pumpování bank.

Josef Tošovský

Celková suma, kterou bylo třeba naplnit vypumpované a rozkradené banky, se odhaduje až

k JEDNOMU BILIONU KORUN!!! Tady začal neuvěřitelný propad české ekonomiky, zachraňovaný nízkými platy zaměstnanců a placením nesmyslných předražených poplatků za cokoliv.

Probíhalo trestuhodné rozhazování financí získaných z privatizace, záměrně se předražovaly a předražují státní zakázky. Proto chybí finance na tisíce důležitých věcí (namátkou důchody počínaje a

např. dírami na silnici konče). Bezostyšným okradáním daňových poplatníků se stát dodnes vyhýbá

bankrotu. Ovšem management státních i soukromých firem svůj plat navyšoval a navyšují do nebeských výšin.

Sanaci bank a legalizaci jejich pumpování vždy tvrdě prosazoval Václav Klaus, který za dobu své vlády zabránil jakémukoli pokusu o zpřísnění podmínek pro poskytování úvěrů ze strany

polostátních bank. Typickou operací při pumpování byl úvěr od banky, jeho nesplácení, převedení

úvěru na státní konsolidační banku a následně jeho prodej jako nevymahatelné pohledávky za zlomek

výše jistiny úvěru. Dlužník si tedy půjčil např. miliardu, nic nesplatil a následně si přes spřátelenou

společnost koupil od Konsolidační banky pohledávku vůči sobě za několik desítek milionů.

Dodnes v České republice probíhá "akciové loupežnictví" ZDE

Cena zlata na světových trzích nepřetržitě roste už skoro jedenáct let. Kdyby Česká národní banka

pod vedením Josefa Tošovského neprodala bezmála 56 tun žlutého kovu v letech 1997 a 1998, ale až

v roce 2010, mohla Česká republika na této transakci při zohlednění vývoje kurzu koruny vůči

dolaru vydělat o 27 miliard korun víc.

11

Podívejme se na největší vypumpované banky:

AGROBANKA

Její kauza byla zmíněna již výše v souvislosti se skupinou MOTOINVEST.

ČESKÁ SPOŘITELNA

Začneme velmi zajímavou a trefnou citací detektiva Úřadu finanční kriminality a ochrany státu, který se v roce 2003 nechal slyšet v novinách, že: "Vyšetřovat třeba tunelování České spořitelny je o hubu. Dotýká se příbuzných nejvyšších politických špiček. A tak litujeme každého,

kdo to dostane na stůl."

Česká spořitelna začala být pumpována již od svého vzniku v roce 1991. První hloubkový audit

banky v roce 1995 objevuje obrovské díry v hospodaření a ministr financí Ivan Kočárník podepisuje

urychleně státní garanci pro spořitelnu ve výši 4,1 miliardy korun. Zároveň jsou ztrátové úvěry

převáděné na Konsolidační banku a bilance banky se takto, alespoň provizorně, "čistí".

Další krize přichází v roce 1998, kdy se spořitelna jako držitel největšího objemu primárních vkladů v zemi ve výši cca 300 miliard korun ocitla na okraji propasti. Poté, co vláda obdrží varující

zprávu společnosti KMPG o ztrátě banky přesahující její aktiva, je nucena rychle jednat a uhasit hrozící

požár. Pád největší banky v zemi by zemi destabilizoval. Do spořitelny jsou doslova pumpovány

desítky miliard, čímž je částečně stabilizována a ze strachu, že další vypumpování by již nebylo

finančně únosné, je hledán strategický partner. Ten je nakonec nalezen v rakouské Erste bank, která

získává kontrolní balík akcií.

Ztrátové úvěry přivedly banku na sklonku devadesátých let do stavu, kdy bylo nutno státní pomoci ve výši asi 60 miliard korun (zpráva ČTK ze dne 17.12. 1998). Politicky motivované

úvěry

krachujícím podnikům zcela zdevastovaly její portfolio a hrozil krach. Miloš Zeman nazval kupodivu

výstižně ve svém projevu před PSP ČR dne 8.3. 2000 Českou spořitelnu "finančním ústavem, zevnitř

rozežraném červotočem jako staré dřevo".

Z vedení České spořitelny jsou stíháni již od září roku 2002 mj. bývalý generální ředitel banky Jaroslav Klopal a členové představenstva Josef Kotrba, Rudolf Hanus a Kamil Ziegler. Jsou

obviněni z trestného činu porušování povinností při správě cizího majetku a zkreslování údajů o stavu

hospodaření, který měli spáchat tím, že poskytli úvěr 970 milionů v září 1997 zjevně

krachující

leasingové společnosti Corfin. Několik měsíců poté byla tato pohledávka klasifikována jako nevymahatelná a prodána za jednu korunu soukromé firmě spřízněné s obviněnými. Klasická "pumpařská" transakce. Vyšetřování případu se však vleče a zřejmě nebude nikdy dotažen do konce,

neboť v případě jeho skutečného vyšetřování hrozí trestní postih Livii Klausové a Josefu Kotrbovi.

DŮLEŽITÉ OSOBY:

Livia Klausová, manželka Václava Klause. Členka dozorčí rady banky, která schvalovala všechny

významné operace v letech 1993 2000.

12

Úzké provázání banky s ODS dokazuje i angažmá

Evžena Tošenovského, v dozorčí radě banky v období největšího pumpování, tj. v letech 1996 1999,

nebo poslance ODS **Martina Kocourka**, jako člena dozorčí rady banky v letech 1996 1998.

Josef Kotrba, bývalý člen **KSČ a ODA**, manžel **Petry Buzkové**, ministryně vlády za **ČSSD**. Člen

představenstva v letech 1997 1999, tedy v době, kdy se pumpovalo nejvíce.

Evžen Tošenovský, Martin Kocourek, Josef Kotrba a Kamil Ziegler

Kamil Ziegler, před rokem 1989 působil ve Státní bance československé, člen KSČ. V roce 1999

se poté, co odešel z vypumpované České spořitelny, stal generálním ředitelem státní Konsolidační

banky, kam byly ztrátové úvěry vyváděny. Cíl byl jednoduchý zajistit, že úvěry nebudou od dlužníků

vymáhány a tyto pohledávky budou jako "nevymahatelné" odprodány za zlomek původní hodnoty,

typicky třeba subjektům spřízněným s dlužníky. V roce 2004 na otázku, kdo je jeho profesním vzorem,

pravdivě a trefně odpověděl: *"Je jím **Richard Salzmann**. Naučil mě nesmírnou spoustu věcí. Uměl lidi*

nadchnout, dát jim vizi. Navíc byl vzdělaný, inteligentní, skvělý rétor, v bankovníctví se velmi orientoval. Vrátil mu noblesu a prestiž. Škoda, že neodešel o dva roky dříve." O Richardu Salzmannovi

bude řeč níže. Ziegler se od něj skutečně měl co učit, za jeho éry bylo z Komerční banky ukradeno

ještě o mnoho miliard více.

Vladimír Kotlář, člen představenstva banky od roku 1991 1999 a **Rudolf Hanus**, člen představenstva 1994 1999. Tito dva agenti StB jsou úmyslně uváděni dohromady, neboť jejich

společné krycí jméno "Mírek" a působení v rezidentuře v Českých Budějovicích naznačují jejich blízký

vztah. Hanus byl od roku 1993 1999 jedním z jednatelů společnosti ČNTS, servisní firmy televize NOVA. Jeho jméno figuruje (spolu s tehdejší generálním ředitelem spořitelny Klapalem) pod

smlouvami z roku 1996 s firmou Ronalda Laudera, která si u České spořitelny půjčovala finance v řádu

miliard. Tyto úvěry CME pochopitelně nesplatila a údajně je splácí dodnes.

Jaroslav Klapal, generální ředitel a předseda představenstva 1994 1999. Bývalý vysoký komunista obsazený do funkce generálního ředitele zřejmě nebyl tím, kdo skutečně rozhodoval, kolik

se vypumpuje a kam. Byl spíše vybraný k tomu, aby byl první na ráně.

IPB

IPB vznikla roce 1993 sloučením Investiční banky (je zajímavé, že vznik Investiční banky v roce

1990 byl předem již za komunismu plánován, jak vyplývá z interních dokumentů Státní banky Československé z února 1989) a Poštovní banky. IPB se brzo dostala mezi tři nejsilnější banky v zemi.

Postupně docházelo k navyšování základního kapitálu, tzv. "nafukování bubliny" a důkladnému

pumpování ve formě úvěrů a vyvádění aktiv na dceřinné společnosti. Významnou destinací peněz

pumpovaných z IPB byly firmy **Václava Junka**, agenta StB a člena posledního předlistopadového ÚV

KSČ, zejm. Chemapol Group a společnosti, ve kterých figuroval jako statutární orgán či většinový

vlastník **Antonín Charouz**. Miliardy končily také v impériu **Lubomíra Soudka**, agenta StB, evidenční

číslo 24939, krycí jméno GORDON, ovládajícího mj. Škodu Plzeň.

13

Václav Junek, Antonín Charouz a Lubomír Soudek

Prostřednictvím IPB byla financována i ODS, první půjčku ve výši 55 milionů v roce 1992 brzo

následovaly další, bezpočet večírků, konferencí a "Žofínů" ani nepočítaje. IPB financovala i vydání

knihy Václava Klause "Dopočítávání do jedné".

První ohrožení nerušeného pumpování znamenal rok 1995, kdy se do IPB vypravili kontrolóři NKÚ, aby prověřili, proč banka neplatí daně. Dluh banky tehdy činil cca 173 milionů korun.

Z banky

byli nekompromisně vyhozeni a premiér Klaus tehdy osobně a v doprovodu tehdejšího vicepremiéra

Kalvody navštívili NKÚ, aby jeho vedení náležitě "umravnilo" a odkázali do patřičných mezí.

Tento

daňový dluh později IPB ministerstvo financí v čele s Kočárníkem odpustilo.

Menší problém nastal i v roce 1997, kdy auditorská společnost Coopers & Lybrand odmítla vydat

pozitivní auditorskou zprávu s odkazem na neprůhledné účetnictví a nestabilitu banky.

Pumpování

proto kryla nějakou dobu auditorská společnost Ernst & Young, který vydávala bance výroky "bez

výhrad", a to často v rekordní době.

Na jaře 1997 odmítlo vedení IPB poskytnout úvěry zjevně krachujícím firmám, zřejmě s ohledem na blížící se politické změny (pád Klausovy vlády v roce 1997) a hrozící odpovědnost. 30.4. 1997 jsou

Tesař s Procházkou zatčeni a putují do vazby. Brzo zřejmě dostanou rozum, jsou propuštěni a zůstávají ve funkcích.

V roce 1998 se v IPB objevuje strategický partner Nomura, zřejmě na objednávku, aby maskoval

skutečnost, že banka je na pokraji pádu. Nomada brzo převádí svůj podíl na společnost Saluka Investments, s heslem "čím neprůhlednější, tím lépe".

Konec se však blížil. **Stomiliardové manko už nešlo krýt a bylo nutno poslat banku do nucené správy.** Stalo se tak v červnu 2000 a pro mediální efekt "zakročujeme tvrdě a nikdo neunikne

potrestání" obsadilo centrálu IPB po zuby ozbrojená zásahová jednotka URNA. **Banku během dvou**

dnů koupila ČSOB a stát jí zaručil veškeré ztráty.

Ještě před uvalením nucené správy se podařilo managementu banky vyvést veškerá likvidní

aktiva do tzv. offshore fondů na Kajmanské ostrovy (přičemž společným portfoliem byly fondy

Triton), na který se nucený správce ani český stát "nedostane". Šlo o řadu fondů, které využívají legální

nedobytnosti právního prostředí Kajmanských ostrovů. Celkovou výši aktiv vyvedených na Kajmany

lze odvodit z rozhodnutí vlády ČR, která 21.7. 2003 rozhodla, že Konsolidační agentura zaplatí ČSOB

v rámci státních garancí celkem 49,3 miliardy korun jako náhradu za majetky ukradené do fondů

Triton.

Podle státních odhadů by krize IPB a související státní záruky měly přijít daňové poplatníky až na

160 miliard korun.

14

PERSONÁLNÍ POZADÍ VYPUMPOVÁNÍ IPB:

Miroslav Tuček, agent StB, ev. č. 1864001, krycí jméno "KRÁL národohospodář".

Komunistický ekonom a dlouhodobý prorektor VŠE Praha za bolševismu, v 70. letech dokonce

ekonomický poradce prezidenta. Před rokem 1989 zakotvil v Prognostickém ústavu, líhni kádrů, které

připravovaly předání moci. V letech 1992 2000, tj. až do pádu banky působil ve funkci člena dozorčí

rady banky. Měl zásadní vliv na všechny "pumpařské operace". Jeden z mozků vykrádání IPB.

Jiří Weigl, prodloužená ruka Klause v bance, který dohlížel, aby bylo pumpováno správným směrem a výhradně se souhlasem mocných. Člen dozorčí rady banky 1993 1998. V současné době

působí ve funkci vedoucího Kanceláře prezidenta republiky.

Libuše Benešová, místopředsedkyně ODS a předsedkyně Senátu zastávala v letech 1996 1998

funkci člena dozorčí rady. Jejím úkolem bylo hájit zájmy ODS v bance, zejména úvěrování společností spojených s ODS.

Libor Procházka, několikrát byl trestně stíhán, tři týdny dokonce i vazebně, vždy bylo však trestní stíhání zastaveno. V představenstvu banky působil v letech 1992-2000.

Aladár Blaas, pravá ruka Libora Procházky a náměstek v IPB. Trestně stíhán, na intervenci ministra vnitra obvinění staženo.

Jan Klacek, místopředseda stínové vlády ČSSD 1996-1998, ve stejném období i člen představenstva IPB. Od roku 1998 až do pádu banky generálním ředitelem IPB.

Jiří Tesař, autor ekonomického programu ČSSD, generální ředitel, předseda představenstva IPB

1992-1998 a člen dozorčí rady 1997-2000.

Jiří Weigl, Libuše Benešová, Libor Procházka, Aladár Blaas, Jan Klacek a Jiří Tesař

IPB nebyla klasicky vypumpována, jako ostatní banky, ale doslova "přepumpována", což způsobilo trochu jiný scénář, než bylo obvyklé sanování a státní pomoc. Bylo nutno jí převést na jinou

banku, spolu s absolutními státními garancemi, které znamenají, že státní výdaje budou ještě vyšší.

Výše ukradených peněz se může pohybovat v řádech okolo 300-400 miliard korun, Konsolidační agentura odkoupila nejhůře klasifikované dluhy za 170 miliard, záruky státu vůči

ČSOB jsou neomezené (odhady státu se zatím pohybují okolo 100 miliard), takže konečný účet

může být ještě vyšší.

15

KOMERČNÍ BANKA

Komerční banka vznikla vyčleněním z bývalé státní SBČS a v roce 1992 se transformovala v akciovou společnost. Ve stejnou dobu se zde objevuje **klíčová osoba vykrádání banky,**

Richard

Salzmann.

Kam peníze z Komerční banky nejvíce mizely?

Mezi největší společnosti, kam byly pumpovány finance z Komerční banky, patří firmy (skupina

ČS/Satrapa) okolo agenta StB, svazek č. 25447, **Františka Chvalovského**. Celková suma se pohybuje

kolem tří miliard.

Více než jednu miliardu vypumpoval z banky **Petr Smetka**, přes svou společnost HSYSTEM.

Jedno z největších rozkrádání banky bylo realizováno přes společnosti izraelského státního občana **Alona Baraca**, nar. 11.8.1960 (v českých médiích většinou nepřesně uváděný jako Barak Alon,

pod tímto jménem také občas vystupoval) a jeho holding B.C.L. Trading. Vykrádání banky zahájené v

roce 1996 ve formě dokumentárních akreditivů nebylo však Baracovou první operací v Komerční

bance, počátkem 90.let ji připravil přes svou firmu Tessos Praha o asi dvě miliardy korun. V průběhu

let 1996-1999 poskytla Komerční banka Baracovi úvěry ve výši přes osm miliard korun. **I**

přes trestní

oznámení na něj z roku 1999 nebyl Barac nikdy v Čechách stíhán a státní zastupitelství v Praze si

na něj netrouflo vydat ani zatykač. Podobné podvody jako v Čechách měl Barac na svědomí i v Maďarsku, kde pumpoval státní banku Postabank. Maďarské úřady Baraca dokonce na krátkou dobu zadržely, poté byl propuštěn. Žalobě čelil pouze ve Vídni v Rakousku, ale i tam spravedlnosti unikl vzhledem k náhlé nemoci soudce.

16. února 2000 schválila Zemanova vláda pomoc Komerční bance pohybující se na pokraji krachu. V rámci sanace stát převzal její špatné úvěry ve výši asi 65 miliard Kč, které byly později podle zaběhnutého scénáře převedeny do Konsolidační agentury. Komerční banku poté převzala francouzská

Société Generale. **Dne 20.7. 2001 potom Miloš Zeman, tehdejší premiér ČR publikoval článek, ve kterém uvedl "Myslím si, že privatizací Komerční banky končí tunelování velkých bank v Čechách".**

PERSONÁLNÍ POZADÍ:

Na prvním místě nelze neuvést **Richarda Salzmana**, generálního ředitele banky od roku 1992

1998. Do roku 2000 byl senátorem za ODS. Osobní přítel Václava Klause, Ivana Kočárníka, Tomáše

Ježka, Dušana Třísky atd. Je ironií, že celá 90. léta byl Salzmann prezentován jako vzor bankéře a byl o

něm dokonce natočen díl cyklu GEN (Galerie Elity Národa). Osobně schvaloval největší pumpařské operace.

Jan Klak, člen dozorčí rady banky 1995 1997.

Karel Dyba, člen dozorčí rady banky 1997 1998, tj. v době největšího pumpování do Alonovy

BCL Trading. **Bývalý ministr hospodářství za ODS. Člen KSČ od 22 let, za komunismu kariéra v**

ČSAV, zakotvil v Prognostickém ústavu.

Josef Kotrba, člen dozorčí rady 1995 1997, více o něm viz. výše kauzu České spořitelny

Jan Stráský, v dozorčí radě 1998 1999, jeho úkolem bylo krýt předchozí velké vykrádání banky,

bývalý předseda federální vlády v roce 1992, pozdější ministr zdravotnictví a dopravy (ODS).

Bývalý vysoký funkcionář KSČ, vstoupil do ní ve svých 18 letech.

16

BANKA BOHEMIA

Banka Bohemia je typovým příkladem, jak si nomenklaturní kádři bolševického režimu založili

banku, kterou vykradli a jejich dluhy uhradil stát. Byla založena v roce 1991 a již tři roky nato, v roce

1994 na ní byla uvalena nucená správa a skončila v likvidaci. **Ztrátu banky ve výši 17 miliard korun**

zaplatil stát. Banka byla vypumpována dosti primitivně a bez jakýchkoli krycích operací, miliardy

tekly přímo na konta Adamcových a Čadkových firem a končily v zahraničí. Management banky si byl zřejmě tak jistý svými konexemi na vládu a orgány činné v trestním řízení, že se krycí operace při

vykrádání jeví jako nadbytečné. **Po uvalení nucené správy na banku a prohlášení konkursu se**

stal jejím správcem bývalý komunistický ministr financí Jiří Nikodým, který dohlédl na to, aby

pád banky vyšuměl do ztracena a ztratily se důležité dokumenty, mj. řada úvěrových smluv.

Zbylá aktiva banky v řádech stovek milionů korun potom Nikodým pod cenou prodával firmám

spřízněným s Adamcem.

HLAVNÍ POSTAVY VYKRADENÍ BANKY BOHEMIA:

Jiří Čadek, podplukovník StB působící v rozvědce a poté v odboru ochrany stranických a vládních činitelů. Vzhledem k nepokrytému vykrádání banky do jeho firem byl formálně stíhán, **policie**

mu však dala dostatek času, aby po zahájení stíhání odjel na Floridu. Kriminalista, který měl

přístup k jeho spisu na policii, řekl k jeho nerušenému odjezdu do zahraničí: *"Vyšetřovatelé dokonce*

ani nenahlásili na hranice blokaci jeho jména, což se běžně dělá." **Během jeho pobytu na Floridě**

zrušil parlament paragraf trestního zákona, podle kterého byl stíhán, mohl se tedy bezstarostně

vrátit z příjemné floridské dovolené. Dnes Čadek dále podniká a vlastní několik firem. O pádu banky

řekl pro tisk 7.7. 2004 s příslovečnou bolševickou drzostí: *"Neudělal jsem nic nezákonného. Úřady*

proti Bance Bohemia postupovaly nesprávně a tím zavinily její pád."

Ladislav Adamec, syn posledního bolševického premiéra Ladislava Adamce. Bývalý člen dozorčí rady banky Bohemia, dnes nerušeně podniká a vlastní desítky firem. Jeden z neznámých

českých miliardářů.

Této české "elitě" naprosto vyhovuje široká apolitická veřejnost, která s politikou a politiky

nechce mít nic společného. Proto "elita" může trestat ty, kteří mají odvahu se těmto praktikám

postavit. Ještě stále není dost lidí typu Libora Michálka, nebo generála Miroslava Krejčíka.

(pozn.: "Zpráva" je postupně doplňována a upřesňována tak, jak jsou relevantní nové informace)

Použil jsem převážně zdroj: *Darnyho svět 1. díl 2. díl 3. díl*

Tato "Zpráva" koluje po internetu asi od roku 2005 v různých grafických a stylistických úpravách. Svým osudem připomíná tajně šířené Prohlášení Charty 77 před rokem 1989, a tak se

vracíme zpátky do dob "Edice Petlice". Váš podpis pod touto "Zprávou" není nutný, ale jako

nutnost se stále více ukazuje co největší informovanost občanů. Nevědomost či lhostejnost se nám

historicky opravdu

facebook, ap...

ÚSTAVNÍ SOUD ČR

Ústavní soud "smázl" důkazy 80 procent hospodářských kauz. Několika nálezy totiž prý znemožnil,

aby se u soudu použily důkazy, jež zabavili policisté při prohlídkách kanceláří a firemních sídel. **U**

pražského vrchního státního zastupitelství, které se specializuje na nejzávažnější hospodářské

delikty v zemi, se to týká 80 procent všech případů, které řeší. Předsedou Ústavního soudu v r.

1993 2003 byl **JUDr. Zdeněk Kessler**, od roku 2003 tuto funkci zastává **JUDr. Pavel Rychetský**.

[celý článek ZDE](#)

17

Na závěr článek Petra Havlíka ze 3. 3. 2011:

"...Nelze si nechat "kálet na hlavu". To české "ono to nějak dopadne" nebývá tím nejlepším životním postojem. Pasivita může být i forma spoluviny. Psát o dílčích každodenních excesech současné party Dolce vita (sladký život) skoro nemá smysl. Jim je totiž už úplně jedno, co si o nich myslíme. Pro ně je důležitý každý další den navíc u koryta. A platí to v různé míře pro všechny současné parlamentní strany. Jen se ukřižte, upište, uprotestujte,... Hlavně, že karavana táhne dále. O víkendu v Dubaji na golfu. ...

+++++

**(este raz) Projev, na který se nezapomíná !
Slova Václava Havla v roce 1989**

»Komunisté vás budou strašit nezaměstnaností, není to pravda, ničeho se nebojte. Dvacet let tvrdila oficiální propaganda, že jsem nepřitelem socialismu, že chci v naší zemi obnovit kapitalismus, že jsem ve službách imperialismu, od něhož přijímám tučné výslužky, že chci být majitelem různých podniků... Byly to všechno lži, jak se záhy přesvědčíte, protože tu brzy začnou vycházet knihy, z nichž bude zřejmé, kdo jsem a co si myslím. Slibuji vám, že funkci prezidenta vezmu na jedno funkční období, ale pak bych se chtěl věnovat práci dramatika. Také vám slibuji na svou čest, pokud se za mého volebního období nezlepší životní úroveň v ČSFR, sám odstoupím z funkce.

V budoucnu se podle mého mínění musí prezidentský úřad vymezit. Prezident nemůže mít tak velké pravomoci, jaké má dnes. Pro mě není rozhodující, s jakým slovem jsou sociální jistoty spojovány, ale to, jaké jsou. Já si představuji, že by měly být daleko větší, než jaké poskytovalo to, co mnozí nazývají socialismem. Možná se ptáte, o jaké republice sním. Odpovím vám: O republice lidské, která slouží člověku, a proto mám naději, že i člověk poslouží jí.

Za svůj třetí úkol považuji podporu všeho, co povede k lepšímu postavení dětí, starých lidí, žen, nemocných, těžce pracujících, příslušníků národních menšin a vůbec občanů kteří jsou na tom z jakýchkoliv důvodů hůře než ostatní. Žádné lepší potraviny či nemocnice nesmí být výsadou mocných, ale musí být nabídnuty těm, kteří je nejvíce potřebují.

Připravujeme koncept důkladné ekonomické reformy, která nepřinese sociální stresy, nezaměstnanost, inflaci a jiné problémy, jak se někteří z vás obávají. Svádět všechno na předchozí vládcu nemůžeme nejen proto, že by to neodpovídalo pravdě, ale i proto, že

by to mohlo oslabit naši povinnost samostatně, svobodně, rozumně a rychle jednat...
Všichni chceme republiku, která bude starostlivě pečovat o to, aby zmizely všechny ponižující přehrady mezi různými společenskými vrstvami, republiku, v níž se nebudeme dělit na otroky a pány. Toužím po takové republice více než kdo jiný. Náš stát by už nikdy neměl být přívažkem či chudým příbuzným kohokoliv jiného. Musíme sice od jiných mnoho brát a mnohému se učit, ale musíme to po dlouhé době dělat zase jako jejich rovnoprávní partneři, kteří mají také co nabídnout. Jsou lidé, kteří kalí vodu a panikaří, že se bude zdražovat. Dávejte si na ně pozor! Ptáte se s údivem, jestli bude inflace, jestli bude zdražování? Mnohokrát a jasně tato vláda řekla ve svém programovém prohlášení, včetně dalších dokumentů a ministři na tiskových konferencích, že jejich úsilím je, aby přechod od neekonomiky k ekonomice byl pokojný, bez sociálních aspektů, bez návaznosti nezaměstnanosti, bez jakýchkoliv sociálních krizí nebo podobně. Jestli se sem tam pohne cena cigaret nebo něčeho, to v téhle chvíli nevím, zatím je snaha, aby se nehýbalo nic, alespoň v nejbližších měsících. Žádné gigantické zdražování nebo dokonce nezaměstnanost, jak to panikaří systematicky šíří, nic takového nepřipravujeme.

Již nikdy do žádného paktu nepůjdeme. Podle mého mínění nesmí náš stát šetřit na investicích do školství a kultury... Také náš mnohokrát deklarovaný úmysl provést reformu tak, aby nevedla k velkým otřesům, velké inflaci, nebo dokonce ke ztrátě základních sociálních jistot, musí naši ekonomové přijmout prostě jako úkol, který jim byl zadán. Zde neplatí žádné NEJDE TO.«

Připomněl Petr Cibulka

+++++

Toto píše bratislavský neurochirurg:

- > Neurochirurgia je špičkový chirurgický odbor, ktorý všade vo svete v
- > ekonomickom aj spoločenskom a odbornom ohodnotení kraluje a ďaleko
- > predstihuje ostatné chirurgické odbory pre svoju technickú a prístrojovú
- > náročnosť.
- > Som slovenský neurochirurg s 22-ročnou praxou a moje ohodnotenie je
- > menšie, ako plat automechanika, ku ktorému chodím so svojou starou
- > Oktáviou, menší ako plat právnik, ktorý ma v minulosti zastupoval a
- > menší, ako plat IT- pracovníka, ktorý mi montoval počítač.
- > Priemerná mzda neurochirurga v SR za hodinu je cca 5 €, automechanik má 6,
- > počítačový technik 7 a právnik 65 € za hodinu. Ďalšie zamestnanecké
- > kategórie napr. v bankovníctve radšej ani neuvádzam. Je to niečo, čo mi
- > čím ďalej tým viac vadí a jedine príbuzní a rodina, ktorá potrebuje
- > lekára, ma drží v tomto štáte.
- >
- > Pokus urobiť z koncovej nemocnice obchodnú spoločnosť, ktorá bude
- > rozhodovať na ekonomickej báze koho a čím, a hlavne za aké peniaze a
- > doplatok ošetrím, mi vadí ešte viac, pretože aj ja môžem byť onedlho
- > pacientom, ktorý bude musieť predať časť majetku, aby si kúpil ošetrovanie.
- > Platba za doliečenú diagnózu od dominantnej, ani od ostatných zdravotných
- > poisťovní, nepokrýva reálne náklady ani v našom odbore, ani vo väčšine
- > iných odborov. Poisťovňa nás týmto núti predávať výrobok - liečbu s
- > výrobnými nákladmi napr. 20€ za cenu 5€ a to je ten "pseudodlh" nemocníc.
- >
- > Súčasná transformácia je pokus postaviť dom od strechy - nerobí sa
- > poriadok v platiach poisťovne, ale odovzdáva sa zdravotníctvo do

- > súkromných rúk a monopolnému vlastníkovi, ktorý už vlastní lekárne,
- > distribučné firmy zásobujúce nemocnice a malé nemocnice. K uzavretiu
- > ekonomického kruhu už potrebuje iba veľké nemocnice. Nejde tu preto ani o
- > pacienta, ani o lekárov a ostatný personál, ale o produkciu zisku
- > vlastníkovi podstatnej časti rezortu. Táto skutočnosť mi vadí ešte viac.
- >
- > Preto, aby som sa mohol sám na seba dívať aj naďalej do zrkadla, aby som
- > mohol svojim rodičom, deťom a budúcim vnúčatám dokázať, že som postupoval
- > v ich záujme a aby som získal ekonomický štandard, adekvátny môjmu
- > vzdelaniu, erudícii a odovzdávanej kvalite a náročnosti práce, sa pripájam
- > k ostatným kolegom a využívam svoje právo na výpoveď zamestnávateľovi so
- > slovami: "Ďakujem, stačilo!"
- >
- > Zároveň sa ospravedlňujem svojim pacientom, ale aj moje deti a rodina
- > jedia rovnaké jogurty a chlieb, na ktoré musím zarobiť. A už ako brigádnik
- > vo veľkoobchodnom reťazci zarobím viac a ľahšie, než ako neurochirurg v
- > súčasnej Slovenskej republike. Prácu automechanika sa naučím za niekoľko
- > mesiacov ale automechanik sa operovať mozog a chrbticu asi nenaučí nikdy -
- > bez urážky.
- >
- > S pozdravom,
- > MUDr. Andrej Džubera, PhD, neurochirurg-špecialista, Neurochirurgická
- > klinika Bratislava, vedecký sekretár slovenskej neurochirurgickej
- > spoločnosti

Lubomír Vražda M.D.

A toto pise bratislavsky technik (vysokoskolsky ucitel)!

Istemu poslancovi pozicala firma PAS (skratku si dokazete desifrovat). Poslanec isiel na zasadanie do Bruselu a niekde v blizkosti Svajciarskych hranic mu auto zastalo. Zavolal do firmy, na dislku mu nik nevedel poradit preto mu poslali nahradne vozidlo. Na mieste technik zistil ze bolo treba resetovat pocitac a vsetko bolo v poriadku. Firma sa rozhodla ze preskoli svojich zamestnancov na novu HiTech techniku, aby boli znali novej techniky a aby vedeli detekovat poruchu na dialku. Vybrali 20 cerstvych absolventov SPSE a dali ich vyskolit na vysoku skolu patricneho smeru v novych HiTech technologiach. Skor nez tento projekt spustili, a vybrali odbornych pedagogov – technikov, bola velka diskusia, kolko by mali dostat na hodinu zato ze sa musia pripravit a odborne pripravit novych studentov. Pozadavka bola na 350 Sk/hodinu, ale dekan bol zasadne proti. Nakoniec to skoncilo pri 200 Sk/hod. Novych studentov intenzivne skolili jeden semester a ti boli hned rozmestneni po servisoch. Paradox je, ze keby sa niektoremu z pedagogov pokazilo jeho auto, a ak by isiel do servisu ku svojmu cerstvemmu studentovi bez praxe a ten by si vyuctoval vtedy 450 Sk / hodinu za svoju pracu, teraz je to 36€/hodinu (to je informacia 14.november2011). Dobra filozofia voci technickym ucitelom, nie? Krasne ohodnotenie vzdelanosti.

+++++

Petr Svoboda Ing [školil, nebo skolil ? :o))

> 15 hours ago · Like.

> Jozef Janek V tomto pripade platia obydvä vyrazy.

> 13 hours ago · Like.

> Jozef Janek 9. Aprila 1919 Minister zahranicnych veci Dr.

> E. Benes pisal v dovernom liste Dr. Rudolfovi Markovicovi: "

> Se Stefanikom se mel konflikt. Je treba, abyste to viedel,

> ale to je len pro Vas. Je mezi nami konec- myslim uplne.

> zachovejte vec vylucne pro sebe". Kratko po tom bol Dr.

> Markovic vymenovany za zupana s pravomocou vladneho komisara

> pre Zvolensku zupu.

> about an hour ago · Like.

> Jozef Janek 4. maja 1919 Francuzky general Milan R.

> Stefanik po navrate do vlasti bo zabity na Vajnoroch, lebo

> Stefanik svojimi postojmi voco Masarykovi a Benesovi v

> poslednej faze odboja najme v otazke postoja Slovenska. V

> novom state sa stal nepohodlnym partnerom, s ktorym si

> nevedeli rady.

> about an hour ago · Like.

> Jozef Janek 5. juna 1919 Ceskoslovenska vlada vyhlasila

> vojensku diktaturu na Slovensku. Aj politicky diktator

> Srobar so vsetkymi svojimi uradnikmi presiel pod pravomoc

> francuzkeho sefa vojenskej misie generala Hennocque.

> about an hour ago · Like.

> Jozef Janek 18. august 1921 v Hlohovci ceski cetnici

> ostrou strelbou zasiahli proti demonstracii robotnikov za

> zvyshenie platov. Na mieste zavrzdili jedneho robotnika a

> sedem dalsich robotnikov tazko poranili.

> about an hour ago · Like.

> Jozef Janek 10. oktobra 1921. Na zhromazdeni Slovenskej

> ludovej strany v Namestove ceski cetnici strelali do asi 3

> 000 zhromazdenych obcanov a zavrzdili dvoch privrzencov

> Slovenskej ludovej strany: Ignaca Fenika z Klina a Antona

> Jackulika zo Slanice. Ostalo po nich osem nezaopatrenych

> deti.

> about an hour ago · Like.

> Jozef Janek 21. Januara 1921. V Krompachoch {Hladova

> dolina} demonstrovali robotnici proti znizeniu pridelu

> muky. Cetnici strielali do demonstrantov a zavrzdili styroch

> robotnikov-jeden s nich bol 19 rocny chlapec menom Semendak

> z Velkeho Sarisa- a strnastich tazko zranili.

> about an hour ago · Like.

> Jozef Janek 5. augusta 1921. Cetnici v Monceku strielali

> do slovenskych robotnikov, ktorí chceli oslobodit troch

> uvaznenych organizatorov ich strajku. Zavrzdili jedneho

> robotnika a jedneho tazko poranili.

> about an hour ago · Like.

> Jozef Janek 16.-22. aprila 1922 Strajkovalo vyse 3 000

> robotnikov v slovenskych celulozok a papierni.

> 57 minutes ago · Like.

- > Jozef Janek 14. júna 1922. Česki četníci strelali do
- > slovenských robotníkov v Novom Meste nad Vahom a jedného
- > zavraždili.
- > 54 minutes ago · Like.
- > Jozef Janek 1. mája 1923. Pražská vláda odmietla vydat
- > cestovný pas špískemu biskupovi Janovi Vojtasskovi, ktorého
- > americké slovenské organizácie pozvali na návštevu Spojených
- > štátov Amerických
- > 47 minutes ago · Like.
- > Jozef Janek Vo februári 1924. Slovenská liga v Amerike
- > opätovne vyzvala prezidenta Masaryka a najvyššie štátne
- > orgány Československa { Bez pomlčky }, aby začlenili
- > Pittsburskú dohodu do ústavy. Masaryk odmietol.
- > 43 minutes ago · Like.
- > Jozef Janek Do októbra 1924 vyše 104 000 Slovákov bolo
- > nútených opustiť československo a odísť za prácou do
- > zahraničia a hlavne USA.
- > 39 minutes ago · Like.
- > Jozef Janek 10. október 1926 Robotníci strajkovali vo
- > svetkých slovenských kukrovaroch. Strajk trval dva týždne a
- > zúčastnilo sa na ňom 3 150 strajkujúcich.
- > 36 minutes ago · Like.
- > Jozef Janek 2. máj 1928. Pôcas strajku
- > poľnohospodárskych robotníkov v Dolných Krskanoch pri Nitre
- > českí četníci zavraždili Klaru Jasikovú a poranili Mariu
- > Mataskovú a Jozefa Hóhsara.
- > 30 minutes ago · Like.
- > Jozef Janek 25. mája 1931. Česki četníci strelali do
- > strajkujúcich robotníkov na verejnom zhromaždení v Kosutoch,
- > pričom troch robotníkov zavraždili: J. Denatha, A. Zabku a S.
- > Thurzu, tiež niekoľko desiatok ľudí poranili.
- > 25 minutes ago · Like.
- > Jozef Janek 8.-9. júna 1932. Četníci strelali do
- > strajkujúcich robotníkov na výstavbe trate Červená skala-
- > Margecany, pričom zavraždili jedného robotníka.
- > 22 minutes ago · Like.
- > Jozef Janek 16. júna 1932. V Polomke četníci strelali
- > do protestujúcich občanov a zavraždili dve osoby.
- > 19 minutes ago · Like.
- > Jozef Janek 12.-16. novembra 1932. Obyvateľstvo mnohých
- > obcí na Horehroní sa vzburilo proti neludským exekúciám aj
- > najchudobnejších ľudí.
- > 17 minutes ago · Like.
- > Jozef Janek 11. februára 1933. Četníci strelali do
- > demonštrujúcich robotníkov v Gemerskej Horke. Zavraždili
- > jedného robotníka.
- > 14 minutes ago · Like.
- > Jozef Janek 14. marca 1939. Predseda slovenského snemu
- > Dr. Martin Sokol vyhlásil: " Zisťujem, že Slovenský snem, ako
- > jediný kompetentný orgán politickej vôle slovenského národa

- > sa uzniesol, ze je za samostatny slovensky stat. Tymto
- > poslanci otvorili novu epochu slovenskych dejin zaspievanim
- > historickej hymny slovenskeho naroda " Hej Slovaci".
- > 3 minutes ago · Like.
- > Jozef Janek A toto je pravda o slavnej Ceskoslovenskej
- > republike. Teda ju oslavujme vsetci spolocne.

+++++

NEPREHLIADNI a trpezlivo prečitaj

Prečítajte si čo je nižšie a dajte si ruku na srdce a odpovedajte si len pre seba.

Ešte chcete voliť Sulíka? Tak Pán Boh pri nás. Všímajte si ako mu rastú volebné preferencie. Slováci sú nepoučiteľní a asi preto majú byť genocídne vyhubení vlastnou demokraticky volenou vládou.

Za šťastie v tomto nešťastí považujem to, že tzv. vládny návrh zákona o úprave príjmu zo závislej činnosti(teda o tzv. superhrubej mzde) bol dnes stiahnutý z programu rokovania Národnej rady. No ak by SaS súhlasila s Eurovalom, je možné, že by tento zákon, zlý nielen z vecného, ale aj z legislatívno-technického hľadiska, NR SR schválila, napriek vážnym výhradám aj niektorých príslušníkov vládnej koalície

Pozorne prečítaj a pošli to ďalej - aj s prílohami – článkami z novín. Je dôležité, aby sa o tomto superpodvode a superožobračení na národe dozvedelo čo najviac ľudí.

Superhrubá mzda je len prvý krok Sulíkov ho scenára. Ďalšími krokmi majú byť:

- Platenie odvodov samotnými zamestnancami (teda už nie cez mzdovú učtáreň zamestnávateľa.
- Zdobrovoľnenie platenia odvodov na sociálne a zdravotné poistenie, ktorého dôsledkom (a to je viac ako isté) bude:
- neplatenie odvodov väčšiny aktívneho obyvateľstva;
- následkom toho sa absolútne zrúti systém sociálneho poistenia, pretože do Sociálnej poisťovne nebude plynúť dostatok peňazí potrebných na každomesačné vyplácanie dôchodkov.
- Štát ale garantuje solventnosť Sociálnej poisťovne, takže by to mal dorovnať. Pri tak vysokom výpadku odvodov však štátna kasa by na to nemala - ak by dorovnala takýto vysoký deficit, zrútili by sa absolútne štátne financie, čo by viedlo k štátnemu bankrotu; preto má Sulík vymyslený ďalší krok:
- Zrušenie sociálneho poistenia ako štátom garantovaného systému sociálneho zabezpečenia. Keďže Ústava SR garantuje občanom sociálne zabezpečenie v chorobe a starobe, vymysleli Sulíkovci ďalší "geniálny" krok:

□ Namiesto dôchodku bude dostávať každý občan SR - bez ohľadu na výšku príjmov- tzv. "odvodový bonus" , čo je v podstate štátna sociálna dávka **v sume 113 eur!**

□ Spolu so zavedením odvodového bonusu však zruší všetky štátne sociálne dávky (napr. prídavky na deti, materské dávky, sirotské dôchodky, príspevky na bývanie, podporu v hmotnej núdzi,) ale aj všetky druhy plnení , ktoré teraz vypláca sociálna poisťovňa (starobné, invalidné, sirotské a vdovské dôchodky, podporu v nezamestnanosti, úrazovú rentu a pod.).

Ak sa utešujete, že vy už dostávate starobný dôchodok a vás sa to netýka, ste na omyle: ak nebude každý mesiac plynúť dostatok finančných prostriedkov do Sociálnej poisťovne (odvody), nebude z čoho dôchodky vyplácať.

(Keď s týmito nápadmi prišiel Sulík v roku 2006 na MPSVR, kde som vtedy bola štátnou tajomníčkou, pýtala som sa ho, ako chce riešiť sociálne zabezpečenie ľudí, ktorí nemôžu pracovať (stari, invalidi, chori, nezamestnaní, deti). arogantne odvetil, že tuž o nie je jeho problém, že si mali šetriť po celý život).

□ Následne budú finanční žraloci (súkromné komerčné poisťovne) lákať ľudí, aby sa komerčne poistili- budú im spievať ľúbivé šlágre o švajčiarskych dôchodkoch a podobné nezmysly. V skutočnosti pôjde len o dobre premyslený obchod finančníkov založený na pyramidovej hre. No "blbý a dôverčivý" národ im na to zaiste naletí.

□ V zdravotníctve bude zrušenie povinného zdravotného poistenia znamenať

□ Zastavenie financovania nemocníc, polikliník a iných poskytovateľov zdravotnej starostlivosti terajšími zdravotnými poisťovňami (tieto okamžite zmenia svoje produkty a budú ponúkať komerčné zdravotné poistenia – v skutočnosti už aj sú komerčnými poisťovňami, aj keď prevažne hospodária s verejnými zdrojmi – t. j. s tým, čo im každý mesiac odvádzame).

□ Následnú neschopnosť poskytovateľov zdravotnej starostlivosti prežiť, enormné zadlženie , a teda ich okamžitú exekúciu a predaj do súkromných rúk – opäť finančných žralokov typu Penta (preto sa ja pripravuje premena verejných nemocníc na obchodné spoločnosti – aby sa otvorila cesta k exekúciám už aj dnes zadlžených nemocníc).

□ Všetky tieto kroky znamenajú absolútny krach verejného zdravotníctva hneď na začiatku, čo povedie k urýchleniu privatizácie zvyšku zdravotníckych zariadení a k zavedeniu úplného hradenia celej zdravotnej starostlivosti.

□ Následne začnú tí istí finanční žraloci lákať ľudí na súkromné komerčné zdravotné poistenie - ale POZOR: poistia výlučne mladých a zdravých ľudí - ľudí 50+ a tých, ktorí už majú nejakú chorobu vôbec nepoistia. no aj tí šťastlivci, ktorých poistili, sa nevyhnú sklamaniu, ak ochorejú chorobou, ktorá vyžaduje nákladnú liečbu, pretože ani komerčná poisťovňa im celú liečbu neuhradí - bude mať svoje vnútorné dokumenty po limitoch úhrad.

- *POZNÁMKA: už dnes sa finanční žraloci prostredníctvom nastrčených ľudí v zdravotných poisťovniach a na Ministerstve zdravotníctva, ale aj u niektorých zriaďovateľov (najmä VÚC) usilujú dostať nemocnice do krachu tým, že im nedávajú dosť financií ; je to preto, aby tieto po transformácii na akciové (čiže obchodné) spoločnosti išli urýchlene do krachu a aby ich potom PENTA a podobní žraloci čo najlacnejšie skupili. Následne zrušia "nelukratívne" oddelenia a zavedú vysoké platby za liečbu (pozor: nielen za lieky, ale aj za vyšetrenie a ošetrovanie) bez toho, aby riešili problém, kde a hlavne za čo sa budú bežní ľudia liečiť!*

☐ Suma sumárum: len naozaj bohatí - miliardári (zlodeji, ktorí rozkradli tento štát a špekulanti) budú mať na platenie liečby. Avšak tí nebudú potrebovať naše kliniky - pôjdu za svoje peniaze do Švajčiarska.

Kto neverí, nech si preštuduje Sulíkove knihy o odvodovom bonuse; pozor: treba ich však čítať v kontexte na súčasný systém sociálneho zabezpečenia a systém zdravotnej starostlivosti.

Priatelia, skúste si položiť otázky:

☐ **Máte toľko peňazí, by ste si z nich dokázali zabezpečiť prostriedky na dožitie v starobe, chorobe a v prípadnej strate zamestnania? A ak máte dosť našetrené, ste si istí, akú skutočnú hodnotu budú mať tieto úspory o 5-15-20 rokov pri súčasných turbulenciách na svetových finančných trhoch, ktoré – ako predpovedajú odborníci – budú najmenej 20 rokov permanentné?**

☐ **Máte toľko peňazí, aby ste si v prípade vážnej choroby alebo operácie mohli zaplatiť finančne náročné liečby či medicínske zákroky? Viete vôbec, koľko taká liečba stojí, že to môže byť rádovo niekoľko miliónov korún?**

☐ **Nemá tento scenár nezodpovedného šialenca znaky genocídy tentokrát už nielen najslabších sociálnych vrstiev, ale aj strednej a nižšej vyššej vrstvy??**

S pozdravom

JUDr. Emília Kršíková

! nezabudni pozrieť video na tejto stránke:

<http://www.ta3.com/clanok/1564/diskusie-dane-a-odvody.html>

+++++

Mělo být Uherské Hradiště slovenské? Chyběl jen krůček

Právo & Justice 31. října 2011 11:30

PRAHA - Slovácko je součástí Moravy. Dnes to nezpochybňuje snad vůbec nikdo, ovšem v letech 1938 až 1941 proběhlo několik pokusů o jeho přičlenění ke Slovensku. Jeden z nich se odehrál 30. října před 73 lety. Ke Slovensku se mělo Slovácko připojit během demonstrace v Uherském Hradišti.

Na moravské straně hranic chiméru „Velkého Slovenska“ aktivně prosazovalo pár stovek lidí z etnograficko-kolaborantského spolku Národopisná Morava (pod tímto jménem existoval až od léta 1939). V jeho čele stál malíř Jan Uprka, syn slavnějšího a talentovanějšího otce, rovněž malíře Joži Uprky.

Představitelé Národopisné Moravy skončili po válce ve vazbě a v roce 1946 je Mimořádný lidový soud v Uherském Hradišti v několika samostatných procesech potrestal. Největší ryba spravedlnosti uklouzla – Jana Uprku soudy prohlásily za nepřičetného.

Úvahy o odtržení Slovácka se objevily na Slovensku a na Moravě hned po Mnichovu. Na druhém břehu Moravy se jimi vážně zabíral pozdější slovenský premiér Vojtech Tuka (prezident Jozef Tiso Moravákům prý nevěřil), šéf propagandy Šaňo Mach, ministr obrany Ferdinand Čatloš a v začátcích hlavně vlivný řuďák Karol Sidor. Propaganda považovala Slovácko za území obývané zahraničními Slováky a argumentace sahala až k Velkomoravské říši – prvnímu slovenskému státu.

Moravští partneři stáli o mnoho pater níž. Šlo o druhořadé lokální figury – často vlajkaře. František Mezihorák nicméně v knize Hry o Moravu píše, že plány na připojení ke Slovensku podporoval třeba konzern Baťa.

Pro své plány měli separatisté různé důvody – kritizovali Prahu, že nedbá o svéráz jejich kraje, očekávali, že osamostatňující se Slovensko čeká lepší budoucnost než západ republiky, a pochopitelně jim šlo také o vlastní politickou kariéru.

Mělo být Uherské Hradiště slovenské? Chyběl jen krůček

Právo & Justice 31. října 2011

PRAHA - Slovácko je součástí Moravy. Dnes to nezpochybňuje snad vůbec nikdo, ovšem v letech 1938 až 1941 proběhlo několik pokusů o jeho přičlenění ke Slovensku. Jeden z nich se odehrál 30. října před 73 lety. Ke Slovensku se mělo Slovácko připojit během demonstrace v Uherském Hradišti.

Na moravské straně hranic chiméru „Velkého Slovenska“ aktivně prosazovalo pár stovek lidí

z etnograficko-kolaborantského spolku Národopisná Morava (pod tímto jménem existoval až od léta 1939). V jeho čele stál malíř Jan Uprka, syn slavnějšího a talentovanějšího otce, rovněž malíře Joži Uprky.

Představitelé Národopisné Moravy skončili po válce ve vazbě a v roce 1946 je Mimořádný lidový soud v Uherském Hradišti v několika samostatných procesech potrestal. Největší ryba spravedlnosti uklouzla – Jana Uprku soudy prohlásily za nepřičetného.

Klikněte pro zvětšení

Úvahy o odtržení Slováků se objevily na Slovensku a na Moravě hned po Mnichovu. Na druhém břehu Moravy se jimi vážně zabíral pozdější slovenský premiér Vojtech Tuka (prezident Jozef Tiso Moravákům prý nevěřil), šéf propagandy Šaňo Mach, ministr obrany Ferdinand Čatloš a v začátcích hlavně vlivný ľudák Karol Sidor. Propaganda považovala Slováků za území obývané zahraničními Slováky a argumentace sahala až k Velkomoravské říši – prvnímu slovenskému státu.

Moravští partneři stáli o mnoho pater níž. Šlo o druhořadé lokální figury – často vlajkaře. František Mezihorák nicméně v knize Hry o Moravu píše, že plány na připojení ke Slovensku podporoval třeba koncern Baťa.

Pro své plány měli separatisté různé důvody – kritizovali Prahu, že nedbá o svéráz jejich kraje, očekávali, že osamostatňující se Slovensko čeká lepší budoucnost než západ republiky, a pochopitelně jim šlo také o vlastní politickou kariéru.

+++++

<http://beo.sk/historia/1198-jozef-tiso-a-zidia-ulomky-zo-zamciavanych-skutocnosti>

+++++

Grecko

<http://www.youtube.com/watch?v=Ji18-3VmxJM&feature=related>

Řekové chtějí pomoc záměrně sabotovat, trhy prudce padají
Západoevropské akcie zahájily dnešní obchodování výrazným propadem, burzy v Itálii a ve Francii ztrácejí více než tři procenta. Reagují tak na překvapivé pondělní rozhodnutí řeckého premiéra nechat o přijetí finanční pomoci Řecku rozhodnout občany v referendu. Trhy se obávají, že tento krok by mohl krizi v eurozóně ještě prohloubit, neboť většina Řeků podle průzkumů pomoc nechce. Nahé ženy proti Kahnovi: Pojd' dolů, jsi-li chlap
UVNITŘ VIDEO. Aktivistky z ukrajinského feministického hnutí FEMEN "pocily" návštěvou bývalého šéfa Mezinárodního měnového fondu Dominiqua Strausse-Kahna. Před jeho domem v Paříži protestovaly polonahé, v uniformách pokojských. Stovky lidí útočí na ukrajinský parlament. Kvůli Černobyli
Několik set lidí vzalo útokem parlamentní budovu v ukrajinské metropoli Kyjevě. Dav prolomil zátarasy a snaží se proniknout do sněmovny na protest proti chystanému omezení sociálních dávek pro osoby, které se před 25 lety podílely na likvidaci následků havárie černobylské jaderné elektrárny.

twitter facebook rss

Domov

Nehlasovat, zdržovat. ČSSD oznámila taktiku proti reforám
Dnešním dnem začne zřejmě poslancům pořádně dlouhý týden. Kvůli obstrukcím ze strany opozice, která je připravena maximálně znepríjemnit koalici schvalování reforem, se mohou sněmovní jednání protáhnout až do nočních hodin.

Přelomová změna: policie už neутají, že vás sleduje
Jako policista pod falešnou záminkou nechal "napíchnout" mobil údajným podezřelým. Věděl, kde se pohybují či komu a jak často volají.

K telefonátu o bombě na 'Václaváku' se přihlásila mladá žena
Mladá žena se v pondělí večer přiznala, že anonymně oznámila bombu v kasinu na pražském Václavském náměstí. Je podezřelá z trestného činu šíření poplašné zprávy.
Byznys

Hledáte jistotu? Kupujte kanceláře v Praze, radí Britové
Kanceláře v Praze a v centru Londýna jsou nejbezpečnější investicí do evropských nemovitostí v případě, že by Evropu postihla druhá recese v důsledku dluhové krize eurozóny. Uvedla to agentura Reuters s odvoláním na údaje konzultační společnosti DTZ.

Celosvětová nezaměstnanost poroste. Hrozí další protesty
Nezaměstnanost bude v tomto desetiletí po celém světě dále růst a mohla by způsobit další veřejné protesty, zvláště v Evropě a na Blízkém východě.

Přijed'te nám vysvětlit jaderné plány, žádají Rakušané
Rakouští protiatomoví aktivisté naléhavě žádají vlastní vládu, aby v rámci posuzování dopadů nových bloků jaderné elektrárny Temelín donutila Česko k veřejným slyšením i na rakouském území.
Svět

Sýrie nechává zaminovat hranici s Libanonem
Syrské vedení nechalo zaminovat část syrsko-libanonské hranice. Podle nejmenovaných zdrojů agentury AP tak chce předejít pašování zbraní. Hranicí ale často také procházejí Syřané, kteří se snaží uniknout násilnostem.

Před 50 lety v tichosti pohřbili Stalinovy ostatky
Bez jakékoli pocty, v tichosti a naprosto tajně byl před 50 lety, 1. listopadu 1961, pohřben jeden z nejkrvavějších vůdců 20. století.

Čína tlačí na Aj Wej-weje: Zaplat' 42,5 milionu
Čínský výtvarník a disident Aj Wej-wej dostal příkaz zaplatit zpětně na daních a pokutách 15 milionů jüanů (42,5 milionu Kč).
Sport

Nominace na baráž: Z opor chybí jen Hübschman
V nominaci české fotbalové reprezentace na listopadové zápasy baráže o postup na mistrovství Evropy s Černou Horou chybí z opor jen potrestaný záložník Tomáš Hübschman.

TIME OUT LN: Jděte se porvat, Plzeňští
Eden se chystá na další velké divadlo. V hlavní roli vystoupí slavná Barcelona v čele s

Lionelem Messim, který sobotním hatrickem do sítě Mallorky rozptýlil hlasy o střelecké krizi. Krizi? Protože majitel Zlatého míče, považte, předtím ve třech zápasech nedal gól...?

Koupit si Messiho? Stačí šest miliard

Dorazila vzácná návštěva. Když dosud toužili čeští fanoušci spatřit na vlastní oči Lionela Messiho, museli cestovat za hranice. Dnes stačí zajet do Edenu. Zápas proti Plzni bude premiérou nejlepšího fotbalisty světa v Česku. Dosud si zde nezahrál.

Kultura

Citlivý dravec Elvis Costello zavítá do Prahy

Poprvé se u nás tento pátek objeví Elvis Costello - osobnost vyšlá z podhoubí hospod londýnské periferie, která došla až na vrchol soudobé muziky, přičemž bez zábran křížila vše, co ji zaujalo. Zpěvák, kytarista, skladatel, textař a kapelník vystoupí v pražské O2 areně.

Husa na provázku se 'rituálně hlásí' k Polívkovi

Brněnské divadlo Husa na provázku po více než třech desetiletích oživilo téma, které kdysi ve slavné inscenaci Trosečník zpracoval a pantomimicky ztvárnil Boleslav Polívka. Autorem nové inscenace je mladý režisér Ján Mikuš.

Vyjde posmrtné album Amy Winehouse

Vydavatelství Island Records, součást Universal Music, vydá 5. prosince album předčasně zesnulé britské hudebnice Amy Winehouse.

Relax

Muži prý ve vztahu častěji vyznají lásku jako první

Muži jsou ve vztahu častěji první, kdo řekne "miluji tě". Ukázala to studie odborníků z Pensylvánské státní univerzity publikovaná v nejnovějším čísle časopisu Journal of Social Psychology.

Halloween se v ČR chytl. Poláci před ním varují

Halloween, svátek, který je úzce spjat s tradicemi a zvyky starých Keltů, nemá v České republice dlouhou tradici. Oblíbily si ho poslední dobou hlavně děti a mnohé školky, školy a družiny. Poslední říjnové dny pořádaly akce spojené například s přespáváním ve škole nebo průvodem při svíčkách.

Proč mají líní rodiče šťastnější děti?

Vlnu líného rodičovství rozpoutal britský spisovatel a novinář Tom Hodgkinson, otec tří dětí, piják piva a milovník barů. Minulý týden přijel tento hráč na ukulele do Brna, kde hlásal své evangelium na konferenci o aktivním rodičovství.

Vydieranie v politike musí nahradit' dobrý program

Mikulášova Dzurindova pravda dobieha jeho samého, ak tvrdí, že predčasné voľby má na svedomí rovnako Robert Fico ako aj vládna koalícia. Ide o to, že vydieranie domácej politiky zahraničím zaviedli práve kresťanskí demokrati, keď v ich strane dral Dzurinda nohavice. Spomeňme si na fakt, že vláda Vladimíra Mečiara z roku 1992 bola menšinová. A ako menšinová založila štát so všetkými jeho dôležitými systémami, ktoré donedávna spoľahlivo fungovali.

Až do času, kedy sa vlády chytila partia okolo Ivety Radičovej. Porušili sa sociálne princípy, na ktorých stál náš štát a začala sa zhoršovať celková kondícia aj ostatných systémov. Mečiarova vláda ako menšinová dokázala v podstate zázraky pri porovnávaní s dneškom. A v tom čase viedlo KDH politiku vydierania spolu s maďarskými stranami, že sa chodili na Mečiara sťažovať do zahraničia. Rovnako však nepostupoval Mečiar ani jeho HZDS, keď sa po roku 1998 ocitli v opozícii.

Naopak, bol to práve Mečiar a jeho strana, ktorí podporili najdôležitejšie referendum v histórii Slovenska o našom vstupe do EÚ. Ved' len tak pre nič za nič za toto referendum neďakoval Dzurinda vtedy v pozícii premiéra Mečiarovi v čase, keď nevedel predsedovi ĽS-HZDS nielen prísť na meno, ved' došlo aj ku škandalóznejšej kriminalizácii vtedajšej opozície. Dokonca lídrovi opozície Mečiarovi vyhodili do vzduchu dvere od jeho domu.

A vydieranie pokračovalo opäť v čase, keď ĽS-HZDS tvorilo vládnu koalíciu s Ficom. Vtedy pri dôležitom schvaľovaní Lisabonskej zmluvy bola Dzurindova SDKÚ a KDH proti. Preto, ak sa dnes sťažuje, že opozícia za podporu eurovalu vydieraním získala predčasné voľby, nemožno zabúdať na náš historický vývoj. Ani na ten v podstate heroický čin, keď vznikla Slovenská republika ako demokratický štát občanov za Mečiarovej menšinovej vlády v parlamente. Nie je demokratickejšia forma vlády ako menšinová pozícia a predsa sa snažili Mečiarovi nasadiť rôzne prívlasky vďaka mediálnej presilovke.

Kto je teda demokrat a kto vydierač, je v tomto historickom porovnaní jasné. Ak dnes Dzurinda niečo vyčíta predsedovi Smeru, akoby vyčítal aj sám sebe. Akurát ĽS-HZDS nemožno v zahraničnej orientácii nič vyčítať. Toľko vydierali Mečiarove vlády ich ohováraním v zahraničí, že dnes, keď sú bez tohto partnera vo vrcholovej politike, vydierajú samých seba navzájom na všetkých úrovniach. V opozícii, v koalícii, ba aj vo vnútri vlastných strán.

Najnovšie ďalšiu latku v tomto vydieraní preskakuje zrejme Radičová, ktorá sa vzdáva kandidátky za SDKÚ, kde chce po voľbách zrušiť aj členstvo. A takto akoby mimo politiky začína vlastné politické ťaženie za získanie výhod do budúcich prezidentských volieb, ved' kritizuje vlastných hlava - nehlava. Aspoň je jasné, prečo sa tak ľahko vzdáva straníckej záštity, aby mohla zjavne ďalej vydierať a to teraz vlastných.

Vydieranie sa stalo základnou jednotkou našej politiky. Zaviedli ju na Slovensku neúspešní, ktorí inak nedokázali predať obsah svojej politiky pred voličmi. Najhoršie je, že vydierajú takto kontinuálne aj občanov, ktorí znechutení z vývoja strácajú pocit, že môžu niečo ovplyvniť, ak dajú do volebnej urny svoj hlas, na čo opakovane upozorňuje Mečiar. Ved' tento stav nastal v najnevhodnejšej situácii pre Slovensko, keď sa v globalizačnej kríze rozhoduje aj o tom, ktorý

štát bude ďalej existovať a ktorý môže pokojne ako vnútorne rozvrátený vzájomným vydieraním aj zaniknúť. Znechutenie z politiky práve preto nie je namieste. Naopak, práve teraz sú občianske hlasy dôležitejšie, než kedykoľvek predtým. Všetkých vydieračov, či v koalícii alebo v opozícii, by mali poslať do histórie. Na Slovensku bude vtedy dobre, keď budú vyhrávať vo voľbách programy a nie vydierači.

Stanislav Háber

+++++

Martinská deklarácia ukončila manželstvo Slovákov s Maďarmi

„Ak si chcú Slováci uchovať svoju identitu, je nemysliteľné, aby sa tak stalo v štáte, kde tvoria majoritu Maďari. Najlepšie to konečne ukazuje aj tragický osud násilne pomad'arčenej polmiliónovej slovenskej menšiny v Ma...

AKTUÁLNE RIZIKÁ SÚPERIVOSTI NA SLOVENSKU, V EURÓPE A VO SVETE

9. novembra 2001
(Príspevok d Stálej konferencie Panslovanskej únie)

www.pansu.sk

Súvekí európski i svetoví historici čoraz častejšie považujú dobu skončenia svetovej studenej vojny (1989) za **skončenie novoveku** a za **začiatok postnovoveku**. Nie som si istý či studená vojna celkom skončila, ale mäkké ukončenie rivality a súperenia dvoch nukleárných veľmocenských táborov si zaslúži aby ho historici považovali za predel medzi novovekom a postnovovekom. Bohužiaľ **súperivé** maniere **machiavelizmu** medzi štátmi nevymizli. Moderní politológovia a sociológovia túto **rivalitu a súperivosť** nazývajú „**sociálnym darvinizmom**“. Práve súčasný depresívny vývoj sveta, Európy, EÚ, a Eurozóny nám pripomína, že sme sa nepoučili z kladného **antikatastrofického** efektu **pokojného**, ukončenia studenej vojny. Víťazi studenej vojny sa tak cítili sebaistí a bezstarostní, že sa bez zábran vrátili k **rivalite a súperivosti** a teda aj k „**machiavelizmu**“ a „**sociálnemu darvinizmu**“. Ostáva neodškriepiteľným faktom, že v intervale posledných dvoch dekád zažilo ľudstvo nie len krízu a kolaps tzv. **reálneho socializmu** sovietskeho typu, ale už štvrtý rok zažíva krízu a kolaps tzv. **reálneho konzumizmu**. Celý globálny priestor na rozhraní novoveku a postnovoveku sa vyznačuje zrýchľujúcim rozvoľňovaním a preskupovaním **veľmocenských sfér vplyvu**. V rozpätí 2 dekád zanikol tzv. **bipolárny svet**, vznikol **monopolárny svet** jednej globálnej **superveľmoci (USA)** a vzápätí po kolapsoch hypotekárných, derivátových a finančných trhov začal zanikať aj monopolárny svet a znova dostáva svet **multipolárnu** podobu, pričom sa začal zrýchlený presun ekonomických potenciálov z **atlantickej do pacifickej sféry**. Tento zrýchľujúci presun najprv ekonomických a neskôr i geopolitických ťažísk v podstate potvrdil už **storočné ustupovanie Európy zo svetového líderského postavenia**. Nástup USA do postavenia superlídra sveta však vlastne pretrval len jedno storočie, lebo vývoj v prvej dekáde nového storočia **potvrdil aj začiatok amerického ustupovanie zo slávy monopolnej globálnej superveľmoci**. USA síce priniesli svetu skúsenosť z masovej obnovy **republikánstva** a spojenie republikánstva s **parlamentarizmom**, ale táto podoba **zástupnej demokracie**, vrátila do zástupnej demokracie všetky neduhy, ktoré mal v starorímskej republike **senát**. Rímsky senát totiž nebol demokraciou, ale **oligarchiou** či **plutokraciou**. Bohužiaľ aj obe komory amerického parlamentarizmu (kongres aj senát) sú novodobou politickou oligarchiou. USA síce vznikali subsidiárne (cestou spájania zdola nahor) spájaním vzbúreneckých kolónii do Únie a teda vznikali **konfederatívne**, ale USA svet neobohatili o **priamu demokraciou**. Navyše dalo by

sa povedať, že počas občianskej vojny **prehral americký štátny decentralizmus**, lebo bohužiaľ s víťazstvom nad ohavným princípom otrokárstva **bol porazený** aj cenný princíp **konfederatívnej decentralizácie moci**. Je však nesporné, že Americký boj za nezávislosť od britského kolonializmu začal už v 18. storočí a spolu s Francúzskou revolúciou prispel k zatláčaniu éry **monarchistického absolutizmu**. Načim však pospolu dodať, že manieri republikánskeho absolutizmu neboli o veľa humánnejšie než monarchický absolutizmus.

Jedine malá Švajčiarska konfederácia (Eidgenossenschaft) **vyskúšala a** stupňujúco praktikovala **odburanie absolutizmu**, zavedením a zdokonaľovaním **priamej demokracie** („referendovej demokracie“) a dôsledným uplatňovaním **tzv. dislokovanej inteligencie** vo vládnutí (**decentralizovaným vládnutím**). Tým vlastne iba Švajčiarsko a čiastočne škandinávske štáty odskúšali pre ostatný svet zdokonaľovacie prvky **decentralizovaného vládnutia**. Americké hegemoniálne praktiky už od 19. storočia (či už voči Latinskej Amerike, Ázii, Európe, Afrike a voči „domorodým Indiánom“) sa veru nevelmi odchyľovali od minulých praktík veľmocenského machiavelizmu Francúzska, Británie, Nemecka, Ruska a Japonska. Bolo by avšak nespravodlivé keby sa neprihliadlo na **veľké americké nóvum**, ktoré do svetovej politiky vniesol **Robert Woodrow Wilson**, keď proklamoval pred koncom prvej svetovej vojny novú normu medzinárodného práva a to **sebaurčujúce právo národov na vlastný štát**. Proklamácia z roku 1917 bola vlastne prvým razantným krokom USA pri zavádzaní práva na štátne emancipovanie národov do „kánonu medzinárodného práva“. Toto bolo naozaj demokratické gesto USA, ktoré tým zasadilo na piedestál dominujúcej svetovej veľmoci. Bolo to „detrónizovanie“ V. Británie zo „svetového kvazisuveréna“. USA však zároveň sa postavili do čela dohodových mocností proti svetovej aspirácii cisárskeho Nemecka. Objektívne treba dodať, že „sebaurčovacie právo národov na štátnosť“ vyhlásil americký prezident Wilson z tých istých zisťných dôvodov, aké hlásali hegemóni starého Ríma, keď zaviedli poučku „Divide et impera“. USA sa v rokoch 1914 až 1917 sa neponáhľali, lebo najprv nechali rivalizujúce vojnové mocnosti sa vzájomne nivočiť v krvavej invazívnej a zákopovej vojne a potom prišli s čerstvými silami na svetové bojiská. **Americká stratégia spočívala v tom, že najprv proklamovali tzv. aktívnu neutralitu, ktorá im dovoľila vyhnúť sa najurputnejším bojom v začiatkových fázach meraniach síl a zároveň im umožnila zúčastniť sa s najväčšou vehemenciou tzv. vojnovéj konjunktúry. Najprv inkasovali rezervy bojujúcich strán tým že tieto museli platiť v hotovosti za strategické tovary a nákup si aj sami museli odvieť (známy zákon „cash and carry“) a potom si vynútili priamy prístup k námorným prekladiskám a v podstate diktovali úverové i cenové podmienky svojim spojencom. USA si tak vytvorili výhodnejšie podmienky pre tzv. povojnové odbytové trhy. Opakovali túto stratégiu vynechania prvých fáz vojnovéj konfrontácie aj pred začatím druhej svetovej vojny a zároveň získali veľmi výhodnú nábehovú krivku na preladenie svojho hospodárstva na vojnové hospodárstvo v rokoch 1939 - 1941. Treba povedať, že k takémuto správaniu ich viedla aj skutočnosť, že ani ich strategickí rivali (Nemci v Atlantiku a Japonci v Pacifiku) si nemohli vo vojnovom konflikte dovoliť priamo útočiť na „kontinentálne územie“ USA. Táto kontinentálna výhoda tvorí súčasť geopolitického kalkulu USA. Ide o postoj, ktorý prinášal tak vojenskú strategickú výhodu, ako ekonomickú výhodu. Aj z prvej svetovej aj z druhej svetovej vojny vyšli USA ako najväčší veritelia (postarali sa o to aby mali trvalé kladné saldo z ekonomických vzťahov). Napríklad Británia musela sa vzdať úplnej väčšiny zásob drahých kovov, výhodné prenajať na celom svete všetky svoje námorné zásobovacie základne a uzavrieť dlhodobé úverové zmluvy. Napokon - ako zdôraznil W. Churchill vo svojich pamätiach urobili tak Briti so **škrípajúcimi zubmi**, ale vcelku **vd'ační**, lebo USA boli nie len svetovou zbrojnicou, ale aj produkčným potenciálom pre amerických spojencov. Spojenecké zmluvy zaisťujú vždy tvrdé kalkulačné jadro pre toho kto je v hegemoniálnom postavení. Napokon aj za spojenectvo sa platí. Nemožno zabúdať, že aj „rozvojová pomoc“ je biznis. Okrem toho určitá **submisivita****

európskeho západu voči americkému západu po druhej svetovej vojne bola aj veľkým prínosom pre vojnu **zbedačenú a podkapitalizovanú západnú Európu**. Preto západoeurópska spoločnosť právom uvítala tzv. **Marshalov plán**, ktorý bol nie len ponukou rozvojového kapitálu pre zruinovanú Európu, ale zároveň bol aj vytváraním „**obraného valu**“ proti rozpínavosti stalinského komunizmu. Takéto postavenie USA im zabezpečovalo nie len politické líderstvo, ale aj stále odbytiská pre americkú produkciu. Zbrojné preteky v studenej vojne vyvolali 40 ročnú militarizačnú konjunktúru celého Západu a uľahčili vytvorenie obrovského **psychologického kontraktu** medzi západnými vládami o spôsobe súperenia so sovietskym blokom. **Slovensko sa nesmelo podieľať na „Marshalovej pomoci“ z dvojakých dôvodov: jednak muselo sa vrátiť do provinčnej podriadenosti voči „obnovenému spoločnému štátu“ a jednak muselo sa podvoliť zaradeniu do sovietskeho bloku.** Hoci výsledky prvých demokratických volieb (1946) dokumentovali prozápadnú orientáciu slovenského elektorátu (na rozdiel od Česka, kde dominovala komunistická „východná“ orientácia), predsa sa muselo Slovensko podvoliť aj čechoslovakistickej aj sovietskej dominácii. Totiž Slovensko rozhodnutím víťazných veľmoci stratilo status štátu a dostalo status neistej - autonómnej provincie. Zhodou okolností aj provinčné Slovensko aj „ľudovodemokratické“ a neskôr „socialistické“ Československo ostalo vazalom, tento raz „sovietskej sféry vplyvu“. **Takto aj lokálne dominujúce Česko a lokálne submisívne Slovensko muselo odvádzať vazalský podiel na zbrojných pretekoch počas studenej vojny.** Slovensko však muselo voči tzv. jednotnej čechoslovenskej ekonomike plánovite plniť predovšetkým úlohu **odávateľa polotovarov (prvovýroby) za lacné pevné ceny** a rozvíjať bázu tzv. **ťažkého inudstrializmu** (bane, hutý, ťažké, najmä zbrojárske strojárstvo a výrobu pre tzv. východný export). **Slovensko zároveň tvorilo aj tzv. reprodukčnú biobanku**, lebo do českého pohraničia **po vysídlení Nemcov muselo poskytnúť masívny príspevok prisťahovalcov a teda Slovensko cez diskkrétne kontingenty slovenských pracovných síl pre „pohraničie“ vlastne plnilo úlohu vytvárania ozajstných „čechoslovákov“, ktorí sa usadili v Česku a tam vytvorili rodiny a v podstate sa asimilovali. Takto sa pol milióna ľudí zo Slovenska (vrátane slovenských repatriantov z Rumunska a Maďarska) stali vyplňacími vákua v českom pohraničí. A stali sa prvými naozajstnými aj keď nechcenými „čechoslovakmi“.** Tento príspevok slovenského živlu nebol nikdy formálne deklarovaný a náležite ohodnotený. Tak či tak Wilsonova deklarácia je veľký americký príspevok k ochrane sebaurčujúceho práva národov a aj pre Slovensko i pre Česko bola Wilsonova deklarácia najdôležitejším revitalizačným impulzom v prvej tretine 20. storočia. Hoci voči Slovensku sa sebaurčovacie právo národov na vlastný štát **dva krát realizovalo len derivovane** (1918, 1945), predsa tvorilo fundamentálny predpoklad pre završovanie národnoštátnej emancipácie Slovenska. Novodobé Slovensko v svojom kolektívnom vedomí nesie v sebe vďaka za tento Wilsonov revitalizačný prínos. Tobôž nové poznatky biosférenej genetiky o význame **„diverzity (druhovej rozmanitosti)“ pre uchovanie vlastnej identity, nám dovoľujú oceniť tento dlhodobý americký prínos.** Totiž výskumom druhovej rozmanitosti svetová genetická veda ukázala, že nie len biodiverzita je podmienkou zdravej rozmanitosti života, ale, že aj ľudská etnická rozmanitosť musí byť chránená cez rozmanitosť národov a to **právom každého národa na štátne sebaurčenie.** Dokonca celé štruktúrovanie ľudských spoločností musí byť tvorené **zdola nahor (subsidiárne, konfederatívne)** a nie **zhora nadol (federatívne).** USA boli pôvodne subsidiárne organizované (skoro konfederatívne), iba spor o vylúčenie otrokárstva južných štátov prinútil prijať „ústavnými dodatkami“ zovretejšiu (centralizovanejšiu) formu „americkej únie“. Do očí bijúca **sebecká plytvavosť a rozhadzovačnosť centrálnych elít všade vo svete nastoľuje naliehavú potrebu postupného odbúrania centralizmu** a organizovanie ľudstva ako **decentralizovanej štruktúry – tzv. dislokovanej inteligencie moci.** Hegemonialistické atavizmy na celom svete

vedú ku zadlžovaciemu kolapsu všetkých centralizmov. Antikatastrofické ukončenie studenej vojny zrušilo polarizáciu Európy na dva rivalizujúce bloky a tak sa aj Slovensko už neocitalo na konfrontačnej čiare súperiacich blokov. Prvý krok k postupnému vytesneniu hegemonizmu bol urobený v tom že Európa prestala byť priamo polarizovaná. Európa síce už nie je blokovo rozdelená, ale **súperivosť a rivalita záujmov skryto prebieha ďalej**. Zotrvačnosť hegemonistických manier je obrovská a vyčíňa aj na Slovensku, aj v Európe a aj vo svete. Plazivé oživovanie napríklad **bruselocentrizmu** ukazuje, že národné štáty by mali ostražito strážiť princíp subsidiarity (usilovať o onú integráciu zdola nahor a nie zhora nadol). Totiž práve ekonomické kolapsy ukázali, že európske štáty by sa mali vyhnúť rizikám radikálnych riešení. A **centralizmus je radikálne a nezdravé riešenie**. Aby bolo toto pravidlo správne pochopené, **všetky európske národy by mali vítať subsidiárne scelovanie Európy, ale zároveň by mali vzdorovať sklonu elít k centralizácii a k premene konfederatívneho európskeho zoskupenia do podoby „superštátu“**. **Bruselocentrizmus je centralizmus, ktorý ohrozuje decentralizovanú subsidiaritu a skutočnú európsku solidaritu**. Ale pozor: Práve preto najmä malé európske štáty, by mali lavírujúco obhajovať Európu pred sebeckou časťou amerických radikálov, ktorí chcú mať Európu vzájomne súperiacu a rivalizujúcu, a zároveň by mali vzdorovať bruselocentrizmu a presadzovať konfederatívny princíp. Vyzerá to ako kontrárne tvrdenie. My chceme jednotu a nie súperivú rozcapartenosť, ale nechceme centralizmus. Keďže sme malí, musíme lavírovať t.j. musíme podporovať zachovanie EÚ i Eurozóny, ale so zachovaním konfederalizmu a so zachovaním subsidiárneho práva kontrolovať „bruselocentrizmus“. Je to na prvý pohľad krehký kompromis, ale rozpad jednoty Európy je väčším nebezpečím. **Musíme byť za EÚ a za Euro**, ale ostať v strehu a kontrolovať bruselocentristov a to cez právo Slovenska mať svoje stoličky v „**management by committee**“. Ak sa v zložitom systéme musí rozhodovať o niečom v centre, tak iba „by committee“ spoločne. Totiž bohužiaľ tendencie radikálov aj v USA sú také, že na jednej strane chcú mať spojenectvo s Európou, ale takou, ktorá neohrozí „večné“ prvenstvo USA. Po hegemonii bažiacie kruhy na jednej strane u svojich súperov **podnecujú rozvoľňovanie** ale vo svojej priamej štátnej kompetencii usilujú o **zmonolitnenie** moci. Napríklad tieňové elity sveta síce formálne podporujú „európske zjednocovanie“, ale zároveň podporujú odstredivé sily severnej, západnej, strednej, južnej a východnej Európy. Na príklad americký bankový dom Goldman Sachs vlastne poskytoval krytie rozhadzovačnej politiky v Grécku (návodom na skresľovanie rozpočtovej štatistiky a podryval rozpočtovú disciplínu v Európe). Hoci sa ukázalo, že rejtingové a audítorské agentúry nesú významnú vinu zakrývania špekulačných podvodov a tzv. kapitálových bublín, predsa naďalej vydávajú rejtingy a audity, ktoré podnecujú špekulačné psychózy a svojimi „produktmi“ vlastne **ruinujú transakčnú dôveru** a vedú „tichú vojnu“ proti konsolidácii tak ekonomík EÚ ako Eurozóny. Burzy ako centrá špekulantov sa tvária, že aj štáty aj EÚ by mali byť presvedčivejšie pri záchrane Eura, ale vydávaním poplašných rejtingov „zarábajú“ na rýchlom kmitaní kurzov mien a cenín (na inkasovaní tzv. diferenciálov medzi splašenými kurzami cenín. Táto tichá diverzia prinútila rozpačité orgány EÚ, aby vzniesli obvinenia, že 3 určujúce audítorsko-rejtingové agentúry sú americké a teda svojimi rejtingami podnecujú v Eurozóne panickú psychózu, čím vlastne ohrozujú stabilizáciu Eurozóny. Totiž americký dolár je síce rezervnou menou sveta, ale je o veľa viac kontaminovaný a ohrozený defaultom než Euro. Spochybňovanie dôveryhodnosti Eura cez znižovanie jeho rejtingu je jednak diverziou voči Euru a jednak robí „odľahčovaciu službu“ radikálnym americkým fiskálnym záujmom. Svetoví kurzoví špekulanti sa naučili „praktikám zdochlinárov“ a tešia sa už nie len na bankrot podnikohospodárskych systémov, ale aj na bankrot celých národohospodárskych systémov. Tejto zločineckej diverzii treba zabrániť, aj preto, že napríklad zrušenie Eurozóny by urýchlilo zrušenie aj samého dolára. Pán Soros sa síce tvári ako americký vlastenec a svoje centrály preniesol do „daňových rajov“ a teda „kašle“ na americké štátne záujmy a na svoje

„povinnosti platcu amerických daní“. Miesto aby kontrolne orgány sa pozreli „na zuby“ sorosovských megašpekulantov a ich európskych „štípendistov“, tak sa svetové médiá obracajú na Sorosa, aby im prezradil, ako sa vyhnúť kapitálovým kolapsom. Pýtať sa páchatel'a, ako predísť zločinom pripomína staré ruské porekadlo „na vore špaka gorit“ (čiapka vždy horí na zlodejovi“). Masmediálne mätenie spôsobuje, že huckajú našu verejnosť proti „ľahťikárskym Grékom“, ale zabúdajú, že pádom Eura padne kúpna sila všetkých občanov EÚ a aj Eurozóny a s nimi bude rozmetaná aj „kúpna sila“ ďaleko infikovanejšieho dolára (USD). Hoci Čína už štyri roky sa pokúša svoje aktívne saldo zo zahraničného obchodu zmeniť z USD na iné, menej infikované meny, predsa sa snaží, aby ani USD, ani Euro sa nedostali do defaultu (do platbyneschopnosti), lebo Čína vie, že by tým nedošlo len k fiasku EÚ a USA, ale aj k strate transakčnej dôvery a k zrúteniu svetovej ekonomiky. Musíme prekonať rivalitu a súperivosť malých i veľkých a musíme si uvedomiť, že **slovenské štátne záujmy sú obhájiteľné, len súčinnosťou s členmi EÚ, Eurozóny, a s fungujúcou globálnou ekonomikou.** Je možné, že niektoré časti infikovaných trhov (a v tom aj „peňazovodov“ a „tovarovodov“) bude treba izolovať a niekde aj vytvárať tzv. **autarkčné karantény**, t.j. vytvárať lokálne a regionálne samozásobiteľské siete. Avšak to nesmieme robiť preto aby sme sa od sveta izolovali, ale preto, aby sme v chránených zónach z kroka na krok obnovovali transakčnú dôveru a teda na novom racionalizovanom princípe obnovovali zdravo fungujúcu medzinárodnú deľbu práce. Keď si uchováme humanistickú podobu globálneho i európskeho univerzalizmu, tak môžeme povedať, že **naše lokálne terapie nie sú len obhajovaním slovenských štátnych záujmov, ale aj obhajovaním férového solidarizmu v EÚ, v Európe a vo svete.**

Na tejto tichej „rejtíngovej diverzii“ v rámci „menovej vojny“ parazitujú aj megašpekulanti zarábajúci na tzv. kurzových diferenciáloch. Tak sa vlastne vytvára paradoxná jednota politiky FED-u (rozried'ovanie doláru vydávaním nekrytých emisií za ktoré nakupujú inak ťažko predateľné americké dlhopisy). Je to „čertovo kolo“ a rozkrúcajú ho burzovní megašpekulanti. Pozad'ové elity prešli od špekulačného podnikania s tzv. **dlhými peniazmi** (s dlhodobým investičným kapitálom) na obchodovanie s bankrotujúcimi štátnymi ekonomikami a teda prešli na špekulácie so štátnymi dlhopismi. Tento „biznis“ poskytuje enormné superzisky, ale zároveň hrozí, že panické nálady zneistených držiteľ'ov kapitálov môžu vyvolať totálne zrútenie svetovej ekonomiky. Musíme si zdôrazňujúco pripomenúť že **egoistická rivalita a súperivosť je o to nebezpečnejšia o čo je väčšia.** S rizikom globalizácie narastá riziko súperivého egoizmu. Vôbec **celý sklon vládnucích elít ku globalizmu nie je nič inšie ako sklon ku gigantizmu** (k veľkostnej nadmernosti). Pripomíname dnešným „gigantom“, že evolúcia už od druhohôr postupne vylučovala gigantizmy z portfólia vitálnych druhov. Čí sa im to páči, alebo nie ale tvoria vlastne atavistické fosílie a tak treba s nimi aj zaobchádzať. Patria do múzejných zbierok. Slovenská ekonomika je príliš malá, aby dokázala byť aktívnym hráčom v tomto „**pokere veľ'kojašterov o bankrotujúcu korisť**“. Okrem toho slovenská ekonomika nie je lovcom, ale obeťou (korisťou). Hoci niektoré národné ekonomiky aj v Európe sa hrajú na lovcov, predsa väčšina umiernených začína chápať, že treba opustiť havarovaný systém „**ceninových ekonomík**“ a prejsť na záchranu **reálnych ekonomík**. USA síce pomohli povojnovou kapitálovou intervenciou k zblíženie rozkmotrených európskych štátov, ale iba do tej miery, akou sami získali odbytiská pre voľný americký kapitál. Treba však si uvedomiť, že už od začiatku sedemdesiatych rokov minulého storočia **americká ekonomika prestala byť veriteľ'skou a začala byť dlžníckou ekonomikou.** Práve v tom čase sa **ekonomické elity začali preskupovať zo svojich veliáciach domén v reálnej ekonomike do domén špekulácie s ceninovými derivátmi.** Taktó ekonomické elity začali zanedbávať reálnu ekonomiku (okrem zbrojárenského komplexu) a začali preferovať „ceninovú ekonomiku“, ktorá už svojou podstatou je náchylná k vytváraniu „špekulačných bublín“. Vytúžené ale

nečakané víťazstvo v studenej vojne zbavilo elity sebakritických zábran, lebo stratili „strach z komunizmu“ a tým aj zmysel pre mieru. A ukryvaná súperivosť i rivalita sa rozohrela do orgiálnych metašpekulácií. Skúsenosť z posledných dvoch dekád ukázala, že ak ponecháme riešenie spomínaných rizík súperivosti a rivality cynickým elitám tak ohrozíme aj seba aj ich. Globalizátorskí felčiari poznajú len jednu medicínu, jedinú terapiu – **púšťania žilou**. Práve preto, že ekonomický vývoj bol neregulovaný, tak si radikálni **neoliberáli** a **neokonzervatívci** vytvorili priestor pre eskaláciu chamtivej špekulácie a teda pre bezlimitné lúpenie. Dokonca bez zverejneného plánu (ak za plán nepovažujeme programy svetovlády presadzované **Bilderberskou** skupinou) sa zblížujú globalizačné predstavy tak západných bohatých etablovaných elít, ako predstavy „východných“ zbohatlíckych oligarchov. **Spoločne ovládajú mediálny trh a škandály okolo Murdochových médií v Británii odhaľujú, že sa odvracajú od demokracie k plutokracii**, ktorá operuje aj na legálnych aj na ilegálnych trhoch. Riziká rastú doslova zo dňa na deň. Všetky vrcholné elity sa začínajú navzájom podobať ako „vajce vajcu“ a dištančné značky „pravica“, „ľavica“ a „stred“ sú už len smiešnymi obrazmi ťažko zamaskovateľnej nahoty moci. Pozadové elity ignorujú každý princíp morálnych zábran a cez média, cez tzv. terciárny sektor a cez skorumpovanú auditorsko-rejtingovú sieť rozohrávajú „posledné dejstvo“ výbehového modelu konzumizmu. Vznikla temná aliancia „tunelárov“. Pod heslom globalizácie neregulovaného trhu vlastne vytunelovali väčšinu **reálnych** ekonomík, a nechali prasknúť obrovskú špekulačnú bublinu „tzv. ceninovej ekonomiky“. Prasknutá bublina sa ukázala ako skutočná **globálna čierna diera strát (dlhov)**. V atmosfére paniky (1997-1999) túto gigantickú čiernu dieru dlhov mocenské elity ponúkli „znárodniť“ a prinútili verejné financie aby prebratím týchto strát uchránili obrovský profit špekulantov, ktorí zaranžovali ako pyramidálne orgie na derivátových trhoch. **Pravdepodobne verejné financie museli prevziať súkromné dlhy, aby zabránili totálnemu chaosu**, ale mali trvať na tom, že verejný sektor sanovaním bánk a podnikov musí obnoviť trhovo konformné podieľanie sa verejného kapitálu na obnovovaní zdevastovaných ekonomík. Bohužiaľ **pozadové elity sveta odsabotovali možnosť vypracovať paradigmy nového združeného podnikania verejných i súkromných vlastníkov na báze transparentie, ekvivalencie a tvrdého zatlačania špekulácie**. Teraz nejde o to „oplakávať premárnenú príležitosť“, ale o pacifikovanie lokálnych kolapsov. Totiž svetové elity“ skonsolidovali svoje pozície“ a preorientovali sa na spomínaný „biznis mrchožrúťstva“, t.j. na „bazárový nákup“ nie len krachujúcich firiem, ale aj krachujúcich národných ekonomík. Musíme sa zbaviť naivity, že hegemóni a aspiranti hegemónie sa zbavia svojich uzurpačných atavizmov. **Len rastúca nevyhnutnosť premení kolapsových hriešnikov na kajúcnikov**. Správcie atavizmy „pravekých bojovníkov a lovcov“ sú hlboko zakorenené v ľudskej psychike. Neregulovaný trh vybudil tento atavizmus do „vratného rozkvetu“ tým, že vytvoril spomínanú **temnú alianciu neokonzervatívcov a neoliberalov**. Väčšina mocenských i ekonomických elít trpí syndrómom bujnenie tohto atavizmu. **Zachrániť nás môže len lokálne vzdorovanie. Lokálne vzdorovanie musí obnoviť všetky formy petícií a demonštračnej vôle. Demonštračnú vôľu väčšiny však nemožno ponechať na pouličných chaotov a vandalov. Pouličné kravály v Africkom i Európskom Stredomorí, a v USA nie sú však ozdravujúcou silou, ale rozkladnou skazou. Aj elity, aj plebs musia sa učiť sebadisciplíny a sebareflexii. Či sa to komu páči alebo nie ale najbližšie časy preveria, aj politikov, aj podnikateľov, aj masovú verejnosť. Nič iné neostáva, len intenzívne hľadať talenty vyjednávania a dobrej vôle vo všetkých sférach spoločenského života.**

Ozdravovanie sa musí opierať o vecné ciele vo forme adresných programov, ktoré budú vytvárať malé enklávy „novej udržateľnej ekonomiky“ (reálnej ekonomiky). Dá sa to dosiahnuť len naliehaním, aby boli povolené „lokálne experimenty“. Takéto enklávy by existovali ako paralelné zárodoky **nového** vedľa **starého** a v nich by sa revitalizovali aj

kladnejšie správacie vzory založené na kooperatívnej symbióze a solidarite. Je možné, že súčasťou terapie budú aj riadené bankroty niektorých malých národných ekonomík, alebo bankroty niektorých vysoko kontaminovaných regiónov. Riadený bankrot musí byť zároveň paralelne spojený so zárodkami nových usporiadaní. To vyžaduje solidaritu susedov a pomoc konsolidačných odborníkov. Zatláčanie atavizmov totiž nemožno „vyoperovaním temných predispozícií k uzurpácii“, ale ich neutralizovaním v ľudskom podvedomí a revitalizáciou spomínaných svetlých správacích predispozícií ku koordinovanej kooperácii. Netrzeplivci a hysterici stále častejšie vyžadujú radikálne sankcie, ale nemali by sme zabúdať, že radikalizmus by zase vymyslel nejaké tribunály a gilotíny, ktoré by zaviedli „očistný teror“. Práve to je nie záchrana, ale cesta do pekla. Musíme prejavíť verejnú vôľu, ale musíme túto vôľu udržovať v humanistických medziach. Okrem toho všetky riešenia musia sa pokúšať harmonizovať aj verejný záujem, aj lokálnu iniciatívu a podnikavosť. Je to síce náročné, ale uskutočniteľné. Nesmieme podľahnúť sociálnym demagógom, ktorý sa odievajú do „rúcha nepodkupných sudcov“ a hlásajú, že podnikavosť je len „kramárska chytristika“. Tak isto nemôžeme dovoliť ani lupičom, aby sa odievali do „ovčieho rúcha podnikateľov“. Ako je uvedené vyššie, etablované elity veľmi radi siahajú za poučkou Rímskych dobyvateľov, ktorá trónila v hlavách ich vojenských stratégov a znela – opisne povedané: „podnecujúca hašterivosť, súperivosť a rivalitu a tým **rozdel’** súpera a tak ho postupne **opanuť**“. Podobnú poučku nezávisle od starých Rimanov v približne rovnakom čase vyhúťali aj čínski cisári pri opakovanom rozkmitovaní vnútročínských vazalských kráľovstiev a pri novom inštalovaní úslužnejších kráľov či miestodržiteľov. Ide zrejme o univerzálnu poučku pre hegemonov, lebo sa jej po stáročia držali aj britské a francúzske vladárstva. Britský štátnik Disraeli túto poučku aktualizoval na britské pravidlo pre vykonávateľov moci. Znelo tak, že „**Británia nemá stálych nepriateľov a stálych priateľov, ale má stále britské záujmy**“. Napokon aj americká politika v Latinskej Amerike bola založená na diskrétnej koordinácii lokálnych zemepánov. Americké firmy si vybrali najpovolnejšieho zemepána, alebo ambiciózneho domáceho dôstojníka, ktorého pomocou puču inštalovali do roli zamaskovaného alebo otvoreného diktátora. On potom vládol za tichej podpory tých amerických firiem, ktoré dostali „právo“ na nekontrolované exploatovanie latinskoamerických zdrojov. V tých pomeroch pracovné sily boli vo veľmi bezprávnom postavení. Aby sa inštalovaní diktátori necítili dosť suverénne, tak boli čas od času v tzv. plukovníckych puchoch vystriedaní. Bohužiaľ táto prax sa neusalašila len v Latinskej Amerike. Odtajnené archívy z obdobia studenej vojny ukázali, že západné spravodajské služby využívali tzv. extrémnu menšinu na organizovanie v celej Európe tajných „**záložných armád**“, kde sa školili radikálni dobrodruhovia aj z krajného tábora pravicových radikálov (napríklad revanšistov), aj z krajného tábora ultraľavicových anarchistov. Práve tak odtajnené archívy ukázali, že sa ľavicoví radikáli zo Západu chodili školíť do tajných stredísk komunistického bloku. To všetko sa ospravedlňovalo tým, že treba mať v zálohe aj takú alternatívu, ktorá by začala fungovať, ak by sa studená vojna zmenila na horúcu. Táto prax neúprosne viedla aj v tzv. rozvojovom svete k spájaniu sa „nespokojencov“ a „povstalcov“ s „drogovými barónmi“ a s tzv. „provinčnými kmotrmi mafii“. Celý moderný organizovaný politický terorizmus má svoje korene v studenej vojne. Takýmito praktikami sa kontaminovali všetky svetadiely a preto teraz „legálny svet“ ťažko čelí „ilegálnemu svetu“. Totiž legálny svet je nie len kontaminovaný, ale aj „prerastený“ ilegálnym svetom a to tak na úrovni elít, celebrit, či tvorivých talentov, ako aj na úrovni plebsu a tzv. sociálnych stroškotancov. **Preto napríklad otraseným veľmociam prišli vhod otrasy ekonomík EÚ.** Totiž reprezentačná špička EÚ neprozreteľne deklarovala v Lisabone v r. 2000, že rozširovaním EÚ o ďalšie štáty si kladie za cieľ byť nie len najmohutnejším potenciálom sveta, ale aj byť prvá v hlavných ukazovateľoch efektivity a produktivity. **To nutne viedlo strategických plánovačov v USA, Číne, Indii a Brazílii aby vnímali EÚ ako „vyzývateľa“ a teda ako súpera.** Tak sa stalo, že

exekutívy USA prestali mať reálny záujem na stabilizačnom úspechu EÚ, prestali mať záujem na stabilite Eura a Eurozóny. Exekutíva USA, ktorá nedokáže zastaviť federálne zadlžovanie má sklon „koketovať“ s tými kruhmi pololegálnych špekulantov, ktorí by radi zarobili na tom aby sa k defaultu (k strate platbyschopnosti) rýchlejšie „dopracovalo“ Euro ako dolár. Naproti tomu jednotlivé členské štáty americkej únie vo svetle explózie federálnych dlhov sami bojujú proti federálnemu zadlžovaniu a budú sa právom usilovať o prestavbu únie zo superštátu na konfederatívnejší princíp subsidiarity (decentralizácie). V USA síce radikálni federalisti pestujú zaklínacie tabu voči myšlienke konfederácie, lebo ju zaťažili psychologickou hypotékou (mytológiou), že pojem konfederácie je spojený s princípom predlžovania otrokárstva, ale to je naozaj „hlboké nedorozumenie“. **Konfederalný princíp bráni sklonu k zmonolitneniu a k centralizácii štátnej moci.** Konfederalizmus už z princípu vyžaduje dialóg vnútri súručenstva štátov. Preto aj „bruselocentrizmus“ kopíruje washingtonských jastrabov, keď chce EÚ pretvoriť zo súručenstva štátov na superštát a chce z kroka na krok presúvať kompetencie do Bruselu. Teraz to zdôvodňuje potrebou centralizácie rozpočtov a boja proti zadlžovaniu. Avšak **dlhy, podvody, krachy spôsobili predovšetkým federalisti a centralisti na oboch stranách Atlantiku.** Predsa nebudeme zverovať radikálnym jastrabom, (ktorí svojou uzurpačnou praxou vyvolali kolapsy trhov) ešte väčšie kompetencie. Treba úprimne povedať, že aj Čína rieši svoje zaostávanie tvrdým federalizmom, ale zatiaľ jej expanzia má „len“ ekonomickú podobu a nemôžeme uprieť umnosť čínskeho postupu, ktorý vlastne podporuje **skrytý konfederalizmus**, lebo cestou centrálnych rozhodnutí buduje dislokovanú sieť „**autónomných Hongkongov**“ („**mimoriadnych oblastí**“). Preto treba vidieť rozdiel medzi čínskymi politickými elitami, forsírujúcim **budovanie reálnej ekonomiky** cez autonómne centra lokálnej iniciatívy a medzi západnými politickými elitami, ktoré **demontujú reálnu ekonomiku** a vytvárajú bubliny kontaminovanej ceninovej ekonomiky. Aj samotné západné štáty nie sú všetky rovnako kontaminované uzurpačnými atavizmami. Celkom určite treba priaznivejšie posudzovať napríklad správanie sa škandinávskych štátov, alebo Kanady. Avšak komplexnosť pohľadu vyžaduje zapodievať sa aj terajším vývojom Ruska. Rusko je deformované nie len dedičstvom boľševickej diktatúry, ale aj zotrvačnosťou cárskeho absolutizmu. Ruské politické elity sa po kolapse Sovietskeho zväzu pochopiteľne veľmi ťažko zbavujú totalitných manier najmä z éry stalinizmu. Avšak čiernobiely obraz z našich médií skresľuje. Netreba zabúdať, že kolaps centralizovaného sovietskeho impéria a jeho vysilenej ekonomiky i jeho ťarbového dirigizmu bol vystavený tichému spojenectvu prebehlíkov z domácej „verchušky“ (aparátčikov) s globálnymi mafiami, a tajnými spoločenstvami. Došlo k profesionalizácii postsovietskeho zločinu a k vytvoreniu mafiózných prepojení. Došlo k nekontrolovanému vývozu ruských cenín, drahých kovov, a pamiatkových predmetov. Pochopiteľné tá časť „verchušky“, ktorá sa pri transformačnej metamorfóze stala súčasťou nových mocenských elít prevzala chaotizujúcu moc (väčšinou išlo o ľudí zo silových rezortov - tzv. „silovikov“) a začala zápas o hegemoniu jednak s novovznikajúcimi oligarchami a jednak so separatistickými radikálmi, ktorí chceli ďalej „štvrtiť Rusko“. Treba však uznať, že sa súčasnej ruskej exekutíve darí brzdiť vplyv oligarchov a že napriek úžasnému odlivu mozgov vzniká nová generácia kvalifikovaných ľudí Ruska, ktorí sa vedú nie len „brodiť“ starým blatom matičky Rusy, ale vedú aj zobúdať emancipačnú vôľu a pragmatizmus v mladších generáciách Ruska. Je taktiež ideologickým omylom vnímať "putinovské" a "medvedevovské" elity len ako „malých stalinov“. Treba férovo konštatovať, že do praxe Ruskej federácie boli navrubované aj „štedy“ **konfederatívneho decentralizmu. Mohutná loď „Matičky Rusy“ síce má ešte stále svoje trhliny ale terajšie vládnuce elity ukázali obozretnosť, keď jednak vytvorili Fond budúcnosti** do ktorého odvádzajú časť výnosov z predaja produkcie uhľovodíkových palív a vzácnych nerastov i surovín, a **jednak splatili obrovský zahraničný štátny dlh** voči tzv. parížskemu konzorciu západných veriteľov. Je veľa mudrlantov u nás aj na Západe,

ktorým sa stále máli úsilie ruských elit. Ale **naše a najmä západné elity vedia len dlhy tvoriť a boli by hodnovernejšími, keby dokázali to čo Rusko, splatiť staré ruské dlhy voči Západu!** Ruská exekutíva sa zbavila „mlynskeho kameňa západných dlhov“ a uchránila Rusko pred nabaľovaním úrokov z nezaplatených dlhov. **To je pozoruhodný výkon.** Ruská federácia nosí v sebe tak hypotéku „ruského imperiálneho šovinizmu“, ako zvyšky sektárskeho odporu hlavne kaukazských etníc, ktoré sú podnecované a financované zvonku. Pochopiteľne v Rusku je aj večitá korupcia a večitá parazitujúca vrstva byrokratov, ale či sme nevideli aj slovenských a českých oligarchov a korupčníkov? A nemali by sme zabúdať, že **celý klientelizmus a lobizmus nie je výplod dirigistického socializmu, ale výplod klasického (západného) kapitalizmu.** Tak či tak ruská federácia sa konfederalizuje. Rusko bude musieť pristúpiť k postupnému budovaniu **vzorových enkláv kladnej deviácie**, v ktorej sa budú dekontaminovať aj vládnuce menšiny, aj talentové menšiny a aj ovládaný a napodobňujúci plebs. Umiernenejší predstavitelia EÚ na šťastie hľadajú nové symbiózne a kooperatívne modus vivendi medzi Ruskom a EÚ. K tomu však treba, aby sa aj **poľské aj ruské elity nenechali huckať proti sebe domácimi i zahraničnými podpaľ'ačmi večitej rivality.** Tak isto aj v strednej Európe musíme vytesniť a neutralizovať **fúzionistické, asimilačné a revizionistické maniery, lebo budúcnosť je len v paralelnej partnerskej koexistencii národných štátov a to bez ohrozovania ich územnej integrity a celistvosti.** V podstate maturitnú skúšku humanistickej dospelosti budú musieť skladať všetky vládnuce elity, lebo rizika rozpadových kolapsov a chaotického boja všetkých proti všetkým visia nad všetkými kontinentmi, nad všetkými veľmocami a nad všetkými štátmi. Pacifisti všetkých odtieňov sú presvedčení, že USA sa síce budú musieť stiahnuť z pozície svetového žandára a budú sa musieť venovať vnútornej renovácii a to pravdepodobne solidárnejšou a konfederatívnejšou (decentralizovanejšou) formou. Je v humanistickom záujme USA, aby mala na druhej strane Atlantiku zdravú a subsidiárne **stmelenú konfederatívnu Európu, ktorá rozšíri pásмо udržateľnej prosperity v Európe i v Rusku** a tak postupne presvedčí kontinentálnu Čínu, aby nezmenila svoju exportnú expanziu do mocenskej expanzie, ale aby hľadala koexistenčné modus vivendi tak **s Euráziou, ako s Amerikou, Austráliou a Afrikou.** **Naopak ostatný svet musí sa chcieť učiť** aj čínskej skúsenosti a to najmä čínskemu **konfuciánskemu ideálu partnerskej harmónie verejného a súkromného záujmu.** Nezabudnime, že vďačíme Prozreteľnosti a duchom predkov za to, že sa v Číne na miesto sektárskeho radikála Mao Tse-tunga, (ktorý pohrdol konfucianizmom a zaľúbil sa do modernistickej marxistickej agresivity), našiel jasnozrivý pragmatik Teng-Siao-pheng, ktorý sa vrátil ku **konfuciánskej harmónii verejných i súkromných síl.** Veď z tohto altruistického prostredia je výrok staročínskeho stratéga, že **„vít'azná vojna je iba tá, ktorá nikdy nezačala“.** Útlm egoizmu, agresivity a parazitizmu nie je dočasný, ale trvalý kultivačný program. A takisto útlm superkonzumizmu v limitných podmienkach našej planéty nebude ani ľahký a ani krátky. Angela Merkelová nie je ani vševediaca, ani všemohúca, ale mala určite pravdu keď v novembri 2011 povedala, že voľkanie si v hmotnom superkonzume a prekonanie syndrómu „žitia nad pomery“ a „na úkor budúcich generácií“ si vyžiada aspoň desaťročie všeobecného odriekania.

My, občania Slovenskej republiky **sme príliš malí a periférne bezvýznamní, ale už svojou tisícročia trvajúcou kontinuitou identity môžeme oslovovať pokojamilovných a sebakritických Američanov, Britov, Francúzov, Nemcov a ostatných Európanov, že vo svete jadrových zbraní treba utlmať súperivosť a rivalitu a treba podnecovať lokálne enklávy harmonickej kooperácie (to sa všetci môžeme učiť aj od Číňanov a nielen od nich).** Novodobé poznanie významu „genetickej“ **diverzity (rozmanitosti) pre prežívanie globálnej i európskej univerzality nás oprávňuje brániť slovenskú štátnu identitu, lebo aj ona je významnou podmienkou prežívania európskej univerzality.** Zároveň musíme presviedčať aj našich susedných aspirátorov pohlcovania, že „mäkkú“ technológiu partnerstva

neuprednostňujeme preto, že sme zbabelí, ale preto, že chceme pomáhať pri pestovaní humanistického sebakultivovania v nás i v našich susedoch v duchu paralelných kresťanských tradícií. Napokon našou domácou úlohou je aby sme kultivovali tzv. mäkké technológie moci a aby sme stabilizovali sebareprodukčné Slovensko i sebareprodukčnú strednú Európu a tak pomáhali zachovať „zónu udržateľnej stability.“ Sebareprodukčný prah je určený koeficientom 2,1 a všetky štáty strednej Európy sú pod týmto prahom. Pretože multikulturalizmus sa neosvedčil, tak musíme obnoviť viacdetné rodiny. My na Slovensku však nesmieme ľahostajne pripúšťať, aby si naši južní a západní susedia riešili svoju nízku vitalitu našou asimiláciou. Žiaden národ nerád funguje ako trvalá transfúzna služba darcovstva krvi. Z toho vyplýva, že musíme do nášho hospodárstva vnieť nie len efektivitu, ale aj rastúce pracovné príležitosti, ktoré budú založené na miniaturizácii technológií, na nanotechnológiách, na genotechnológiách a na vedomostnom priemysle. Znie to ako fantazírovanie, ale **prielomy k miniaturizácii najlepšie zvládli malé ekonomiky** (napríklad škandinávske). Je možné, že krízový vývoj si vyžiada krízový manažment nie len pri revitalizácii existujúcich systémov, ale aj nových znalostných systémov. Možno, že bude treba paralelne rozvíjať mimoriadne dočasné riešenia i mimoriadne dlhodobšie riešenia. Navyše život je rozmanitejší ako konceptuálne schémy. Je ľahko možné že v otázke podoby EÚ bude nevyhnutné v oblasti rozpočtových disciplín, vydávania platidiel a cien, či pravidiel umorovania dlhov hľadať **medzitvar medzi konfederatívnym a federatívnym princípom**. Mimoriadnosť situácie nie len zastrahuje, ale aj mobilizačne inšpiruje. V každom prípade aj hospodárske, aj politické oblasti musia nájsť menej súperivé a menej rivalizujúce pravidlá a to na všetkých úrovniach. Takúto vôľu treba pestovať a presadzovať ako najvyšší koexistenčný princíp. **Takáto vôľa zníži naše i susedské riziká súperivosti a priblíži úsilie o koexistenčnú harmóniu**. Z hľadiska tzv. behaviorálnej genetiky (fyletiky) by bolo účelné, aby sme všetky budúce ozdravovacie projekty organizovali ako **enklávy „mimoriadnych oblastí“** a tak sa naučili čínskej metóde osadiť kvalitatívnu ozdravovaciu zmenu najprv v **lokálnej** ohraničenosti. Celoplošné reformy boli vždy viac tortúrou ako uzdravovaním. Času na otáľanie nám nezvyšuje. Pripomínam že v **sofistikovane prepojenom svete ako je dnešný, nieto rivalizujúcich víťazov, iba rivalizujúcich porazených**. Riziká sú pre všetkých príliš veľké. Úzkosť z rizík, ktoré stoja tak pred Slovenskom, ako pred Európou a pred svetom by nemali ochromiť našu zdokonaľujúcu snahu, ale **mali by mobilizovať naše odhodlanie ku osvedčenej humanistickej (a teda v našom prípade kresťanskej) kultivácii!!!**

Prof. A. M. Húska

+++++

Prvý november, sviatok všetkých svätých katolíckej cirkvi. Nevieam, či podobný sviatok majú aj moslimovia, ale v alžírskom Constantine som svojho času videl na cintoríne úplne rovnakú atmosféru, aká je tradične u nás. Keby o tom, kto bude zaradený do zoznamu svätých mohlo rozhodovať obyvateľstvo Afrického kontinentu v referende, určite by bol Mu'ummar Gaddafi na poprednom mieste. Po gangsterskom zlikvidovaní Juhoslávie, ktorá dovtedy hrala vedúcu úlohu pri koordinovaní záujmov "tretieho sveta", či "neangažovaných krajín" prevzala túto úlohu Kaddáfího Lýbia.

V povojnovej histórii nenájdeme Človeka s veľkým "Č", ktorý by v prospech obyvateľstva "Čierneho kontinentu" dokázal realizovať viac, než vizionár a revolucionár Kaddáfí. Humanitárna cena OSN za jeho pozdvihnutie Lýbie a Afrického kontinentu, ktorú si mal Kaddáfí prevziať v marci 2011, bola napriek mediálnemu embargu voči lýbijskému vodcovi len malým ocenením jeho životného snaženia, ktorým bol nezištný boj dobra so zlom, chudoby s arogantným bohatstvom.

Nebola to len realizovaná výstavba gigantickej podzemnej rieky, ktorá už slúžila (kým ju NATO nezbombardovalo) na zastavenie vysychania subsaharských oblastí nielen v Lýbii ale aj v ďalších afrických krajinách, čo im dalo možnosť zbaviť sa potravinovej závislosti od Západu.

- Panafrický komunikačný satelitný systém založený Kaddáfim, bol alternatívou pre jednostranné tendenčné informácie zglobalizovaného západného sveta, civilizácie klamstva. Alternatívou o ktorú sa neúspešne pokúšala aj "Žiskárova" Franciá, ale realizovať ju dokázal len Muammar Kaddáfi.

- Islamské bezúročné bankovníctvo, ktoré Kaddáfi podporoval, bolo smrteľným nebezpečím pre Rotschildovský klan ovládajúci prakticky všetky národné centrálné banky vo svete. Bolo a je šancou pre celý svet, aby sa zbavil úžery a finančných špekulácií, ktoré dnes tvoria 90% príjmov západnej ekonomiky na úkor ostatných obyvateľov tejto planéty.

- Korunnou víziou Kaddáfihho bolo vytvorenie Africkej Únie s Panafrickým menovým fondom, Panafrickou bankou a platidlom Zlatý dinár. To bola reálna výzva proti krachujúcemu svetovému kapitalistickému finančníctvu založenému na neustálom emitovaní bezcenných dolárov, v dôsledku čoho je v súčasnosti vo svete v obehu 10x viac papierových dolárov, než je ich reálna hodnota.

Skapínajúci kôň najviac kope, a tak americká mafiánska "demokracia" založená na vraždení, kradnutí ropy a tlačení nekrytých peňazí, v spolupráci s vazalskou EÚ zničila od základu Kaddáfihho Lýbiu a jej obyvateľstvo uvrhla do biedy a chaosu. Spôsob, akým "zúčtovala" s vodcom lýbijskej revolúcie opäť ukázala nesmiernu brutalitu a neľudskosť západnej civilizácie, s akou sa snaží udržať nadvládu nad svetom.

Druhý november je venovaný pamiatke zosnulých. Zapálme sviečku aj na pamiatku revolucionára a vizionára Muammara Kaddáfihho, Kráľa Afriky...

Prvý november, sviatok všetkých svätých katolíckej cirkvi. Nevieam, či podobný sviatok majú aj moslimovia, ale v alžírskom Constantine som svojho času videl na cintoríne úplne rovnakú atmosféru, aká je tradične u nás. Keby o tom, kto bude zaradený do zoznamu svätých mohlo rozhodovať obyvateľstvo Afrického kontinentu v referende, určite by bol Mu'ummar Gaddafi na poprednom mieste. Po gangsterskom zlikvidovaní Juhoslávie, ktorá dovtedy hrala vedúcu úlohu pri koordinovaní záujmov "tretieho sveta", či "neangažovaných krajín" prevzala túto úlohu Kaddáfihho Lýbia.

V povojnovej histórii nenájdeme Človeka s veľkým "Č", ktorý by v prospech obyvateľstva "Čierneho kontinentu" dokázal realizovať viac, než vizionár a revolucionár Kaddáfi.

Humanitárna cena OSN za jeho pozdvihnutie Lýbie a Afrického kontinentu, ktorú si mal Kaddáfi prevziať v marci 2011, bola napriek mediálnemu embargu voči lýbijskému vodcovi len malým ocenením jeho životného snaženia, ktorým bol nezištný boj dobra so zlom, chudoby s arogantným bohatstvom.

Nebola to len realizovaná výstavba gigantickej podzemnej rieky, ktorá už slúžila (kým ju NATO nezbombardovalo) na zastavenie vysychania subsaharských oblastí nielen v Lýbii ale aj v ďalších afrických krajinách, čo im dalo možnosť zbaviť sa potravinovej závislosti od Západu.

- Panafrický komunikačný satelitný systém založený Kaddáfim, bol alternatívou pre jednostranné tendenčné informácie zglobalizovaného západného sveta, civilizácie klamstva. Alternatívou o ktorú sa neúspešne pokúšala aj "Žiskárova" Franciá, ale realizovať ju dokázal len Muammar Kaddáfi.

- Islamské bezúročné bankovníctvo, ktoré Kaddáfi podporoval, bolo smrteľným nebezpečím

pre Rotschildovský klan ovládajúci prakticky všetky národné centrálné banky vo svete. Bolo a je šancou pre celý svet, aby sa zbavil úžery a finančných špekulácií, ktoré dnes tvoria 90% príjmov západnej ekonomiky na úkor ostatných obyvateľov tejto planéty.

- Korunnou víziou Kaddáfího bolo vytvorenie Africkej Únie s Panafrickým menovým fondom, Panafrickou bankou a platidlom Zlatý dinár. To bola reálna výzva proti krachujúcemu svetovému kapitalistickému finančníctvu založenému na neustálom emitovaní bezcenných dolárov, v dôsledku čoho je v súčasnosti vo svete v obehu 10x viac papierových dolárov, než je ich reálna hodnota.

Skapínajúci kôň najviac kope, a tak americká mafiánska "demokracia" založená na vraždení, kradnutí ropy a tlačení nekrytých peňazí, v spolupráci s vazalskou EÚ zničila od základu Kaddáfího Lýbiu a jej obyvateľstvo uvrhla do biedy a chaosu. Spôsob, akým "zúčtovala" s vodcom lýbijskej revolúcie opäť ukázala nesmiernu brutalitu a neľudskosť západnej civilizácie, s akou sa snaží udržať nadvládu nad svetom.

Druhý november je venovaný pamiatke zosnulých. Zapálme sviečku aj na pamiatku revolucionára a vizionára Muammara Kaddáfího, Kráľa Afriky...

Plk. Mu'ummar Qaddafi, socialista určený na likvidáciu gangom Soroša a Rotschilda (spolu s American Enterprise Institute – Al Kaida).

... "potvrdzujem, že som sa osobne zúčastnil niekoľkých konferencií a „letných táborov“ (vo Viedni, Ardenách a dokonca aj v BENGHÁZÍ) sponzorovaných Kaddáfim, a že všetko doleuvedené, čo on sám napísal zodpovedá pravde, pojdete v aristotelovskom zmysle ako stručný opis skutočnosti“.

Apríl 2011

Marek Głogoczowski,
biofyzik a profesor filozofie Krakov/Zakopane

Kaddáfí bez masky a cenzúry

Souvenirs de ma vie par le colonel Mu'ummar Kadhafi

Titre du livre publié en anglais :

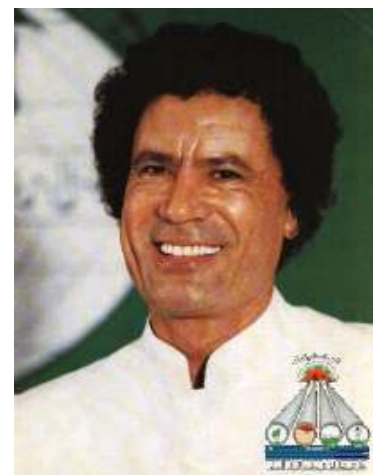
«*Recollections of My Life: Col. Mu'ummar Qaddafi, The Leader of the Revolution*»
le 8 avril 2011.

**Spomienky z môjho života
Mu'ummar Qaddafi**

Plk.

V mene Allaha tvorcu dobra a milosrdenstva

Je to už 40 rokov, alebo dokonca viac - už si ani nespomínam - odkedy som robil všetko pre to, aby som dal ľuďom domy, nemocnice, školy, a keď boli hladní, dával som im najesť, zmenil som púštny región BENGHÁZÍ na úrodný poľnohospodársky kraj, vydržal som útoky toho kovboja Reagana, ktorý zabil moju adoptívnu dcérku-sirotu, keď chcel zabiť mňa, ale miesto toho zabil to nevinné dieťa. Následne som pomáhal mojim bratom a sestram z Afriky financiami pre Africkú Úniu, robil som všetko čo som mohol, aby som pomohol ľuďom pochopiť systém priamej demokracie, v ktorom ľudové výbory riadia náš štát. Ale ako mi niektorí vravia, to stále nestačilo. Dokonca ľudia,

ktorí už mali domy s desiatimi izbami a novým nábytkom v apartmánoch, boli stále nespokojní, chceli stále viac a vraveli Američanom aj iným návštevníkom našej krajiny, že potrebujú « demokraciu » a « slobodu ». Nepostrehli, že je to systém podrezávajúci hrdlo, v ktorom najväčší pes žerie všetko. Boli uchvátení frázami, nikdy neberúc na vedomie, že v Amerike nie je bezplatné zdravotníctvo, ani byty a školstvo zadarmo, ani jedlo – s výnimkou situácie, keď tam ľudia museli žobrať a stáť v dlhých radoch na tanier polievky. Možno pre podaktorých egoistov nebolo to čo som robil dostačujúce. Ale väčšina ostatných vedela, že som bol synom (symbolickým) [Gamala Abder Nassera](#), jediného skutočného arabského a moslimského vodcu, akého sme mali od čias [Salah' a' Deen](#) (Saladina, víťaza nad križiakmi). Násir vrátil Suezský prieplav svojmu ľudu, tak ako som to ja urobil s Líbyou, a v jeho stopách som sa snažil ísť, aby som udržal môj národ slobodným od koloniálneho útlaku – od zlodejov, ktorí nás budú okrádať.

Teraz som objektom agresie najväčšej vojenskej sily, aká kedy existovala v dejinách.

Môj malý africký syn Obama ma chce zabiť, aby zlikvidoval slobodu mojej krajiny, aby odstránil bezplatné byty, zdravotné služby, vzdelanie i bezplatnú živnosť – a nahradil to všetko zlodejstvom v americkom štýle, zvanom « kapitalizmus ». Ale my všetci v Treťom Svete vieme čo to značí, to znamená korporácie, ovládajúce štáty, ovládajúce svet a zbedačujúce národy. Takže ja nemám alternatívu, musím byť tam, kde som. A keď tak bude chcieť Boh (Allah) zahyniem, idúc v jeho šlapajách, šlapajách ktoré urobili náš kraj bohatým na úrodnú zem, potravinovo sebestačným a zdravým. V Šlapajách Allaha, ktorý nám doprial možnosť pomáhať našim africkým a arabským bratom a sestram pracovať spolu s nami v lýbijskej ľudovej Jammohouriyah (*republike*).

Ja nechcem zomrieť, ale keď príde na to, aby som zachránil môj ľud, všetky tie tisíce, ktoré sú mojimi deťmi, nech sa tak stane.

Nech tento testament bude mojim hlasom do sveta, že som sa postavil do cesty križiackej výpravy NATO, že som sa postavil proti ukrutnosti a zrade, že som stál v ceste Západu a jeho koloniálnym ambíciám. A zotrvám tak spolu s mojimi africkými bratmi i mojimi skutočnými arabskými priateľmi ako znak/symbol ukazujúci svetlo. Zatiaľ čo iní budovali zámky, ja som býval v stane, nikdy som nezabudol na moju mladosť v Syrte, nerozhajdákam som hlúpym spôsobom naše národné bohatstvo, a ako [Saladyn](#), náš veľký moslimský vodca, ktorý dobyl Jeruzalem pre islam, som veľmi dbal o seba samého...

Na Západe ma niektorí nazývajú « pomäteným » a « zmutovaným », ale oni dobre poznajú pravdu a preto pokračujú v klamstvách, vediac, že naša krajina je nezávislá a slobodná, nepozná koloniálny útlak, vedia, že moja vízia, moja cesta je a bola jasná môjmu ľudu a že budem bojovať do posledného dychu aby som nás zachoval slobodnými.

Nech nás všemohúci Allah zachová vernými a slobodnými.

Nelson Mandela nazval Muammara Kaddáfího jedným z najväčších bojovníkov za slobodu 20. storočia.

Líbya v číslach a faktoch

- HDP na obyvateľa...\$ 14.192,

- mesačná podpora v nezamestnanosti \$ 730,
- mesačný plat zdravotní sestry \$ 1.000,
- príspevok pri narodení dieťaťa \$ 7.000,
- mesačná podpora nesamostatne zárobkovo činných (závislých) osôb \$ 1.000,
- nenávratná dotácia štátu na zriadenie bytu pre novomanželov \$ 64.000,
- nenávratný príspevok na prevádzkovanie živnosti \$ 20.000,
- cena benzínu \$ 0,14/ liter.

Zadarmo:

- zdravotná starostlivosť a časť liekov, školské vzdelávanie.
- Vzdelávanie a stáže v zahraničí: platené štátom.
- Nájomné: neexistuje.
- Platby za energie v domácnosti: neúčtujú sa.
- Automobil: spravidla z 50% dotuje štát.
- Úvery bez úrokov.
- Systém obchodov pre mladé rodiny (nebohaté) za dotované ceny výrobkov.
- Alkohol ako nežiadúci nie je. Skrátka žiaden biznis pre pijavice*

Už im chýba iba kapitalizmus, trhové hospodárstvo a Dzurindova vláda !

V roku 1951 bola Líbya oficiálne vyhodnotená ako najchudobnejšia krajina na svete. Pred 40 rokmi sa Líbya vďaka revolúcii vedenej M. Kaddáfim zbavila koloniálneho jarma a v r. 2010 sa už Líbya stala krajinou s najvyššou životnou úrovňou a najvyšším vzdelaním v Afrike. Za to obdobie sa gramotnosť Lýbijčanov zvýšila z pôvodných 10% na terajších 85%

Pritom viaceré iné štáty majú oveľa väčšie zásoby ropy, než Líbya, ktorá má len 2% svetovej produkcie, lenže vďaka tomu, že Kaddáfí zoštátnil ropný priemysel, neunikajú všetky zisky do zahraničia, ale sa investujú doma – do sociálnych vymožeností, do zdravotníctva, do rozsiahlej bytovej výstavby, či do vodohospodárskeho „ôsmeho divu sveta“, ktorý premenil púštnu krajinu na poľnohospodársky sebestačnú. „Utopistická“ vízia Plk. Kaddáfího sa vďaka nemu stala skutočnosťou. **Pozri článok:**

<http://www.boinc.sk/clanky/saharska-velka-umela-rieka> Autor: Juraj Kotulič Bunta, Ph.D
Tento najväčší zavlažovací projekt sveta (zapísaný v roku 2008 aj do Guinnessovej knihy

rekordov) je pýchou svetového inžinierstva.

Kaddáfí presadil v Líbyi zriadenie demokracie, kde štát riadia ľudové výbory, ktorých členovia nie sú platení – okrem ubytovania a stravy – a môžu byť vymenení na základe platnej voľby zdola po každom zákonodarnom zhromaždení. To je v súčasnosti najdemokratickejší systém na svete, ktorému sa len z diaľky približuje Švajčiarsko vďaka fungujúcemu zákonu o referende, ktorý však už nikde inde objektívne nefunguje...

Kaddáfí vybudoval a financoval nezávislý Panafrický komunikačný systém RASCOM, položil základy nezávislých panafrických finančných inštitúcií a jeho korunnou víziou bolo vytvorenie Spojených Štátov Afrických s vlastnou investičnou a centrálnou bankou a mone-tárnym fondom ako protiváhu USA a EÚ s ich MMF a Svetovou (Rotschild)bankou.

Kaddáfího Lýbia finančne podporovala štáty Afriky sumou väčšou, ako všetky najvyspelejšie štáty G-20 spolu. Na summite vládcov afrických krajín v r. 2008 v Bengházi bol plukovníkovi Muammarovi Kaddáfimu udelený titul „KRÁĽ AFRIKY“.

ZA CELOŽIVOTNÝ PRÍNOS ROZVOJU LÝBIE A POMOC NÁRODOM AFRIKY SI MAL PIK. M. KADDÁFI V MARCI 2011 PREVZIAŤ HUMANITÁRNU CENU OSN !!! Tomu zabránil prevrat zorganizovaný tajnými službami USA/EÚ.

Prečo je napadnutá Lýbia ? Miroslav Straňák *(ktorý 10 rokov prežil v Líbyi)*

„- EU sa borí s ohromnými finančnými problémami, a jedna európska zem po druhej spadáva do bankrotu. Zóna eura je skutočne zdecimovaná a má obrovské problémy. USA všetky svoje zdroje utratili pred 12 rokmi a vnútorný i zahraničný dlh predstavuje 14,1 biliónov dolárov.

- EU a USA dlhujú Líbyi za dodávky ropy skoro 200 miliárd dolárov. V roku 2012 skončia koncesie veľkých naftových spoločností, ktoré majú právo na ťažbu líbyjskej ropy.

- Líbya žiada zaplatenie dlhov, pretože chce uzavrieť medzištátne zmluvy s inými krajinami.“ „A či má líbyjský občan dôvody, aby sa búril proti režimu Muamara Kaddáfího? Myslím, že nie. Ak sa pozrieme na životnú úroveň Líbyjského národa a výhody, ktoré im zabezpečuje štát, tak sa majú veľmi dobre, asi ako malí bohovia:

Líbya má 6,5 mil. obyvateľov a má 14 mil. registrovaných automobilov. Keď niekto chce študovať v ktoromkoľvek štáte na svete, požiada štát a ten mu zaistí byt, auto, stravu, bezplatné štúdium a mesačné štipendium 2300 dolárov.

V Líbyi sa neplatí voda, elektrina, plyn, dane, úvery sú bezúročné. Keď do päť rokov nemôžeš úver splatiť, odpíše ho štát, alebo ho spláca za vás. Každý plnoletý občan Líbye keď dosiahne vek 18 rokov, dostane kľúče od bytu. Keď si chcete kúpiť auto zložíte 20,3 % ceny a zvyšok dotuje štát. V Líbyi kúpite za 10 dolárov 85 litrov benzínu alebo nafty. V Líbyi sú potraviny veľmi lacné, 10 kg chleba stojí 0,15 dolára. Líbyjčania nepracujú fyzicky, všetko robia cudzinci. Žil som 10 rokov v Líbyi v rôznych mestách a nikdy som nevidel, ani jedného žobráka. Líbyjčania nejdú pracovať do tzv. "bieleho sveta", lebo to nepotrebujú. V Líbyi nikto nie je ožobráčený, nezoberú mu byt alebo auto pretože nesplatil úver, nie je to tak ako v tzv. demokratických krajinách, ktoré sa vrhli na Líbyu.

- Kaddáfí sa snažil zjednotiť Africké a Arabské štáty a získal už predbežný súhlas väčšiny ich vlád na vytvorenie spoločnej meny - zlatého dinára, ktorá by mala nahradiť americký dolár pri obchodovaní s ropou. Keby sa tak stalo, a za africkú ropu by sa neplatilo dolármi, ale dinármi, dolár by sa stal bezcenným. Doposiaľ USA vždy politicky, ekonomicky a vojensky napadli tie štáty, ktoré sa pokúsili predávať ropu za inú menu než „petrodoláre“. Takto USA nútili na ropu závislé štáty kupovať „petrodoláre“, čím umelo udržiavali kurz dolára. Doplatil na to Irak, keď Saddam Husain začal obchodovať s eurom, o prevrat sa všemožne usilujú vo Venezuele, vojnou sa sústavne vyhrážajú Iránu a okolo Ruska budujú stále hustejšiu sieť vojenských základní....

- *Kaddáfi uzavrel zmluvu o strategickej spolupráci s Ruskom, ktorého sa zastal aj v OSN, keď Západ osočoval Rusko kvôli „neprimeranej odvete“ na Gruzínsku agresiu voči Južnému Osetsku. (Rusi pri protiútokoch zhabali obrovské množstvo sústredených zbraní dodaných zo západu). Žiaľ, Rusko rovnako ako v prípade Juhoslávie a Iraku nezakročilo ani len vetovaním na pôde OSN bezdôvodného uvalenia „bezletovej zóny“ a následnej invázie proti Lýbii.*

- *Libya už dokončila stavbu 5000 km dlhej podzemnej rieky-vodovodu, ktorý privádza vodu spod Sahary do miest a pre poľnohospodárstvo. Vodovod prepraví denne 6,5 miliónov m³ pitnej vody, čo je zhruba prietok, aký má rieka Váh pri Trenčíne. Tím sa vytvorili predpoklady na potravinovú sebestačnosť Líbye, teda skončenie jej závislosti od dodávok potravín zo Západu. Preto bola táto úžasná stavba cieľom sústredného bombardovania letectvom NATO, vrátane továrne na výrobu náhradných dielov. Cynicky to zdôvodňovali nutnosťou odstaviť 2 milióny obyvateľov Tripolisu -stúpenčov Kaddáfiho - od pitnej vody a donútiť ich tým vzdať sa „mierumilovným“ NATO rebelom.*

Straňák:

Otvorene je mi ľúto líbyjského národa, lebo sa má pretvoriť na nájomnú pracovnú silu, pracovať za 100 dolárov a stratiť všetky doterajšie výhody. O pohodlnom živote, akým žili doposiaľ, sa im bude len snívať. Na sociálne a životné istoty Líbye sa nehrabe žiaden z tzv. vyspelých štátov pod židovskými bankami a kúpenými vládami týchto krajín. Bolo by dobré, keby sa obyvateľstvo všade na svete prebudilo a konečne postupovalo tak ako bude potrebné. Základná informácia je to, že západná demokracia je len ilúziou a divadlom pre ľudí, ktorí žijú v naivnej predstave, že niečo ovplyvňujú. Bohužiaľ tomu tak nie je...

Čítajte viac: http://dolezite.sk/Proc_je_napadena_Libye_197.html#ixzz1K75j0iPT

„Terorista“ Kaddáfi

Tak ako bol súčasťou západnou „civilizáciou klamstva“ krivo obvinený Saddam Husain z prechovávaného chemických zbraní hromadného ničenia, bol aj Afganistan obvinený z útoku na Newyorské „dvojčiky“, hoci Bin Ladin pochádzal zo Saudskej Arábie, verného US spojencu. Pritom veľké množstvo dôkazov svedčí o tom, že **oficiálna verzia vlády USA je megapodvod**, ktorý slúžil ako zámienka na oficiálne vyhlásenie „vojny proti terorizmu“. Na základe toho sú Spojené Štáty vo vojnovom stave s každým štátom, ktorého obvinia z podpory terorizmu, zároveň ho aj samé odsúdia a samé vykonajú rozsudok (alebo k tomu donútia vazalské krajiny NATO).

Podobne bol aj Lýbijský vodca Plk. Muhammar Kaddáfi demonizovaný a obvinený z terorizmu pod zámienkou explózie lietadla Pan Am 103 nad Lockerbie. Následne boli všetky tri menované štáty rozbombardované, ich hospodárstvo totálne zničené a zdecimované civilné obyvateľstvo uvrhnuté do katastrofálnej biedy, čo sa nedá nazvať inak, ako **plánovaná genocida**.

O tom, aká je pravda v kauze Lockerbie vypovedala americká aktivistka za ľudské práva, (ktorá v spolupráci s CIA monitorovala Lýbiu) **Susan Lindauer** :

Pravda o zničení lietadla nad Lockerbie Susan Lindauer:

Tí spomedzi nás, ktorí sme mali možnosť bližšie spoznať Lýbiu majú opačný názor, (než politici a médiá na Západe). Kaddáfi sa historicky vždy húževnate zastával svojich ľudí, takže aj v tomto prípade dlho odmietal vydať dvoch Lýbijských občanov pred Tribunál vo veci Lockerbie aj napriek roky trvajúcim sankciám OSN. Vedel, že tí muži sú nevinní a že by sa im v Británii nedostalo spravodlivého rozsudku.

Prípád Lockerbie bola falošná operácia CIA, ktorá bola sama masívne zapojená do pašovania heroínu z údolia Bekaa v Libanone... Toho dňa letel linkou Pan Am 103 spojený team vyšetrovateľov CIA, FBI a Defens Intelligence, ktorý mal vo Washingtone predložiť dôkazy o tejto korupcii. Lietadlo však explodovalo nad Lockerbie v Škótsku (pričom všetci cestujúci aj s posádkou zahynuli). Lýbia bola **bez akýchkoľvek dôkazov** označená za vinníka, ale rovnako ako v prípade demolácie newyoských „dvojičiek“ pravdu sa nepodarilo utuľtať. Kaddáfí dlho odmietal ustúpiť a stál za svojimi ľuďmi aj napriek obrovskému medzinárodnému nátlaku a sankciám Západu. Jeho postoj sa nakoniec ukázal oprávnený. **V jednom z najhanebnjších súdnych procesov v histórii medzinárodného súdnictva podplatili USA jediných dvoch „svedkov“ na procese v prípade Lockerbie sumou 4 miliónov \$.** Po tom, ako sa svedkovia priznali k podplateniu a odvolali výpoveď, bol aj posledný obvinený z atentátu na Pan Am 103, Abdelbassed Megrhi prepustený „zo súcitu“ zo škótskeho väzenia v marci 2009, aby mohol zomrieť doma, lebo ochorel na rakovinu. Ale podmienkou jeho prepustenia bolo, že prizná vinu a Lýbia zaplatí obrovské „odškodné“. Plukovník Kaddáfí to nakoniec ako výmenu za sľub mieru a nezasahovania do lýbijských záležitostí zo strany Západu akceptoval. To ale netušil, aké falošné sú sľuby západnej kriminálnej mafie.

Kaddáfího sen

Na nezávislej Lýbijskej internetovej stránke <http://www.mathaba.net/news/libya> je prezentované video, na ktorom Kaddáfí vztýčený zo strešného okna jeho auta, v sprievode niekoľkých ďalších áut s jeho priaznivcami jazdí po uliciach Tripolisu pozdravovaný všade jeho obyvateľmi. Vôbec nie je podstatné, či to naozaj bol on osobne, alebo možno jeho dvojník - podstatná je reakcia ľudí v Tripolise, ktorá hovorí za všetko: Civilné obyvateľstvo je na strane Kaddáfího, a údajní „povstalci“ sú v skutočnosti gerily bojujúce za žold spolu so špeciálnymi jednotkami NATO, ktorého cieľom je za akúkoľvek cenu sa zmocniť ropných zdrojov na území Lýbie. Videonahrávka je doplnená 22 vsunutými textami, ktoré vysvetľujú zradu časti lýbijskej „elity“, ktorá prebehla na stranu virtuálneho „povstania“ zorganizovaného podobne ako v Egypte a Tunise tajnými službami Spojených štátov. Tu je ich preklad:

- 1) Prečo všetci títo ľudia podporujú diktátora? Nie sú diktátori nenávidení obyvateľstvom? Čo sa tu vlastne deje?
- 2) Majú azda všetci vypláchnuté mozgy? Boja sa všetci jeho hnevu? Alebo sú to jednoducho blázni?
- 3) Aby ste porozumeli mentalite Lýbijského ľudu, pozrite si toto video, ktoré na krátkom príklade demonštruje Kaddáfího mentalitu!
- 4) Píše sa 16. február 2009: Kaddáfí apeluje na Lýbijčanov a Ľudové výbory, aby podporili jeho návrh na zbavenie vlády moci a na prevod ropného bohatstva štátu priamo na bankové kontá obyvateľstva.
- 5) Tým sa **„urobí koniec korupcii odsávajúcej veľkú časť ropného bohatstva, ktoré by malo byť rozdelené medzi chudobných“** (Kaddáfí).
- 6) Kaddáfí povedal, že jeho plán by pomohol krajine prekonať korupciu vo vláde.
- 7) V marci 2011 obvinil neefektívne ministerstvá a vládnych úradníkov z korupcie a povedal Lýbijčanom, že by nemali dôverovať vládnym byrokratom, ktorí spravujú ich peniaze:
- 8) **„Lýbijčania, toto je vaša historická príležitosť, aby ste prevzali do svojich rúk ropné bohatstvo, moc a úplnú slobodu“** – povedal Kaddáfí na úvod jeho 5 dňového mítingového turné po Lýbii.

- 9) Podstata jeho plánu bola takáto: celkový príjem z ťažby ropy je 33 miliárd (mld) \$. Z toho 21 mld.\$ pôjde na platby zazmluvneným dodávateľom na výstavbu nových ciest, domov (bytov), nemocníc a škôl. Zostávajúcich 12 mld.\$ bude priamo prerozdelené občanom Lýbie.
- 10) K tomu ešte plus 6 mld.\$ ako prebytok z minuloročného rozpočtu a ďalších 8 mld.\$ príjmov z daní a turizmu, čo zabezpečí 5 miliónom Lýbijčanov úplný blahobyť. *(po prepočte teda spolu 26 mld / 5 mln = 5200 \$ na každého jedného občana ročne, čo znamená pre päťčlennú rodinu príjem 26000 \$ okrem zárobku navyše)*
- 11) Kaddáfí nechal na základe prehľadných tabuliek príjmov z ropy vypracovať až 8 alternatívnych návrhov spôsobu ich prerozdelenia, ktoré dal na zváženie snemu.
- 12) Jeho plán na prerozdelenie ropných príjmov priamo lýbijskému obyvateľstvu sa však stretol s nesúhlasom starších štátnych úradníkov, ktorí by mohli prísť o svoje miesta v súvislosti s paralelným plánom Kaddáfího na odstránenie korupcie v štáte.
- 13) Niektorí z funkcionárov, vrátane premiéra Al-Baghdadi, ďalej Ali Al-Mahmoudi a Farhat Omar Bin Guida z centrálnej banky oponovali Kaddáfimu, že takéto opatrenia by z dlhodobého hľadiska mohli poškodiť ekonomiku štátu kvôli „odlivu kapitálu“.
- 14) **„Nebojte sa priamej redistribúcie ropných príjmov a vytvorenia spravodlivejších riadiacich štruktúr, lepšie zodpovedajúcich záujmom ľudí“** - povedal Kaddáfí v Snemovni Ľudu (Popular Committee).
- 15) Snemovne Ľudu sú chrbtovou kosťou Lýbie. Cez ne sú občania priamo reprezentovaní na úrovni distriktov (okresov?)
- 16) **„Vláda zlyhala, a zlyhala aj štátna ekonomika. Čo je veľa, to je veľa! Riešením pre Lýbijčanov je rozdeliť si príjmy z ropy medzi seba a sami rozhodnúť, čo s nimi“** – Povedal Kaddáfí vo svojom prejave vysielanom štátnou televíziou.
- 17) Napriek tomu vláda hlasovaním odmietla Kaddáfího plány. Za jeho návrhy hlasovalo len 64 z celkového počtu 468 členov Snemovne Ľudu.
- 18) Je pochopiteľné, že štátni byrokrati takúto ideu odmietli z obavy, že prídu o výnosné miesta a že to rozhnevá nadnárodné ropné spoločnosti a banky, ktoré ich vlastnia.
- 19) Po tomto odmietnutí Snemovňou prehlásil Kaddáfí na verejnom mítingu: **„Mojím snom po celé tie roky bolo dať moc a bohatstvo priamo ľuďom“.**
- 20) Za tento jeho *(z nášho pohľadu možno naivný)* „omyl“, keď navrhoval prerozdeliť ropné príjmy priamo ľuďom, musí čeliť Muammar al-Gaddafi takémuto osudu.
- 21) To len dokazuje, že:
 - a) **nie je diktátor**, keďže nemal moc presadiť jeho návrh - dať príjmy z ropy ľuďom.
 - b) on sám skutočne **nie je zlý človek...**
- 22) A práve preto sa mohol slobodne premávať po uliciach Tripolisu *(pozdravujúc ľudí z otvorenej strechy auta)* bez strachu, že ho zastrelia. *(čo sa nedá povedať o Obamovi, ktorý sa všade presúva v pancierovom aute s tmavými sklami, sprevádzanom konvojom ďalších podobných áut a motorizovanou políciou)*
- 23) **Opýtajte sa preto sami seba – mali vymyté mozgy títo Lýbijčania (ktorí nadšene zdravili Kaddáfího, bežali popri jeho aute a podávali mu ruky), alebo ich má vymyté populácia Európy a Ameriky?!!**

O tom, čo si o plukovníkovi Kaddáfim myslí civilné obyvateľstvo v Afrike, ktoré NATO údajne „ochraňuje“ genocídnym bombardovaním projektími s ochudobneným uránom, vypovedá nielen jedna z najväčších manifestácií v novodobej histórii, keď sa ešte v slobodnom a nezávislom Tripolise zhromaždilo na podporu Kaddáfího skoro 2 milióny ľudí. Na prvý pohľad je jasné, že k tomu neboli nikým donútení, ani zmanipulovaní.

Podobne zareagovali aj občania v republike Mali, ktorej vazalská vláda (podobne ako vláda Radičovej) uznala za legitímnych predstaviteľov Lýbie banditov a vojnových zločincov pod kuratelou NATOfašistov. Na protest proti európsko-americkej vojenskej agresii vedenej voči socialistickej Lýbijskej Jamahírii demonštrovali dňa 14.októbra státisíce čiernych obyvateľov Mali. V mohutnom sprievode pod zelenými vlajkami revolúcie Muammara Kaddáfího demonštranti niesli tisícky jeho portrétov, mnohí v tričkách s jeho fotografiou a s transparentami deklarujúcimi vernosť až na smrť. Nekonečným zástupom hučalo jedno jediné slovo: Kaddáfí, Kaddáfí...

Táto masová demonštrácia rovnako ako aj všetky doterajšie zverstvá NATO-banditov páchané na lýbijskom obyvateľstve, nehovoriac už o evidentnej vojenskej leteckej i pozemnej agresii štátov NATO a porušovaní množstva medzinárodných zmlúv, bola úplne odignorovaná a cenzurovaná svetovými západnými aj „slovenskými“ médiami. To len potvrdzuje ich absolútnu servilnú podriadenosť sionistom a rasistom presadzujúcim brutálny fašizoidný kapitalizmus a globálkolonializmus v USA a Európe.

link na video: → [Muammar Qaddafi Speech to Millions in Tripoli on 1st July 2011](#)
Video z Mali pozri na nezávislej stránke: www.mathaba.net/news/?x=628999

Odkaz radového Lýbijského občana:

„Oni vravia, že je mŕtvy. My tvrdíme, že nie je. Oni môžu aj naďalej veriť tomu, čo vravia. My budeme veriť tomu, čo vieme. Bodka!
Oni sa nestarajú o to, v čo my veríme. Ani my nebudeme dbať na to, čo vravia a čomu veria. Vojna o Lýbiu je začiatok najdlhšej vojny medzi nimi a nami. Je nám ukradnuté, čo si o nás myslia, rovnako ako im, čo si myslíme o nich.
Pamätáme si, že Obamov starý otec bol domácim kuchárom u Britov. Inými slovami, bol domácim otrokom. Vieme, čo to znamená. Takže sa nebudeme vzrušovať a nedáme sa pomýliť tým, že vložili čiernu tvár do ich globálnej kriminálnej agendy. Tentoraz je porážka na ich strane. 600 rokov lži a vyrábania podvodov sa chýli ku koncu a víťazstvo sa zavŕši nielen v Lýbii, ale v celej Afrike. Všetky hlavy štátov v Afrike, ktorí im posluhujú, budú nahradené národným hrdinom.

Kaddáfí ako muž a vodca bude takým naveky, bez ohľadu na výsledok tejto epizódy. Kaddáfí je viac, než len telo. On je duša. Je Mesiáš. Tá kultúra, ktorá meria dimenzie veľkého muža podľa jeho fyzickej prítomnosti práve prehrala. Viac ako kedykoľvek, bude tento muž inšpirovať dnešné i zajtrajšie generácie. Výsledok tejto epizódy nie je podstatný. My, ľudia na tomto svete sme rozhodnutí viac než kedykoľvek dosiahnuť víťazstvo, či už s fyzickou prítomnosťou nášho vodcu, alebo bez nej. Jeho myšlienky a jeho duša nás budú chrániť na bojisku. Dnes vyzývam všetkých čiernych ľudí od Afriky, po Ameriku a Áziu: nadišiel náš čas, a konečné víťazstvo je v našich rukách. Vyzývam ľudí všetkých rás a etník na tejto planéte, ktorí ste proti útlaku, aby sa pridali k tomuto boju. Príďte do Afriky pomôcť.

Ak nemôžete prísť do Afriky, staňte sa bojovníkmi cez internet a pošlite na každú webovú stránku správu o konečnom víťazstve. Akciu na protiútok voči ich klamstvám a fabrikácii lží. Pridajte sa k boju podľa vašich možností. Svetlo bojovníka nech žije až do konečného

vítězstva. Náš vodca pomáhal celému ľudstvu tam, kde mohol slobodne prísť. A pomáhal obetavo kamkoľvek sa obrátil.

Oni môžu oslavovať jeho smrť. My oslavujeme jeho život a víťazstvo. Oni budú mať ich pravdu. My budeme mať našu. Pre nich je mŕtvy. Pre nás Je živý. Oni nás nepotrebnú presvedčať. My ich takisto nebudeme. Môžu si tú ich pravdu nechať pre seba. My si ponecháme našu pravdu tiež pre seba. Oni nedbajú na to, čo si myslíme. My nedbáme na to, čo si myslia taktiež. Oni si myslia, že vyhrali. My sme presvedčení, že práve prehrali vojnu. Oni raz odídu. My ostaneme na bojisku, aby sme vyčistili dom a zvíťazili navždy. My sa už ani nesnažíme dokazovať, či si živý, alebo si mŕtvy. Jedno vieme iste: že žiješ a že zvíťazíme. Všetko ostatné je číry nezmysel.“

ZROD LEGENDY

Keď vystavovali v akejsi chladiarni zmasakrované telo Kaddáfího, zazvonil vraj v jednej sýrskej televízii telefón a ozval sa hlas Kaddáfího: "...Som tam, kde ma už nikto nenájde, žijem v srdciach každého“. Kaddáfí skutočne zmizol zo svete a skryl sa tam, kde ho už žiadna spravodajská služba, ani žiaden povstalec nevypátra. Tak dajako opisuje vlastnú budúcnosť, aj vo svojom testamente. On dobre vedel, že nemôže zvíťaziť proti celému svetu, no napriek tomu, že sa mohol zachrániť aj s miliardami a žiť v blahobyte so svojou rodinou, ostal vo svojej krajine až do konca. Jeho koniec bol strašný, no práve tou strašnou smrťou, keď ho vláčili zraneného a zakrvaveného po uliciach rodného mesta, sa zrodila legenda alebo mýtus o Kaddáfim. Starý plukovník zahynul aj so svojou zelenou revolúciou. Svetu však dokázal, že bol jej lídrom. Myslím si, že teraz, keď sa svetové mediálne impéria rozpisú o jeho zlatej pištoli, ženskej ochranke, tyranii a zvláštnej povahe... Ľudia sa začnú zaujímať aj o tom, čo sa to vlastne v tej jeho "Zelenej knihe" píše a čo to vlastne tá jeho "Džamahíria" znamenala. Trvalo veľmi dlho, než sa podarilo svetu, tohto „diktátora“ zahrabať niekde v piesku, no dlhšie potrvá než ho zbavia aj legendy a mýtu do ktorých už vstúpil.

Muammar Kadáfí vodca zelenej revolúcie

Tu je odkaz na Kaddáfího životnú filozofiu :
<http://www.ksm.cz/zelenakniha.pdf>

„NAJVAČŠIE DIKTATÚRY AKÉ SVET POZNAL, EXISTOVALI V TIENI PARLAMENTOV“

M.Kaddáfí

Proč musel zemřít Kadáfí a Libye?

http://www.youtube.com/watch?v=ht_k2RKAWGs&sns=fb

Pitva "Kadáfího": jde zřejmě o dvojníka Ali Majida Al Andaluse

Podle „Džamahírijského odboje“ pitva zjistila, že tělo, o kterém rebelové říkají, že patří Kaddáfimu, patří Ali Majidovi Al Andalus, který žil v Sirte a který byl v Libyi proslaven tím, že se mu podobá.

Podle „Džamahírijského odboje“ pitva zjistila, že tělo, o kterém rebelové říkají, že patří Kaddáfimu, patří Ali Majidovi Al Andalus, který žil v Sirte a který byl v Libyi proslaven tím, že se mu podobá.

Ohledně „informací“ NTC a médií NATO o smrti vůdce vznikají závažné otázky. Důkazy o video a fotomontážích existují a již byly zveřejněny. Navíc muž ukazovaný na těchto videích byl identifikován: není to Kaddáfí, ale jeho dvojník jménem Ali Majid Al Andalus, který žil v Sirte a byl v Libyi proslavený svoji podobou.

Žádné truchlení. Není místo pro defetistické nebo demobilizační zprávy. Navíc, A TO JE ÚČELEM PSYCHOLOGICKÉ VÁLKY NATO, panuje zmatek; internet a sociální sítě jsou plné falešných zpráv, falešných výroků, falešných dokumentů a falešných „libyjských stránek“.

+++++

počúvajte pozorne až do konca doc. STANEKA.

Krízu nezavinil pád Lehman Brothers

<http://finweb.hnonline.sk/c1-53228720-krizu-nezavinil-pad-lehman-brothers-b->

+++++

Optimizmus jak hovado...!

http://www.nsinfo.org/index.php?option=com_content&view=article&id=136:carla-del-ponte-a-jej-tajnosti&catid=47:z-inych-zdrojov&Itemid=56

http://www.nsinfo.org/index.php?option=com_content&view=article&id=136:carla-del-ponte-a-jej-tajnosti&catid=47:z-inych-zdrojov&Itemid=56

Home » NS Info Press » z iných zdrojov » Carla del Ponte a jej tajnosti

Carla del Ponte a jej tajnosti

PIATOK, 18 APRÍL 2008

Doslova búrku nevdôle - aj keď zatiaľ len na Balkáne - vyvolala 416-stranová sponď Carly del Ponte, donedávna hlavnej žalobkyne haagskeho tribunálu pre zločiny v bývalej Juhoslávii (ICTY). Jej kniha, s titulom Lov: Ja a vojnoví zločinci, v žiadnom prípade nie je útla sponď. Ako sa ukazuje, nechcená je hlavne na strane medzinárodného spoločenstva.

14.04.2008 | [Hospodárske Noviny](#)

V Pentagone sa sama del Ponte stala personou non grata a domáce Švajčiarsko jej už druhý raz zmarilo autogramiádu, a teda aj uvedenie knihy na trh s odkazom, že je nenáležitú, aby sa čerstvá veľvyslankyňa krajiny helvétskeho kríža v Argentíne vyjadrovala k citlivým politickým otázkam. Rusko žiada od medzinárodného spoločenstva podrobné prešetrenie faktov spomínaných v knihe a Srbsko chce aj Carlu del Ponte - mimo iných - žalovať. A už rozbehlo vlastné vyšetrovanie.

Kto na internete čítal aspoň útržky z knihy, keďže sa zatiaľ dá kúpiť len v Taliansku, už vie, že všetko je trochu inak, ako sa prezentovalo. A zverstvá Kosovskej oslobodzovacej armády, ktorú vtedy viedol súčasný kosovský premiér Hashim Thaci a vo vedení ktorej pôsobil aj Ramush Haradinaj (haagsky tribunál ho zbavil obžaloby pre nedostatok dôkazov, a tak ho doma v Prištine vítali ako najväčšieho hrdinu), sú otrasné.

Pritom del Ponte poskytla len dôkazy, ktoré sa jej osobne podarilo zosumarizovať. Teda aj o chytených srbských vojakoch a civilistoch, ktorých KLA ešte zaživa používala ako "darcov" orgánov. Tie putovali cez severné Albánsko (hoci spoluprácu s Kosovom vždy zahmlievalo) do západnej Európy, ktorá masťne zaplatila za ich transplantáciu. Telá končili v masových

hrobach. V dodnes neodkrytých a ani nehľadaných, hoci stále je nezvestných viac ako tisíc Srbov.

Akokoľvek sa o Kosove vedelo, že je kanálom na transport drog a centrom obchodu s bielym mäsom, to, že hlavná žalobkyňa ICTY mala dôkazy - aspoň tých tristo priznaných v knihe - a nezverejnila ich, ale počkala až do jednostranného vyhlásenia samostatného Kosova, je zarážajúce. No má to silnú vypovedaciu hodnotu.

Čudný je i postoj Švajčiarska. Na jednej strane sa dá chápať tak, že sa krajina medzi prvými poponáhľala uznať Kosovo, no určite nie pochopiť s ohľadom na spomínané fakty a organizovaný zločin.

Carla del Ponte zrejme ešte bude mať čo vysvetľovať. Hoci sama v knihe tvrdí, že sa po skončení tribunálu osobne chystala zažalovať mnohých a prípady nanovo otvoriť, je otázne, nakoľko sa jej to už teraz podarí. Sama predsa potvrdila, že podľa opisu napríklad jeden z domov, kde odoberali orgány na transplantácie, síce našli, no nebol už žltý, ale čerstvo vybielený. A aj keď nie všade sa žltú podarilo prekryť a aj napriek dôkazom vnútri domu to všetko vraj bolo málo. Chýbali svedkovia - okrem zahraničných novinárov.

V podstate aj v obvinení napríklad proti Haradinajovi (s výnimkou jeho dvoch šťavnato podaných "krvavých" memoárov o svojej činnosti) chýbali svedkovia - jedného zavraždili za čudných okolností ešte pred procesom a druhý mal smrteľnú autohaváriu, tiež pred procesom. Del Ponte síce nikdy otvorene netvrdila, že by jej predstavitelia NATO marili prácu (čo už nehovorila v prípade jednotiek KFOR a UNMIK), len jej akurát nikdy neposkytli dokumenty potrebné na dokazovanie, ktoré chcela. Čo je v mnohom to isté.

Ale o nespolupráci medzinárodných jednotiek sa už vedelo dávnejšie. Aj Florence Artman, hovorkyňa ICTY, takto prvý raz pred pár mesiacmi naznačila, že hoci haagsky tribunál mal vďaka spolupráci so srbskými orgánmi niekoľkokrát informácie o mieste pobytu hľadaného zločincina Radovana Karadžiča v Srbsku, západné veľmoci to za zvláštnych okolností zmarili. Pritom práve tribunál permanentne vytyka Belehradu nedolapenie Karadžiča a kladie to za hlavnú podmienku akýchkoľvek zblížovacích rozhovorov s úniou. Okrem toho, Belehrad opäť v týchto dňoch potvrdil, že už pred siedmimi rokmi Carle del Ponte priamo doručil opisy miest, kde by mohli byť masové hroby, ale dodnes neboli preskúmané.

Je teda otázne, či si v prvom rade Carla del Ponte nechcela svojimi pamäťami očistiť svedomie. Opisuje až príliš veľa tajomstiev, ktoré sa nečítajú najlepšie. Nielen s ohľadom na zverstvá, ale aj čudnú politiku medzinárodného spoločenstva smerom k budúcnosti Kosova a Srbska.

Zrejme sa teda dočkáme aj prekvapení, ktoré podrobne neopisuje. Najmä s ohľadom na spomínaný organizovaný zločin. Hoci sa tam točili milióny eur a mnohé desiatky miliónov asi skončili vo vrecku Thaciho, až 50 miliónov šlo vraj na (najdrahšiu v procese) obhajobu Haradinaja, ktorú mu poskytla - len tak mimochodom - právna kancelária manželky bývalého britského premiéra Cherie Blairovej.

Carla del Ponte urobila mnohým medvediu službu. Otázne tiež je, ako na jej tajomstvá zareaguje v blížiacich sa voľbách už teraz rozčarovaná srbská verejnosť. Či dá prednosť, tak ako doteraz, prozápadne orientovanej vláde, alebo srbským radikálom, ktorí zblížovanie s úniou zrejme už vôbec nepocitujú ako prioritu.

+++++

Polemika s p. primátorom v bakurier.sk /správa SITA/

Bratislavský kuriér Ročník V. číslo 18/2011 s. 10

V Bratislave bude možno Námestie Franza Liszta.

Je málo osobností, ktorými sa môžeme pochváliť?

Nemýli sa p. primátor? Nie je to skôr tak, že o nich pramálo vieme v Bratislave aj na Slovensku? Nie sú po nich pomenované ulice, nie sú o nich knihy, filmy, výstavy i

pamätné tabule, hoci neraz o nich vedia aj v cudzine viac ako my doma! Nebolo by treba aj z jeho pozície, mesta, ministerstva kultúry a ďalších inštitúcií oveľa výraznejšie podporiť ich výskum a tvorivú činnosť o nich? Možno čosi viac už napovie aj onedlho výjdúca kniha Fenomén Bratislavy...

**Navyše aj v Bratislave už máme roky dva dôstojne pamätníky Liszta - bustu i pamätnú tabuľu. A originálna socha Márie Terézie tiež tróni v záhrade prezidentského paláca!
Viliam Jablonický**

V Bratislave bude možno Námestie

Franza Liszta.

V Bratislave bude možno Námestie Franza Liszta. Ako informoval primátor Milan Ftáčnik, k Lisztovej záhrade pri Univerzitetnej knižnici by malo do konca roka pribudnúť aj námestie, pomenované po významnom hudobnom skladateľovi a klavírnom virtuózoovi. Návrhy už podľa neho predložili príslušným staromestským orgánom, tamojší poslanci sa s nimi zatiaľ nestotožnili. Vedenie hlavného mesta chce na námestie časom umiestniť aj Lisztovu bustu. 200. výročie narodenia Franza

Liszta sa bude v priestoroch Primaciálneho paláca oslavovať do 1. novembra. Ftáčnik ho považuje za významné. „Jeho vzťah k Bratislave a k Slovensku je neprehliadnuteľný a pre mesto dôležitý, pretože je málo osobností, ktorými sa môžeme pochváliť,“ konštatoval. (sita)

+++++

Bankéři pomohli Hitlerovi a nacistům k moci

Článek ve Zvědavci (<http://www.zvedavec.org>)

Filmový režisér Oliver Stone (*Wall Street – Peníze nikdy nespi*) uvedl v rámci interview pro *Canadian Press* v roce 2010, že „bankéři pomohli Hitlerovi a nacistům k moci“. Michael Casey k tomu poznamenal:

„Hollywoodský filmový tvůrce v pondělí prohlásil, že Adolf Hitler byl zcela jistě zrůdný psychopat, jenž se však dostal k moci díky pomoci vlivných osob z oblasti hospodářství, jakož i díky pomoci dalších významných osob, které jej finančně podporovaly a které si vážily jeho slibu, že zničí komunismus a získá kontrolu nad pracujícími“.

Oliver Stone zamlčel několik důležitých detailů. Bankéři podporovali nejen Hitlera a nacisty, ale stvořili rovněž základy komunismu, jenž chtěl německý diktátor zničit. Bez podpory německého průmyslového kartelu I.G.Farben by Hitler zůstal pouze obskurní marginálií v dějinách a miliony lidí by by nepřišly o život během druhé světové války. Koncern Farben však nebyl ve svých snahách přivést Hitlera k moci osamoceny. Antony C.Sutton uvedl ve své knize *Wall Street a Hitlerův vzestup*:

„Bez kapitálu, jenž dala Wall Street k dispozici by nevznikl koncern I.G.Farben a téměř zcela jistě by nedošlo k uchopení moci Adolfem Hitlerem a k druhé světové válce“.

„Mezi německé bankéře v dozorčí radě I.G.Farben v pozdních XX.letech 20.století patřili hamburský bankér Max Warburg, jehož bratr Paul Warburg byl spoluzakladatelem Federálního rezervního systému v USA“.

Industriální kartel Farben byl vytvořen prostřednictvím následujících bankovních domů na Wall Street: Dillon, Read & Co., Harris, Forbes & Co. a National City. Ve 30.letech napsal William Dodd, tehdejší americký velvyslanec v Německu z

Berlína Rooseveltovi, aby mu objasnil důležitou úlohu, kterou se hráli američtí bankéři a průmyslníci, kteří dali Hitlerovi a nacistům „plnou moc“. Dodd napsal:

“DuPontové mají své spojence v Německu, kteří jim pomáhají v obchodu se zbraněmi. Jejich hlavním spojencem je podnik I.G.Farben”.

Vedle DuPontů to byly společnosti Standard Oil, International Harvester, General Motors a Ford, jež byly kontrolovány bankou J.P.Morgan. Všechny tyto společnosti usnadnily vyzbrojení Německa po první světové válce. Další společnosti, které se na tom rovněž podílely byly International Telephone and Telegraph, General Electric, International Business Machines, Alcoa a Dow Chemical. Mnohé z těchto podniků pokračovaly v podpoře Hitlera i poté co Spojené státy vyhlásily Německu válku. Sutton o tom píše:

“Ministr financí Morgenthau byl hluboce znepokojen důsledky tohoto monopolu, jež měla Wall Street, která tak ovlivnila osud nacistického Německa. Ministr o tom vypracoval memorandum, které poté předložil prezidentu Rooseveltovi.”

Dědeček bývalého prezidenta George W.Bushe, senátor Prescott Bush byl ředitelem a akcionářem podniku, který profitoval na svém podílnictví na finanční podpoře nacistického Německa. The Guardian k tomu v září 2004 napsal:

“Obchodní vazby Prescottova Bushe trvaly do roku 1942. Poté byly zastaveny zákonem nazvaným Trading With The Enemy Act /zákonem, jež zakazoval obchodování s nepřitelem/. Tyto obchodní vazby vedly o 60 let později k civilní žalobě, která byla podána v Německu na rodinu Bushových”.

Vzájemné vazby mezi rodinou Bushových, Hitlerem a nacistickým Německem, jež vedly následně k úmyslnému zavraždění milionů lidí neměly ovšem žádný primární vliv na zvolení Bushe do prezidentského úřadu, protože tento fakt byl médií, jež jsou vlastněna koncerny, jednoduše ignorován. Toby Rogers k tomu poznamenal:

“Po celá desetiletí kdy je Bushova rodina veřejně známá přehlížel americký tisk důležitou historickou skutečnost – a sice to, že Prescott Bush a jeho tchán George Herbert Walker financovali společně s německým průmyslníkem Fritzem Tuyssem prostřednictvím Union Banking Corporation (UBC) Adolfa Hitlera před a v průběhu druhé světové války”.

Bankéři a průmyslníci nejen že vytvořili frankensteinskou obludu Hitlera, ale rovněž od samého počátku financovali a podporovali Sověty. Ve své knize ‘Wall Street and The Bolshevik Revolution’ /Wall Street a revoluce bolševiků/ popsal Antony Sutton důkladně vztah, jež mezi bankéři, průmyslníky a bolševiky panoval. Sutton se odvolává na materiály amerického ministerstva zahraničí, na osobní dokumenty klíčových osob Wall Street, na biografie a na všeobecný historický popis, aby poukázal na to, že bankéři a takzvaní kapitalisté v tajnosti a ilegálně podporovali bolševiky, když v téže době na veřejnosti vychvalovali antibolševické hnutí.

Podle Suttonova zkoumání nechávali čelní Morganovi bankéři zlato pocházející od bolševiků ilegálně přepravovat do Spojených států, intervenovali za propuštění Lva Trockého /který byl zastáncem permanentní revoluce/ a poslali Lenina v “zapečetěném” vlaku napříč Evropou (společně s 5 až 6 miliony dolarů, aby byla umožněna uskutečnění revoluce v Rusku). Německý bankéř Max Warburg byl klíčovou osobou v rámci financování Lenina a ruské revoluce.

Anthony J.Hilder toto objasňuje:

“Komunismus není /a nikdy nebyl/ něčím co vychází z lidových mas a neslouží k tomu, aby bylo možné svrhnout nadvládu bankovní vrchnosti, ale je daleko spíše

výtvořem samotných bankéřů, jejichž cílem je prostřednictvím komunismu podrobení a zotročení lidu”.

R.E.McMaster poznamenal v časopise ‘The Reaper’:

“Cílem mezinárodního komunismu není zničení kapitalismu západního světa, jenž je založený na dluhu, ale zotročení lidstva z pověření právě tohoto na dluhu založeného kapitalismu západního světa”.

Ve své knize ‘Western Technology and Soviet Economic Development’ /Západní technologie a rozvoj sovětského hospodářství/ vysvětluje Sutton na podkladě dokumentů amerického ministerstva zahraničí jak bankéři po revoluci nadále financovali a pomáhali s výstavbou Sovětského svazu.

Gary Allen napsal v roce 1971:

“Sutton jednoznačně dokazuje, že téměř vše co Sovětský svaz vlastní bylo získáno na západě. Tvrzení, že SSSR byl vytvořený v USA není přehnané”.

Allen to vysvětluje takto:

“Během bolševické revoluce jsme měli možnost vidět jak jedni z nejbohatších a nejmocnějších mužů světa financují hnutí, které samo o sobě tvrdí, že má ve svém programu odebrání majetků lidem jako jsou Rothschildové, Schiffové, Warburgové, Morganové, Harrimanové a Milnerové. Ale tito lidé očividně nemají žádný strach z mezinárodního komunismu. Logickým vývodem tedy je, že pokud toto hnutí financovali a neměli z něho žádný strach, museli toto hnutí sami kontrolovat. Existuje pro to snad nějaké jiné vysvětlení, které by dávalo smysl? Vzpomeňte si na to, že již po 150 let je běžnou praxí Rothschildů a jejich spojenců ovládat obě strany každého konfliktu”.

Komunismus i fašismus byl vytvořen mezinárodními bankéři jako stroj na peníze, ale ještě důležitější než peníze byly pro bankéře kontrolní mechanismy v těchto hnutích obsažené.

“Wall-Street”-Regisseur Oliver Stone: Banker Ermachtigten Hitler Und Die Nazis, vyšel 22.července 2011 na www.infokrieg.tv, překlad R.Václav

+++++

O knížce Miroslava Demka TOTENTANZ Franza Liszta

(Bratislava, Lisztova spoločnosť na Slovensku, 2010)

Kniha Totentanz Franza Liszta nás inšpiruje k úvahám o zásadných zložkách, na ktorých stojí dielo M. Demka. Autor cituje Remy Strickera, že ak Lisztove hudobné skladby obsahujú tematické ťažiská, potom to určite platí aj o skladbe Totentanz, ktorá vedie ku kardinálnemu prehodnoteniu slovenskej kultúry v jej historických súvislostiach. Podľa M. Demka je to otázka, či sa z hudobnej kompozície Totentanza F. Liszta dá vyčítať to, na čo sú stereotypne sústredení naši muzikológovia.

Až prekvapujúco jasne poukazuje na doteraz viac-menej neznámy, možno zanedbaný, alebo ešte skôr ignorovaný komponent v histórii slovenskej kultúry: národ, ktorý sa dnes nazýva slovenský, mal totiž v minulosti viacero pomenovaní. Ešte aj v čase Lisztovho života boli používané pomenovania ako Uhor, Slavon, Sklavon, Tót a až nakoniec Slovák. Dokonca ani v druhej polovici 19. storočia sa bežne nepoužívalo už ustálené pomenovanie Slovák, čo sa odzrkadlilo aj v tom, že ako Franz Liszt, tak Magin, Bajza, Papánek, Štúr a ďalší štúrovci seba nazývali Uhrami, čo však neznamená, že sa neidentifikovali ako Slováci. Nielen západoeurópska, ale ani slovenská literárna veda, ani historiografia, ani školstvo tento stav dostatočne nevysvetľujú.

Otto von Habsburg o Slovákoch

Naopak, túto skutočnosť si dobre uvedomoval Otto von Habsburg, syn posledného rakúsko-uhorského cisára Karola a jeho manželky Zity. Svedčí o tom jeho vynikajúca historická štúdia *Die Slowaken – oder das langsame Werden einer Nation*. **(1)** Píše:

„Za dlhý čas boli Slováci nositeľmi uhorskej štátnej myšlienky (des ungarischen Staatsgedankens). Keď Turci po moháčskej bitke roku 1526 obsadili väčšiu časť územia Uhorska, zvyšok Uhorska, ktorý zdedil Ferdinand I. na základe dedičných dohôd s Jagelovcami, tvorilo už len severné Uhorsko a úzky pás v západnom Uhorsku. Pozostávalo teda z teritória dnešného Slovenska bez jeho maďarských častí. Väčšina obyvateľov tohto zvyškového Uhorska boli Slováci a nezanedbateľný počet Nemcov. Tak sa stalo **slovensko-nemecké** zvyškové Uhorsko (**das SLOWAKISCH-DEUTSCHE Rest-Ungarn**) nositeľom štátnych uhorských funkcií. Túto vládnucu šľachtu západného a severného Uhorska netvorila maďarská, ale slovenská šľachta. Je úplne prirodzené, že existovala aj slovenská šľachta, nižšia aj vyššia šľachta. Existuje dostatok dokumentov z tohto obdobia, ktoré dokazujú, ako dobre táto šľachta ovládala slovenský jazyk a bola si plne vedomá svojej slovenskosti. To však slovenskej šľachte nebránilo myslieť „uhorsky“ (ungarisch zu denken), pretože **v tomto období pojem uhorský (ungarisch) nebol identický s pojmom maďarský (magyarisch)**“ (Podčiarkol M. H.) Pod pojmom Uhor (Ungar) sa teda vtedy nerozumel Maďar, ale Uhor – Slovák!

V maďarskom jazyku sa vyskytoval iba pojem Maďar (Magyar), pre pojem Uhor (Ungar) maďčina neprijala a nepozná ekvivalent. **(2)** Pojmy Ungar – Magyar (Uhor – Maďar) urobili identickými Nemci v ich jazyku až v procese stupňujúceho sa antislovanského, t. j. i antislovanského politického ťaženia, kde Maďarov používali ako akýsi antislovanský nárazník. Bola a je to úloha, ktorú Maďari vďačne prijali... Túto terminologickú falzifikáciu i dnešní Maďari vehementne zneužívajú najmä na promaďarskú falzifikáciu dejín multietnického Uhorska. Najnovšou ukážkou je orbánovský veľkomaďarský koberec v Bruseli s veľkým portrétom Franza Liszta! Nepočul som o žiadnom proteste muzikológov zo Slovenskej akadémie vied! Prečo asi? A aj nová ústava Maďarska sa nesie v nacistickom duchu, obracajúc sa do vykonštruovanej minulosti, keď predstavuje mnohonárodné Uhorsko ako čisto maďarskú štátnosť!!!

Nuž, všimnite si mapu, ktorá nám predstavuje zostávajúce **slovensko-nemecké Uhorsko (das SLOWAKISCH-DEUTSCHE Restungarn)** (príloha I.), ako toto územie nazval Otto von Habsburg, teda územie, ktoré Turci okupujúci **maďarskú** časť Uhorska nazývali **Tót vijálet** (t. j. Slovenský štát!).

Na maďarských mapách Uhorska – ešte i v 19. storočí – nebolo označenie „Slováci“, ale „Tóti“ (!), čo sa, žiaľ, dodnes nedostalo do školských učebníc dejepisu a literatúry. M. Scott Peck, významný severoamerický psychiater, má o týchto ignorantských praktikách celkom priliehavú mienku: „Pokiaľ chcete zistiť prítomnosť či absenciu čestnosti, stačí, aby ste položili jedinú otázku – čo chýba? Bolo niečo vynechané?“ **(3)**

V. V. Stasov o F. Lisztovi

Ďalším silným argumentom hovoriacim v prospech slovenského pôvodu Franza Liszta je štúdia Vladimíra V. Stasova, známeho ruského historika umenia 19. storočia. O skladbe Franza Liszta „Uhorská fantázia“ (Vengerskaja fantazija) jasne hovorí, že by sa mala volať Slovenská fantázia, pretože je to fantázia na slovenské témy. Píše o tom pri príležitosti všeslovanského koncertu na počesť ruského skladateľa M. A. Balakireva konaného 12. mája 1867. V tom čase v Petrohrade prebiehal Slovanský etnografický kongres. Stasov 13. mája 1867 v Petrohradských novostiach (Peterburgskije izvestija) **(4)** píše, že skladby, ktoré na spomínanom koncerte odzneli, vytvorili výlučne slovanskí skladatelia, z čoho jasne vyplýva, že i Liszta pokladal za slovanského skladateľa. Stasov doslova píše, že na koncerte „zaznela i Lisztova Slovenská fantázia. Bolo jasné, že Slovania sa veľmi rýchlo stretli v rovnakom

vkuse a hneď bolo cítiť, že sú to ľudia, ktorým je národné umenie drahé a hudba je ich rodný jazyk“. Z týchto riadkov tiež jasne vysvitá, že Slovan – Rus V. V. Stasov - presne identifikoval iného Slovana, Slováka Franza Liszta: „...Stasov imagined that 'Hungarian' was synonymous with 'Slovak'!“ (Porov.: Francis Maes <http://books.google.ru/books2id=Maes+geschichte+russische&hl>). Keďže Franz Liszt až demonštratívne a opakovane o sebe vyhlasoval „Je suis Hongrois“, tak musí predsa už v každej, aj iba čiastočne normálnej hlave svitať, k akému národu sa asi takto hlásil! Nemalej časti slovenských muzikológov, akademikov, to nestačí?

W. Ross, A. Einstein, H. v.d. Pfordten o F. Lisztovi

Veľmi zaujímavé sú aj analýzy neslovanských muzikológov týkajúce sa Franza Liszta. Napríklad nemecký muzikológ Werner Ross (5) vo svojej knihe *Der ängstliche Adler – Friedrich Nietzsches Leben* napísal: „Ako literárno – muzikologický inšpirátor pôsobil na Nietzscheho i Franz Liszt, jeho *Fantasia Hungarica* ovplyvnila Nietzscheho kompozíciu *Ermanarich...*, kde popri texte najmä hudba dôrazne vyjadruje stupňujúcu sa náruživosť, potom náhly, nečakaný a prudký výkrik zúfalstva a hneď vzápätí zdesenie... To hrôzostrašné sa ho náhle zmocnilo ako vzdúvajúce sa more... Nato sa huslista chytá so žiaľom a pokorou témy, ale **slovansky** vzdorovito, neústupčivo...“ (Podčiarkol M. H.) A ďalej: „Uhri (die Ungarn) prispeli k Fantázii oveľa viac ako Germáni. Platí tu ako v Lisztovej *Fantasia Hungarica*, že chce objasniť celý pocitový svet Slovanov do jedného kompozičného celku“.

W. Ross možno nepochopil celú intuíciu a encyklopedické znalosti filozofického génia Nietzscheho, ktorý o Lisztovom pôvode vedel. No W. Ross pravdepodobne o Slovákoch - ako to bolo u väčšiny Nemcov bežné ešte i v 20. storočí - nevedel nič. Hovorí o tom napríklad historik Wolfgang Venohr: „Jahrzehntelang kannte man den Namen der Slowaken in Deutschland gar nicht. Dieses Unkenntnis herrschte nicht nur in der westdeutschen BRD, sondern genauso in der DDR. Ein mitteleuropäisches Nachbarvolk von fünf Millionen Menschen wurde von den Deutschen einfach ignoriert!“ (Mnohé desaťročia v Nemecku pojem Slovákov nepoznali. Táto neznalosť bola bežná nielen v Spolkovej republike, ale aj v NDR. Nemci jednoducho jeden susedný päťmiliónový stredoeurópsky národ ignorovali!)

(6) Ak teda Slováci na mape vtedajšej Európy neexistovali ako Slováci (t. j. s pomenovaním „Slováci“), ani Liszt nemohol existovať ako Slovákov. Všetko ostatné je to len dôsledok tejto skutočnosti! No Werner Ross zo skladieb aspoň vycítil, že akísi Slovania existujú a že sa slovanské prvky jasne dajú rozoznať ako u Nietzscheho, tak i v Lisztových skladbách. K tejto vnímavosti nemeckého muzikológa Wolfganga Rossa niet čo dodať. Možno iba krátke citáty nemeckých muzikológov Alfreda Einsteina a Hermanna v. d. Pfordtena. Alfred Einstein píše: „Liszt ist der Prototyp des internationalen ‚wurzellosen‘ Musikers, er ist weder ganz deutsch, noch ganz französisch und **am allerwenigsten magyarisch**....“ (7) (Liszt je prototypom internacionálneho hudobníka bez koreňov, ktorý nie je ani celkom nemecký, ani celkom francúzsky a **najmenej maďarský**...)

Nuž, Franz Liszt bude večnou hádankou bez koreňov dovtedy, kým budú večnou hádankou Slováci. No aj autor týchto riadkov stojí pred hádankou, zatiaľ iba veľkou, dúfa však, že nie večnou, ako je totiž možné, že bratislavská muzikologická „mocná hŕstka“ zo SAV dodnes nie je schopná v skladbách Franza Liszta počuť a cítiť slovensko-slovanské motívy, hoci mnohým významným neslovanským muzikológom to až také problémy nerobí.

A Herrman v. d. Pfordten: „Der Großmeister aller Pianisten Franz Liszt (1811 – 1886) war kein Deutscher, weder seiner Geburt noch seinem Wesen nach.“ („Veľmajster všetkých klaviristov Franz Liszt (1811 – 1886) nebol Nemec ani rodom, ani povahou; univerzálnosť jeho výnimočného talentu nás nesmie mýliť. Všetkým skladateľom, ktorí komponovali hudbu na faustovskú tému, je Schumann rovnocenným poetom, no nemožno zamlčať ani Francúza

Hectora Berlioza a Franza Liszta, ktorí sa s praneckou básňou vyrovnali svojimi nenemeckými pocitmi.“ (8)

Totentanz M. Demka a falšovanie dejín

Vráťme sa však k publikácii Totentanz. Jej autor M. Demko na viacerých miestach dokumentuje, že Franz Liszt sa podpisoval i ako Sklavón, čím sa identifikoval so starým národom Sklavóncov, ktorý žil v Uhorsku. Sklavón je totiž jedným z pomenovaní Slovákov v Uhorsku. Dnes vďaka dôkladnému výskumu Miroslava Demka, autora tejto publikácie, vieme viac aj o pôsobení Adama Mickiewicza v Paríži, o jeho prednáškach, ktoré počúvala i Lisztova družka grófka Marie d'Agoult. Tento spisovateľ v nich tiež nazýval Slovákov Sklavonci. M. Demko ďalej pripomína, že oblasť dnešného Burgenlandu, miesto narodenia Franza Liszta, patrilo do Sklavónie.

Miroslav Demko vo svojej najnovšej knihe jednotlivé problémy spracoval v samostatných kapitolách, ktoré napokon vytvárajú mozaiku Lisztovho Totentanza. Autor poukazuje na významový rozdiel medzi Totentanzom (tak sa v 19. storočí v nemčine písal „Tanec mŕtvych“) a Totentanzom. Všíma si dôsledky takéhoto zápisu, zamýšľa sa nad tým, či v takomto „posune“ netreba vidieť akúsi iróniu alebo výsmešný tón, či vlastne v prípade Slovákov, a teda aj F. Liszta, ide ešte o živý, alebo už skoro mŕtvy národ. Vec svojím spôsobom dokresľuje aj R. W. Seton-Watson v knihe Racial problems in Hungary, kde cituje maďarskú povrávku „Tót nem ember“, Slovak nie je človek a potom - podľa tejto „logiky“ - by ani F. Liszt nemal byť človekom...(9)

Nemôžeme si nevšimnúť obrovské množstvo dokumentov a literatúry, z ktorých autor čerpá a ktoré bratislavská muzikologická scéna s najväčšou pravdepodobnosťou, bohužiaľ, ani nepozná. Dokazuje to nesmiernu usilovnosť a vedeckú poctivosť autora, obrovskú prácu, ktorú vykonal v rozličných európskych archívoch, kam iba na Slovensku žijúci muzikológovia, (znova, bohužiaľ) nikdy nenahliadli.

Spomínaná dokumentácia a literatúra nielen dopĺňa obraz o Lisztovej skladbe Totentanz, ale vykresľuje aj historické a spoločenské pozadie celého problému; ani jedno, ani druhé doteraz na Slovensku nebolo známe. V tejto súvislosti by som chcel čitateľovu pozornosť upriamiť na päť skutočností:

1. Autor v 2. kapitole pri Totentanzi (Dance macabre) pripomína historickú realitu 14. a 15. storočia, François Villona a Pierra Ronsarda. Do 19. a 20. storočia sa dostali tie predstavy o makabrickom tanci, aké sa ustálili v 14. a 15. storočí. Ukážkou literárno-historického dialógu je vzťah makabrického Totentanza s Totentanzom Slovákov. Je stále aktuálnejšie dokazovať a na základe dokumentov formovať vzťahy k historickým faktom a zároveň pochopiť silný, akoby finálny konflikt i na poli estetiky v 19. storočí. Dokumentoval to už Johan Huizinga, významný holandský historik. Bol to práve on, čo zasadil informácie a kritické postrehy do oveľa širších súvislostí, ako to bývalo zvykom.
2. Výklad skladby Totentanz v tom zmysle, že Dies irae sa dostáva do podtitulu ako parafráza k niečomu: F. Liszt však toto dielo venoval svojej rodine! Preto je absolútne oprávnená poznámka M: Demka, že je celkom neprijateľné, aby Liszt venoval Tanec smrti svojim najbližším.
3. Podľa Miroslava Demka tradičný preklad „Und wir dachten der Toten“ sa dá akceptovať len pod jednou podmienkou: že sa pod pojmom Tot neskrýva nijaký národ. No na druhej strane vieme, že Slovákov nazývali Tótmi, čím preklad Tót ako smrť stráca zmysel. Totentanz (Tanec Slovákov) sa od čias Baudelaira a Saint-Saënsa násilne a proti vôli Liszta zaužíval ako Totentanz, teda Dance macabre. Lisztovou odpoveďou bola skladba Csardás macabre, ktorú zložil v rokoch 1881 – 1882. Chcel

ňou poukázať na obrovský významový rozdiel medzi názvami Totentanz a Todtentanz. Saint-Saëns to napokon pochopil a po smrti Franza Liszta roku 1886 zložil svoju tretiu symfóniu e-mol „organová“ (à la memoire de Franz Liszt), čím potvrdil, že uznáva jeho slovenský (slovanský) pôvod. Zároveň tým potvrdil, že pochopil spojitosť Totentanza so Slovákami. Makabrické tance Saint-Saënsa, ktoré Liszt upravoval, by si v tejto súvislosti zaslúžili väčšiu pozornosť. Pre Slovákov je totiž Saint-Saëns preto taký dôležitý, lebo nikto na Západe nepotvrdil tak jasne slovenský (slovanský) pôvod Franza Liszta ako práve on.

4. Pozornosti M. Demka neušiel ani vzťah medzi Lisztovým Totentanzom a Medicejským glagolským kódexom pochádzajúcim z Florencie (objavil ho V. Gajdoš). Ide o doteraz zanedbanú súvislosť v náboženských dejinách, najmä pokiaľ ide o cyrilo-metodský odkaz. Aj to svedčí o širokom kultúrnom zábere M. Demka.
5. Kulturologické dôsledky dialógu medzi Baudelairom a Lisztom, ktoré sú viditeľné aj v slovenskej literatúre (I. Krasko), prinášajú v oblasti estetiky silné argumenty.

Publikácia „Totentanz Franza Liszta“ je novátorská aj v tom zmysle, že sa v nej dozvedáme o takých problémoch, ktoré doteraz ani slovenská literárna veda, ani jazykoveda neriešili. Možno dokonca hovoriť o novom pohľade na slovenskú kultúrnu históriu. Aby sme pochopili pozíciu Franza Liszta, musíme sa nanovo pozrieť na históriu Slovákov v Uhorsku ako v podstate neuznávaného národa, z ktorého tento geniálny skladateľ pochádzal. Že si tieto skutočnosti uvedomoval, svedčí okrem iného aj to, ako sa v posledných rokoch svojho života podpisoval – Sclavissimo (teda otrok). Keďže bol členom neuznávaného národa, cítil sa ako vydedenec zo spoločnosti...

Je teda nevyhnutné zaoberať sa **skutočnou** (nie cudzincami naoktrojovanou) históriou Slovákov v Uhorsku, aby sme porozumeli celému zápasu tohto kolonizovaného a v podstate neuznávaného národa, ktorý bojoval o svoje základné práva, či dokonca o prežitie v 19. storočí! Bez poznania **reálnych** slovenských dejín a slovenskej kultúrnej minulosti, ako aj jazykových, terminologických zvláštností jednotlivých národov Uhorska nemôžeme pochopiť historické názvy národov v strednej Európe, ani Lisztov život a ani jeho diela, hudobné, ani literárne.

Apropos „terminologické zvláštnosti jednotlivých národov“: K tomu priam smrteľne rezignované slová Titusa Kolníka (Literárny týždenník č. 20/1996): „Celý svet si zvykol na neprimeranosť oficiálneho označenia krajiny: V názvoch Hungaria, Hungary, Ungarn, Hongrie... dnešné Maďarsko **ciel'avedome** splýva s predtrianonským multietnickým Uhorskom. S týmto fenoménom (čo ja nazvem trefnejšie „šovinistickou perverziou“) zrejme nikdy nikto nepohne.“

Nuž, ak by s týmto perverzným fenoménom nikto nikdy nepohol, tak by sa navždy presadzovala falzifikovaná história – a s tým nemožno NIKDY súhlasiť!!! Ako uviedol G. Winkler, „Liszt und Hummel sind durch ihre Herkunft 'Ungarn', ohne 'Magyaren' zu sein.“ (Liszt a Hummel sú Uhri bez toho, že by boli Maďari...) (10)

Väčšina muzikológov, žiaľ, nebrala - daktorí nechcú ani dnes - brať do úvahy geografické a historické zvláštnosti, historické názvy národov v multietnickom Uhorsku, a preto ani nemohla reagovať na Lisztovu terminológiu v jeho dokumentoch alebo na jeho podpis v posledných rokoch jeho života: „Sklavissimo“ (= otrok)!

Maďarská perzekúcia - vydedenec F. Liszt

Latinským výrazom pre slovo *maska* je výraz *persona* a z tohto pojmu pochádza i slovo vyjadrujúce individualitu človeka. Tento výraz vyjadruje i to, že individuálne prejavovanie sa je v podstate akousi *maskou širšej reality*. Najprv sa to vzťahovalo na veľké divadelné masky, ktoré grécki herci používali na to, čo sa nazývalo „hovoriť cez niečo“ (per-

sonare). Masky pritom mali dodať hlasom silu, či **zreteľnejšie zvýraznenie**. Podobne to bolo i v talianskej Comedia dell'arte. Koniec-koncov, výraz *persona* používali i kresťanskí filozofi a teológovia, aby definovali individuum – ako **vyňaté zo skupiny**. Každá *osoba* – *persona* bola *Božou maskou*, každá osoba dýchala, hovorila, tvorila cez masku ako zobrazovanie ďaleko širšej pravdy. V tejto polohe vidím pred sebou jasne i geniálnu slovenskú personu Franza Liszta, ktorý bol zreteľným „vydedencom“ zo skupiny ako člen neuznávaného, de jure neexistujúceho slovenského národa! A tí občania Uhorska, ktorí si odmietajú maďarizáciu dovolili tvrdiť o sebe, že sú Slováci, boli tvrdo trestaní, dokonca často i zavraždení „na štátnu objednávku“!!!

Môj starý otec, ktorý bol v úzkom kontakte so štúrovcami, ušiel pred perzekúciou z uhorskej časti monarchie do rakúskej časti monarchie, do Bukoviny, keď Maďari zavreli martinské gymnázium, ktoré navštevoval, a proti jeho zrušeniu protestoval. Taká to bola doba pre Slovákov v 19. storočí!!! Na svetoznámeho Franza Liszta si maďarskí nacisti a šovinizisti predsa len netrúfali reagovať perzekúciou; neodpustili si však aspoň výsmešné traktáty v tlači i falzifikovanie jeho písomnosti, najmä po jeho smrti. Nedokázali mu „odpustiť“, že sa nikdy nehlásil za Maďara, a ministerský predseda Tisza dokonca preto opovržlivo vyhlasoval: „Liszt, významný skladateľ? Kdeže, bol to obyčajný komediant!“.

Skočil by som parafrázou citátu Johna Talbota z knihy *Hudba – radosť i služba*: „Hovorí sa, že Bach nám dal Božie slovo, Mozart Boží smiech, Beethoven Boží oheň a Liszt Boží súcit – ako výzvu k odvahe na revoltu, kde treba stáť na strane utláčaných, ignorovaných, na strane kvantitatívne malých národov!“ Lisztova revolta sa zrkadlí v jeho kompozíciách, v jeho literatúre i v jeho vedomí veriaceho človeka, že „Boh nám daroval hudbu, aby sme sa mohli *aktívne* modliť i bez slov!“

M. Demko – vydedenec zo slovenskej muzikológie?

A už len ako malé, ale smutné post scriptum: v dňoch 17. – 19. mája 2011 sa v Bratislave konala medzinárodná konferencia o Franzovi Lisztovi, ktorú organizovala okrem iných aj Slovenská akadémia vied. Na konferenciu Miroslava Demka, autora viacerých publikácií o Franzovi Lisztovi, nepozvali! Je to vôbec uveriteľné? No aby toho nebolo dost, na príkaz organizátorov museli byť odstránené aj jeho knihy, ktoré ktosi vystavil v priestoroch, kde sa konferencia konala. Nemusíme pripomínať, že na konferencii sa ani slovom nespomenul pôvod Franza Liszta. Organizátorov (zo Slovenskej (!) akadémie vied) iste tešilo, že sa im z tejto veci podarilo spraviť tabu. No už menej ich muselo tešiť, keď na koncerte Diabolských huslí, na jednom zo sprievodných podujatí tejto konferencie,

Paul Gulda, slávny rakúsky klavírny virtuóz, na plné ústa vyhlásil, že dnes už niet pochýb o tom, že Franz Liszt mal slovenský pôvod.

Pravda nakoniec vždy vyjde najavo... Pravda je často nepríjemná. Vedeli by to potvrdiť aj organizátori konferencie o Franzovi Lisztovi, samozrejme, keby boli aspoň trochu úprimní.

Martin Hrivnák

+++++

Štátna správa – zločinecký syndikát platený občanmi

JUDr. Emília Kršíková

Za šťastie v tomto nešťastí považujem to, že tzv. vládny návrh zákona o úprave príjmu zo závislej činnosti ...(teda o tzv. superhrubej mzde) bol dnes stiahnutý z programu rokovania Národnej rady. No ak by SaS súhlasila s Eurovalom, je možné, že by tento zákon, zlý nielen z vecného, ale aj z legislatívno-

technického hľadiska, NR SR schválila, napriek vážnym výhradám aj niektorých príslušníkov vládnej koalície

Pozorne prečítaj a pošli to ďalej - aj s prílohami – článkami z novín.

Je dôležité, aby sa o tomto superpodvode a superožobračení na národe dozvedelo čo najviac ľudí.

Superhrubá mzda je len prvý krok Sulíkov ho scenára. Ďalšími krokmi majú byť:

Ø Platenie odvodov samotnými zamestnancami (teda už nie cez mzdovú učtáreň zamestnávateľa.

Ø Zdobrovoľnenie platenia odvodov na sociálne a zdravotné poistenie, ktorého dôsledkom (a to je viac ako isté) bude:

· neplatenie odvodov väčšiny aktívneho obyvateľstva; · následkom toho sa absolútne zrúti systém sociálneho poistenia, pretože do Sociálnej poisťovne nebude plynúť dostatok peňazí potrebných na každomesačné vyplácanie dôchodkov.

· Štát ale garantuje solventnosť Sociálnej poisťovne, takže by to mal dorovnať. Pri tak vysokom výpadku odvodov však štátna kasa by na to nemala

- ak by dorovnala takýto vysoký deficit, zrútili by sa absolútne štátne financie, čo by viedlo k štátnemu bankrotu; preto má Sulík vymyslený ďalší krok:

Ø Zrušenie sociálneho poistenia ako štátom garantovaného systému sociálneho zabezpečenia. Keďže Ústava SR garantuje občanom sociálne zabezpečenie v chorobe a starobe, vymysleli Sulíkovci ďalší "geniálny"

krok:

Ø Namiesto dôchodku bude dostávať každý občan SR - bez ohľadu na výšku

príjmov- tzv. "odvodový bonus" , čo je v podstate štátna sociálna dávka v sume 113 eur!

Ø Spolu so zavedením odvodového bonusu však zruší všetky štátne sociálne dávky (napr. prídavky na deti, materské dávky, sirotské dôchodky, príspevky na bývanie, podporu v hmotnej núdzi,) ale aj všetky druhy plnení , ktoré teraz vypláca sociálna poisťovňa (starobné, invalidné, sirotské a vdovské dôchodky, podporu v nezamestnanosti, úrazovú rentu a pod.).

Ak sa utešujete, že vy už dostávate starobný dôchodok a vás sa to netýka, ste na omyle: ak nebude každý mesiac plynúť dostatok finančných prostriedkov do Sociálnej poisťovne (odvody), nebude z čoho dôchodky vyplácať.

(Keď s týmito nápadmi prišiel Sulík v roku 2006 na MPSVR, kde som vtedy bola štátnou tajomníčkou, pýtala som sa ho, ako chce riešiť sociálne zabezpečenie ľudí, ktorí nemôžu pracovať (starí, invalidi, chorí, nezamestnaní, deti). arogantne odvetil, že tuž o nie je jeho problém, že si mali šetriť po celý život).

Ø Následne budú finanční žraloci (súkromné komerčné poisťovne) lákať ľudí, aby sa komerčne poistili- budú im spievať ľúbivé šlágre o švajčiarskych dôchodkoch a podobné nezmysly. V skutočnosti pôjde len o dobre premyslený obchod finančníkov založený na pyramidovej hre. No "blbý a dôverčivý" národ im na to zaiste naletí.

Ø V zdravotníctve bude zrušenie povinného zdravotného poistenia znamenať · Zastavenie financovania nemocníc, polikliník a iných poskytovateľov zdravotnej starostlivosti terajšími zdravotnými poisťovňami (tieto okamžite zmenia svoje produkty a budú ponúkať komerčné zdravotné poistenia – v skutočnosti už aj sú komerčnými poisťovňami, aj keď prevažne hospodária s verejnými zdrojmi – t. j. s tým, čo im každý mesiac odvádzame).

· Následnú neschopnosť poskytovateľov zdravotnej starostlivosti prežiť, enormné zadlženie , a teda ich okamžitú exekúciu a predaj do súkromných rúk – opäť finančných žralokov typu **Penta** (preto sa ja pripravuje premena verejných nemocníc na obchodné spoločnosti – aby sa otvorila cesta k exekúciám už aj dnes zadlžených nemocníc).

· Všetky tieto kroky znamenajú absolútny krach verejného zdravotníctva hneď na začiatku, čo povedie k urýchleniu privatizácie zvyšku zdravotníckych zariadení a k zavedeniu úplného hradenia celej zdravotnej starostlivosti.

Ø Následne začnú tí istí finanční žraloci lákať ľudí na súkromné komerčné zdravotné poistenie - ale POZOR: poistia výlučne mladých a zdravých ľudí - ľudí 50+ a tých, ktorí už majú nejakú chorobu vôbec nepoistia. no aj tí šťastlivci, ktorých poistili, sa nevyhnú sklamaniu, ak ochorejú chorobou, ktorá vyžaduje nákladnú liečbu, pretože ani komerčná poisťovňa im celú liečbu neuhradí - bude mať svoje vnútorné dokumenty po limitoch úhrad.

POZNÁMKA: už dnes sa finanční žraloci prostredníctvom

nastrčených ľudí v zdravotných poisťovniach a na Ministerstve

zdravotníctva, ale aj u niektorých zriaďovateľov (najmä VÚC) usilujú

dostať nemocnice do krachu tým, že im nedávajú dost' financií ; je to

preto, aby tieto po transformácii na akciové (čiže obchodné)

spoločnosti išli urýchlene do krachu a aby ich potom PENTA a podobní

žraloci čo najlacnejšie skúpili. Následne zrušia "nelukratívne"

oddelenia a zavedú vysoké platby za liečbu (pozor: nielen za lieky,

ake aj za vyšetrenie a ošetrovanie) bez toho, aby riešili problém, kde

a hlavne za čo sa budú bežní ľudia liečiť!

Ø Suma sumárum: len naozaj bohatí - miliardári (zlodeji, ktorí rozkradli tento štát a špekulanti) budú mať na platenie liečby. Avšak tí nebudú potrebovať naše kliniky - pôjdu za svoje peniaze do Švajčiarska.

Kto neverí, nech si preštuduje **Sulíkove** knihy o odvodovom bonuse;

pozor: treba ich však čítať v kontexte na súčasný systém sociálneho zabezpečenia a systém zdravotnej starostlivosti.

Priatelia, skúste si položiť otázky:

· Máte toľko peňazí, by ste si z nich dokázali zabezpečiť prostriedky na dožitie v starobe, chorobe a v prípadnej strate zamestnania?

A ak máte dost' našetrené, ste si istí, akú skutočnú hodnotu budú mať tieto úspory o 5-15-20 rokov pri súčasných turbulenciách na svetových finančných trhoch, ktoré – ako predpovedajú odborníci – budú najmenej 20 rokov permanentné?

· Máte toľko peňazí, aby ste si v prípade vážnej choroby alebo operácie mohli zaplatiť finančne náročné liečby či medicínske zákroky?

Viete vôbec, koľko taká liečba stojí, že to môže byť rádovo niekoľko miliónov korún?

· Nemá tento scenár nezodpovedného šílenia znaky genocídy tentokrát už nielen najslabších sociálnych vrstiev, ale aj strednej a nižšej vyššej vrstvy??

S pozdravom JUDr. Emília Kršíková

+++++

Rozpočet a štát

9. novembra 2011
(Príspevok do Stálej konferencie Panslovanskej únie)
www.pansu.sk

Je zaujímavé sledovať, aké majú predstavy naši politici o rozpočte na budúci rok. Svoje názory vyjadrujú v rôznych besedách na televíznych obrazovkách. Odtiaľ sa na nás priam valia informácie a názory popredných politikov o tom, čo nás v budúcom roku čaká. Sú to zaujímavé besedy. Nedávno som si pozrel Hríbovu reláciu *Pod lampou*, so Sulikom a Miklošom. To bolo vtedy, keď Sulik bol ešte predsedom parlamentu. Pripadalo mi to ako voľakedy veľmi sledovaná relácia v televízii *Beseda u Havajov na priedomí*. Dnešné „celebrity“ – zabávači môžu tú sledovanosť iba závidieť. A toto boli dvaja poprední vládni činitelia, dokonca jeden z nich bol druhý muž po prezidentovi !

V nedeľu 6.11. v relácii o 5 minút 12 bola veľmi zaujímavá beseda o rozpočte a eurovale. A znovu tu bol Sulík a Mikloš a ďalší odborníci – ekonómovia. Pozrime sa na to, ako sa rozpočet pripravuje. Minister financií, ktorý je za to platený a zodpovedný, aby to bol dobrý rozpočet presadzuje názory, že je potrebné zvýšiť dane a to hlavne nepriame to znamená DPH a spotrebné dane a dane z nehnuteľností. Pokiaľ ma pamäť neklame, tento pán je už tretie volebné obdobie ministrom financií. A stále tá istá pesnička. Ľudia vydržte, utiahnite si opasky, veď potom to už bude lepšie. Musíme prijať úsporné opatrenia, veď Ficova vláda nám rozhajdákala všetky verejné financie. Musíme šetriť, a propos, musíte šetriť a potom bude dobre. A ešte sme tu počuli dva nové ekonomické pojmy. Riadený a neriadený bankrot!

V ďalšej časti relácie vystúpil ekonomický analytik a ten presadzuje jednoznačne žiadne zvyšovanie daní, práve naopak, dane treba znižovať. A Slovenská akadémia vied, ekonomický ústav, vyjadril akademický názor. S názorom analytika na znižovanie daní nesúhlasí, ale je potrebné prijať krátkodobé a dlhodobé opatrenia.

A ešte vystúpil „Obyčajný človek“ poslanec Matovič s programom ušetriť na platoch prezidenta, členov vlády a poslancov. Poukázal na to, že poslanec má plat viac ako 3.000 euro. Aká to krátkozrakosť! Pán Matovič, poslanec nás nestojí iba jeho plat ale i plat asistenta a ďalšie náklady. A vie vôbec pán Matovič aká majú príjmy poslanci parlamentu, ktorí zastávajú funkcie primátorov? Primátor – poslanec mestečka s 9 tis. obyvateľmi má ďalších viac ako 3.000 euro. A to je iba špička ľadovca. Pod vodou je obrovský byrokratický aparát, ktorý zožiera 85 percent výdajov rozpočtu!

Tak si to rozoberme pekne po poriadku. Ekonomické rozbory, to bola už na škole moja obľúbená disciplína, do jej tajov nás zasväcoval prof. Partyk, známa ekonomická kapacita - svojho času pôsobil ako hospodársky poradca u Baťu. Mikloš zatiaľ hovoril o zvyšovaní nepriamych daní a dane z nehnuteľností. Nepriame dane majú priamy dopad na každého obyvateľa a dane z nehnuteľností, ktoré vyberajú obce dokonca na najchudobnejšie vidiecke obyvateľstvo. Nepriame dane sú rozhodujúcou položkou príjmovej časti rozpočtu. Vieme vôbec koho tieto dane najviac postihnú? Dôchodcov, nezamestnaných, ľudí na sociálnych dávkach, teda chudobní budú ešte chudobnejší. Ešte nám nepostačuje 601 tisíc obyvateľov pod hranicou chudoby? Dane z nehnuteľností postihnú hlavne chudobný a zubožený vidiek a použijú sa nie na rozvoj obce, ale na platy obecnej byrokracie.

Čo vlastne znamená to šetrenie. Je to významné obmedzenie dotácií do zdravotníctva, do školstva, do poľnohospodárstva, postihuje celú sociálnu oblasť. Štát, aby zachránil verejné financie zvyšuje dane, zväčšuje úsporné opatrenia, obmedzuje dotácie do jednotlivých oblastí, ľudia majú väčšie výdaje a menej peňazí, firmy prepúšťajú, ľudia prestávajú nakupovať a štát vyberá menej na daniach. Roztáča sa jedno obrovské kolo a štát krachuje.

V médiách prebehla informácia, že vklady našich občanov rastú, je to už suma 20 mld. Euro. Je to prejav strachu občanov o ich existenciu. Pre rozpočet je to zlý znak. Keď ľudia

obmedzia nákupy, je to priamy dopad na príjmy štátu vo forme nepriamych daní. Za vklady v bankách ručí štát. Zatiaľ, ale dokedy? Ved' štát môže riadiť výbery z vkladov.

V 90. rokoch minulého storočia si Argentína prizvala ekonómov z Medzinárodného menového fondu, aby im poradili, ako ďalej napredovať v ekonomike. A tí poradili. Musíte previesť rozsiahlu privatizáciu. A tak sa privatizovalo. Banky, telefónne stanice, prístavy, letiská, vojenský priemysel, pošta, metro, všetko išlo do rúk zahraničným investorom. Keď už nebolo čo privatizovať a zahraničný kapitál prestal prichádzať, ekonomika prestala rásť a nastali problémy. MMF prišiel na pomoc. My vám požičiame, ale musíte prijať úsporné opatrenia, musíte šetriť. A prijať úsporné balíčky. Začalo sa mohutne šetriť, obmedzili sa výdaje do zdravotníctva, školstva, sociálnej siete, rástla nezamestnanosť, ľudia prestali kupovať a štát išiel do krachu. Obmedzili sa výbery vkladov občanov a občania vyšli do ulíc. Došlo k zmene vlády, štát požičané peniaze investoval do nových projektov a tak podporoval firmy a zamestnanosť a ekonomika išla hore, ale bez MMF (MMF – Praha 2000). To, čo chcel MMF od Argentíny, to vlastne chce dnes Eurozóna od Grécka. My vám požičiame, ale vy musíte šetriť.

Privatizáciu sme už uskutočnili, už nie sú naše ani pieskové jamy. Všetko sme predali. A ideme šetriť a zvyšovať dane. Je to správna cesta? Všetky opatrenia, ktoré sa idú v rozpočte prijímať na zabezpečenie a aspoň udržanie dnešnej úrovni ekonomiky neprinesú žiadny efekt, pokiaľ nebudú smerovať do nových projektov a na podporu podnikateľskej činnosti a tým na riešenie zamestnanosti obyvateľstva. Pozrime sa k našim susedom, do Rakúska, ako tu bojujú s krízou. Nezamestnanosť 3.4 %, ľudia zarábajú, majú peniaze, tieto mňajú, podniky prosperujú, odvádzajú dane, následne i štát má peniaze v rozpočte na podporu sociálnej siete.

Riešme zamestnanosť hlavne v regiónoch. Podporme malé a stredné podnikanie, musíme vzbudiť u ľudí záujem o prácu, i u Cigánov. Sú na to rôzne páky, napr. v daňovej oblasti. Budujme infraštruktúru, cesty, kanalizácie, byty. Kde na to vziať? Požičajme si! Len nie od Medzinárodného menového fondu, aby sme nedopadli ako niektoré ďalšie rozvojové krajiny. Pozrime sa na východ. Len pritom nesmieme počúvať poslanca Fronca, ktorý v diskusii o Eurovale v parlamente priam kričal, len už nikdy na východ, jediná cesta je na západ. To je ideológia celej jeho strany a pritom ich ideový vodca je rusofil, predseda Slovensko-Ruskej spoločnosti.

Musíme zastaviť sústavné zbedačovanie našich občanov a nemorálne správanie sa inštitúcií, ktoré nemali byť nikdy sprivatizované. To sú banky, energetika, doprava. Ešte sa len začalo hovoriť o zdanení bank, už tieto vyšli s tým, že zvýšia poplatky. Ľudia šetria, úspory rastú, banky ponúkajú úvery a bohatnú. Zvyšujú sa ceny pohonných hmôt. Pri každom zvyšovaní cien benzínu a nafty sme sa vyhovárali na Amsterdamskú burzu a pritom ropa k nám tečie z východu. Dnes burza stojí, ale cena ropy ide hore. Elektrárne zvýšili cenu z dôvodu, že nakupujú drahú elektrinu z náhradných zdrojov. SPP zvyšuje cenu plynu pre domácnosti dokonca až o 23 %, lebo tento produkt majú stratový. To, že na iných produktoch zarábajú nekresťanské sumy, to je v poriadku. V minulosti sa ceny plynu zvyšovali na základe pohybu cien ropy v Amsterdame. Dnes to už neplatí. Doprava zvyšuje cestovné a ľudia sú nútení za prácou cestovať. Kde sú tie časy, keď sme pri dochádzke do práce 5 km za „týždenku“ platili 5 korún.

V jednej korešpondencii s poslancom KDĽ mi odpovedal, že Svätý Otec povedal, že toto nie je hospodárska kríza, ale kríza morálky človeka. Áno, je to pravda. Kde je morálka v týchto firmách, keď v týchto ťažkých časoch zvýšia cenu každodennej potreby o 23 %.

Stranu príjmov rozpočtu zabezpečíme jedinou cestou – riešením zamestnanosti obyvateľstva. Je to jediný ukazovateľ ale nesie so sebou vysokú náročnosť na množstvo opatrení, ktoré to zabezpečia.

Stranu výdajov musíme riešiť úsporami vo verejnej sfére. Taký byrokratický aparát, aký žije z daní našich občanov je veľký prepych. Tu sú obrovské rezervy. Opatrenia nebudú

jednoduché, ani populárne, ale to je jediná cesta šetrenia a úspor. Šetriť na dôchodkoch, zdravotníctve a školstve je nemorálne a to je na to ešte slabý výraz.

Ing. Ján Trungel

Poznámky a literatúra:

1)

Otto von Habsburg „Die Slowaken – oder das langsame Werden einer Nation“, In: Slowakei, Zeitschrift des Slowakischen Matúš Černák Instituts, München 1979/80.

2)

Petr Pithart „Národný alebo občiansky?“, In: Práca 9. 1. 1993 a Lidové noviny 6. 1. 1993.

3)

From the Road Less Traveled and the Different Drum.

4)

Peterburskije izvestija, no. 130, 13. máj 1867

5)

Der ängstliche Adler – Friedrich Nietzsches Leben, Taschenbuchverlag, Mníchov 1980.

6)

Wolfgang Venohr, Der Aufstand der Slowaken (Povstanie Slovákov), Berlín 1992.

7)

Everett Helm, Franz Liszt, das ewige Enigma – Warum? (Prečo je Franz Liszt večná hádanka?), referát prednesený na Druhom európskom sympóziu o Lisztovi v Asolo roku 1986.

8)

Hermann v.d. Pfordten: Deutsche Musik – auf geschichtlicher und nationaler Grunglage, zweite Auflage, Quelle E Mayer Leipzig 1920.

9)

R. W. Seton-Watson: Racial Problems in Hungary, London, Archibald Constable & co 1908.

10)

Gerhard Winkler: J. N. Hummel und Franz Liszt, In: Auf den Spuren von Johann Nepomuk Hummel, DIVIS Slovakia, Bratislava 2009.

I.

Das slowakisch-deutsche Restungarn (mapka).

+++++

Romové pod vlivem komunismu

11.05.2011

Záhy po válce se ujali moci v naší zemi komunisté, kteří zde začali budovat nedemokratický totalitní systém. Vzorem byl tehdejší Sovětský svaz, a to i v přístupu k Romům coby etnické menšině. V Sovětském svazu ve 20.–30. letech minulého století romská kulturní scéna velmi

vzkvétala, avšak v roce 1938 zde nastal obrat. Zatímco dříve se podporoval rozvoj menšinových jazyků, jako byla např. romština, novým cílem od konce 30. let naopak bylo co nejvíce potlačit kulturu národnostních menšin, které v Sovětském svazu žily, tedy i Romů. Snažili se tím potlačit veškeré odlišnosti lidí a vytvořit tak jednolitou společnost. Tímto přístupem se bohužel inspirovali i naši politici.

Zapomeň, kdo jsi

V Československu se od 50. let začala vůči Romům prosazovat politika tzv. asimilace. Romové měli pokud možno splynout s okolím tak, aby zmizely všechny prvky jejich kultury, kterými se od ostatních odlišovali. Romština byla považována za hantýrku. Sociální pracovníci a učitelé naléhali na romské rodiče, aby na své děti nemluvili romsky. Generacemi uznávané romské hodnoty byly úředníky z řad majority zesměšňovány, mnoho Romů se začalo stydět za svůj původ a odvrhlo zvyklosti svých předků. Tradiční romské hodnoty, které po staletí zajišťovaly řád a tím se dá říci i přežití romských rodů, tak najednou začaly mizet. Svůj velký podíl na tom mělo také necitlivé rozestěhování romských rodin po různých koutech republiky. Tím se přetrhaly rodinné vazby a členové rodiny nemohli navzájem dohlížet na dodržování tradičních norem chování.

Zákaz kočování

Dalším nechvalně proslulým krokem komunistů vůči Romům byl zákon o trvalém usídlení kočujících osob z roku 1958. Dotyční se museli usadit v místě, kde se zrovna nacházeli. Odebrali jim koně, zničili vozy, případně odmontovali kola u maringotek, aby v nich mohli Romové bydlet, ale nemohli se přemísťovat. Kdo neuposlechl a nadále kočoval, mohl být potrestán vězením až na 3 roky. Obce měly těmto lidem poskytnout ubytování a zaměstnání. Zákon zakazující kočování se dotkl především olašských Romů, kteří tradičně kočovali. Tímto zákonem se doslova ze dne na den musel změnit způsob jejich života. Postihl ale také Romy, kteří sice už dávno nekočovali a žili na jednom místě, ale museli kvůli práci objíždět různé obce (brusiči, opraváři deštníků atd.). Zákon se také dotknul Romů, kteří se jednoduše rozhodli navštívit svou rodinu na Slovensku. Takový pohyb po území Československa jim nebyl dovolen. Zákon se ale netýkal jen Romů. Další skupinou, kterou nepříjemně ovlivnil, byli tzv. svěšťtí, tedy lidé, kteří jezdili s kolotoči a cirkusy. Všichni jmenovaní tak nařízením vlády, bez své vůle, přišli o svůj tradiční styl života a způsob obživy.

Svaz Cikánů-Romů – naděje na změnu

Určitým světlým bodem v období romských dějin plném protiromských zákazů a tlaků, o kterém si v tomto díle vyprávíme, byla kratičká doba mezi lety 1969–1973. V těchto letech totiž fungovala první romská organizace tzv. Svaz Cikánů-Romů. Vůbec poprvé v historii se jejím prostřednictvím mohli Romové v naší zemi vyslovit k problémům, které se jich týkaly. Svaz se také snažil o zviditelnění a rozvoj romské kultury, vydával zpravodaj Romano řil (Romský list), pořádal různé kulturní akce, podporoval vznik hudebních a tanečních souborů, angažoval se v oblasti školství a navazoval kontakt s Romy ze zahraničí. Svaz také zřídil hospodářský podnik Névodrom, ve kterém našlo práci přes tisíc Romů. Svaz Cikánů-Romů se mimo jiné pokoušel prosadit, aby stát oficiálně uznal možnost hlásit se k romské národnosti. Tento požadavek byl však tvrdě odmítnut a vedení Svazu bylo státem v roce 1973 donuceno činnost této organizace ukončit.

Materiální výhody, ale za jakou cenu?

Mnoho Romů dnes vzpomíná na dobu komunismu jako na „období, kdy se žilo lépe.“ Je pravda, že přineslo Romům i jistá pozitiva jako například dostupnější zdravotní péči, zvýšení gramotnosti, lepší bydlení a také jistou práci, o kterou řada Romů po sametové revoluci přišla.

Komunistický stát se totiž domníval, že napomůže k asimilaci Romů, tedy splynutí s většinovým obyvatelstvem, tím, že jim poskytne určité materiální výhody, např. zvýšené sociální dávky nebo přednostní přidělení bytu. Věřil mimo jiné v to, že pokud se zvýší materiální úroveň Romů, bude jejich asimilace snazší a rychlejší. Ovšem tímto přístupem stát pouze ochromil jejich schopnost postarat se sami o sebe. Posuďte sami, zda určité sociální výhody stojí za ztrátu vlastní kultury, jazyka a romské identity.

Bývalý politický režim napáchal řadu nekalostí, jejichž důsledky jsou mnohdy patrné ještě v dnešní době. Zmíňme alespoň neodůvodněné zařazování romských dětí do zvláštních škol a odebrání romských dětí jejich rodičům do dětských domovů z důvodů, které by dnes neobstály. Černou a bolestnou kapitolou tohoto nedávného období jsou také nezákonné sterilizace romských žen, jejichž následkem přišlo mnoho Romek nevědomky o možnost mít další děti. Mnoho z těchto nešvarů přetrvávalo ještě do doby po revoluci či dokonce do dnešních dnů. O tom ale až v příštím díle.

Kristýna Frydryšková

autorka je romistka

Časová osa

říjen 1958 – Zákon o trvalém usídlení kočovných osob a soupis kočovných a polokočovných Romů

od r. 1965 – Rozptyl osob z některých romských osad na Slovensku a jejich přesun do Čech
1969–1973 Existence Svazu Cikánů-Romů

1989 – Sametová revoluce, konec vlády komunismu v Československu

<http://www.romanovodori.cz/etno/romove-pod-vlivem-komunismu/>

+++++

Brněnští muslimové: Pohrdáme hodnotami západní civilizace

Brněnští muslimové opět naplno ukázali svou tvář. Tak jako ve všech zemích Evropy, kde muslimové začínali v malém počtu, se i ti čeští tváří jakožto maximálně umírnění muslimové, jež plně respektují hodnoty civilizace, ve které žijí. Tak jako tomu bylo v západní Evropě, je tomu i u nás. V soukromí své sekty hlásají názory zcela odlišné od toho, než jaké proklamují měrem k médiím a k české veřejnosti. Umírněný islám neexistuje, umírněný islám je mýtus a proto pronesená slova, jež se nedávno neplánovaně dostala mimo brněnskou mešitu, nejsou žádným překvapením.

Autorem výroků, které se nedávno díky reportérovi agentury Mediafax dostaly na veřejnost, je český konvertita k islámu, Lukáš Větrovec (na fotce) z Mikulova na Břeclavsku. Co přesně pronesl? Nebudu zdržovat a jeho proslov Vám rovnou předhodím, čtěte pozorně:

"Západní společnost nám klade překážky na cestě k islámské osvětě. Vadí jí džihád na cestě boží, vadí jí zákaz jakéhokoliv míšení žen s muži, vadí jí tresty za překročení božích hranic. Přejí si islám zasunutý v osobním šuplíku soukromého života jedince. Chtějí islám plný pasivity, podlézavosti, plný pokrytectví, bez uskutečnění toho, co vpravdě islám hlásá. Za to bojuje propagandou demokracie, rovnosti, emancipace a dalších podobných bludů." V závěru své řeči pak Větrovec prohlásil: "Vždyť budete mít navrch, jste-li věřící. Vězte, že každý, i nejzatvrzelejší boží nepřítel pozná pravdu a uvěří v ní, když se s ní v okamžiku smrti setká." Když se agentura Mediafax Větrovce na jeho výroky zeptala, dostala následující odpověď: "Nepotřebujeme, aby nám západ a pokrytecké režimy jako v USA diktovaly svoje pojetí demokracie. Respektujeme každého, totéž však vyžadujeme i od jiných." Vyjádřil se i k požadavku brněnských muslimů, kteří si v Brně přejí postavit druhou mešitu: "Buď jak buď, druhá modlitebna v Brně vyroste. Je faktem, že v Brně neustále přibývá muslimských studentů a obchodníků. Po skončení loňského ramadánu jsme zjistili, že druhou modlitebnu prostě nutně potřebujeme. Kde by mohla nebo měla stát, bude ještě věcí diskuse."

Je zřejmé, že by stálo za uvážení podat na Větrovce za jeho výroky trestní oznámení. Avšak nejen na samotného Větrovce, jak totiž poznamenává Mediafax, citují: "Muslimská kázání se

konají v brněnské mešitě ve Vídeňské ulici jednou týdně, vždy v pátek. Jsou psána arabsky a jsou kolektivním dílem vedení muslimské obce. Do češtiny je pak překládá někdo znalý obou jazyků. Jednotlivá kázání proto odrážejí oficiální názory představitelů komunity."

Místo integrace tedy brněnští muslimové pohrdají hodnotami západní civilizace a právy žen. Naopak se jim nelíbí, že západ nechce trestat náboženské prohřešky, jako je například odpadlictví od islámu, za které je dle islámského práva Šaría trest smrti. Pan Větrovec si zřejmě neuvědomuje, že náboženství obecně patří pouze a jedině do SOUKROMÉ SFÉRY. Pokud si tedy stěžuje na to, že někdo chce, aby islám zůstal soukromou záležitostí jednotlivce, něco tu je špatně. Větrovcovi a jemu podobným by se nepochybně nejlépe žilo v teokratickém režimu, kde by islám byl zcela dominantní společenskou složkou a vše by mu bylo podřízeno. Ostatně jak sám stoupenec pedofila a masového vraha Mohammeda Větrovec řekl, demokracie je blud.

Takřka neuvěřitelná je také arogance, s jakou Větrovec reaguje na požadavek druhé brněnské mešity. "Buď jak buď, druhá modlitebna v Brně vyroste," říká xenofob Větrovec. Milý Větrovče, tímto ti oznamuji, a tím si můžeš být naprosto jistý, že v Brně žádná druhá mešita v žádném případě nevyroste. Brno a jeho obyvatelé nemají zájem na tom, aby se zde šířila islámská rakovina, netolerantní a xenofobní ideologie s totalitními sklony.

Pokud by snad někoho zajímalo, kdo že ten Větrovec vlastně je, není nic snažšího než zavítat na jeho profil na webu Lide.cz. Tam můžeme kupříkladu zjistit, jaký je Větrovcův životní cíl: "Allah je nas Pan, Muhammed je nas predak, dzihad je nase cesta a smrt na ceste Bozi je nase jedine prani." A copak Větrovec nesnáší? "lidskou tupost, omezenec, nacionalisty a kreteny bez smyslu pro humor, co berou vsechno doslova :-))". Zajímavá je také kolonka "oblíbená hudba", kde má tento příslušník totalitní ideologie přepis nějaké džihádistické písničky: "Mi smo vojska Allahova za islam se borimo dati život za slobodu nikog se ne bojimo! borimo se sve do zadnjeg smrti se ne bojimo! ako treba život dati za islam čem' poginuti smrti se ne bojimo!". Pro další informace neváhejte a navštivte Větrovcův profil zde:

<http://profil.lide.cz/Alija.Harisovic/profil/>

Je doopravdy smutné, že parazité typu Větrovce mohou zcela volně a bez postihů šířit svou xenofobní a nenávistnou ideologii jménem islám. Větrovec řekne to co řekl, ale pravděpodobně ho za to žádný postih nečeká. Každý by si však měl uvědomit, že právě nyní s tzv. "láme chleba". Pokud muslimům povolíme další mešitu, narostou jim křídla ještě větší a dodáme jim tak další kuráže k šíření nenávisti a nesnášenlivosti.

Proto na závěr opakuji a vzkazuji: Větrovče, v Brně žádná druhá mešita stát nebude, tím si buď jist!

<http://werner.blog.idnes.cz/c/181044/Brnensti-muslimove-Pohrdame-hodnotami-zapadni-civilizace.html>

prenášajú nám konflikt rovno do srdca, otvárajú brány Konštantinopolu Turkom a brány Madridu Maurom, dovoľujú lupiť Kosovo a zničili Grécko... Obnovte rytierskeho ducha v zhnitých a skazených srdciach európskych mužov...

+++++

Three Tenors - La Donna e Mobile & Brindisi

<http://www.youtube.com/watch?v=HcGoY4COi-I>

+++++

Ak máte problém s pochopením súčasnej finančnej krízy nasledujúce riadky by Vám mohli napomôcť.....

1. Kedysi dávno v jednej dedinke v Indii jeden muž oznámil dedinčanom, že kúpi opice každú

za \$10.

2. Dedinčania vedeli, že v okolí je mnoho opíc, odišli do lesa a začali ich chytat'.

3. Muž kúpil tisíce opíc za sľúbenú cenu \$10. Ako sa znížil počet opíc v prírode dedinčania nepokračovali v ich úsilí. Na to muž oznámil, že bude kupovať opice po \$20. Toto znova vyburcovalo dedinčanov a opäť začali chytat' opice.

4. Čoskoro na to sa výskyt opíc ešte znížil a ľudia sa vrátili späť na svoje farmy. Muž zvýšil ponuku na \$25, ale aj tak bolo veľmi ťažké chytiť opicu.

5. Teraz muž oznámil, že bude kupovať opice za \$50 za kus a pretože musí odísť do mesta bude ho zastupovať jeho asistent, ktorý bude v jeho mene nakupovať opice.

6. Keďže muž nebol prítomný asistent povedal dedinčanom: " Pozrite na všetky tieto opice v klietke, ktoré muž kúpil. Ja vám ich predám za \$35 a keď sa muž vráti z mesta vy mu ich môžete predat' späť za \$50 ako včera muž oznámil.

7. Dedinčania dali dokopy všetky svoje úspory a kupili všetky opice.

8. Po tomto dedinčania už nikdy nestretli ani muža ani jeho asistenta, iba opice boli všade okolo ako na začiatku.

Vitajte na Wall Street !

+++++

Spojené štáty evropské?

Hermann Lübbe, 10.11.2011

Profesor filozofie a politickej teórie Hermann Lübbe se v deníku Frankfurter Allgemeine Zeitung zamýšľá nad evropským sjednocovacím procesom a spoločnou menou. Oproti väčšinovému nemeckému proudu nepovažuje euro za vrchol sjednocovacieho procesu. Naopak míní, že euro povede k jeho ztroskotaniu.

Vrcholíci krízy produkujú niekedy záchranné plány, ktoré ešte umocňujú jejich katastrofální záver. O takový návrh jde i v prípade myšlienky zabránění hrozícího štátního bankrotu niekoľkí zadlužených evropských zemí a s tím údajně spojeného konce spoločnej evropskej meny prostredníctvom vzniku Spojených štátů evropských. Preto s týmto návrhom na verejnosť prišli nikoliv intelektuálové, ale členové spolkovej vlády.

Na prví pohľad by se taková myšlienka mohla opravdu zdať jako reálná. Proč by nemohlo fungovať na úrovni evropského federálneho štátu finanční dorovnaní ve prospěch zadlužených členských zemí, když se osvědčilo v německé historii a po celé dekády udržovalo finančně slabší městské spolkové země jako Brémy nebo Berlín finančně a tím i akceschopné?

Odpověď zní: požadavky solidarity, které jsou akceptovatelné doma i občansky, předpokládají existenci zkušenosti sounáležitosti, které nelze dosáhnout politickým rozhodnutím podle aktuálních potřeb štátní kasy.

„Všichni jsme přece Evropané“, dalo by se namítnout, což je také pravda, ale nijak to nepotvrzuje existenci jednoho potenciálního národa a společné občanské identity. Transfery peněžních prostředků nejsou neznámým pojmem a existují dlouho. Plánem na vznik jednoho evropského federálního štátu s úmyslem sloučení deficitů štátních rozpočtů by sjednocování Evropy tvrdě narazilo. Stačí si položit otázku, kdy a jak by pro to byl dosažen nutný politický konsenzus mezi zeměmi jako např. Finskem a Řeckem, Slovinskem a Portugalskem nebo Rakouskem a Francií. Bylo by to bez šance na úspěch. Dokonce i podle představ většiny Němců není Evropa sjednocená do jednoho štátu „nade vše“.

Pravděpodobnost opětovného vzniku velkého štátního celku podle vzoru Spojených štátů amerických postupně klesá. Jistě, nebyl to nikdo menší než Winston Churchill, kdo se ve své slavné curyšské řeči z 19. září 1946 domníval, že odpovědí na vojenskou katastrofu by mely být „Spojené štáty evropské“, tedy evropský federální stát. Platí tady ale jedno– Churchill měl

na myslí samozřejmě státní podobu Evropy bez účasti samotné Velké Británie.

Churchill tehdy ještě považoval za pravděpodobnou globální pentarchii velmocí, ve které by se jako velmoc udržela i Velká Británie s Commonwealthem. Místo toho je Spojené království členským státem EU. Dokud to tak zůstane, jsou už jenom z tohoto důvodu „Spojené státy evropské“ nemyslitelné. Je to patrné na úspěšném odporu Britů proti přijetí pojmu „federal“ do textů evropských smluv.

Spojení neznamená zrušení

Německo je nepochybně zemí s nejvytrvalejším a někdy přímo horlivým nadšením pro evropský sjednocovací proces, a to z pochopitelných důvodů. Vedle přijetí do NATO jakožto nejdůležitější odpovědi Západu na výzvy studené války to bylo právě členství v evropském společenství, které Německu po konci nacistického režimu umožnilo překvapivě rychle získat opětovné postavení a uznání mezi sousedy, Francii nevyjímaje.

Na to se nezapomíná. Přesto to neznamená, že by Německo a Francie měli cílený společný záměr proměnit nakonec „stále těsnější“ evropské společenství v jednotný federální stát. Taková domněnka by byla hlubokým nepochopením zájmů, které vyzývají vystupovat Francii za stabilní EU i ve vztahu k Německu.

Kdo potřebuje nové superstáty?

Vystačí jediný příklad, aby to bylo zřejmé. Bylo by myslitelné, aby se Francie v plné shodě s Velkou Británií vzdala svého světového postavení jako politické velmoci s právem veta v bezpečnostní radě OSN ve prospěch nadnárodního suverénního federálního státu „Evropské unie“? Odpověď není třeba hledat. Nehledě na evropskou politickou horlivost „korunovat“ konečně mezinárodněprávní suverenitu a neomezenou zodpovědnost do podoby superstátu s názvem „Spojené státy evropské“, odporuje myšlenka takového útvaru navíc i pragmatice globalizace. Globalizace je procesem postupné expanze naší kolektivní vzájemné závislosti. Roste podíl životních podmínek, pro které platí, že se dají vytvořit jenom dohodou, nebo se nedají zajistit vůbec.

Právě to povede k vybudování nových velkých států – říkalo se, ale opak je pravdou. Svět států se v minulém století pluralizoval jako doposud nikdy v novodobé historii. Patří to samozřejmě ke konkvencím dekolonizace, platí to ale i pro Evropu včetně jejich východních a jihovýchodních sousedních regionů. Zde se do konce první světové války rozprostíraly prostory třech velmocí – carského Ruska, rakousko-uherské monarchie a Osmanské říše. V důsledku dohod z pařížských předměstí a rovněž zánikem Sovětského svazu a jím kontrolovaného tábora světového míru o sedm dekad později, jako i rozpadem nadnárodních států patřících v meziválečném období do tzv. Malé dohody se v těchto oblastech počet států více než zesedminásobil.

Politika malého prostoru

Tyto nové země menší nebo střední velikosti jsou již všechny členy Organizace spojených národů a jejich mezinárodněprávní nezávislost je tedy chráněna. Bylo by ale nesmyslné říkat, že se zde rozšířil nový umíněný nacionalismus. Politicky je tady mnohem účinnější něco jiného – špatná historická zkušenost a vzpomínky na mnohonárodnostní říše, ke kterým tyto státy dříve náležely. Proti politické moci těchto vzpomínek nezmůže nic ani výzva jednoho

nejmenovaného vysokého bruselského úředníka, že je na čase překonat konečně evropskou rozdrobenost do malých státeků.

Toto doporučení bylo zjevně inspirováno úspěšným sjednocením Itálie a Německa v 19. století. Bylo by ale politicky nerealistické přenášet to na aktuální evropskou integraci. Pravdou zůstává, že svět se stává menším a vyžaduje si nadnárodní spolupráci. Komplementárně k tomu vyžaduje komplexita moderních civilizačních životních podmínek víc než kdykoliv předtím kompetence politického sebeurčení v malých prostorech. Myšlenka evropeizace fiskální politiky se tomu přičí.

Německá marka byla příliš dobrá

Myšlenku vytvoření „Spojených států evropských“ nelze aktualizovat ani jako prostředek k záchraně eura před důsledky evropské dluhové krize. Euro je nejen potenciální obětí této dluhové krize. Je zároveň jednou z jejích hlavních příčin. Proč? Osudy eurové metaforiky jsou nasnadě. Ještě v době sepisování Maastrichtské smlouvy se říkalo, že společná měna „korunuje“ evropskou integraci. Když už jsme euro měli, jeho smysl najednou metaforicky revolucionizoval. Místo korunovace má euro sloužit jako „motor“ budování EU.

Tím byl euru přisouzen účel, který ze samotné nesmírně citlivé podstaty peněz mít nemůže. Svého času nevyslovený hlavní účel eura se již mezitím prokázal ekonomicky jako škodlivý. Když už nebylo možné zabránit znovusjednocení Německa, měla být odsunuta alespoň německá marka ze svého rozšiřujícího se postavení hlavní evropské měny. Protože se to ale nesmělo vyslovit nahlas, bylo euro řečnicko jmenováno za garanta míru. Teď se mstí politické přetížení užitečných funkcí, které měnová unie vhodných států skutečně bývala mohla mít. Němci teď trpí důsledky ekonomicky ojedinělého rozhodnutí nahradit jednu měnu novou měnou ne proto, že ta stará byla zlá, ale že byla „příliš dobrá“.

Nebylo možné tohle předvídat? Jistě, že ano – někteří to tušili, jako například Švýcarský svaz obchodu a průmyslu, který se v roce 1996 nechal slyšet, že užitek společné měny omezující se jen na evropské země se stabilní měnovou politikou zůstane nepatrný, naproti tomu škody velké měnové unie budou značné. Nyní je její užitek tak velký, že myšlenka, aby se za účelem odvrácení těchto škod EU transformovala na „Spojené státy evropské“, byla definitivně pohřbena.

Vyšlo ve Frankfurter Allgemeine Zeitung dne 15.10.2011

Přeložila Mária Pešková

[Archiv článků](#)[Články ze stejné kategorie](#)[Diskusní fórum](#)

Diskusní fórum k článku

Nadstátní jednota tu již je, pouze my

taháme za kratší konec špagátu. Příčina je nevyužití lidského potenciálu a zemských zdrojů. V imperiu byl tlak, zbytečnou vnitročeskou konkurenci úspěšně omezoval, podobně jako jinde se vyplácela spolupráce. Také princip vlastnický garantoval péči o majetek, nejen jeho exploataci. I turci umí hostit turisty, pracně shání cizince, nikdo jim nerozumí. My tu máme movitou sudetskou minoritu a nic z toho, jen nacionalismus 19. stol. a štvavé méněcenné politické žvásty. Čechů se rodí málo, stejně tu zemi potřebovat nebudou, natož aby ji dokázali provozovat. Zbývá postavení páriů, pod kýmkoliv.

Toto by si měl prostudovat, ano,

prof. Václav Klaus. Se svou dlouhodobou podporou eura a se svou brutální snahou o co nejtěsnější nejen evropské ale přímo o globální sjednocení by se konečně mohl s pokorou postavit na posici OI a říci jednoznačně: euro může být dobré, ale také nemusí být dobré. A měl by nejen podpořit preemptivní útok na Írán, ale i osobně se zasadit o nalezení tamních ukrytých jaderných zařízení. I tím by se konečně také on přičinil o tolik potřebný boj proti globalismu.

+++++

<http://www.vlastnihlavou.cz/obama-spojencum-rika-ze-usa-zautoci-na-iran-podzimu-2012/>

Obama spojencům říká, že USA zaútočí na Írán do podzimu 2012

Publikováno 6.11.2011 | Autor: admin

Barack Obama řekl americkým spojencům, že Spojené státy na Írán zaútočí do podzimu 2012, pokud Teherán nezastaví svůj jaderný program, tento časový rozvrh naznačuje, že Obama chce války využít jako nástroje kampaně za znovuzvolení, aby populaci strhl za svým vůdcovstvím.

Ve zprávě DebkaFila, která je v části pouze pro předplatitele, tento mediální výstup z izraelské rozvědky, který se v minulosti osvědčovala jako velice přesný, odhaluje, že krátce po ukončení operací NATO v Libyi počátkem tohoto týdne: „President Barack Obama vstoupil do kontaktu s předními americkými spojenci, Británií, Francií, Německem, Itálií, Izraelem a Saúdskou Arábií s oznámením o svém plánu zaútočit na Írán nejpozději v září až říjnu 2012 – pokud Teherán nezastaví své programy jaderného vyzbrojování.“

Podle zprávy se okno příležitostí pro útok, než Írán přemístí většinu svých jaderných zpracovatelských kapacit pod zem, rychle uzavírá.

Obamova směrnice přispěla k přívalu zpráv z tohoto týdne o tom, jak mocnosti NATO uvádí plán na případnou válku s Íránem do stand-by režimu.

„Obamovo oznámení bylo nebylo vnímáno jako obecná směrnice spojencům US, nýbrž jako vodítko k tomu, aby odfoukli prach z plánů pro případ útoku proti Iránským jaderným zařízením, které ležely na dně zamknutých šuplíků už roky,“ uvádí se ve zprávě s dodatkem, že „Obamovo oznámení podnítilo Německo, Francii, Británii, Itálii a Izrael, aby rozhýbali svá námořnictva, letectva, jednotky balistických střel a systémy obrany proti raketovým střelám k přípravě na před nimi ležící výzvy.“

Okamžité stažení US vojsk z Iráku je součástí tohoto programu na přeuspořádání přítomnosti Spojených států v Zálivu zapadá to do sebe i s četnými zprávami z posledních týdnů o obrovském množství US vojsk umístěvaných do Kuvajtu.

„Vojenské zdroje v Zálivu hlásí, že NATO a vůdci z Perského zálivu jednají o výhledu na US úder proti Iránu s naprostou vážností,“ uvádí se v článku s dodatkem, že Amerika plánuje přestavět svou přítomnost v Zálivu jako součást, „nového US zaměření na ořezání Iránu.“

Načasování potenciálního útoku na podzim 2012 je samozřejmě v souběhu s Obamovým pokusem zajistit si druhé volební období v Bílém domě. Pokud budou v té době Spojené státy zapojeny do ještě dalšího vojenského útoku na Středním východě, tak to bude nepochybně Obamova výhoda, úplně stejně jako George W. Bushovo zapojení do Iráku jako tehdy v roce 2004 citovaný důvod pro voliče, aby „nepřepřahali koně“ uprostřed závodu.

[Jak už jsme před tím hlásili](#), vlivní neo-coni v US dali Obamovi na srozuměnou, že mu poskytnou politické krytí a příležitost ke vzkříšení jeho upadající politické kariéry, když spustí útok na Irán.

Loni v únoru vehementní pro-izraelský Hujer a signatář proslulého dokumentu PNAC (*Projekt nového amerického století*) Daniel Pipes napsal článek pro National Review Online nadepsaný [Jak zachránit Obamovo presidentství: Bombardovat Irán](#), který Obamu povzbuzoval k „záchrane své potácející se administrativy“ vydáním rozkazů „k US vojenskému zničení Iránských kapacit jaderného zbrojení.“

Fámy, že se Izrael připravuje na útok na Irán, se šířily celé léto, ale [opravdu do popředí se dostaly až počátkem října](#), kdy ministr obrany US Leon Panetta 3. října navštívil Tel Aviv, a dal tak izraelským jestřábům příležitost Panettu přesvědčit, aby dal útoku zelenou. Jen o deset dnů později se objevily podrobnosti o [vysoce pochybném vražedném spiknutí](#) ve Spojených státech, z něhož byl Irán obviněn.

Tento týden přišla záplava zpráv a úniků informací, které potvrzují, že Izrael, US a Británie jsou všichni na nohou během příprav na útoky proti iránským jaderným zařízením.

Mnoho z těchto informací [přišlo jako důsledek úmyslných úniků](#) od bývalých izraelských šéfů rozvědky Meira Dagona a Juvala Diskina, kteří zkouší útok na Irán vykolejit a odstranit izraelského ministerského předsedu Benjaminu Netanjahua z úřadu. (*Viz zpráva na NWO o kousek níže: [Naštvaní šéfové izraelské rozvědky zkouší zastavit útok na Irán](#)*)

DebkaFile se ukázala být při předpovědích přesného časového průběhu minulých konfliktů velice přesná, např. už [v červenci přesně referovala](#), že válka v Libyi se hne dopředu počátkem září, a zrovna v tu dobu rebelové zabrali Tripolis a Kaddáfí se dal na útěk.

Pokud útok na Irán povede Obama a spojenci Spojených států z NATO, pak sám Izrael pravděpodobně zaujme postavení v pozadí, [podle zpráv](#), které naznačují, že sionistický stát se soustředí na obranu domácí fronty proti pravděpodobným odvetným útokům prováděným Hizballáhem.

Paul Joseph Watson
Prison Planet.com
4.11, 2011

Zdroj: <http://www.prisonplanet.com/>

Vyšlo nwoo.org

Russia Today:

Třetí světová válka by mohla vypuknout – Rusko varuje USA před útokem na Irán:

<http://www.vlastnihlavou.cz/usa-nova-poulicni-svetla-mohou-obsahovat-reproduktory-video-dozor-nouzove-poplachy/>

+++++

USA: Nová pouliční světla mohou obsahovat reproduktory, video-dozor, nouzové poplachy ...

Publikováno [8.11.2011](#) | Autor: [admin](#)

Náměstek Ministerstva domácí bezpečnosti vyvolává Orwellův 1984. Podrobnosti obklopující federálně financovaná pouliční světla, která zdvojnásobují všudypřítomnost dozorčích zařízení nijak nesnižují mrazení v zádech. Ředitel náměstek ministerstva domácí bezpečnosti řekl Charlotte z FOX: „Nikdy nebudete vědět,“ jestli na vás Velká sestra kouká (*v US vede toto ministerstvo žena, které se proto přezdívá Velká sestra*), což je citace, která vypadá jako by vypadle 1984 od George Orwella.

A neříkáme to jen kvůli dramatickému účinku – té představy, že byste si nikdy nemohli být jisti, zda vás Velký bratr nesleduje, a cítili se neustále v podezření, což je dominantní téma antiutopického románu z roku 1949, který líčí totalitní stát, v jehož podruží je populace podrobena neustálému vládnímu dohledu.

„Budou-li ve městech instalovaná pouliční světla se zabudovanou schopností dohledu ... nikdy nebudete vědět,“ citovala Charlotte prohlašovat náměstka domácí bezpečnosti.

Stejně jako obyvatelstvo Oceánie mělo teletěny, které sledovaly každý jejich pohyb, zaznamenávaly jejich konverzaci a zobrazovaly propagandistické zprávy, tak i Američané

jsou předurčení, aby se s nimi zacházelo stejně za využití ‚chytrých‘ pouličních světel, které se teď instalují ve větších městech po celé zemi.

A stejně jako byl Winston Smith telestěnou povzbuzován, aby informoval o domnělých zločincích, budou mít tato pouliční světla zabudovanou schopnost posílat vzkazy od Janet Napolitano (*US ministryně Velká sestra*) povzbuzující Američany hlásit jeden o druhém „podezřelé aktivity“.

Ale na rozdíl od Orwellova 1984 nebudou Intellistreets (*intelligentní ulice*) spoléhat udávání rodičů za pronášení podvrtných řečí dětmi, tento systém bude mít **schopnost zaznamenávat soukromou konverzaci**, což tento proces učiní daleko efektivnějším.

Charlottina reportáž z FOX rovněž vyzrazuje nové způsoby, jimiž budou pouliční světla využita, aby se soustředili na Američany, kteří se odváží vycházet ze svých domů. Systém je přímo propojen s místní policií. Když senzory na pouličních světlech v určitých denních hodinách zachytí jakýkoliv pohyb, upozorní úřady, čímž usnadní vynucování zákazu vycházení.

Jelikož výrobci tohoto zařízení využili první vlny publicity, kterou **poprvé rozpoutal náš článek**, aby zdůraznili, jak lze těchto pouličních světel využít k účelům „domácí bezpečnosti“, aby se ‚zajistila bezpečnost lidí‘ při zajištění úspor energie, federální vláda je okamžitě prohlásila za ‚dobro s dvojnásobkem plus‘ a nyní se instalují ve větších městech jako Detroit, Chicago a Pittsburgh za finanční pomoci z Ministerstva energetiky. (*Česká verze toho článku zde*)

Paul Joseph Watson, Prison Planet.com, Tuesday, November 8, 2011

Zdroj: www.prisonplanet.com

Vyšlo: nwoo.org

Mohlo by vás zajímat:

Zmocňovací zákon (Německo 1933)

Požár Říšského sněmu 6 dní před volbami, zobrazený nacisty jako začátek komunistické revoluce, vedl k vydání dekretu o požáru říšského sněmu, kterým byla suspendována občanská práva a **habeas corpus**. Hitler využil dekretu k zadržení představitelů komunistické strany, čímž se jich zbavil

PATRIOT Act (od 2001)

Nařízení rozšiřuje pravomoci amerických vládních agentur a silových či „zákonvynucujících“ složek za účelem boje s terorismem v USA **i mimo něj**. V porovnání se stavem před jeho zavedením, tento akt zasahuje do několika svobod a oblastí občanského života běžného obyvatele Spojených států.

Jako „nástupce USA PATRIOT Act“ nebo Patriot Act II je nazýváno další exekutivní nařízení, **Domestic Security Enhancement Act** (of 2003) (*Narizení o zvýšení domácí bezpečnosti z roku 2003*)^[2]

+++++

Vo vetre SME

Dnes píše Ján Buzássy

Bol vták, drozd, sedel na strome, slivke. Stromom kmásal vietor ako pri búrke, a pri každom náraze vydal drozd poplašný, výstražný výkrik. Podobné zvuky vydáva tento vták, keď sa mu k hniezdu blíži mačka alebo iný nepriateľ. Sú ostré, silné až agresívne. Teraz zneli ako v panike. Pri každom náraze vetra zaznel ten výkrik, opäť a opäť, dlho. Až zrazu ticho. Odletel? Spadol na zem? Nevie, Aj mňa kmásal vietor, zaliezol som dnu. Za pár dní aj ten strom zrezali, zostal iba kmeň. Záhada. Stále sme v tom vetre, svetová kríza nami kmáše, a čo ešte padne, nevieme. Písanie, a najmä písanie básní, ako v mojom prípade, sa zdá naozaj nezmyselné a márne. Český básnik a kňaz vtedy už dávno postavený mimo služby, Jakub Deml, sa v päťdesiatych rokoch vybral navštíviť internovaných kňazov, ktorí boli po barbarskej noci kdesi sústredení. Iste, znášali to ťažko. Bol to pre nich šok a zmarenie dovtedajšej práce. Našiel ich nie bez nádeje, ale predsa sa len ťažko vyrovnávali s daným stavom. Jeden z nich (a toho by som chcel za vzor) písal do zásoby kázne, písal a písal, a keď ho návštevník vyrušil, s ľútosťou sa pozrel na nedokončený text. Písal, „aby raz kňazi mali nejaké pomôcky, bude to treba“. Nemohol si byť istý, či ich niekedy sám prednesie, pracoval pre budúcnosť. Pri práci sa aj veľa zabudne, aj mnoho, mnoho dúfa. **Slovenský salezián don Santner** bol v ostrom väzení a nemal ani papier, ani ceruzku, písal do pamäti, krátke, rýmované básničky, aby sa dobre pamätali. Nevšimával si samotú, mreže a múry, rozprával sa s Bohom, a ten mu rozumel. Básne sa v mysli udržali až do oslobodenia, až potom sa dostali aj na papier. Jakub Deml spomína aj babičku, ktorá predávala pár pančúch, ktoré uplietla za cenu, čo stála samotná bavlna. Upozorňovali ju, že nič nezarobí. Ale ona povedala: „Keď nič nespravíme, nič nebude“. Pozerám na kmeň, na ktorom bola koruna, v tej korune bol vták, a ten volal. Keď už nemôžeme nič spraviť, aspoň volajme, možno sa niekto prebudí, v niekom sa ozve svedomie a v ňom zapracuje svedomie, že treba hľadať príčiny krízy, ktorá je v ekonomike, ale aj v nás. Sedím a hľadám v knihách pozitívne myslenie. Možno aj nachádzam. Len nijaké lacné riešenia, len to nie.

+++++

PhDr. František Lysý (5. februára 1916 - 7. novembra 2011)

V pondelok 7. novembra 2011 zomrel vo Virginii v USA František (Frank), alebo Ferko Lysý, ako ho zvykli nazývať jeho početní priatelia. Oznámil nám to v ten istý deň jeho priateľ a dlhoročný spolupracovník Stanislav Ďuriš z Chicaga. Pán ho povolal v úctyhodnom veku 95 rokov. Napriek svojmu veku bol doposledy vnímavý na osudy svojich priateľov a so zánietením a veľkou účasťou sledoval vývoj Slovenskej republiky, svojho milovaného Slovenska, pre ktoré pracoval po celý život: krátko doma, potom v Taliansku a v Nórsku, ale väčšinu života pracoval ako americký občan vo Washingtone, žijúc v susednej Virginii, vo svojom dome v Delaplane.

Kto bol František Lysý a čo znamenal pre Slovensko a pre Slovenskú republiku? Bol diplomat, lingvista a najmä rozhlasový pracovník, publicista. Ak by sme ho mali charakterizovať podľa jeho vystupovania a spoločenských kontaktov, bol to v prvom rade rodený diplomat.

Narodil sa v Spišských Vlachoch, vyštudoval učiteľskú akadémiu v Spišskej Kapitule, kde maturoval v roku 1935. Avšak ako učiteľ pôsobil iba niekoľko rokov v Podkriváni, okr. Lučenec. V roku 1938 sa totiž zapísal na Filozofickú fakultu Komenského univerzity. V roku 1943 nastúpil na výmenný študijný pobyt na Rímsku univerzitu. Po vylodení spojencov v Taliansku a vojnové udalosti pokračoval v štúdiu na Univerzite v Padove, kde bol v januári 1944 promován na doktora filozofie. Je to tá istá univerzita, na ktorej sa roku 1961 za doktora politických vied habilitoval prof. Milan S. Ďurica a preto nám aj poskytol výročnú publikáciu, v ktorej je uvedený František Lysý ako absolvent s názvom svojej doktorskej práce:

"Il mondo ideale de la Figlia di Slava di Ján Kollár e i suoi riflessi nelle nazioni slave, pp. 135.

Pád talianskeho fašistického režimu ho zastihol v Severnom Taliansku, kde vstúpil do kontaktu s Aldom Cardim, pridelencom a splnomocnencom americkej armády a jej špeciálnych služieb pri talianskom odboji. Ako znalec taliančiny, nemčiny i angličtiny a tiež aj dobre zorientovaný v zložitých miestnych politických pomeroch na konci vojny, bol veľmi užitočný pri začleňovaní vojakov slovenskej pracovnej brigády v Taliansku do stavu americkej armády. Kontaktoval sa so s predstaviteľmi česko-slovenského zastupiteľského úradu v Ženeve a potom v Berne a už v apríli 1945 sa stal legačným atašé Československého vyslanectva v Berne. V októbri 1946 bol povolaný na Ministerstvo zahraničných vecí do Prahy, kde pracoval na odbore kultúry a kde sa zoznámil so svojou budúcou manželkou Editou Ondrejičkovou, s ktorou uzavrel manželstvo 4. augusta 1947.

Vyslanec Emil Walter v Oslo si ho vyžiadal za legačného tajomníka na Československé vyslanectvo v Oslo, kde pracoval aj so svojou manželkou do februára 1949, keď odmietol návrat do komunistami ovládnutej Prahy a zostal v Oslo, kde si vybavoval odchod do USA. V júli 1950 sa presťahoval s rodinou do Spojených štátov a v apríli 1951 nastúpil pracovať do National Committee for a Free Europe v New Yorku. Po presťahovaní sa do Washingtonu pracoval tri roky v Library of Congress, odkiaľ bol vyžiadaný do vysielania Hlasu Ameriky, kde pracoval vyše tridsať rokov až do roku 1991, keď odišiel do dôchodku vo veku 75 rokov.

Dr. František Lysý celý svoj život dal do služieb demokracie v zápase o slobodnú Európu, slobodné Česko-Slovensko a predovšetkým do služieb svojej slovenskej vlasti. V tomto zmysle na požiadanie výkonných orgánov vlády USA vypracoval jazykovednú štúdiu o slovanských jazykoch, v ktorej zvýraznil odlišnosti slovenčiny a češtiny, na základe čoho v exekutívnych orgánoch USA začali akceptovať slovenčinu ako samostatný jazyk v protiklade s čechoslovakistickými názormi, že ide len o nárečie češtiny. Na tom základe sa mu podarilo presadiť

osamostatnenie slovenského vysielania Hlasu Ameriky a dokázať pritiahnúť k spolupráci významné slovenské osobnosti v zahraničí, ako napr.: Agnešu Jergovú, známu ako Marína Havranová, Vladu Machajdika, Jána Maca, Zusku Genčíkovú, Erika Strážana, Stana Ďuriša, Jozefa Šimkoviča, Ernesta Stredňanského, opierajúc sa pritom o takých významných externých spolupracovníkov, ako boli: Dušan Tóth z Toronta, Dr. Rudolf Blatnický z Ríma, Karol Strmeň z Clevelandu, Felix Litva z Kanady, a najmä Dr. Anton Hlinka z Mníchova.

Vo vysielaniach Hlasu Ameriky pripravoval pod menom František Marek tieto rubriky: „Zo sveta vedy a techniky“, „Náboženský program“, „Politický prehľad týždňa“ a iné. Osobné kontakty s poprednými slovenskými osobnosťami v zahraničí mu umožňovali dostať do vysielania Hlasu Ameriky také osobnosti, ako boli napr.: Štefan Roman, Jozef kardinál Tomko, biskup Andrej Grutka a mnoho ďalších.

Po odchode do dôchodku sa stal čelným predstaviteľom slovenskej komunity vo Washingtone, kde vítal každú významnú návštevu zo Slovenska, osobne a so svojimi priateľmi vynakladal veľa energie i vlastných finančných prostriedkov na to, aby tieto návštevy zo SR boli efektívne v kontaktoch s predstaviteľmi americkej vládnej administratívy. Osobne prispel napr. svojou angažovanosťou k udeleniu čestného doktorátu Jánovi Chryzostomovi kardinálovi Korcovi vo Washingtone a jeho pocte na zasadnutí Konferencie kardinálov a biskupov USA vo Washingtone v roku 1993.

Po novembri 1989 viackrát navštívil SR súkromne, aj ako člen Slovenskej Ligy v Amerike, ako aj iných tradičných slovenských spolkov a združení v USA. Každé stretnutie s ním, či už v USA v rokoch 1991 a 1993, alebo u nás doma v SR bolo vždy sviatkom pre nás, jeho priateľov. Dodával nám odvahu pre zápas za slobodu a demokraciu. Veď to bolo zmyslom jeho existencie cez celé obdobie spolupráce s americkými orgánmi v zápase proti komunistickej totalite, za slobodnú Európu, za slobodné Česko-Slovensko. Vo svojej práci sa opieral predovšetkým o tradičné úzke vzťahy amerických Slovákov so svojou starou vlasťou, poukazujúc na to, že bez tejto spolupráce a americkej podpory by nebolo ani prvej Československej republiky, ani samostatnej Slovenskej republiky v roku 1993.

Je nám smutno za tebou, drahý Ferko, budeš nám chýbať tu doma i v tvojej druhej vlasti za morom. Je nám smutno aj preto, že po toľkých návrhoch na udelenie oficiálneho ocenenia tvojej práce pre rodné Slovensko, nenašla sa doteraz priaznivá ozvena u predstaviteľov slovenskej vlády, bez ohľadu na to, akú mala orientáciu. Nuž nech Ťa odmení Ten, čo Ťa povolal do svojej vinice, pretože dielo ktoré si odviezol, si zaslúži večnú slávu. Česť tvojej pamiatke aj tu pod Tatrami!

Tu môže nastať ďalšia bitka o tradície:

<http://vlast.cz/vsechno-o-cestine-brzy-najdete-online/>

+++++

Vojto vitaj! 12.11.2011

Áno, je permanetná, žiaľ s našimi susedmi ju skoro zas isto prehráme s výnimkou pár našich ľudí, ktorí budú ešte vedieť kde je sever, tých ale nepustia do médií (napr. J. Binder, Otec kardinál Korec, prof. Ďurica, prof. Dr. Cyril Hromník, herec Kvietik, historička prof. Hrabovcová, básnik Mons. Jozef Tóth, atď.!) Toľko, vlastných zradcov národa čo bez strachu! pracujú tu doma proti svojim, nemá v Európe už hádam z ešte existujúcich národov nikto.

Včera som v televízii pozeral ako sa starostovia hnevali na tento **štát**, ktorý by im mal dať peniaze za povodne, potom sa hnevali vedci ako by im mal **štát** dať peniaze na vedu, potom lekári na **štát** ktorý ich málo platí, potom aké sú smiešne dôchodky od **štátu** no a potom som zas počul ako táto "**krajina** vstúpila do EU", "všetky **krajiny** EÚ", "stretli sa premiery

krajín", atď. Skrátka v "nekonfliktných" veciach nám v tlkajú do hlavy, že sme "**krajina**" (premierka Radičová a jej demokratickí spoločníci vo vláde od začiatku **hovorí táto krajina**, pozor! teraz pred voľbami budú chvíľu rozprávať republika možno povedia aj naša republika???), ale ak ide u nás o negatívne veci tak sa dozviem, že sme ešte stále "tento" **štát** alebo aj "táto" republika - všetko je dopodrobna premyslené ... aj názvoslovie, ktorým nás systematicky krmia.

Potom som bol v dielni, kde mám český rozhlas a tam v českých správach o počasí som počul: v **našej republike** bude tak a tak, na východe **našej republiky** bude tak a tak, tam v Česku v obyčajných správach o počasí zas sama **naša republika!!**

Večer v STV v našich správach o počasí zas pekné "krajinné" dievčatko hovorilo len: na východnom Slovensku, na západnom Slovensku, na strednom Slovensku atď. Sú to také akože hlúposti, ale na nich je vidieť tú systematickú protislovenskú propagandu aj v RTVS... Už len čakám kedy konečne "naši slobodní žurnalisti" dostanú príkaz hovoriť **krajinný** rozpočet, **krajinné** cesty, **krajinná** služba, Ústava **krajiny**, **krajinná** hokejová reprezentácia, armáda **krajiny**, atď. Tak ako sme boli Krajinou Slovensko za I.ČSR, tak nám to teraz veselo zas pokračuje!!

Dnes ráno v SRo 1 spomenuli ako každé ráno aj to, kto má dnes meniny, je Svätopluka (okrem rádia "Jemné melódie" kde mladučký moderátor cca o 7, 25 h povedal, že dnes je Stanislava a treba ľuďom s týmto menom pogratiť!!!- skoro som odpadol!!!), inokedy ak ide o menej zaujímavé mená, tak kýmsi vedení a politicky školení "naši moderátori" spomenú pri tej príležitosti kde koho? (hlavne z hercov, spevákov, na Václava spomenali na SRo1 aj "nášho bývaleho prezidenta Československa Václava Havla" atď.) a dnes ani slovo o významných osobách s menom Svätopluk a potom báb v tom našom rozhlase Slovensko nasledovali ako ináč zahraničné pesničky.

Mám kamaráta-maliara, čo už nemôže počúvať tzv. slovenský rozhlas a hoci nevie po nemecky počúva už len nemecké rozhlasové stanice a má svätý pokoj!!

Aj ja si myslím, že by ten náš rozhlas už mali premenovať na Rozhlas krajiny Slovensko a nech ho platí krajina, tak ako nedostanete kúpiť knižku Slovenské hrady a zámky ale len knižku s názvom Hrady a zámky na Slovensku. Tak ako premenovali SNR na NR SR, Slovenskú armádu na Armádu Slovenskej republiky, samozrejme máme už aj zo Slovenského rozhlasu a zo Slovenskej televízie teraz Rozhlas a televíziu Slovenska, atď., atď.!! Kdeže tak, aby bolo niečo slovenské, ale ak chytia zlodejov v Rakúsku tak v tých našich krajinných médiach nepovedia, že chytili zlodejov z našej krajiny, ale povedia, že chytili Slovákov!! Nuž čo!!

+++++

Hnutie za priamu demokraciu

<http://www.hzpd.cz/podporte-svoje-prava/>

+++++

Další cikánská finta

není toho už nějak moc?!?

Vzorná romská maminka koupila svému synovi školní tašku, která stála 999,- Kč.

Na pokladně oznámila prodavačce, že na paragón z pokladny chce razítko. Paní

za pokladnou se zvědavě optala nač.

Prý to potřebuje na sociálku a oni jí tam tašku proplatí.

A taky se tak stalo. Došla na úřad s orazítkovanou účtenkou a tam ji na dlaň vyplatili celou částku. Uběhly tři dny a ona vzorná matka přišla do supermarketu znova a chtěla tašku vrátit.

Prodavačky se ptaly, jestli je s taškou něco v nepořádku.

Prý je na kluka velká.

Musely jí vrátit 999,- Kč a paní spokojeně odešla.

Při otázce zda půjde teď na sociálku vrátit 999,- Kč # se jen hlasitě zařehkala a prodavačkám řekla :

" Vy jste se asi zbláznily, ne?"

A to je jen jedna z mála.

Kolik je asi takových vychcaných spoluobčanů.

Jen by mě zajímalo, jak bych asi dopadla já, kdybych přišla s účtenkou na # sociálku a žádala o proplacení # školní tašky pro mé děti.

Přestože jsem byla samoživitelka, šla jsem z # výplaty do výplaty, nikdy jsem od státu nedostala # ani # korunu navíc. A věřte mi, že mi kolikrát bylo sakra krušno.

Je mi záhadou, čím si naši romští spoluobčané # zaslouhují takovou péči od státu.

Dopadne to v naší zemi tak, že jen romové # budou rodit děti, protože mají jistotu, že se o ně stát postará ?

A co my ostatní, co naše děti ?

Budeme všichni jen dřít, aby se oni měli dobře ?

Někdy si říkám, že je to jen zlý sen a že se snad # probudím.

+++++

http://www.jokeroo.com/bin/player.swf?5f9f_f369

Žán: "Lorde , ,již jste slyšel že v Americe se stal prezidentem černoch ?"

".....no to musí mít jeho pán ale opravdu radost !!" dí lord.

#

Všechno jde, když se chce...

Sedlák jel do města na nákupy.

V železářství koupil kovadlinu a kbelík.

Na trhu párek kuřat a husu. Jak ale teď dostat všechno domů?

Prodavač mu poradil: "Dejte kovadlinu do kbelíku a neste ho v jedné ruce do druhé ruky husu a pod každou paží jedno kuře".

Sedlák poděkoval a vyšel. Cestou ho zastavila slečna,

že zabloudila a potřebovala by poradit, jak se dostane na určitou adresu.

"To je náhoda! Já jdu taky tam. Pojd'te - já vás doprovodím.

Tudy přes park to bude blíž."

"A jak vám můžu věřit, že mě v parku nepřitisknete k plotu,

nevyhrnete mi sukni, nestáhnete mi kalhotky a neznásilníte mě?"

"Podívejte se: Nesu kýbl, kovadlinu, husu a dvě kuřata.

Jak bych vás takhle mohl přitlačit k plotu a udělat, čeho se bojíte?"

"No - mohl byste dát husu na zem, přiklopit ji kbelíkem,

ten zatížit kovadlinou a kuřata já vám klidně podržím."

#

Pánbůh si povolá Obamu, Medveděva a Klause a po jednom si je volá k sobě do pracovny.

První vyjde Obama, ostatní se na něj sesypou a ptají se co a jak.

Obama, viditelně bledý, říká :

"Chtěl po mně, abych ukončil všechny války, které vedeme, jinak stiskne takový zelený tlačítko a Amerika přestane existovat.

Vůbec nevím, co s tím mám dělat."

Druhý jde Medveděv. Podobná situace.

"Chtěl po mně odstavit komunisty od moci v celém Rusku, jinak stiskne zelené tlačítko, vůbec nevím co s tím.

Třetí jde Klaus. Vyjde ven, potutelný úsměv.

"Chtěl po mně, aby se v Čechách přestalo krást.", a sáhne do kapsy : "Tak tady je to tlačítko."

#

Cikán chytne zlatou rybku a ta že mu splní tři přání.

Cikán si teda přeje : "Chci bejt bílej, chci bejt pro ženský nepostradatelný a chci bejt v balíku!"

Rybka ho vyslechne a řekne : "Čury mury nožka, ať je z Tebe vložka!

#

Včera ma stretlo veľké šťastie. Prišlo sa so mnou rozlúčiť!

#

Volá do rádia chlapeček

„K smrti nenávidím ostatní rasy! Jsem rasista?"

A hlasatel se vážně zamyslí:

„To je složitá otázka, pokud jsi Žid, tak jsi

správně ortodoxní, pokud jsi Muslim,

tak jsi pravý Mujahedin, pokud jsi

Japonec, tak jsi vlastenec a patriot,

pokud jsi černoch, tak jsi nevinná oběť

bílého teroru, ale pokud jsi běloch, tak

jsi ZASRANÁ FAŠISTICKÁ SVINĚ !!

#

otce, zhresila som...

- ako?

- fajčila som.

- ako dlho?

- 10 minut.

- aj si prehlatala?

- nie.

- hodinu sa budeš modlit otcenas!

dalsi den.

- otce, opat som zhresila...

- ako si zhresila?

- zasa som fajčila.

- kolko?

- polhodiny.

- prehlatala si?

- hej.
- otcenas tri hodiny a hodinu zdravasmaria!
dalsi den.
- otce, opat som zhresila...
- zase si fajcila?
- ano.
- ako dlho tentokrat?
- jednomu hodinu dvanast minut, druhemu styridsatpat minut, jednomu som zhltla, druhemu nie!
- !!!
farar nasraty odchadza, o chvilu sa vracia s kalkulackou a dviha sutanu:
- budes dofajcievat a hltat, lebo mi vychadzaju dajake chujove zlomky..
#

Mladá blondínka sedí v lietadle vedľa mnícha.
"Otče", hovorí ona, "môľem vás o niečo poprosi»?"
"Ako pomôžem dcéra moja? "
"Viete, kúpila som si strojček na depiláciu, a neviem či ho treba preclit.
Mohli by ste ho schovať pod vase rúcho?"
"Mohol, dcérka moja, ale problém je ľe ja nemôľem klamat.

Ále dajte mi ten strojček, ja uz niečo vymyslím."
Na letisku sa colník pýta mnícha či má niečo prihlásiť.
"Od hlavy po pás nemám nič na preclenie, synček môj!" presvedčivo hovorí mních.
Trochu pomýlený colník sa ďalej pýta: "A od pásu nadol?"
"Tu dolu", hovorí mních, "mám jeden strojček pre zeny, ktorý este nikdy nebol pouzity."
Colník sa hlasno zasmial a povedal: "Ďalsí prosím..."
#

Jedna ľudská bunka obsahuje 75 MB genetických informácií.
Jedna spermia má teda 37,5 MB.
V jednom mililitri ejakulátu je pribliľne 100 miliónov spermií.
Pri ejakulácii trvajúcej v priemere 5 sekúnd sa uvoľní asi 2,25 ml spermií.
Výpočtom zistíme, že dátová priepustnosť mužského penisu je $(37,5 \text{ M} \times 100 \text{ M} \times 2,25) / 5 = 1687,5$ terabajtov za sekundu.
Vo výsledku je teda ženské vajíčko schopné odolávať DDoS útokom o objeme viac ako 1,5 petabajtov za sekundu a pritom prepustí len jediný dátový paket. Tým pádom je to najrobustnejší hardwarový firewall na svete.
Tento jeden paket, ktorý firewall prepustí, však dokáže zhodiť celý systém na deväť mesiacov.
#

Sedia v Bielom dome Obama, Sarkozy a Cameron.
Pride k nim Netanjahu, ktoreho zaujal ich družny rozhovor.
A pyta sa, o com tak družne diskutuju.
Obama mu odpoveda: "Planujeme tretiu svetovu vojnu"
Netanjahu na to: "To znie zaujimavo. Ake su plany?"
"Zabijeme 140 milionov moslimov a jedneho zubara," vysvetluje Obama.
Netanjahu sa zda byt prekvapeny: "Preco zabijete jedneho zubara?"
Cameron sa krčovitro rozrehoce a buchne Sarkozyho do chrbta:

"Co som Ti hovoril?!
Nespýta sa preco 140 milionov moslimov"...

#

Zasneženou Sibírou sa ženú sane, ktoré prenasleduje svorka vlkov.
V saniach sedia Američan, Nemec, Rus a Slovák. Rus zrazu chytí Amíka
a zo slovami 'To máš za Hirošimu' vyhodí ho zo saní.
Vlci ho zožerú, trocha sa zdržia, ale za chvíľu sú zase za saňami.
Rus chytí Nemca a vraví 'Dobre ti tak ty fašista' a vyhodí ho tiež zo saní.
Keď vlci znovu dobiehajú sane, Rus vytiahne kalašnikov a RATATATATA....
všetkých vlkov postrieľa. Slovák sa ho pýta: 'Prečo si to neurobil hned?'
Na to Rus vytiahne fľašku vodky, ponúkne mu a hovorí: pre štyroch málo a
samému nechutí !!!!

+++++

humorista , dramaturg a spisovateľ Millor Fernandes (Brazília) vyzval v
jednej

relácii publikum ku diskusii nasledujucou otazkou:

#

Aký je rozdiel medzi politikom a zlodejom?

#

Najviac ho uputala odpoved jedneho ucitela:

#

Vazeny pan Millor, na zaklade dlheho rozmyslania som prisiel k
nasledujucemu

zaveru. Jediný rozdiel medzi politikom a zlodejom je v tom, ze toho
prveho

som

si vybral ja a ten druhy si vybral mna. Je to spravna odpoved?

#

Odpoved Millora bola nasledujuca:

#

Vazeny pane, vy ste genius!!

Ako jediny ste dokazali medzi nimi najst aspon jeden rozdiel.

+++++

keby vas nahodou zastavili za rychlost, tak sa to robi takto:

Policia zastavi vodica, ktory si to upaluje v meste 130-kou.

"Dobry den, vas vodicky preukaz!"

"Nemam, ten mi pred chvilou zobrali vasi kolegovia, lebo som soferoval ozraty."

"Tak technicky preukaz !"

"Coze? Technicak nemam, ved vam vravim, ze som tak nadrany, ze ani neviem, kde som to
auto ukradol ..."

... "To je kradnute auto ?!!!"

"Ano, ale moment, pozriem sa do kastlika, myslim, ze sem tam nejake papiere videl, ked som
tam hadzal pistol ..."

"Aku pistol?" zacina sa nenapadne kryt hliadka

"No, co som s nou odbachol toho debila, ktory mi nechcel dat kluce od jeho auta. Ak chcete
vidiet jeho zdochlinu, tak je v kufri ..."

Dopravak medzitym potajomky zavola zasahovku, ta pride, vsetci vyskacu a auto obklucia.

Dopravak sa zdekuje do bezpecie a chlap zo zasahovky v kukle a nepriestrelnej veste namieri na vodica samopal.

"Tak pekne ruky hore a ziadne unahlene pohyby!"

"Prosim," zdvihne ruky vodiac. "Co sa deje?"

"Vylezte von a ruky na auto!"

Vodiac pomaly vylezie a splni prikaz.

"Vodiacak sem!" ziada chlap od zasahovky.

"Nech sa paci" podava mu ho opatrne vodiac.

"Technicak!"

"Tu ..."

"Mozem sa vam pozriet do palubnej priehradky?"

"Jasne ..." (samozrejme ziadna pistol ...)

"Otvorte mi kufor!"

"Prosim, bez vsetkeho .." (ziadna mrtvola)

"Teraz tomu ale nerozumiem. Tu kolega nas zavolal, ze idete opity, bez papierov, v kradnutym aute, ozbrojeni a s mrtvolou v kufri ..."

"No to je parada! A stavim sa, ze este bude tvrdit, ze som isiel moc rychle ..."

+++++

A něco srandy

Vydáno dne 10. 11. 2011 (172 přečtení)

na dnešní den

Čínské moudro: Pes, který štěká, je nedovařený.

Eskymácká moudrost: Nikdy nejez žlutý sníh.

Francouz říká: "V poslední době u nás zdražily kurvy."

Čech: "Jako u nás. Ty kurvy zdražily všechno."

Lidstvo odjakživa zajímají dvě zásadní otázky:

1) Kdo vymyslel práci?

2) Jak to, že ho ostatní nezabili?

Horoskop na zítřek:

Všichni Vás budou chválit, nosit na rukou a zahrnovat květinami.

P.S. Pohřeb už je takový...

A tady je ta slíbená základní otázka:

"Existuje život po svatbě?" ??

Moudrost na závěr:

Pokud si chcete celý den udržet dobrou náladu, musíte obejmout alespoň osm lidí.

Nebo alespoň jednomu dát přes držku.

Druhá varianta je rychlejší. :-D

+++++

Jde Kalousek s Klausem po

Václaváku a Kalousek povídá:

"Vendo, proč nám stále lidi píší,

že je všechno strašně drahé a ještě

zdražujeme? Tady za výlohou

*vidím, kabát 400.- Kč, sako 300.-
Kč kalhoty 200,- Kč to jsou přeci
slušné ceny, ne?"*

*Klaus odvětí: "Miroslave, pojd'
 pryč, to je čistírna!"*

+++++

Svého Pána a námořníky ctíme v čase nebezpečí, ne však dříve; Když nebezpečí pomine, oběma se odměníme.
Na Boha zapomenem a námořníků si nevážíme. Thomas
Jordan (17.století)

+++++

Lekcia maďarskej histórie

Napísal **Dmitrij Baklin**, ruský historik zaoberajúci sa obdobím Druhej svetovej vojny a postsocialistických štátov.

Maďarov, bratov podľa triedy a zbraní v časoch existencie ZSSR bolo akosi nepríjemne trestať za spojenectvo s nacistickým Nemeckom v rokoch vojny. Nielen oni sami, ale je smutné, že pod zástavami firera bojovali aj ďalšie štáty proletárov, ktorých Sovietsky zväz pozýval k spojenectvu. Nieкто z presvedčenia ako spojenec, nieкто z prinútenia ako vazal, prežívajúci na teritóriách „životných záujmov Nemecka“ .

Ako sa v Rusku hovorí, kto staré pamätá...

Prešli desaťročia. Štáty východnej Európy po Druhej svetovej vojne sa stihli spojiť v obranný zväz Varšavskej zmluvy, „Ochrana mieru a socializmu“ a potom s rozpadom ZSSR blahosklonne a bez zbytočných výčitiek svedomia sa stali záštitou demokracie, ale už v rámci NATO. Medzi nimi bolo aj Maďarsko.

Povedali by sme, „ži a raduj sa súčasným úspechom vo výstavbe Európskeho domu“. No tie ne minulosť nedajú Maďarom pokoj.

23. augusta tohto roku ministri spravodlivosti štátov EU podpísali vo Varšave deklaráciu týkajúcu sa „Európskeho dňa pamiatky obetí totalitárnych režimov“. V tejto dohode sú aj takéto odstavce: „...*ich utrpenie nepadne do zabudnutia, ich práva budú priznané a páchatelia predstúpia pred súd spravodlivosti*“.

Čo s takými politickými zriadeniami v štátoch, členov EU , keď aj v rámci nich boli obeť totalitarizmu ? Treba toto súdne riešiť ? Jednako po prijatí deklarácie u maďarských politikov nastal zásadný obrat. Nezaujímal ich obeť režimu Mat'áša Rákociho, Enreho Gere, Jánoša Kádara. V Maďarsku sa začalo vyšetrovanie „vojnových zločinov“ vojakov Červenej armády konca Druhej svetovej vojny... Národný vyšetrovací výbor oznámil, že zatiaľ prebieha vyšetrovanie jedinej udalosti: dňa 22. Mája 1945 zastrelenie 32 občanov dediny Olafaj nachádzajúcej sa v zadunajskom kraji.

Nazvať tieto kroky maďarskej strany nastolením historickej spravodlivosti, je zložité. Ale zato ľahko vystrojiť politickú zápletku. Pokiaľ vyšetrovatelia vypočúvajú svedkov priestupkov červenoarmejcov a pýtajú sa, snažiac sa vytvoriť takmer 70-ročnú mozaiku, prevráťme teda aj my niektoré stránky maďarskej histórie.

Maďarsko bolo verným spojencom hitlerovského Nemecka počas II. Svetovej vojny. Bojovalo proti Sovietskemu zväzu od 27. Júna 1941 do 12. Apríla 1945. Na východnom fronte maďarské vojská nastúpili v sile 205 000 vojakov.

Už v prvých mesiacoch vojny poslali na východný front rýchlu divíziu o sile cez 40 000 mužov. V priebehu bojov stratili 26 000 vojakov, 90% tankov a cez 1 000 áut. Takto zdecimovaná divízia sa vrátila do Budapešti 6.12.1941. Nemci chceli od spojencov stále nové zvýšenie vojsk a vojenskú iniciatívu. Maďari preto poslali na východný front 240-tú armádu. V polovici roku 1942 už verbovali aj ľudí z okupovaných území Rumunska, juhu Slovenska, Zakarpatska a Vojvodiny.

12. 1. 1943 Červená armáda si postupom po páde Donu vynútila pretrhnutie obrany maďarských vojsk. Začal sa bezhlavý ústup „vengrov“. Počas ústupu na západ stratili väčšinu vojska v počte 148 000. Tam zahynul aj hortyho starší syn. To bola najväčšia porážka Maďarskej kráľovskej armády v celej jej histórii! Nenaplnilo sa heslo maďarskej armády: „Maďarské obeť prinesú sovietom smrť!“ Nepotvrdili sa sľuby Nemcov, že po víťazstve dostanú najlepší maďarskí bojovníci na východnom fronte veľké latifundie na ruskej zemi. Víťazstiev a vynikajúcich bojových úspechov prakticky nebolo.

Po porážke torza Druhej armády sa časť vrátila do Budapešti, ostatok bol dislokovaný na Ukrajinu.

Také bolo neslávne a tragické finále honvédov od žiarivého Donu. A predsa ešte nie je tomu koniec ! V celom rade maďarských printových a elektronických médií sa teraz objavili materiály vychvaľujúce preveliké hrdinstvá vojakov a dôstojníkov dosiahnuté na ruskom fronte. Končiak jedno z takýchto rozprávání, autor ubezpečuje: „*V priebehu desaťročí diktatúry nebolo možné tieto zásluby oceňovať a vyzdvihovať.*“ Snažili sme sa ukázať ťažkosti, chlad, slabú výstroj a výzbroj a vytrvalosť našich vojsk. Veď bojovali na území cudzieho štátu miestami naplňajúc hrdinské činy a preto sa nemajú za čo hanbiť.

Namietat' proti vyhláseniam maďarského autora po ubehnutí pár desaťročí diktatúry v Maďarsku nebudem. Opakujem, to je čisto ich národná vec. To, že prišli honvédi ako vrahovia a okupanti na sovietsku zem a našli tu neslávny koniec, je tiež pravda. A práve z dôvodu „hrdinských skutkov“ a aj preto že sa nemajú za čo hanbiť, dovoľte zapochybovať...

Maďarské vojská sa zúčastnili nespočetných trestných operácií na území dnešného Ruska, Bieloruska, Ukrajiny. V ruských archívoch sa nachádza množstvo dokumentov o tejto ich agresii. A tie dokazujú zločiny maďarskej armády a jej vojsk na okupovanom území. S krajinou tvrdosťou a divokosťou zaobchádzali s miestnym obyvateľstvom a sovietskymi vojakmi.

31. augusta 1942 náčelník politickej správy Voronežského frontu generál Šabilov poslal oznámenie hlavnému politrukovi Červenej armády o zverstvách maďarských fašistov na voronežskej zemi.

Predstavím ten dokument:

Správa a fakty o nezvratných zverstvách nemeckých okupantov a maďarských prisľubovačov na civilnom obyvateľstve a vojnových zajatcoch.

Časťou armády, kde náčelník politického oddelenia je súdruh Klovov, bola oslobodená dedina Šuščie od Maďarov. Potom, ako z dediny boli vyhnaní okupanti, boli odhalené maďarské zverstvá. Ranených zversky mučili a zabíjali ako zvieratá. Na telách mŕtvov sa našlo až 20 bodných rán nožom.

-Donaha zvráteným zajatcom vyrezávali po tele hviezdy.

-Zdravotný inštruktor bol v boji ťažko ranený a prichýlila ho jedna dedinčanka. Dozvedeli sa o tom Maďari. Prišli k nemu a spýtali sa „*Rus, náš?*“ Vojak odvetil záporne. Živého ho zasypali do jamy.

-Pred očami celej dediny bol zastrelený občan Kuzmeňko za to, že u neho našli 4 prázdne nábojnice.

-Akonáhle prišli títo hitlerovi sluhovia do dediny, hneď začali brať mužov od 13 do 80 rokov a hnali ich do svojho tylu.

-Cez 200 ľudí z dediny Šuščie hnali von a 13 z nich hneď za dedinou zastrelili. Rabovali všetko. Osobné veci aj dobytok. Zo spomínanej dediny zobrali 170 kusov kráv a cez 300 oviec. Ženy a deti znásilňovali. Dôkazy o týchto zverstvách na požiadanie predložím.

Domorodci z Brianskej oblasti dali písomné dôkazy, že „...keď Maďari 9.5.1942 prišli, ľudia ušli z dediny. A kto nestihol ujsť, bol zastrelený a rabovačka pokračovala. V jednom kolchoze (Boľševický sen) v jame na zemiaky upálili 67 mužov tak, že ich zrhádzali do jamy na zemiaky, zasykali slamou a zapálili. Stalo sa to 20.5.1942. všetci obyvatelia ušli do lesa a hrdlorezovia nás aj tam prenasledovali, všetkých postrielali a umučili. Celkom 350 ľudí. V tom aj m oje deti.“ Píše Avdokija Vedešinová vo svojej výpovedi. „Dcéčka Mina mala 11 rokov, Tonka 8, syn Vítka 1 rok a Koľa 5 rokov. Ja som ostala živá pod telami svojich detí. Ostatní ľudia utekali od maďarských trestných oddielov preč, lebo tí aj dediny zapalovali. Nemali kde ísť.“

Občianka dedinky Svetlovo Natalia Aldušinová písala: „Keď sme sa vrátili z lesa do dediny, nepoznali sme ju. Niekoľko starčekov, žien a detí bolo fašistami zversky zabitých. Domy boli zbhorené. Domáce zvieratá, veľké i malé, zohraté. Neostalo nič okrem zbhorenísk.“

To isté, len v troch ruských dedinách Sevského okresu za 20 dní bolo Maďarmi zabitých 420 civilov.

V júni – júli 1942 časti 102. a 108. Maďarských divízií spolu s Nemcami previedli trestnú operáciu proti brianskym partizánom pod krycím názvom „Vogelsang“. V priebehu operácie v lesoch medzi Rosľavlem a Brianskom zabili 1 193 partizánov, 1 400 ranili a 498 zajali. Vysídli cez 12 000 obyvateľov.

Maďari sa zúčastňovali aj na ďalších trestných výpravách, ako „Nachbarhilfe“, v júni 1943 a „Zigeunbaron“ v dnešnej brianskej a kurskej oblasti od 6.5 do 6.6. 1942. Len v priebehu druhej operácie zničili 207 partizánskych ohnísk a zabili a zajali 1 500 partizánov.

Učiteľ dejepisu z obce Novosergejevka M. S. Govorok svedčil: „V našich lesoch oddiel 100 ľudí pod velením N. Popudrenka viedol boj so 105. Maďarskou divíziou pechoty Zoltána Alda, ktorá sa preslávila osobitnou divokosťou v boji proti našim ľuďom.“

Začiatkom júla sa Maďari rozhodli skončiť s partizánmi a stiahli tu väčšie sily a zablokovali oddiel v Sofijskom lese. Krvavá bitka trvala niekoľko dní a nocí. V poslednom zúfalom nápoře partizánom s veľkými stratami sa podarilo vyslobodiť z obkľúčenia.

Protivníka táto rýchlosť partizánov rozzúrila. V dedine Parasočky 7.júla v priebehu niekoľkých minút zastreli 83 ľudí. Celé rodiny s deťmi boli vyvraždené. To isté sa opakovalo v dedine Važice. To treba byť odľudom, ktorý sa nezmiľuje ani nad deťmi! Údajov o presnom počte obetí niet. V tom čase bolo mnoho utečencov bez dokumentov. V našich dedinách sa opakoval osud bieloruskej Chatyne.

Maďarské vojská sa vyznačovali divokosťou nielen voči partizánom, ale aj voči civilnému obyvateľstvu a vojnovým zajatcom. V 1940-tom roku pri odchode z Černianskeho okresu v Kurskej oblasti Maďari hnali pred sebou 200 zajatcov Červenej armády z koncentračného tábora a 160 vlastencov ako živé štúty. Po svojej ceste fašistickí barbari všetkých 360 osôb zatvorili do budovy školy, poliali benzínom a zapálili. Pokúšajúcich sa ujsť, zastreli.

Ak by maďarskú stranu neuspokojovali svedectvá očitých svedkov a dokumenty z ruských archívov, môžu sa zoznámiť s dokumentmi o svojich zločinoch v čase vojny v zahraničných archívoch, napríklad v izraelskom archíve Jatvašem národného pamätníka katastrofy a hrdinstva v Jeruzaleme. Lenže tieto materiály nie sú vhodné pre ľudí útlocitných.

12.-15. júla 1942 v chotári Charkejevka Šatalovského obvodu Kurskej oblasti vojakmi 33. Maďarskej pechotnej divízie boli zajatí štyria vojaci ČA. Jednému z nich, st. lejteňantovi Danilovi vypichli oči, pažbou mu rozbili čelusť a takto zmrzačeného, ale ešte živého ho zakopali do zeme. Ďalších troch nemenovaných vojakov zastreli.

Občianka mesta Ostogoška M. Kajdaniková videla ako Maďari 5. Januára 1943 nahnali sovietskych zajatcov do pivnice obchodu na ulici Medved'ovského, odkiaľ bolo za chvíľu počuť výkriky. Pozerajúc na to, videla čudný obraz: „Tam jasne borela vatra. Dvaja Maďari držali za plecía a noby zajatca a pomaly pripekali jeho brucho a noby na ohni. Držali ho nad ohňom a spúšťali nižšie. Keď stíchol, hodili ho tvárou do ohňa. Zajatec sa v ohni ešte pohyboval keď mu jeden z Maďarov zasadil pažbou smrteľný úder.“

Veľké množstvo vojnových zločinov maďarských vojsk na území Ruskej federácie je zaznamenané oficiálnou Mimoriadnou štátnou komisiou pre vyšetrowanie a dokumentáciu zverstiev fašistických votrelcov a ich spoločníkov a nimi zapríčinené škody občanom a organizáciám.

Nuž, takéto hrdinské skutky dosiahli maďarskí vojaci na ruskej zemi v rokoch svetovej vojny. Podobne dnes prišiel čas pripomenúť niektorým „zábudlivým“ politikom v Maďarsku, že termín „dávno“ sa nevzťahuje na vojnové zločiny, zločiny proti mieru a ľudskosti spáchané maďarskými vojskami, spojencami hitlerovských okupantov v čase vojny na území okupovaných ruských oblastí. A účet maďarským vojnovým zločinom, ktoré sú ešte živé, predloží nielen história !!

Prosím, považujte tento môj článok za oficiálnu žiadosť Národnému vyšetrovaciemu úradu Maďarska vykonávajúcemu vyšetrowanie vojnových zločinov v čase Druhej svetovej vojny. Myslím si, že všetky nevyhnutné dokumenty a materiály, ktoré by maďarská strana potrebovala k objasneniu plného obrazu o zločinoch svojich vojsk na území okupovaného ZSSR, ruská strana predloží.

Z ruského originálu preložil PhDr. Jozef Mižák

Zdroj: <http://www.fondsk.ru/pview/2011/10/26/urok-vengerskoj-istorii.html>

+++++

Pozoruhodnému slovenskému autorovi v Maďarsku a neúnavnému a inšpirujúcemu redaktorovi zo Slovenska gratulujeme, želáme veľa ďalšej vytrvalosti a neustálych tvorivých nápadov, pri plnom zdraví !
<http://www.youtube.com/watch?v=jRN-AVEUraK>
<http://www.youtube.com/watch?v=flkP9Qu9XdI>

O sebe

Imrich Fuhl - takto sa volám a prevažne takto ma volajú aj iní (mnohí mi ale vravia aj Imro, Imiko, Imriško, pán Fuhl, atď...). Oficiálne sa však nazývam a v úradoch som evidovaný ako Fuhl Imre - už od roku 1961, teda odkedy som pod Pilišom, celkom presne v domčeku na rohu Vyhoňu a Dolnej uličky v Mlynkoch (Pilisszentkereszt), uzrel svetlo sveta. Nebolo to nič mimoriadne. Ak neberieme do úvahy, že pôvodne sa počítalo s dvojčatami, teda ak nemyslíme na moju značnú nadváhu prejavujúcu sa už toho času (viac ako šesť kilogramov hneď pri narodení). Teda skoro nič zvláštneho, stalo sa to už aj iným, každý sa nejak narodil. Takto s odstupom času sa mi zdá, že som celkom (presnejšie: viac-menej) normálne /vy/rástol, rozvíjal som sa (aspoň navonok) ako každý z nás. Ani v tom nebolo nič výnimočné, že som chodil do škôlky a - keďže to už aj vtedy bolo povinné - aj do základnej školy. V druhej triede som z niektorých predmetov takmer prepadol (študijný priemer: 2,6), ale potom som sa pochlapil... - natoľko, že mi nerobilo príliš veľké problémy skončiť ani budapeštianske slovenské gymnázium a neskôr odbor žurnalistiky na bratislavskej univerzite. Síce nie "odmalička" som chcel byť novinárom, ale stalo sa... Ani som sa nespamätal (vlastne ešte ani školu som celkom nedokončil) a už som začal robiť detskú a mládežnícku rubriku Ľudových novín, ktoré z času na čas som zvykol dokonca aj šéfredigovať, ale zato prevažne sa zaoberám kultúrou a politikou, no a... - vlastne aj ma to baví. „Lepšie aj tak nebude“ - hovoríva sa, ešteže neberiem veci až tak smrteľne vážne. A aby som celkom nezabudol, niektorí dobroprajní (odo mňa) nezávislí literárni kritici vo mne vidia aj "básnika, ktorý má pred sebou veľkú budúcnosť". Či im je dobre!/?/ Len sa nepýtajte, či sú inak úplne v poriadku...

Korene sú pod zemou

V poslednom čase si často spomínam na svoje detstvo. Snáď preto, lebo som prekročil nejaké nikým neurčené hranice dospelosti. Je to vlastne nezmysel, veď každým rokom, každým dňom niečo prekračujeme. Všetko sa stane minulosťou oveľa skôr, než si to uvedomíme. Veď náš život je iba okamihom od začiatku do konca. Ale nechajme to! Je to pre mňa tak isto hmlisté ako tie moje spomienky na nedávne detstvo.

Snívalo sa mi zase o samých starých veciach: starý domček, staré postele, staré obrazy svätých na stene a starí rodičia so starými starosťami. Neviem, či je to len náhoda (asi nie), ale tieto zlomkovité staré zábery z detstva sa točia v mojej hlave stále okolo postavy starého otca.

Ani neviem, v ktorom roku a ako zomrel. Pamätám sa však na hrmot hrúd, ktoré tak nemilosrdne padali na jeho rakvu. Každý plakal na tom pohrebe, len ja som nemohol. Ja som starého otca nikdy nepochoval. Pre mňa bude žiť, pokiaľ sa budem pamätať na kytičku lesných jahôd, alebo na prvú cigaretu, čo som dostal od neho - pokiaľ ma niekam viaže jeho pamiatka. Viem, že kým sme nemali televízor, za dlhých večerov nám starý otec rozprával svoje pravdivé rozprávky o svojej mladosti, o talianskom fronte, o našej dedine a o horách. Rozprával nám aj o tom, „jak sa naučil uhersky“. Nerozumel som to posledné slovo. Ani to, že ten cigán, čo nám prišiel pod okno hrať na husliach, prečo hovorí tak čudne, inak ako ostatní v našej dedine. Mnohým veciam som nerozumel ani neskôr, keď ma v škole naučili po maďarsky lepšie ako po slovensky, a je ešte kopa vecí, ktoré nechápem dodnes.

Nerozumiem napríklad, prečo si bol starý otec taký istý v tom, že to, čo zasadil, aj vyrastie. Pamätám sa, ako starostlivo vyberal miesto na dvore, aby každému z nás zasadil jeden stromček, na ktorý sme časom aj zabudli. Až nedávno som si pripomenul aj tie naše stromčeky. Pozrel som si ich. Naozaj vyrástli. Niečo ma predsa len trápi: nevidím korene.

Prvý sneh

Už dvadsať minút sme čakali na autobus. Ako každé ráno, i vtedy som sa opieral o stenu budovy. Zrazu, nečakane začal padať sneh. Najprv sme ani nechceli tomu veriť, že je to ozajstný sneh, ale hustnúce chumáčiky nás presvedčili. Ľudia si začali hľadať miesto, kde by sa skryli. Našli ho pri mne v podstení. Už som ani nedbal, že neprichádza autobus. Čím viac snežilo, tým viac ľudí sa hrnulo na „moje miesto“, a tým bližšie sa dostávali ku mne. Prichádzali mi na myseľ sviatočné myšlienky. Na plátne svojej fantázie som si premietal nikdy nenakrúcaný film o čistote lásky, o večnom priateľstve, o rodine a o Vianociach. Bol to krásny film. Škoda, že na druhý deň sa sneh roztopil.

Slová, ktoré bolia

pozrime sa do zrkadla času
privykajme na boľavú stratu
ešte sme a predsa nie sme to my
prečo si nosíme na trh slová
naše slová ktoré nás tak bolia

minulosť plače o pomoc volá
srdce zranené duša je chorá
stráca sa zmysel vykrváca žiaľ
prečo si nosíme na trh slová
naše slová ktoré nás tak bolia
zaslepovaním nám ukradli niť
učili nás nevlastný život žiť
ľahostajne nás hltá labyrint
prečo si nosíme na trh slová
naše slová ktoré nás tak bolia

keď nás len ticho spája s predkami
a hluché mlčanie je pred nami
prečo si chceme vlastnú smrť prežiť
prečo si nosíme na trh slová
naše slová ktoré nás tak bolia

Ticho so slovami

tak čo si počneme

so slovami

keď sme vraj už všetko

povedali

a čo s tichom

(keď) škoda hovoriť

tak čo s tichom

a čo so slovami

keď (sme) raz a navždy

dokonali

☎ 06 20 316 74 02

✉ fuhl@t-online.hu

✉ 2098 Pilisszentkereszt, Forrás u. 71.

+++++